PONSON DU TERRAIL

ROCAMBOLE

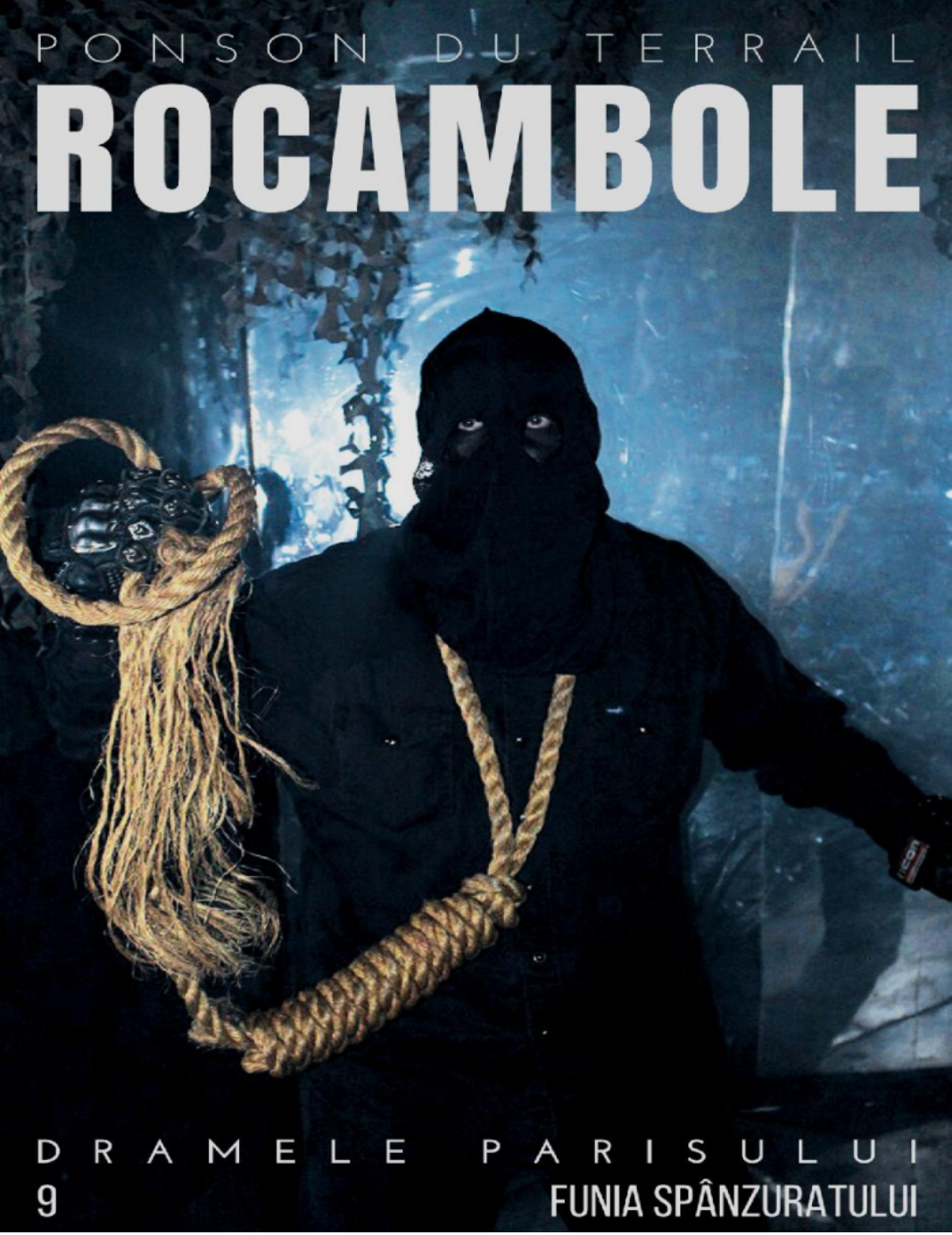

DRAMELE PARISULUI

9

FUNIA SPÂNZURATULUI

Partea a 1-a – Nebunul din Bedlam

Capitolul I

Prăbuşirea subteranei continua.[1]

Bolta galeriei cădea în blocuri enorme.

Solul mugea şi tremura.

S-ar fi zis că e un cutremur de pământ.

Vanda căzuse în genunchi şi se ruga.

Pauline, agăţată de gâtul lui Polyte, îi spunea:

— Cel puţin murim împreună!

Milon urla de furie şi repeta strângând din dinţi:

— Ah! Tâlharii de feniani! Canaliile!

Marmouset îl privea pe stăpân.

Acesta era în picioare, liniştit şi cu fruntea sus. Părea că aşteaptă sfârşitul acestui cataclism cu liniştea unui om care se ştie deasupra morţii.

În fine, prăbuşirea încetă.

— Înainte! zise atunci Rocambole.

Vanda se sculă cu privirea înflăcărată.

— Ah! zise ea, suntem salvaţi!

— Nu încă, răspunse el, dar să înaintăm.

Subterana era plină de enorme blocuri de stânci. În acest timp Rocambole, înarmat cu un târnăcop, îşi făcea drum printre dărâmături. Tovarăşii săi îl urmau. Făcură astfel vreo sută de paşi.

În mijlocul galeriei un obiect voluminos le atrase atenţia.

Era un butoi, plin cu praf de puşcă. Era uşor să te convingi de asta, văzând fitilul ce ieşea din el. Ce căuta acolo acest butoi? Cine-l adusese? Fenianii cunoşteau şi ei acest drum?

Marmouset se apropiase şi, ca şi stăpânul, se uita cu mirare la butoi şi părea că-şi pune aceleaşi întrebări. Vanda şi ceilalţi se aflau la oarecare distanţă.

Rocambole spuse:

— E cu neputinţă ca fenianii să-l fi adus aici.

— Atunci cine crezi că l-a adus? întrebă Marmouset.

Rocambole se învârtea în jurul butoiului.

În sfârşit fruntea se descreţi şi un surâs îi apăru pe buze.

— Copii, zise el, noi nu eram născuţi în ziua când acest butoi a fost adus aici.

— Adevărat? murmură Marmouset.

— Iar praful de puşcă are pe puţin două sute de ani, continuă Rocambole.

— E oare cu putinţă?

— Vezi acest butoi? examinează-l. Lemnul e putred.

— Adevărat, zise Marmouset.

— Nu vă atingeţi de fitil, mai spuse stăpânul, căci e aşa de vechi încât s-ar rupe imediat.

— Deci, zise Polyte, cred că e inofensiv.

— Crezi?

Şi Rocambole îl privi surâzând pe ştrengarul Parisului.

— Drace! zise Polyte, un praf de puşcă aşa de vechi trebuie să fie inofensiv.

— Te înşeli.

— Ah!

— E de zece ori mai periculos decât cel nou.

— Ei drăcie, atunci să fim cu băgare de seamă.

— La ce?

— Să nu ia foc.

— Dar, după ceea ce ni s-a întâmplat…

— Să lăsăm butoiul şi să mergem înainte, zise Rocambole.

Şi porni la drum.

Subterana începuse să se încline.

Era o dovadă că se apropiau de Tamisa.

Dar, deodată, Rocambole se opri din drum şi zise:

— Ah! iată de ce mă temeam.

Subterana era închisă de un bloc enorm de piatră.

— Prizonieri! murmură Vanda cuprinşi din nou de spaimă.

Rocambole nu răspunse.

El vedea ultima sa speranţă spulberându-se.

Drumul era tăiat.

Să se întoarcă înapoi ar fi fost cu neputinţă.

Ar fi căzut în mâinile poliţiştilor, care, după ce le va trece primul moment de uimire, vor năvăli în acea subterană necunoscută până atunci.

— Trebuie să învingem sau să murim, zise Rocambole după un moment de tăcere.

— Sunt voinic, zise Milon, dar nu pot să mişc acest bloc de piatră.

— Am putea să-l săpăm? zise Marmouset.

— Cu ce? N-avem unelte.

— Asta e adevărat.

— Ah, zise Vanda, aici vom muri.

— Poate… zise Rocambole.

Pauline se atârnase din nou de gâtul lui Polyte.

Acesta îi spunea:

— Nu plânge, nu e totul încă pierdut. Priveşte-l pe acest om, cât e de liniştit…

Într-adevăr, Rocambole era tot aşa de liniştit ca şi cum s-ar fi aflat în salonul guvernatorului din Newgate.

— Marmouset, zise el în fine, şi tu, Milon, ascultaţi-mă bine.

— Vorbeşte, stăpâne!

— N-auziţi un zgomot surd?

— Ba da.

— E Tamisa, care e foarte aproape.

— Bine! zise Milon.

— Examinează acum bolta acestei galerii tăiată în piatră.

— Da, zise Marmouset, şi o stâncă de piatră ne împiedică să mergem mai departe.

— Da, zise Rocambole. Cu toţii însă aţi avut în mână arme de foc?

— Da! răspunse Marmouset.

— Ei bine! Urmăriţi raţionamentul meu. Să presupunem două lucruri: întâi că această galerie e foarte aproape de Tamisa.

— Asta e sigur, zise Milon.

— Şi să mai presupunem că galeria e ca o ţeavă de puşcă.

— Bun! zise Marmouset.

— Şi că această stâncă pe care o avem înaintea noastră e un glonţ. Praf de puşcă avem, continuă Rocambole.

— Vrei să arunci în aer stânca?

— Nu, dar s-o împing înainte, până la marginea galeriei, unde va întâlni Tamisa.

— Asta mi se pare greu, zise Marmouset.

— De ce?

— Fiindcă praful de puşcă, neavând nicio piedică înapoi, nu va avea punct de sprijin şi tot ceea ce vom realiza e o nouă prăbuşire în galerie, care ne va îngropa de vii de data asta.

— Marmouset are dreptate, zise Vanda.

— Ba deloc, răspunse cu răceală Rocambole. Milon şi cu mine vom împinge butoiul şi-l vom culca astfel încât să fie cu spatele la stâncă şi cu fitilul înapoi. Apoi vom aduna toate bucăţile de piatră şi vom ridica un fel de zid în spatele butoiului. Vom face acest zid de şase ori mai gros decât stânca pe care vrem s-o împingem.

— Şi câte ore crezi că ne va lua un asemenea lucru?

— Şase ore, cel puţin.

— Dar, zise Vanda, poate că într-o oră suntem pierduţi!

— De ce?

— Pentru că poliţiştii şi soldaţii vor năvăli în subterană.

Rocambole dădu din umeri.

— Mai întâi, zise el, prăbuşirea completă a sălii circulare pe care am lăsat-o în urma noastră ne apără. Apoi, e probabil că ei ne cred morţi.

— E ceva timp, şase ore, zise Milon.

Rocambole surâse.

— Găseşti că e mult? Ei bine, să zicem că zidul pe care e vorba să-l ridicăm este construit.

— Bun.

— Şi că nu ne mai rămâne decât să dăm foc butoiului.

— Ei bine?

— Tot va trebui să aşteptăm şapte sau opt ore.

Şi cum toţi îl priveau fără să înţeleagă, el continuă:

— Zgomotul surd pe care-l auzim ne dovedeşte, că suntem lângă Tamisa.

— Da, zise Milon.

— Acum e ora când apele sunt crescute, deci trebuie să aşteptăm ca ele să scadă.

— De ce?

— Pentru că blocul de piatră va întâmpina o forţă de rezistenţă invincibilă din partea apei fluviului, atâta timp cât aceasta nu va coborî sub gura subteranei.

— Toate acestea sunt adevărate, zise Marmouset. Dar mai am o obiecţie.

— Care?

— Cum dăm foc butoiului după ce-l vom pune între blocul de piatră şi zidul pe care-l vom ridica?

— Prin fitilul pe care-l vom lăsa să iasă printre pietre.

— Dar fitilul e prea scurt.

— Îl vom lungi cu cămăşile noastre, tăiate fâşii.

— Fitilul tot nu va fi suficient de lung pentru cel care îl aprinde.

— Da, zise Marmouset..

— Un singur om îi va da foc şi acela sunt eu, zise Rocambole.

— Cum? Dumneata! exclamară în acelaşi timp Milon, Vanda şi Marmouset.

— Eu, repetă Rocambole liniştit. Mă numiţi stăpânul, deci, când ordon, trebuie să vă supuneţi!… La lucru, deci!

Capitolul II

Stăpânul vorbise.

Ceilalţi trebuiau să se supună.

De altfel ora pericolului era încă departe.

Marmouset şopti la urechea lui Milon:

— Să construim zidul şi vom vedea apoi.

— Aşa e, zise Milon.

Şi se apucară de lucru.

Afară de Marmouset, Milon, Vanda, Polyte şi Pauline, se mai aflau încă trei persoane în subterană.

Unul era matelotul Williams, cel pe care odinioară Omul Gri îl trântise la pământ. Apoi Moartea-Bravilor şi, în fine, Jean Măcelarul, care la ocnă se numea Jean-Călăul. Aceştia nici nu îndrăzneau să

discute ordinele stăpânului.

Rocambole le făcu un semn. Cei trei se întoarseră spre a lua butoiul cu praf de puşcă. Milon îi urmă. Butoiul era greu, dar târât de cei patru oameni fu scos din locul pe care-l ocupa de peste două sute de ani. Apoi fu lipit de stâncă.

— Acum să facem zidul, zise Rocambole uitându-se la ceas.

Toţi aveau torţele aprinse.

— Stingeţi torţele, zise Rocambole, una singură, ajunge.

Fiecare îşi stinse torţa afară de el.

— Stăpânul e prudent, murmură Milon.

— Fără îndoială, răspunse Marmouset pe şoptite. Suntem aici pentru şapte sau opt ore, poate, şi dacă ardem cu toţii torţele, riscăm să rămânem în întuneric.

Se apucară deci de lucru. Pietrele fură aduse una câte una. Cu târnăcopul pe care-l avea, Rocambole făcea pe zidarul. Zidul urca puţin câte puţin. Când fu la două picioare de sol luară fitilul şi-l lungiră cu grijă, adăugându-i cămaşa lui Milon ruptă fâşii. Apoi continuară construirea zidului.

După patru ore, zidul ajunsese la boltă.

Butoiul cu pulbere se afla între stâncă şi acel zid, care avea o grosime de zece sau douăsprezece picioare.

După calculele lui Rocambole, zidul trebuia să aibă e forţă de rezistenţă de trei ori mai mare decât stânca.

Atunci stăpânul se uită la ceas.

— E momentul? întrebă Milon.

— Nu încă, răspunse Rocambole.

— A trecut totuşi destul de mult timp de când lucrăm.

— Numai patru ore.

— Ah!

— Şi Tamisa nu a coborât încă.

Milon suspină şi după un moment de tăcere, întrebă:

— Cât timp mai aşteptăm?

— Trei ore.

— Ah! Poliţiştii au timp să vină.

— Să sperăm că nu vor veni, zise Rocambole, liniştit, şi se aşeză pe o piatră.

Toţi se strânseră în jurul său.

Atunci Rocambole le spuse:

— Ascultaţi-mă bine acum!

În subterană se făcu linişte.

Rocambole continuă:

— Cred că vom scăpa. Totuşi se poate să mă înşel în socotelile mele.

— Nu cred, zise Marmouset.

— Nici eu, dar trebuie să prevedem totul.

— Bine! murmură Milon.

— Dacă nu putem să împingem stânca înainte trebuie să ne aşteptăm la o nouă prăbuşire.

— Şi atunci, zise Vanda, vom fi cu toţii ucişi?

— Poate că da, poate că nu!

Şi Rocambole, cu surâsul pe buze, continuă:

— Când va sosi momentul să dăm foc fitilului vă veţi duce la cealaltă extremitate a subteranei şi nu vă veţi opri decât în sala circulară unde ne va aştepta această tânără fată.

Şi o arătă pe Pauline.

— Dar dumneata, stăpâne?

— Nu e vorba de mine, zise Rocambole, ascultaţi!

El pronunţă aceste cuvinte cu un ton poruncitor şi toţi îşi plecară frunţile.

— Explozia va avea loc, continuă el. Atunci din două una: sau stânca va fi împinsă cu violenţă înainte, ca o ghiulea de tun…

— Sau vom fi cu toţii zdrobiţi, zise Marmouset.

— Nu. Voi fi zdrobit doar eu.

— Stăpâne, zise Vanda, iată ce nu vreau.

— Şi ceea ce vreau eu!

— Am putea trage la sorţi pe cel care va da foc, murmură Milon.

— Ai dreptate numai în aparenţă, zise Rocambole.

— Ah!

— Dar în realitate nu.

— De ce? întrebă Milon.

— Pentru că dacă are loc prăbuşirea, orice fugă pentru cei din sala circulară devine imposibilă. Vor cădea în mâinile poliţiştilor.

— Şi apoi?

— Dacă voi fi printre ei, voi fi spânzurat. Ori, de o fi să mor, prefer să mor aici.

Nimeni nu zise nimic.

— Voi, din contră, continuă Rocambole, nu sunteţi vinovaţi şi chiar dacă veţi fi duşi la închisoare, veţi fi eliberaţi.

— Cine ştie? mai spuse Milon.

— Cunosc legile engleze, zise Rocambole, şi sunt sigur de ceea ce spun.

— Dar, zise Vanda, ce ne pasă nouă de viaţă şi de libertate, dacă mori tu, stăpâne?

— Veţi continua opera mea, zise cu răceală Rocambole.

— Vorbeşte stăpâne!

— Dacă voi fi ucis o veţi căuta pe Ellen.

— Ea ne aşteaptă pe vapor.

— O vei regăsi oriunde ar fi.

— Fără îndoială, şi apoi?

— Vă veţi duce împreună la Rotherhithe, de cealaltă parte a Tamisei, lângă tunel.

— Apoi? întrebă Vanda.

— Veţi intra în Adam's Street, o străduţă strâmtă şi întunecoasă, şi veţi căuta casa cu numărul 17.

— Bine! răspunse Vanda.

— La catul al treilea al acestei case locuieşte o femeie bătrână numită Betsy-Justice. Îi vei arăta aceasta.

Şi Rocambole scoase de la gât o mică medalie de argint atârnată de un fir de mătase.

— Şi apoi? mai întrebă Vanda.

— Atunci Betsy-Justice îţi va da nişte hârtii.

— Le voi citi?

— Da, şi din ele vei afla ce va trebui să faceţi, tu şi tovarăşii noştri.

— Bine, zise Vanda.

Rocambole se uită din nou la ceas.

— În ce zi suntem? întrebă el.

— În 14, răspunse Marmouset.

Stăpânul se gândi puţin.

— M-am înşelat, zise el. Azi apa scade mai devreme cu o oră.

— Ah!

— În acest moment intrarea galeriei trebuie să fie liberă.

— Atunci, a sosit momentul? întrebă Vanda tremurând.

— Peste zece minute.

Milon se aruncă la genunchii lui Rocambole.

— Stăpâne, zise el, în numele cerului, acordă-mi o favoare!

— Care?

— Lasă-mă să rămân cu dumneata.

— Fie, zise Rocambole.

Milon scoase un strigăt de bucurie.

Atunci stăpânul o luă pe Vanda în braţe şi o strânse cu putere la piept. Apoi îmbrăţişă pe fiecare din tovarăşii săi şi le spuse:

— Îndepărtaţi-vă!

Şi ei se supuseră.

Vanda, la fiecare pas, întorcea capul înapoi.

— Mai repede! strigă Rocambole.

După ce ei dispărură în depărtare, îl privi pe Milon şi îi spuse:

— Eşti gata?

— În orice moment, răspunsul colosul.

— Nu ţi-e frică de moarte?

— Nu, fiindcă sunt cu dumneata.

— Bine!

Şi Rocambole îşi apropie torţa de fitil, dându-i foc.

Apoi, cu braţele încrucişate la piept, aşteptă.
Milon era tot aşa de nepăsător ca şi el.
Fitilul continua să ardă…

Capitolul III

Vanda întorsese capul de foarte multe ori, căci ea mergea ultima, pe când tovarăşii săi se îndepărtau de butoiul cu pulbere şi ajungeau în sala circulară.

„Mai repede! strigase stăpânul, mai repede!”

Marmouset, care mergea în frunte, grăbise pasul.

Sosiră astfel cu toţii în sala circulară.

Atunci Marmouset îi spuse Vandei:

— Suntem la patru sute de metri distanţă de butoi dar cum galeria subterană este în linie dreaptă, putem vedea explozia.

În acelaşi timp ridică torţa pe care o ţinea în mână.

Atunci îi văzură pe Rocambole şi Milon în depărtare.

Cei doi stăteau unul lângă celălalt, nemişcaţi, aşteptând explozia.

Vanda tremura din tot corpul. Nu pentru ea, căci dăduse dovezi de eroism şi de dispreţ faţă de moarte, pentru Rocambole, pe care încă îl iubea.

Trecură două minute.

— Durează cam mult, ziseră ceilalţi.

— Nu, răspunse Marmouset, îi trebuie timp fitilului să ardă.

Apoi adăugă:

— Culcaţi-vă la pământ!

— De ce? întrebă Moartea-Bravilor.

— Fiindcă explozia vă va culca la pământ şi fiindcă aşteptând până atunci riscaţi să fiţi răniţi.

Toţi se conformară afară de Vanda.

— Eu vreau să văd! zice ea cu ochii fixaţi asupra lui Milon şi Rocambole, care se zăreau în depărtare în mijlocul unui cerc de lumină descris de torţă.

— Ei bine. Şi eu zise Marmouset.

Şi, ca şi Vanda, rămase în picioare.

*
* *

Niciodată un bubuit n-a fost mai teribil.

Şi zguduitura fu atât de puternică, încât Vanda şi Marmouset fură aruncaţi cu faţa la pământ. Dar ei rămaseră cu ochii deschişi.

În locul torţei, pe care Rocambole o avea în mână şi care se stinsese brusc, se vedea o lumină albă la extremitatea subteranei.

Stăpânul nu se înşelase în calculele sale. Galeria jucase rolul unui tun.

Iar lumina care strălucea în depărtare era lumina zilei.

În acelaşi timp două umbre se zăriră.

Erau Milon şi Rocambole, care se sculau de la pământ.

Vocea stăpânului ajunse la urechile Vandei.

— Înainte! Înainte!

Ceilalţi tovarăşi ai lui Marmouset şi ai Vandei se sculară de asemenea.

— Înainte! repetă Marmouset.

Şi toţi porniră pe urmele lui Rocambole şi Milon.

Dar, deodată, se auzi un nou zgomot.

Lumina albă dispăru…

Solul tremură din nou şi Marmouset, care mergea înainte, se opri înspăimântat.

Se prăbuşea bolta galeriei şi un nou bloc de piatră închidea pentru a doua oară subterana.

De astă dată o teamă de nedescris îi cuprinse pe tovarăşii stăpânului.

Torţele erau stinse, şi Marmouset, Vanda cu ceilalţi se aflau în cel mai deplin întuneric.

Pământul tremura încă sub picioarele lor.

— Suntem pierduţi! zise Vanda.

— Cine ştie! răspunse Marmouset.

Şi scoase un chibrit cu care aprinse o torţă.

Zgomotele încetaseră, solul nu se mai cutremura, totul reintrase în normal.

— Înainte! repetă Marmouset.

— Înainte! zise Vanda.

Polyte o ducea în braţe pe iubita sa Pauline, care leşinase de spaimă.

Marmouset, cu torţa în mână, mergea în frunte.

Ajunseră la locul unde luase foc butoiul.

— Mai departe! spuse Marmouset.

În fine, sosiră la locul de unde dispăruse lumina.

O stâncă enormă, mai mare chiar decât cea dintâi se desprinsese din boltă închizând galeria.

Marmouset şi Vanda se priviră.

Erau palizi şi muţi.

Aceeaşi întrebare le stătea pe buze, dar niciunul nu îndrăznea s-o pună.

Ce se întâmplase cu stăpânul?

Fusese zdrobit?

Sau stânca căzuse după el despărţindu-l de ei şi avusese timp să

ajungă la Tamisa?

— Prieteni, zise în fine Marmouset, nu trebuie să ne mai gândim dacă să mergem mai departe, vedeţi drumul nu este tăiat.

— Ei bine? zise Jean Măcelarul, să ne întoarcem înapoi şi, dacă vom da de poliţişti, vom vedea…

Vanda nu pronunţa niciun cuvânt.

Era cu totul zăpăcită de această nouă catastrofă.

Rocambole era mort sau viu?

Moartea-Bravilor zise la rândul său:

— Sunt sigur că stăpânul şi Milon s-au putut salva!

Marmouset nu răspunse.

Se întoarseră şi ajunseră în sala circulară. Acolo Marmouset se opri.

— Ei bine, să ne sfătuim asupra celor ce avem de făcut, zise el.

Şi arătă cu degetul galeria prin care, cu câteva ore înainte ajunsese în subterana din Newgate..

— Ştim unde duce asta, zise el.

— Mulţumesc, zise matelotul Williams, doar n-o să ne dăm pe mâna poliţiştilor?

— Nu riscăm mare lucru cu asta.

— Riscăm să fim băgaţi în închisoare.

— Voi, poate, dar eu… care sunt englez…

Polyte o lăsase pe Pauline la pământ. Tânăra fată începuse să-şi vină în fire şi întrebă ce se petrecuse.

Polyte reaprinse torţa sa şi pe cea a lui Marmouset.

— Mă duc niţel înainte! zise el.

Şi porni în galerie.

Dar abia făcu cincizeci de paşi şi se reîntoarse.

— Nu mai trebuie să ne batem capul.

— Cum? întrebă Marmouset.

— N-avem de ce ne teme de poliţişti.

— Ce vrei să spui?

— Că o prăbuşire s-a produs şi în această galerie şi că e închisă de asemenea.

— Ah!

— Ceea ce înseamnă că suntem blocaţi aici.

— Prizonieri, zise Moartea-Bravilor, şi condamnaţi să murim de foame.

Marmouset dădu din umeri.

— Iată o altă galerie, pe care n-am explorat-o, zise el.

— E adevărat, răspunse Vanda.

— Să vedem unde duce!

Şi Marmouset porni pe galeria a treia.

Aceasta, în loc să coboare urca.

Marmouset se reîntoarse spre tovarăşii săi:

— Vom ajunge poate, la suprafaţă.

— Să înaintăm, spuse Moartea-Bravilor.

Dar, deodată, Marmouset îşi stinse repede torţa.

— Tăcere! zise el şoptit.

Apoi se opri zicând:

— Nimeni să nu mişte!

În mijlocul tăcerii ce domnea în catacombe, un zgomot ajunse la urechile fugarilor.

Era murmurul a două voci omeneşti.

Erau poliţiştii sau fenianii care-l căutau pe cel pe care voiau să-l elibereze?

În timp ce Marmouset îşi punea această întrebare, o lumină străluci în depărtare.

Apoi se arătă un om cu o lanternă în mână.

Marmouset îl recunoscu.

— E Shoking. Suntem salvaţi!

Capitolul IV

Marmouset nu se înşela. Era chiar Shoking. Acesta mergea cu o lanternă în mână, alături de un alt om, pe care Marmouset îl recunoscu îndată. Era şeful fenian, care făgăduise să-l salveze pe Omul Gri.

Marmouset, întorcându-se spre tovarăşii săi, spuse:

— Putem să înaintăm, sunt prieteni.

Shoking îi zărise la rândul său. Recunoscându-l pe Marmouset, scoase un strigăt de bucurie şi se aruncă în braţele lui.

— Ah! zise el, e mult timp de când vă căutăm.

— Adevărat, zise fenianul.

— Ne temeam că aţi fost îngropaţi de vii, continuă Shoking.

În acelaşi timp îl căuta pe Rocambole din ochi şi, nevăzându-l, strigă:

— Dar unde e Omul Gri?

Marmouset clătină din cap.

Shoking scoase un nou strigăt:

— Mort?

— Să sperăm că nu, murmură Marmouset.

— Cum? Ce vrei să spui?

Şi Shoking, foarte îngrijorat îl privea fix pe Marmouset.

Acesta, în câteva cuvinte, îi povesti ce se petrecuse.

Atunci, un surâs reveni pe buzele lui Shoking.

— M-am liniştit, zise el.

Şi cum Vanda, Marmouset şi ceilalţi îi priveau întrebători, adăugă:

— Am fost tovarăş cu stăpânul şi din moment ce nu l-aţi văzut

mort, sunt sigur că va şti să iasă din încurcătură.

Încrederea lui Shoking cuceri pe toată lumea, afară de Vanda.

Aceasta era bântuită de cele mai sinistre presimţiri.

— În fine, zise Marmouset cum de sunteţi aici?

— Vă căutam, zise şeful fenian.

— Ah!

— Aţi luat-o înaintea planurilor mele şi, dacă se va întâmpla vreo nenorocire, sunteţi singurii vinovaţi.

Marmouset ridică fruntea cu mândrie.

— Crezi? zise el.

— Fără îndoială, răspunse fenianul liniştit. Dacă nu v-aţi fi îndoit de cuvântul nostru…

— Ah! zise Shoking intervenind, nu e nici locul nici momentul pentru ceartă. Trebuie să ieşim de aici, căci prăbuşirile pot să reînceapă.

— Dar pe unde aţi venit? întrebă Marmouset.

— Printr-o a treia ieşire.

Shoking le cunoştea deci pe celelalte două.

Şi cum Marmouset făcu un gest de surprindere, bunul Shoking adăugă:

— Fenianii cunoşteau tot aşa de bine ca şi dumneata existenţa subteranelor.

— Adevărat?

— Şi ei urmau să arunce în aer o parte din Newgate, dacă nu v-aţi fi grăbit atâta.

— Dar, în fine, întrebă Marmouset. Care era planul lor?

— Ţi-l voi spune, răspunse şeful fenian. Am pus şase butoaie cu praf de puşcă, trei în subterane şi trei lipite de zidul închisorii.

— Şi apoi?

— Le-am dat foc la cele din subteran. Acestea erau destinate să dărâme o parte din casele din Old Bailey.

— În ce scop?

— În scopul de a face o asemenea dezordine încât, dărâmându-se şi zidul din Newgate, să se poată salva Omul Gri. Dar numai unul din butoaie a luat foc.

— Şi cele lipite de zidul închisorii?

— Când am aflat că Omul Gri şi voi eraţi în subterane, am stins fitilurile.

Dar atunci, Old Bailey s-a dărâmat?

— Nu.

— Cum aşa?

— Numai o casă din Vermon Lane s-a dărâmat iar zgomotul produs a fost atât de mare încât nu s-a ştiut cauza acestei prăbuşiri.

— Atunci închisoarea Newgate e în picioare?

— Da. Guvernatorul a povestit evadarea noastră. Poliţiştii au coborât în subterane, dar au trebuit să se întoarcă înapoi.

— De ce!

— Mai întâi pentru că prăbuşirile continuau şi apoi fiindcă drumul le era închis.

— Ah! e drept, zise Marmouset, care îşi aminti că Polyte nu putuse merge mai departe.

Apoi adăugă:

— Dar, în fine, voi aţi venit pe un alt drum?

— Evident.

— Atunci putem să ieşim?

— Când veţi dori, zise Shoking. Urmaţi-mă!

Şi se întoarse înapoi.

Cu toţii îl urmară.

După un sfert de oră de mers se aflau pe treptele unei scări.

— Unde duce? întrebă Marmouset.

— În pivniţa unei cârciumi.

— Ţinută, de unul dintr-ai noştri, adăugă şeful fenian.

— Şi unde e situată această cârciumă?

— În Farringdon Street.

— Ceea ce înseamnă că ne aflăm la est de Newgate?

— Da.

Shoking mergea înainte, Vanda la urmă. S-ar fi zis că îşi lăsa întreg sufletul în subterană. Din când în când întorcea capul şi murmura:

— Poate că în acest moment zace îngropat de viu sub vreo stâncă.

Scara avea treizeci de trepte.

La a treizecea treaptă se afla o trapă.

După ce ridică acea trapă, Marmouset, care-l urma pe Shoking, se pomeni în sala de jos a unei cârciumi. Toată lumea îl urmă.

Prăvălia era închisă.

Cârciumarul îl căuta din ochi pe Omul Gri şi nu-l văzu.

Marmouset îi zise atunci lui Shoking:

— Suntem deci în Farringdon Street?

— Da.

— Mai sus sau mai jos de Fleet Street?

— Mai jos.

— Prin urmare, foarte aproape de Tamisa?

— Desigur.

— Ei bine! Trebuie să pornim îndată în căutarea stăpânului.

— Asta va fi cu atât mai uşor, spuse Shoking, cu cât am o luntre.

— Să mergem, zise Marmouset.

— Vin cu voi, răspunse Vanda.

— Şi eu…

— Şi eu… spuseră în cor ceilalţi.

— Nu, zise Marmouset cu autoritate. Voi veţi sta aici.

În lipsa lui Rocambole, Marmouset era întotdeauna ascultat.

Polyte nu era deloc supărat că nu face parte din această nouă expediţie, căci Pauline a lui era zdrobită de oboseală şi de emoţie.

Marmouset, Shoking şi Vanda ieşiră deci din cârciumă. Noaptea era ceţoasă. Totuşi o rază de lună străbătea prin ceaţă.

Vanda şi tovărăşii ei coborâră deci spre Tamisa. Luntrea lui Shoking se afla acolo. Urcară cu toţii şi Shoking luă lopeţile.

— Deoarece fenianii cunosc subteranele, zise Marmouset, trebuie să ştii unde e gura galeriei care duce la Tamisa.

— Mergem drept acolo.

— E departe? întrebă Vanda.

— Vom ajunge în zece minute.

Şi Shoking începu să vâslească cu putere.

În fine barca se opri.

— Am ajuns, zise Shoking.

Marmouset examină tufişurile şi, privind-o pe Vanda zise:

— E clar că niciun om n-a trecut pe aici.

— Of, Doamne! Stăpânul şi Milon n-au ieşit din subterană.

Marmouset dădu la o parte tufişul şi sări cu uşurinţă din barcă.

— Mai ai lanterna? îl întrebă pe Shoking.

— Da, răspunse acesta.

— Dar nu o vom aprinde decât când vom fi înăuntru.

Şi intrară toţi trei în subterană.

Atunci Shoking aprinse lanterna. Îndată ce subterana fu luminată, Vanda şi Marmouset scoaseră un strigăt de spaimă…

Capitolul V

S-ar putea crede, după acest ţipăt de spaimă scos în acelaşi timp de Vanda, Marmouset şi Shoking, că se aflau în faţa cadavrelor mutilate ale lui Rocambole şi Milon. Nu era totuşi aşa.

Ceea ce îi îngheţase de spaimă era o stâncă enormă care închidea intrarea galeriei. Această stâncă nu putea fi cea pe care din sala circulară, Marmouset şi tovarăşii săi o văzuseră căzând în urma lui Rocambole şi a lui Milon. Era o alta.

Presupuseră deci că acele prăbuşiri începute în spatele fugarilor continuaseră şi înaintea lor şi că îl zdrobiseră.

Exista, de altfel, un mijloc sigur de a se convinge.

Marmouset, inspectând iarba, era sigur că nici Rocambole nici Milon nu avuseseră timp să iasă din galerie.

Dar exista un alt mijloc de control. Când apele urcau, Tamisa năvălea în subterană pe o distanţă de mai multe sute de paşi. Retrăgându-se, depunea un strat de nămol, care ar fi păstrat urma

paşilor celor doi.

Marmouset, aplecând lanterna la pământ, nu zări nimic.

Apoi, stânca dezlipită din boltă era uscată, dovadă că ea căzuse după ce apa se retrăsese.

Vanda, Marmouset şi Shoking se priveau deci cu spaimă. Îndoiala nu mai era cu putinţă. Sau Rocambole şi Milon fuseseră zdrobiţi în timp ce fugeau, sau se aflau închişi între cele două blocuri de stâncă. Această din urmă ipoteză era ultima speranţă pe care Vanda o mai avea.

Privindu-l pe Marmouset murmură:

— Ce să facem? Ce să facem?

Atunci el avu o idee. Îi dădu lanterna lui Shoking, se apropie de blocul de piatră şi îşi lipi urechea de el. Vanda privea fără să înţeleagă. Marmouset asculta… Această experienţă semăna puţin cu cea a medicului aplecat asupra bolnavului care nu mai da niciun semn de viaţă, căutând să surprindă o ultimă bătaie a inimii.

Dar deodată faţa lui Marmouset se lumină.

— Aud ceva, zise el.

— Ce? întrebă Vanda abia respirând.

Se auzea un zgomot surd, care semăna cu o voce omenească.

Vanda îşi lipi la rândul ei urechea de stâncă.

— Şi eu, zise ea. Aud ceva.

— E o voce… Ascultă… Ascultă…

— Da, zise ea, dar nu una, ci două.

Se apropie… Şi Vanda scoase un strigăt de bucurie.

— Ce mai e? întrebă Marmouset.

— Sunt vocile lor; una clară şi sonoră, cealaltă grava şi groasă.

Şi Vanda începu să strige:

— Stăpâne! Stăpâne!

— Linişte! zise Marmouset.

Vanda îl privi întrebător.

— Lasă-mă să-ţi explic, zise el, şi nu mai striga în zadar.

— În zadar?…

Şi Vanda, nebună de bucurie, îl privea pe Marmouset şi părea că se întreabă dacă nu-şi pierduse cumva minţile.

— Într-adevăr, răspunse acesta, ai dreptate..

— Ah! Deci am auzi voci?

— Da.

— Şi aceste voci?…

— Sunt ale lor. Ca şi tine, le-am recunoscut.

— Ei bine, de ce nu vrei să-i strigi, ca să ştie că suntem aici?

— Nu te vor auzi.

— Dar noi îi auzim foarte bine.

Marmouset surâse.

— Nu e acelaşi lucru.

— De ce?

— Fiindcă în subterană, între cele două blocuri de stâncă, e o sonoritate care nu există în aer liber.

Argumentul era fără replică.

Marmouset continuă:

— Zgomotul care vine până la noi e de voci. Dacă ar fi răniţi, ar geme.

— E drept, zise Vanda.

— Sunt deci teferi.

— Da, dar sunt prizonieri, şi vor sfârşi prin a muri de foame.

— Îi vom elibera! zise cu calm Marmouset.

— Cum?

— Oh, reluă tânărul, îţi dai seama, sper, că nu vom mai putea întrebuinţa praful de puşcă.

— Sigur că nu.

— Nu trebuie să ne gândim nici la a perfora această stâncă.

— Ce facem atunci?

— Să ne urcăm în luntre şi, când vom fi pe Tamisa, îţi voi spune.

Marmouset era atât de liniştit, încât Vanda avu încredere.

Cât despre Shoking, cum ei vorbeau în franceză, nu pricepu mare lucru.

Tot ceea ce ştia era că stăpânul şi Milon erau în viaţă.

Se urcară în luntre.

Shoking puse mâna pe lopeţi şi Marmouset îi spuse în limba engleză:

— Ieşi în larg şi menţine-te în linie dreaptă cu galeria.

— Pentru asta, zise Shoking, trebuie mai întâi să urc curentul.

— Fie, zise Marmouset.

— Apoi vom veni perpendicular la gura subteranei.

— Bine, mai spuse Marmouset.

Şi, în picioare, privea spre malul stâng al Tamisei.

Vanda îl privea fără să înţeleagă.

Barca urcă până în punctul numit Moinet-Voires.

Marmouset nu pierdea din vedere casele vechi de pe mal.

Deodată strigă:

— E acolo!

— Ce? întrebă Vanda.

Dar Marmouset, în loc să răspundă îi zise lui Shoking:

— Poţi să vâsleşti în larg.

— Ah! zise Shoking.

Şi lopeţile recăzură în apă.

După cinci minute Marmouset coborî pe uscat şi porni pe Farringdon Street.

— Dar unde mergem? întrebă Vanda.

— Vino şi vei vedea…

Prima stradă, perpendiculară cu Farringdon, după ce ai părăsit marginea Tamisei se numeşte Carl Street.

Thames Street este în continuarea ei, spre est.

Marmouset mergea cu pas repede şi Vanda îl putea urma.

El făcu câţiva paşi pe Carl Street şi se opri în faţa unei case mai înalte ca celelalte.

Era cea pe care o zărise din mijlocul Tamisei.

— Acum, zise el Vandei, ascultă-mă bine.

— Vorbeşte…

— Dacă nu mă înşel această casă este aşezată chiar deasupra galeriei subterane.

— Crezi?

— Şi se află între cele două stânci, unde sunt Rocambole şi Milon.

— Ei bine?

— Stai puţin, zise Marmouset.

Şi se apropie de poarta casei.

Cu lanterna lui Shoking, examină poarta.

— Eram sigur, zise el în fine.

— Sigur de ce? întrebă Vanda.

— Această casă e a unui şef fenian, numit Farlane: iată numele lui e pe poartă.

— E un fenian?

— Da.

— Vanda îl privea pe Marmouset uluită.

Marmouset surâse şi stinse lanterna.

*

* *

Acum să ne reîntoarcem la momentul în care avusese loc explozia.

Zguduitura fusese aşa de puternică, încât Rocambole şi Milon fură aruncaţi cu faţa la pământ. Dar se sculară imediat.

— Victorie! strigă Rocambole. Drumul e liber.

Într-adevăr, se vedea în depărtare cerul.

Se întoarse spre sala circulară strigând:

— Urmaţi-mă! Urmaţi-mă!

Şi începu să alerge.

Milon se afla lângă el.

Făcură astfel vreo douăzeci de paşi.

Deodată, un zgomot teribil se auzi în spatele lor.

Rocambole scoase un ţipăt şi se întoarse.

Prima prăbuşire se producea, despărţindu-i de tovarăşii lor.

Dar Rocambole nu-şi pierdu cumpătul.

— Înainte! repetă el, adresându-se lui Milon. Să ieşim mai întâi. Când vom fi liberi vom găsi vreun mijloc de a-i scăpa.

— Înainte! zise Milon.

Şi continuă să alerge după stăpân.

Deodată, un nou zgomot se produse, mai puternic decât cel dintâi.

De astă-dată lumina către care alergau dispăru şi întunericul îi înconjură.

Zguduitura fu aşa de teribilă, încât Rocambole şi Milon căzură cu faţa la pământ.

Urmară şi alte prăbuşiri mai neînsemnate. Pietre cădeau ici-colo, şi una din ele fu cât pe ce să-l lovească pe Rocambole în cap.[2]

Capitolul VI

Explozia cutremurase din temelii zidurile închisorii Newgate.

Ca prin minune, Rocambole nu fusese strivit sub dărâmături. De undeva, din întuneric, străbăteau strigătele disperate ale lui Milon:

— Stăpâne! Stăpâne! Unde eşti?…

— Aici! se auzi răspunsul lui Rocambole.

— Rănit?

— Nu.

— Slavă Domnului! Nici eu!

— Să nu ne mişcăm, sugeră Rocambole. Să aşteptăm…

Prăvălirea zidurilor încetă şi nici pietrele nu se mai rostogoliră. Cu atenţia încordată şi cu mişcări uşoare de reptilă, Rocambole se ridică.

Vocea lui Milon se auzi din nou:

— Trebuie să recunoaştem, stăpâne, că am avut şi de data asta un noroc nesperat!

Cu toată zguduitura exploziei, Rocambole nu slăbise din mână torţa, dar suflul puternic o stinsese. Odată cu torţele, Marmouset împărţise fiecăruia dintre ei şi câte o scăpărătoare cu fitil.

— Stăpâne, întrebă Milon, crezi că pot să mă ridic?

— Ridică-te cu atenţie şi nu te mişca din loc. Aşteaptă puţin…

Milon căută scăpărătoarea, o găsi şi aprinse torţa.

De-abia atunci se putu convinge că stăpânul lui scăpase într-adevăr nevătămat.

— Mare noroc am avut! răsuflă uşurat uriaşul Milon.

— Nu atât de mare pe cât crezi… îi răspunse Rocambole.

Şi cu torţa în mână, păşind cu grijă peste pietre, se îndreptă spre locul unde se produsese spărtura. Subteranul era acum închis de un bloc enorm de zidărie care în cădere se sfărâmase pe la colţuri şi închisese atât de perfect galeria, încât părea clădită astfel de mână de om.

— Vino să vezi şi tu, spuse Rocambole, ai să te convingi că nu stăm

deloc bine…

— Hai să ne întoarcem, să vedem ce s-a întâmplat şi în partea cealaltă, sugeră Milon.

Explorară cu grijă locul, dar ajunseră, spre surprinderea lor, în faţa altei surpări.

— Poftim! Nici pe aici nu ne putem strecura.

— Dar atunci, zise Milon înfiorându-se, suntem captivi?

— Nu captivi, ci îngropaţi de vii.

— Şi n-avem la noi nici unelte, nici vreo rezervă de praf de puşcă! gemu Milon.

Rocambole nu îşi pierduse nici în aceste împrejurări calmul său proverbial.

— Bunul meu prieten, spuse el, în loc să ne jeluim, cred că ar fi mai bine să judecăm la rece. Nu stăm strălucit, vezi bine, dar situaţia nu este nici disperată!

— Ah, ce spui?

Şi, plin de speranţă, îşi privi stăpânul cu atenţie.

— S-ar părea ca Marmouset şi ceilalţi să nu fi fost îngropaţi sub dărâmături odată cu noi, zise Rocambole.

— Să admitem, dar sunt captivi, tot ca noi…

— Cu speranţa însă de a fi salvaţi.

— Cine să-i salveze?

— Poliţiştii care sunt, de fapt, pe urmele mele.

— Bine, dar asta ar însemna că ei vor fi duşi la închisoare?

— În primele ore, apoi nu vor întârzia să le dea drumul.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Şi atunci?

— Atunci Marmouset, băiat plin de calităţi, împreună cu Vanda, care şi-ar da şi viaţa pentru mine, vor găsi ei un mijloc să ne vină în ajutor.

— Fie, zise Milon, dar o să aşteptăm destul până atunci!

— Două-trei zile, poate…

— Destul ca să murim de foame!

— Ascultă, Milon, în cel mai rău caz, un om poate să trăiască patru zile fără să mănânce nimic, zise Rocambole, şi liniştit se aşeză pe un bloc de piatră.

Milon, în schimb, nu avea astâmpăr. Cerceta toate ungherele subteranului, ca o sălbăticiune ce se învârteşte fără încetare în cuşcă.

— Nu e cazul să te întristezi de pe acum, îi zise Rocambole, presupun că nu ţi-e foame încă…

— O, nu, răspunse Milon, dar mi-e sete!

— Peste vreo patru-cinci ore ai să poţi bea.

— Nu mai înţeleg nimic…

— Când va reveni fluxul, apele Tamisei vor inunda galeria…

— Da, şi?

— Ei bine, nu se poate să nu descoperim noi vreo infiltraţie.

— Apă sărată, stăpâne…

— Ba nu, apă dulce.

— Totuşi, din moment ce Tamisa e supusă mareei…

— Habar nu ai, Milon, de nimic. Curentul împinge apele Tamisei înapoi, dar ele nu au timp să se amestece cu ale mării.

— Ah, da! se miră uriaşul.

— Aşa că mai bine vino şi aşează-te aici, lângă mine, îl linişti Rocambole, şi să aşteptăm…

Milon ascultă supus, fără să mai facă altă observaţie.

— …Şi cum vorbele nu au culoare, nu are rost să mai ardem torţa de care, fără îndoială, vom avea nevoie mai târziu.

Spunând acestea, Rocambole o stinse. Apoi continuă:

— Milon, tu bănuieşti de ce nu sunt eu disperat?

— Oh, dumneata, stăpâne, zise Milon oftând, dumneata eşti totdeauna liniştit, ca destinul.

— Nu e chiar aşa, exagerezi, dragul meu.

— Dar cum?

— Eu îmi impun un crez, de la care nu mă abat. Crezul meu este că, atâta vreme cât am îndatoriri de îndeplinit, nu există încurcături din care să nu ies…

— Adevărat? Ăsta e secretul? Atunci, stăpâne, înseamnă că dumneata nu o să te odihneşti niciodată?

— Nici nu-mi place, răspunse Rocambole. Nu, n-am să mă odihnesc niciodată, cel puţin aşa sper…

— Mi se pare totuşi, îl întrerupse Milon, că ar fi timpul să te întorci la Paris şi să trăieşti şi pentru dumneata…

— Am treabă aici.

— Ah, da. Mereu fenianii[3]!

— Nu.

— Pe cuvântul meu, stăpâne, Anglia nu e deloc o ţară atrăgătoare!

— Depinde, răspunse Rocambole. Şi apoi, îţi repet, am aici o nouă datorie de împlinit.

— Şi nu e în legătură cu nefericiţii aceia de feniani?

— În niciun caz!

Milon nu mai zise nimic. Părea că aşteaptă explicaţii. Rocambole păstră o clipă tăcerea, apoi deodată întrebă:

— Tu crezi în superstiţii?… În funia spânzuratului?

— Cum aşa?

— Se spune că funia unui spânzurat poartă noroc.

— Da, aşa se spune, zise Milon, dar eu nu cred câtuşi de puţin în superstiţii de-astea… Dar dumneata?

— O să ne convingem… dacă ne-ajută să ieşim de-aici…

— Ce?! se miră Milon. Nu cumva ai dumneata aşa ceva?

— Da, am.

— Chiar la dumneata?

— Da, chiar la mine.

— Atunci, nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să ne convingem.

— Deocamdată, zise Rocambole, ţinând seama că avem destul timp până la sfârşitul captivităţii noastre, am să încerc să-ţi spun o poveste…

— O poveste cu… funie?

— Povestea funiei şi a spânzuratului care m-a numit pe mine executorul lui testamentar, spuse Rocambole.

— Te ascult, stăpâne, sunt numai urechi.

Capitolul VII

— Îţi mai aduci aminte împrejurările în care ne-am împrietenit? întrebă Rocambole.

— Cum să nu, stăpâne… Eram pe atunci tovarăşi de lanţ.

— Da, Milon, şi într-o zi ai început să-mi povesteşti necazurile tale… şi să-mi destăinui motivul pentru care ajunseseşi în temniţă.

— Aşa e, stăpâne, şi de când ai salvat viaţa bieţilor mei copii, ţi-am rămas devotat şi stau în preajma dumitale ca un câine credincios.

— Ei bine, ceva asemănător mi s-a mai întâmplat o dată. Numai că în locul temniţei de la Toulon a fost închisoarea Newgate. Iar omul cu care m-am împrietenit acolo a murit.

— Spânzurat?

— Din păcate, da.

Şi Rocambole suspină.

— Ascultă, reluă el. Aveam motivele mele, căci dacă n-ar fi fost aşa, îţi închipui că aş fi putut să evadez chiar înainte de a se închide în urma mea porţile închisorii. De altfel, nici nu am fost trimis direct la Newgate. Mai întâi m-au dus la comisariatul de poliţie din Drury Lane. Comisarul m-a interogat de formă şi m-a reţinut în arestul secţiei, care se afla chiar sub camera de anchetă şi care servea şi ca loc de detenţie. În fiecare dimineaţă o dubă a penitenciarului face turul secţiilor de poliţie, ridică oamenii arestaţi în timpul nopţii şi îi repartizează fie la Newgate, fie la Bath Square, fie în oricare altă închisoare centrală. În arestul poliţiei din Drury Lane am rămas numai şase ore. Dar aici am dat peste o femeie modestă, o bătrânică al cărei obraz mai păstra încă urmele unei rare frumuseţi. Când am intrat pe uşă, femeia m-a examinat mai întâi cu neîncredere, apoi cu destulă curiozitate. La un

moment dat, privirile ni s-au încrucişat şi, fără îndoială, bătrâna a simţit acel fluid tainic pe care îl exercit asupra anumitor persoane, căci am auzit-o că-mi spune:

— „Cred că dumneavoastră sunteţi omul pe care îl caut.”

Şi cum eu mi-am exprimat mirarea, femeia m-a întrebat:

— „Sunteţi arestat pentru o crimă ieşită din comun?”

— „Sunt fenian”, i-am răspuns eu fără să vreau.

Ea a tresărit, şi parcă o rază de bucurie i-a luminat obrazul.

— „Ah, atunci înseamnă că mâine o să fiţi la Newgate.”

— „N-am nicio îndoială.”

— „Va să zică, am avut dreptate când am spus că sunteţi exact omul pe care îl caut de atâta vreme.”

Continuam să o privesc, încercând să ghicesc înţelesul vorbelor ei.

— „Numele meu e Betsy-Justice, se prezentă femeia, şi sunt scoţiană.”

— „Foarte bine. Şi ce treabă aveţi cu mine?”

— „Uite, domnule, în curând se împlineşte o lună de când mă tot las arestată, în fiecare seară, pentru beţie. Dar eu nu sunt beată niciodată, cum de altfel vă puteţi da seama acum şi dumneavoastră…”

— „Atunci?…”

— „Mă prefac. Ei mă înhaţă, mă iau la poliţie, comisarul mă reţine în arest, a doua zi mă condamnă la o amendă de doi şilingi şi pe urmă mă lasă liberă…”

— „Şi de ce te prefaci, când de fapt dumneata nu eşti beată?”

— „Păi nu înţelegeţi? Tocmai ca să fiu arestată. Şi joc scena asta când într-un cartier, când în altul. Până acum am trecut aproape prin toate aresturile secţiilor de poliţie din Londra.”

— „Dar pentru ce?” m-am mirat eu.

— „Pentru că eu, domnule, caut un om în care să pot avea încredere, un om care ar urma să fie trimis la Newgate.”

— „Şi cu ce îţi poate fi de folos acel om?”

Femeia m-a examinat iarăşi cu atenţie.

— „Păreţi a fi un om cinstit, un om cumsecade, domnule. Cum vă numiţi?”

— „Omul Gri”, i-am răspuns eu.

— „Ah, dumneata eşti cel căruia i se spune Omul Gri?” s-a mirat ea.

— „Da.”

— „Şi, bineînţeles, te-ai lăsat arestat, nu-i aşa?”

— „Da.”

— „Şi ai să poţi să ieşi din închisoare când ai să vrei?”

— „Poate…”

— „Oh, e sigur, lasă, că ştiu eu! De altfel, cine n-a auzit de dumneata? Se ştie că faci tot ce vrei.”

Fericită că în sfârşit găsise omul pe care îl căuta de atâta vreme, femeia, care nu părea deloc lipsită de bun-simţ, mi se adresa când ca unei vechi cunoştinţe, când cuviincioasă şi plină de respect.

— „Până una-alta, i-am spus eu zâmbind, am să mă duc la Newgate."

— „Oh, din moment ce dumneata eşti Omul Gri, atunci pot să-ţi spun ce mă doare!…"

— „Vorbeşte!…"

— „Domnule, bărbatul meu este la Newgate."

— „La Newgate?"

— „Da. Şi este condamnat la spânzurătoare. Treaba asta se va întâmpla în ziua de 17, luna viitoare."

— „Dar ce crimă a comis?"

— „A omorât un lord."

— „În ce scop?"

— „Ah, asta e o poveste prea lungă şi ar fi greu să v-o spun cum trebuie acum şi aici, zise femeia. De altfel, nici nu avem timp. Dar când o să ajungeţi la Newgate, o să vă spună bărbatul meu toată tărăşenia."

— „Fie. Şi dumneata vrei să-i transmiţi prin mine un mesaj?"

— „Exact."

— „Atunci, dă-mi-l."

— „Ah, dar nu e vorba de vreo scrisoare… Nu! De altfel, v-ar opri-o la grefă. Eu am să vă spun doar câteva cuvinte, pe care să i le transmiteţi."

— „Te ascult."

— „Domnule, nu se poate să nu găsiţi dumneavoastră un mijloc să-l vedeţi pe bietul meu bărbat la Newgate: e condamnat la moarte, dar, la fel ca pe ceilalţi deţinuţi, îl scot zilnic la plimbare în curtea interioară."

— „Ei bine! Ce trebuie să-i spun?"

— „Să-i spuneţi aşa: Am văzut-o pe Betsy, pe nevasta dumitale. Mori împăcat, are hârtiile."

— „Atâta tot?"

— „Atâta tot!" spuse Betsy şi începu să plângă.

Şi oricât am insistat, nu a mai vrut să spună nimic. În zorii zilei următoare m-au ridicat de la Drury Lane şi m-au dus la Newgate. Trei zile m-au ţinut în arest secret, deci n-am putut să-l văd pe bărbatul lui Betsy-Justice. Dar până la urmă regimul închisorii s-a mai îmblânzit în ceea ce mă privea. Credeau că mă vor determina să fac mărturisiri. Şi tocmai de aceea am lăsat să se înţeleagă că aş fi dispus să vorbesc dacă mă vor trata cu indulgenţă. Ei bine, din acel moment puteam să fac aproape tot ce voiam; ba, mi s-a îngăduit, ca şi celorlalţi deţinuţi, să cobor de două ori pe zi în curtea interioară. În prima zi când am

apărut acolo, n-am vorbit cu nimeni, dar am încercat să identific, după descrierile lui Betsy-Justice, pe condamnatul la moarte. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu putea fi altul decât acela care stătea izolat într-un colţ, cu bărbia în piept şi cu braţele imobilizate în cămaşa de forţă. L-am examinat cu atenţie. Să fi avut în jur de şaizeci de ani. Mic, îndesat, cu umerii laţi şi capul mare, susţinut de un gât de taur, omul părea de o forţă herculeană. Am trecut pe lângă el şi imediat omul a ridicat capul. Privirea limpede, blândă şi cinstită, contrasta în mod ciudat cu înfăţişarea lui aproape respingătoare. Acest om făptuise o crimă. Dar puteam să jur că nu era un criminal. A doua zi am coborât iarăşi în curte, la aceeaşi oră. Condamnatul la moarte părea că mă aşteaptă. Se plimba. M-am dus direct spre el. Omul s-a oprit pe loc şi din nou am întâlnit aceeaşi privire cinstită, aproape timidă, care mă frapase cu o zi înainte.

— „Dumneata eşti acela care ai omorât un lord?" l-am întrebat eu direct.

— „Da."

Mi-a răspuns cu atâta francheţe, încât mi-a întărit şi mai mult convingerea din ajun. Îndeplinise sau poate a crezut că îndeplineşte o datorie.

— „Nu eşti dumneata soţul lui Betsy-Justice?" l-am mai întrebat.

Omul a tresărit şi m-a privit deodată cu mai multă atenţie.

— „O cunoaşteţi pe Betsy a mea?" a întrebat el în cele din urmă.

— „Da, am stat cu ea la arestul din Drury Lane."

— „Ah!" se miră el puţin bănuitor.

— „Acolo am cunoscut-o şi mi-a încredinţat un mesaj pentru dumneata", m-am grăbit eu, vrând să-l liniştesc.

— „Chiar aşa?" a întrebat el rezervat.

— „Îmi dau seama că dumneata nu mă cunoşti, de altfel nici nu ai avea de unde."

— „Dar, în definitiv, cine eşti dumneata?"

— „Omul Gri. Aşa mi se spune. Omul Gri".

Parcă surprins, omul a făcut un pas înapoi.

— „Dumneata! Dumneata!" a bâiguit el şi de pe chipul lui s-a risipit ca prin farmec acea expresie de neîncredere.

— „Da, eu sunt Omul Gri, şi Betsy m-a rugat să-ţi spun că are hârtiile…"

Atunci bărbatul lui Betsy, condamnatul la moarte pentru crima de a fi ucis un lord, a scos un strigăt, un strigăt de bucurie nestăpânită, de parcă i-aş fi adus graţierea.

— „Ah, a oftat el, domolindu-şi în cele din urmă emoţia care îl cuprinsese, acuma pot să mor liniştit! Dar, începu el neslăbindu-mă din ochi, dacă dumneavoastră sunteţi Omul Gri şi dacă sunteţi aici, înseamnă că vreţi într-adevăr să fiţi aici…"

— „Poate.”

— „Şi bineînţeles veţi ieşi de aici când veţi găsi nimerit?”

— „Să zicem.”

Apoi, după un moment de ezitare:

— „Ah, în sfârşit, dacă aş îndrăzni… Ştiţi, nevastă-mea este o femeie curajoasă, nu zic nu, dar la urma urmelor, nu e decât o biată femeie, şi de aceea mă tot frământ, cum să poată ea singură să ducă la bun sfârşit acţiunea noastră?…”

La rândul meu l-am privit mirat.

— „Domnule, se hotărî el să vorbească, trebuie să vă spun toată întâmplarea. Sunt sigur că o să vă intereseze cazul acesta. Un om ca dumneavoastră poate totul… şi, de altfel, eu am să vă las moştenire frânghia cu care o să fiu spânzurat, iar frânghia asta să fiţi sigur că o să vă aducă noroc.”

În acest punct al povestirii sale Rocambole se opri o clipă.

— Pe cuvântul meu, zise Milon, nici nu-mi mai pasă că suntem în hruba asta, prinşi fără scăpare între două stânci şi cu aproape jumătate de oraş deasupra noastră!…

Capitolul VIII

Rocambole continuă:

În ziua aceea condamnatul la moarte nu a vrut să-mi dea mai multe lămuriri.

— „Întâmplarea pe care vreau să v-o povestesc este foarte lungă, domnule, mi-a spus el; de altfel, a sunat şi trebuie să mă întorc în celulă. Dar mâine…”

— „Mâine poate găsesc o modalitate să petrecem mai multe ore împreună”, i-am răspuns eu.

Omul a tăcut o clipă, apoi mi-a spus:

— „De fapt, ce să mă mir? Oricare altul dintre cei care se află aici n-ar îndrăzni să gândească aşa ceva, dar pentru dumneavoastră nu există piedici din moment ce sunteţi Omul Gri.”

Şi a plecat spre carcera lui, în timp ce şi eu m-am dus liniştit în celula mea. Când unul din gardieni se pregătea să-mi încuie uşa, mi-a venit o idee năstruşnică:

— „Domnule, i-am spus eu, vă rog să-i comunicaţi domnului director că aş vrea să-i vorbesc…”

Probabil gardianul a transmis dorinţa mea de îndată, căci nu a trecut niciun sfert de oră şi directorul a şi apărut. Ai avut şi tu de-a face cu el şi ţi-ai dat seama cât e de naiv, nu-i aşa, Milon?

— Oh, chiar prea naiv, observă Milon.

— Deci sir Robert sosi plin de zâmbete şi cu priviri galeşe, convins că aveam să-i fac cine ştie ce destăinuiri. Căci reprezentanţii Angliei

libere nu se mulţumeau că le picase în mână omul care părea să fie unul din şefii fenianilor şi fără îndoială socotit de ei drept cel mai periculos dintre toţi, ei voiau să pătrundă şi în misterul cu care se învăluia acest om.

— „Domnule director, l-am întâmpinat eu, doresc să vorbesc cu dumneavoastră…”

— „Ah, m-a întrerupt el cu efuziune, ştiam bine că până la urmă ne vom înţelege şi vei deveni rezonabil.”

— „Nu am încetat nicio clipă să fiu rezonabil.”

— „O, nu s-ar putea spune!”

În celula mea erau două scaune; directorul luă unul şi se aşeză comod, ca la el acasă.

— „Ei, să auzim, scumpul meu prieten, ce ai să-mi spui?”

— „Scumpul meu director, începui eu pe acelaşi ton, mai întâi aş vrea să vă pun câteva întrebări.”

— „Vă ascult.”

— „Dacă voi fi condamnat la moarte, executarea sentinţei se va face prin spânzurătoare?”

— „Din păcate, mă tem că da, prietene. Spânzurătoarea este deocamdată singurul supliciu uzitat la noi în Anglia.”

— „Bun! Dar dumneavoastră personal credeţi că voi fi condamnat?”

— „Dacă ne faci mărturisiri care să atragă indulgenţa judecătorilor…”

— „La asta mă gândesc şi eu…”

— „Ah, mi-am închipuit, mi-am închipuit!” se bucură sir Robert nemaiputându-se stăpâni.

Şi, credul, chiui de bucurie.

— „Dar, am continuat eu surâzând, aş avea nevoie în prealabil să mă lămuresc asupra anumitor lucruri.”

— „Care anume?”

— „Iată, în primul rând nu am câtuşi de puţin teamă de moarte.”

— „Totuşi…”

— „Cu atât mai mult de cea prin strangulare… Am auzit chiar…”

— „Aha, da, m-a întrerupt făcându-mi cu ochiul, ştiu… o prejudecată veche… Dar, scumpul meu prieten, ar trebui să vezi cum arată chipul spânzuratului după ce i se scoate boneta neagră; este tumefiat, albăstrui, îngrozitor la vedere! Şi limba!… Oh, este de-a dreptul odios!”

— „Chiar aşa?”

— „Exact aşa cum am onoarea să-ţi spun, dragul meu prieten. Crede-mă, fă-ne destăinuiri complete şi scapi de coşmar…”

— „Staţi puţin”, l-am întrerupt eu.

— „Şi să ştii, destăinuirile dumitale, cu cât vor fi mai spontane, cu

atât judecătorii…”

— „Ştiu asta, dar, vă repet, nu mă înspăimântă deloc moartea prin spânzurătoare.”

— „Greşeşti, dragul meu prieten, îţi repet, greşeşti…”

— „În Franţa, unde se ghilotinează, este cu totul altceva!… Oh, asta da moarte care m-ar înspăimânta… Dacă aş fi condamnat la ghilotină, aş face pe loc mărturisiri…”

— „Regret, dar nu se pot schimba lucrurile special pentru dumneata. Eu însă îţi repet, spânzurătoarea are în ea ceva cumplit!”

— „Ei aş!”

— „Uite, a continuat sir Robert, avem aici la noi un condamnat la moarte.”

— „Am auzit…”

— „Ei, dacă ai şti, dacă ai cunoaşte prin ce chinuri trece!”

— „L-am văzut prin curte şi mi s-a părut că e destul de liniştit…”

— „Nu, domnule, te înşeli… Ia să petreci două-trei ore, între patru ochi, numai cu el…”

— „Credeţi că m-ar cuprinde şi pe mine spaima lui?”

— „Sunt sigur. Uite, dacă vrei…”

— „He! He! Asta m-ar atrage grozav…” şi am râs fericit că l-am prins în capcană.

— „Iată ce m-am gândit… am să fac pentru dumneata ce n-am făcut pentru nimeni…”

— „Ce anume?”

— „Un lucru pe care, la urma urmelor, am dreptul să-l fac.”

— „Ce oare?”

— „Am să dau dispoziţii ca începând din noaptea asta să împărţi aceeaşi celulă cu condamnatul la moarte.”

— „Veţi face dumneavoastră aşa ceva?”

— „Da. Însă mâine dimineaţă, la prima oră, să trimiţi după mine.”

— „Pentru ce?”

— „Să-mi faci mărturisiri, căci, ascultă-mă, numai datorită lor îi vei înduplеca pe judecători.”

— „Foarte bine, i-am răspuns eu, dacă aceasta este voinţa dumneavoastră, nu văd nici cel mai mic impediment…”

— „Mă bucur; chiar acum mă duc să dau dispoziţiile necesare”, spuse sir Robert ridicându-se de pe scaun foarte bine dispus.

Mi-a strâns mâna cu căldură şi din nou m-a copleşit cu apelativul „scumpul meu prieten”. A plecat fără să bănuiască, bietul de el, că de fapt îmi oferise fără să-şi dea seama exact ce voiam eu să-i cer. În ziua aceea mi s-a adus ca de obicei o cină copioasă. Apoi temnicerul care mă servea mi s-a adresat făcându-mi cu ochiul:

— „Se pare că înălţimea-voastră este excentrică…”

Excentric este cuvântul care semnifică cel mai mare elogiu pe care

un englez pursânge îl poate aduce cuiva.

— „Înălţimea-voastră se gândeşte să doarmă în aceeaşi celulă cu condamnatul la moarte?”

— „Da, prietene”, i-am răspuns eu.

— „Sir Robert M… mult iubitul nostru director, a continuat temnicerul destăinuindu-mi parcă un secret, mi-a dat dispoziţii…”

— „Ah, da, ştiu…”

— „Şi dacă înălţimea-voastră îmi îngăduie, am să vă conduc.”

Eu am dat din cap în semn afirmativ, iar temnicerul, la fel de naiv ca directorul lui, m-a invitat să părăsesc celula de la primul etaj, să cobor cu el la parter, şi apoi mi-a deschis uşa carcerei unde fusese închis bărbatul lui Betsy-Justice.

Auzind zgomot, nefericitul s-a ridicat din pat. Eu am pus un deget la buze ca să îi recomand tăcere. La rândul lui, mi-a făcut un semn discret de complicitate. De altfel, bănuise că urma să aibă un tovarăş, căci se aduseseră în celulă încă un pat, o saltea şi o pătură.

— „Ei bine, i-am spus imediat ce am rămas singuri, mi-am ţinut făgăduiala şi o să stăm de vorbă liniştiţi toată noaptea!”

— „Văd că dumneavoastră puteţi face tot ce doriţi”, îmi răspunse el cu o admiraţie copilărească.

— „Acum, l-am îndemnat eu, te rog să începi să-mi povesteşti…”

Şi, cum e uşor de închipuit, nu am dormit toată noaptea. În zorii zilei uşa celulei s-a deschis, iar temnicerul m-a luat în primire.

— „Sir Robert M… vă aşteaptă”, mi-a spus el.

I-am făcut un semn de rămas bun tovarăşului meu de celulă.

— Dar… nu-mi spuneţi ce v-a povestit condamnatul? îl întrebă Milon.

— Ai răbdare. O să afli tot, dar mai întâi să vorbim despre directorul închisorii.

Şi Rocambole, după o scurtă pauză, continuă:

— Am fost condus deci la sir Robert… Eram palid, aşa cum ar arăta oricine după o noapte de nesomn.

— „Ei bine? m-a întrebat el foarte vesel. Ce zici, tot cu atâta superficialitate tratezi moartea prin spânzurătoare?”

— „Da, i-am răspuns eu liniştit, tot nu mă sperie.”

— „E cu putinţă?”

— „Întocmai cum vă spun.”

— „Asta înseamnă că… nu vrei să vorbeşti?”

— „Încă nu.”

Sir Robert şi-a muşcat buzele, dar nu s-a supărat.

— „Lasă, domnule, că până la urmă tot am să te conving eu… ai să vezi…”

— „Doar nu mă veţi trimite din nou în celula condamnatului?”

— „Ba, voi face mai mult.”

— „Nu înţeleg.”

— „Voi da dispoziţii să asişti la executarea lui.”

Şi cum eu îl priveam mirat, el a continuat:

— „Acum o lună, treaba asta ar fi fost mai grea, poate chiar imposibilă… Dar astăzi execuţiile se fac în interiorul închisorii.”

— „Îmi va fi îngăduit să stau la o fereastră de la care să privesc sinistrul spectacol?”

— „Întocmai.”

Rocambole voia să-şi continue povestirea, dar Milon îl întrerupse din nou:

— Stăpâne, Stăpâne! strigă el cu spaimă.

— Ce e, domnule, ce ai?

— Priviţi!

Şi prin întunericul de nepătruns, Rocambole văzu strălucind două puncte luminoase, ca doi licurici.

Capitolul IX

De felul lui, Milon era curajos, dar ca toţi oamenii mai simpli, el nu putea face faţă decât situaţiilor pe care le înţelegea. De aceea, cuprins de spaimă, se tot întreba ce puteau fi acele puncte luminoase apărute deodată în apropierea lor.

Rocambole se ridică şi înaintă cu grijă câţiva paşi. Cele două luminiţe nu îşi schimbaseră locul. Atunci bătu din palme. Imediat cele două puncte ca de foc dispărură.

— Fricosule! râse Rocambole. Acum înţelegi ce a fost?

— Nu.

— O pisică.

— Mare prost mai sunt, stăpâne! zise Milon, dându-şi cu palma peste frunte.

— Dacă a pătruns până aici o pisică, înseamnă că trebuie să fie o ieşire pe undeva, zise Rocambole.

— Credeţi?

— Bineînţeles! Ba mai mult, cred că este o ieşire prin care ne vom putea strecura şi noi.

— Dacă n-o fi fost cumva şi pisica surprinsă aici odată cu noi, zise Milon.

— Cu neputinţă! Am fi văzut-o mai devreme.

— Da, ai dreptate.

— Şi apoi, cum îţi închipui că o pisică poate să trăiască în subterane? întrebă Rocambole.

— Păi noi nu suntem aici?

— Da, dar noi am găsit intrarea care fusese zidită cu ani în urmă.

— Atunci…

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat. Pisica o fi fost într-una din pivniţele de deasupra noastră. Când s-a produs explozia, prin vreo crăpătură sau prin vreo gaură făcută în urma prăbuşirii, ea a reuşit să ajungă până aici, fără îndoială destul de speriată.

— Da, se poate.

— Deci, continuă Rocambole, noi trebuie să vedem dacă nu putem ieşi exact pe unde a venit pisica.

Şi cu aceste cuvinte, stăpânul îşi reaprinse făclia.

— Acum, hai să căutăm, îl îndemnă el pe Milon.

Cu grijă, începu să exploreze strâmta lor închisoare. Două blocuri mari de piatră închideau galeria. Rocambole se îndreptă spre cel care căzuse în spatele lor. Într-acolo dispăruseră cele două puncte luminoase.

Zidul oferea un fel de treaptă. Rocambole se urcă, apoi săltă capul. Văzu o deschizătură largă în bolta galeriei.

— Urcă aici, îl îndemnă el pe Milon.

Milon se execută.

— Ţine făclia, îi mai spuse Rocambole. Să mi-o dai când ţi-o cer.

Şi, căţărându-se pe umerii puternici ai lui Milon cu uşurinţa unui circar, dispăru pe jumătate în acea gaură.

— Dă-mi făclia!

Milon i-o întinse. Rocambole privi mai întâi deasupra capului, apoi drept înainte. În faţă, gaura se adâncea în aceeaşi direcţie cu galeria.

— Fii atent! îi strigă lui Milon.

Şi spunând acestea, aruncă făclia. Apoi, agăţându-se de un colţ, îşi luă elan de pe umerii lui Milon şi sări. Atunci se pomeni în galeria superioară. Torţa nu se stinsese în cădere.

— Aşteaptă-mă, îi spuse lui Milon. Mă duc să cercetez.

Şi luând făclia cu multă băgare de seamă, înaintă uitându-se pe jos. Nu fu nevoie să caute mult şi îşi dădu seama că se afla într-una din acele pivniţe lungi şi încăpătoare ale berarilor de pe malul Tamisei.

În momentul exploziei podeaua se prăbuşise, iar locul prin care se strecurase Rocambole fără îndoială că nu existase înainte.

Poate că berarul respectiv nici nu bănuise vreodată că pivniţa lui avusese la bază o hrubă.

Rocambole se întoarse şi se aşeză pe marginea crăpăturii.

— Ajută-te de piciorul meu şi ridică-te până aici, îi spuse lui Milon.

Uriaşul Milon se agăţă imediat, şi Rocambole îl ridică fără greutate, demonstrând o forţă nebănuită sub aparenţa lui delicată, aproape fragilă.

— Acum să înaintăm încet împreună, până la urmă nu se poate să nu găsim o ieşire, îl îndemnă Rocambole de îndată ce îl văzu lângă el.

Pivniţa se îngusta la un moment dat. După câţiva paşi dădură peste un şir de butoaie.

— Să mergem mai departe, fu de părere Rocambole.

— Aşteaptă puţin, stăpâne, parcă se aude ceva.

Rocambole se opri.

— Da, ai dreptate, ăsta e zgomotul Tamisei.

Şi continuară să înainteze, de astă dată printre două şiruri de butoaie; în scurt timp simţiră un curent de aer rece şi fericiţi îşi dădură seama că aerul proaspăt venea de undeva dinafară.

Într-adevăr, zidul descria acum o uşoară curbă. Tot înaintând, Rocambole, care mergea înainte, zări o lumină alburie.

— Cred că e cerul, spuse el, sau poate e ceaţă, în orice caz se vede afară.

Şi, fără să se oprească, stinse făclia.

— Ce faci, stăpâne? se sperie Milon.

— Sunt prudent, îl linişti Rocambole. Ne aflăm într-o pivniţă de antrepozite şi uşa parc-ar fi deschisă… Priveşte drept în faţă, cam la treizeci de paşi… uită-te atent, poţi să o vezi şi tu. Pe acolo se zăreşte cerul.

— Da, dar de ce aţi stins făclia?

— Păi nu înţelegi că nu ne mai e de folos? În plus, dacă am mai ţine-o aprinsă, riscăm să fim reperaţi dinafară.

— Ai dreptate, stăpâne, ai dreptate, parcă nici nu mai judec…

Rocambole continua să înainteze. În cele din urmă ajunseră până la acea uşă pe care o găsiră într-adevăr deschisă, dată de perete. Câteva lumini străluceau ici şi colo prin ceaţă. Rocambole se opri în pragul ei şi-i spuse lui Milon:

— Uşa asta este de fapt o fereastră…

Cam la douăzeci de paşi dedesubtul lor se vedea pământul şi ceva mai departe curgea Tamisa. Aşa-zisa uşă a pivniţei era deci o fereastră la înălţimea primului etaj al unei case ale cărei fundaţii fuseseră turnate la înălţimea albiei fluviului. Oraşul Londra nu are cheiuri. La nivelul cel mai scăzut al fluxului, când Tamisa se retrage, lasă un spaţiu deschis, variind între trei până la cinci metri. La cota maximă a fluxului, apa acoperă acest spaţiu şi izbeşte furioasă în zidurile caselor, din care majoritatea au fost transformate în depozite.

— Acuma ce e de făcut? întrebă Milon.

— Ei, acum, dacă vrei să-ţi frângi gâtul, n-ai decât să sari…

— Dar poate găsim…

— Nu găsim nimic! i-o tăie scurt Rocambole. Cât o fi ceasul?

— E trei dimineaţa, spuse Milon, consultându-şi frumosul ceas pe care îl şi întoarse cu această ocazie.

— Splendid! Într-o oră urcă fluxul, spuse Rocambole.

— Credeţi?

— Da, bineînţeles, iar apa o să scalde fundaţia acestei case; atunci o să ne aruncăm amândoi în valuri şi o să pornim înot.

Milon oftă. Această ultimă oră care îi despărţea de libertate i se părea fără sfârşit. La un moment dat Rocambole începu să zâmbească.

— La ce te gândeşti, stăpâne?

— Cu puţin timp înainte, zise Rocambole, stăteam închişi într-o subterană cu perspectiva de a muri de foame; iar acuma, când respirăm aer curat şi ne apropiem de libertate, tu oftezi şi eşti nemulţumit.

— Ai dreptate, stăpâne, sunt o brută, spuse Milon umilit.

— Ca să nu ţi se pară prea lungă aşteptarea, am să-ţi povestesc mai departe…

— Şi o să aflu în sfârşit secretul bărbatului lui Betsy-Justice?

— Nu, nu încă. Ai răbdare. Mai întâi am să-ţi povestesc cum a decurs execuţia lui.

— Va să zică, până la urmă, tot ai asistat, stăpâne…

— Da, am asistat.

Rocambole se aşeză cât putu mai bine pe marginea acelei ferestre deschise spre Tamisa, ale cărei valuri, împinse puternic spre mal de maree, începeau să urce…

Capitolul X

— Bunul director, sir Robert M… începu Rocambole, nu pierdea nădejdea că îmi va smulge mărturisiri. De aceea îşi dubla atenţiile şi amabilităţile faţă de mine. În fiecare zi puteam să-l văd pe condamnatul la spânzurătoare şi să-i aduc, chiar prin simpla mea prezenţă, o mângâiere. Şi tot în fiecare zi sir Robert îmi spunea:

— „Ei, nu-i aşa că este cumplit să vezi un om care trebuie şi ştie că trebuie să moară?”

Zilele treceau una după alta, fiecare la fel.

Într-o seară sir Robert M… a intrat în celula mea şi mi-a spus:

— „Ştii că execuţia condamnatului este fixată pentru mâine?”

— „Ah, sărmanul de el!”

— „Ţii totuşi să asişti?”

— „Neapărat!”

— „În cazul acesta, va trebui să schimbi celula şi să cobori la parter.”

— „Cum veţi dori.”

— „Dacă totuşi…”

Sir Robert părea nehotărât.

— „Spuneţi, vă rog”, l-am îndemnat eu.

— „Dacă totuşi ai vrea să petreci noaptea asta cu el…”

— „V-aş fi chiar foarte recunoscător…”

— „Sunt convins că îţi vei schimba părerile, pentru că nu vei putea rezista acestei ultime încercări.”

— „Vă referiţi la funestul spectacol?”

— „Asta în primul rând, şi apoi zbuciumul nenorocitului care nu mai are de trăit decât câteva ore.”

— „Se poate”, i-am răspuns eu cu indiferenţă.

— „Vei fi copleşit de o spaimă salvatoare, domnule”, mi-a spus el, plin de compasiune.

— „Nici nu doresc mai mult.”

— „Îţi repet, scumpul meu prieten, dacă vei face mărturisiri complete şi sincere, îţi vei atrage bunăvoinţa judecătorilor.”

Am tăcut, de parcă n-aş fi auzit nimic.

— „De altfel, a continuat el, nu vei fi numai dumneata în carceră cu condamnatul. Două călugăriţe ale închisorilor îşi vor petrece şi ele noaptea acolo şi vor face rugăciuni. Te vei convinge odată mai mult cât este de lugubru…”

— „Bine, dar regulamentul nu prevede aşa ceva.”

— „Dimpotrivă, scumpul meu prieten, m-a contrazis sir Robert. Legea prevede ca un condamnat la moarte să-şi petreacă ultima noapte împreună cu o rudă, un prieten sau chiar cu un deţinut binevoitor.”

— „Ei bine, eu voi fi acel deţinut…”

— „Un moment, scumpul meu prieten… aceeaşi lege mai prevede ceva care sunt convins că dumitale îţi scapă; corpul condamnatului la moarte aparţine călăului Calcraft, care de obicei îl vinde chirurgilor.”

— „Ştiam…”

— „Zdrenţele cu care e îmbrăcat revin tot lui Calcraft. Dar legea asta a noastră mai stipulează că frânghia cu care va fi spânzurat să devină proprietatea condamnatului; aşa că nefericitul are dreptul să dispună de ea şi să o lase moştenire cui doreşte.”

— „Şi funia spânzuratului poartă noroc?”

— „Aşa se spune.”

— „În cazul acesta, parcă văd că n-o să fiu spânzurat…”

— „Mai cu seamă dacă vei face mărturisiri”, a ţinut să-mi atragă atenţia sir Robert.

Eu am început să râd.

— „Nu cred, domnule, în puterile magice ale acestei funii, a continuat sir Robert; dar, în sfârşit, dacă condamnatul te va face moştenitorul lui, nu văd niciun inconvenient; ba chiar voi da ordin să intri imediat în posesia ei.”

— „Sunteţi cel mai gentil director”, l-am flatat eu.

— „Adevărat! a suspinat el. Chiar aşa e, iar dacă ne faci mărturisirile, te voi îndrăgi ca pe propriul meu frate.”

Şi a plecat. O oră mai târziu am fost condus în celula condamnatului la moarte. Călugăriţele se pare că erau de mult la posturile lor. Bărbatul lui Betsy-Justice m-a întâmpinat surâzător, ca

pe un oaspete.

— „Mâine se împlineşte sorocul” mi-a spus el.

— „Nu ţi-e deloc frică de moarte?” l-am întrebat, plin de admiraţie.

— „Deloc. Şi ridicând mâna spre fereastra celulei, printre gratiile căreia se zărea un colţ de cer, mi-a spus liniştit: Când un om moare pentru că şi-a făcut datoria, să ştiţi de la mine, moare liniştit.”

— „Nu mai ai nimic să-mi spui?”

— „Nimic. V-am spus tot ce trebuia să ştiţi. M-am gândit să vă las dumneavoastră frânghia cu care mă vor spânzura. E dreptul meu…”

— „Da, mi-a spus directorul, care s-a arătat chiar încântat de a mă şti moştenitorul dumitale.”

Condamnatul a început iar să surâdă.

— „Vai de capul lui de director! E el în stare să lupte cu dumneavoastră!…”

Călugăriţele închisorilor nu au încetat să se roage până la ziuă, iar condamnatul şi cu mine am vorbit tot timpul în şoaptă. La ora 5 dimineaţa uşa celulei s-a deschis. Unul din temniceri a intrat însoţit de capelanul care avea trista misiune de a-l îmbărbăta pe Tom înainte de moarte. Călugăriţele s-au retras. L-am îmbrăţişat pentru ultima oară pe bărbatul lui Betsy-Justice.

— „Nu uitaţi ce mi-aţi făgăduit”, au fost ultimele lui cuvinte.

— „Mori împăcat”, l-am asigurat eu, şi am ieşit la rândul meu din celulă.

Temnicerul m-a luat în primire şi mi-a spus:

— „Am ordin să vă conduc într-o celulă care să aibă o fereastră spre curtea unde…”

— „Foarte bine”, am zis eu şi i-am făcut semn să mă conducă.

Celula aleasă de sir Robert era vastă, cu o fereastră mai mare decât cele obişnuite. Cu ajutorul unei scăriţe sprijinite de zid până sub gratii am putut privi afară nestingherit. Bătuse ora şase şi se arătau zorile, sau mai curând fâşii palide de lumină spărgeau pe alocuri ceaţa. Umbre confuze se conturau în stradă, agitaţia era în toi în jurul eşafodului pe care se înălţa stâlpul spânzurătorii. Ziua creştea puţin câte puţin; am văzut mai întâi nişte soldaţi şi după aceea pe sir Robert M… în uniformă de ceremonie şi cu surâsul pe buze. Când m-a zărit, mi-a făcut semn cu mâna, trimiţându-mi un salut amical. Apoi, ca un surplus de curtoazie, a venit până sub fereastra mea.

— „De acolo vei putea asista cum nu se poate mai bine!” a strigat el.

— „Cred, am răspuns eu de acolo, de sus. Dar ce e cu oamenii aceia îmbrăcaţi în negru?”

— „Sunt juraţii care l-au condamnat pe nenorocit şi pe care legea îi obligă să asiste la execuţie.”

— „Extraordinar! Grozavă lege! Dar celălalt grup care stă mai

deoparte?”

— „Sunt reporterii de la diferite gazete.”

— „Vă mulţumesc, sir Robert, sunteţi o gazdă excelentă.”

— „Acuma am să te rog să mă scuzi, dar trebuie să-i spun o vorbă lui Calcraft.”

Şi cu aceste cuvinte sir Robert s-a depărtat. Mă uitam după el şi aşteptam plin de nelinişte momentul acela îngrozitor. Omul a cărui existenţă nici nu i-o bănuisem cu trei săptămâni înainte acum îmi devenise drag, iar gândul că avea să moară îmi încrâncena sufletul, cu atât mai mult cu cât îi cunoşteam taina. La ora şase fără un sfert, Calcraft a sosit, însoţit de ajutoarele lui, şi împreună s-au urcat pe eşafod, au uns pe rând funia, s-au asigurat dacă trapa funcţiona bine şi după aceea au coborât. La ora şapte fix, în partea opusă curţii s-a deschis o poartă; pentru o clipă s-a făcut linişte şi apoi a apărut condamnatul. Era palid şi tras la faţă, dar mergea cu pas hotărât şi cu capul sus. După ce s-a urcat pe eşafod, m-a căutat din ochi şi, când m-a descoperit, un zâmbet larg i-a luminat faţa.

Privirile noastre s-au încrucişat şi imediat l-am auzit strigând:

— „Să nu uitaţi!”

— „Mori liniştit!” i-am răspuns eu cu aceleaşi cuvinte pentru a doua oară în dimineaţa aceea.

Oamenii lui Calcraft i-au trecut boneta neagră de lână peste cap, apoi însuşi Calcraft, cu gesturi largi, i-a aruncat funia în jurul gâtului. O clipă după aceea, bărbatul lui Betsy-Justice era zvârlit în eternitate.

După ce au plecat spectatorii, sir Robert M… a venit foarte aferat să mă vadă.

— „Ce zici?” m-a întrebat el de cum a intrat pe uşă.

— „Ce să zic! Am văzut totul şi vă mulţumesc.”

— „Şi… ce impresie ţi-a făcut?”

— „Nicio impresie!” am strigat cu şi am început să râd.

— „Va să zică, nu vrei să mărturiseşti?” a izbucnit sir Robert, nemaiputându-se stăpâni.

— „Trebuie să mă mai gândesc, sir Robert, voi vedea mai târziu”, i-am răspuns eu fără să-l mai privesc.

Fascinat, Milon îşi ascultase stăpânul fără să-l întrerupă.

Dar iată că Rocambole se ridică de pe marginea ferestrei şi îi spuse:

— Milon, apa Tamisei a urcat aproape până aici. Ce zici, vrei să ne încercăm norocul?

— Dar… funia?…

— Funia e la mine.

— Unde?

— Înfăşurată în jurul şalelor.

— Şi nu-mi povesteşti taina aceea pe care bărbatul lui Betsy-Justice ţi-a încredinţat-o înainte să fie spânzurat?

— Mai târziu, o să avem timp destul! îl bruscă Rocambole. Acuma trebuie să ne gândim cum să facem să nu ne prindă ziua aici.

— Şi unde o să ne ducem?

— Nu ştiu, vedem noi! Gata! După mine!

Şi, luându-şi elan, Rocambole sări în apa care lovea furioasă zidurile caselor de pe mal.

Milon îl urmă şi amândoi dispărură pentru o clipă sub valuri, apoi ieşiră pe rând la suprafaţă şi începură să înoate voiniceşte în direcţia Podului Londrei.

Capitolul XI

Să ne întoarcem acum la Marmouset, pe care l-am lăsat cu Shoking şi cu Vanda.

Marmouset mergea însoţit de Shoking şi Vanda. La un moment dat se opri în faţa unei case şi, arătându-le tovarăşilor lui inscripţia de pe uşă – „Farlane & Co" – spuse:

— Din moment ce încă nu aţi înţeles, vă rog fiţi atenţi şi ascultaţi-mă…

— Vorbeşte odată! îl îndemnă îngrijorată Vanda.

— După toate socotelile mele, casa asta ar trebui să fie chiar deasupra galeriei subterane, exact între cele două prăbuşiri pe care le-am văzut cu ochii noştri…

— Şi atunci? întrebă tot Vanda.

— Ei bine, casa este a unui fenian, zise Marmouset, şi lucrul acesta este foarte important.

— Important? De ce?

— Negreşit, casa are pivniţă, îşi continuă ideea Marmouset; dacă o să ajungem în ea, n-am nicio îndoială că o să găsim o modalitate să ajungem sub galerie.

— …de unde va trebui să-l salvăm pe Omul Gri, completă Shoking.

— Da, da, acum totul pare foarte limpede, spuse Vanda, dar poţi să fii sigur, Marmouset?…

— Ce? Că această casă este chiar deasupra galeriei subterane?

— Da.

— Ei bine, de asta sunt sigur.

— Pe ce te bizui?

— Ştiţi bine, spuse Marmouset zâmbind, că eu am făcut studii de inginerie şi – după unii – aş fi chiar foarte tare la matematică.

— Ah, da, ai dreptate!

— Am calculat distanţa şi amplasamentul casei faţă de galerie, şi n-am niciun dubiu asupra exactităţii calculelor mele.

— Să dea Dumnezeu aşa să fie!

— Ba, mai mult, pot să afirm că vom avea de străbătut o gaură de

vreo optsprezece picioare în adâncime.

— În cazul acesta, fu de părere Shoking, nu ne rămâne decât să intrăm în casă şi să îl căutăm pe Farlane.

— Nu, nu e bine, răspunse Marmouset. Farlane nu are de unde să ne cunoască; noi nu suntem feniani şi nici nu le cunoaştem parola.

— Şi atunci?

— Atunci, spuse Marmouset, va trebui ca dumneata, Shoking, să te întorci în Farringdon Street.

— De acord!…

— Şi de acolo, după ce îi vei spune şefului fenian despre ce e vorba, veniţi degrabă împreună aici. Numai el ne poate prezenta domnului Farlane.

— Alerg într-acolo, spuse Shoking.

— Te aşteptăm, spuse Marmouset.

Shoking plecă. Vanda şi Marmouset rămaseră în stradă în faţa casei a cărei uşă nădăjduiau să le fie în curând deschisă.

După vreun sfert de oră, Shoking se întoarse însoţit de un om. Nu încape îndoială că îi povestise despre ce era vorba, căci amândoi aduceau scule potrivite pentru săpat şi spart piatra.

Se făcură prezentările. Şeful fenian salută, apoi, în loc să tragă de şnurul cu care se suna, ciocăni în uşă cu degetele într-un anumit fel.

Trecură câteva minute, fără să primească vreun răspuns.

— Se doarme zdravăn înăuntru! izbucni Marmouset simţind că îşi pierde răbdarea.

— Păstrează-ţi calmul, domnule, îl linişti şeful fenian.

Şi bătu din nou, dar cu totul altfel.

— Poate casa asta o fi părăsită? se miră Vanda.

— Nu, doamnă, nu e părăsită o asigură fenianul şi ciocăni a treia oară, într-alt ritm.

Şi iată că se zări o lumină. Apoi, din interiorul coridorului se auzi clar un pas domol şi măsurat. În sfârşit, uşa se deschise.

Văzură un om îmbrăcat sumar, ţinând în mână un felinar. Era mic de statură, îndesat, viguros, cu capul înfipt parcă în umeri, cu părul şi barba în dezordine. Acesta era master Farlane. Şeful fenian făcu semnul-parolă, Farlane răspunse cu acelaşi semn, iar privirea lui, bănuitoare la început, se înseninã pe dată. Toţi patru intrară înăuntru. După ce închise uşa, Farlane întrebă:

— Ei, ce e cu explozia, a dat rezultatul dorit?

Cum omul vorbise în dialect irlandez, Vanda, Marmouset şi chiar Shoking nu înţeleseră nimic.

— Nu, nu a dat rezultatul dorit, îi răspunse şeful fenian.

— Cu toate astea, insistă Farlane în acelaşi dialect, am crezut că se prăbuşeşte cel puţin jumătate din Londra…

— Şi casa ta a fost scuturată?…

— Ca de cutremur. Nici nu m-aş mira să am crăpături serioase prin pivniţe.

— Noi tocmai de-asta am venit, ca să coborâm în ele…

Plin de curiozitate, Farlane îşi măsură pe rând vizitatorii nocturni.

— Îţi vom explica totul, spuse şeful fenian, dar mai întâi trebuie să coborâm. Suntem foarte grăbiţi.

— Şi cu uneltele astea ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Farlane.

— Vei vedea…

Cu toate că Farlane deţinea funcţia unui înalt demnitar în fenianism, nu încape îndoială că era subordonat omului pe care Shoking se grăbise să îl aducă din Farringdon Street, căci nu mai insistă şi nici nu mai întrebă nimic. Deschise o uşă din vestibul, şi Marmouset şi Vanda, care mergeau în urma lui zăriră scara care ducea spre pivniţe.

Şeful fenian venea după ei. Coborâră vreo douăzeci de trepte şi se pomeniră în faţa unei uşi. Această uşă dădea într-o galerie lungă, dar destul de îngustă. Un curent de aer rece îi lovi în faţă. Tot atunci zăriră un şir dublu de butoaie…

— Acum, îl auziră pe şeful fenian, orientaţi-vă singuri, o să vă daţi seama dacă aţi calculat exact.

Marmouset luă felinarul din mâna lui Farlane şi le spuse:

— Aşteptaţi-mă aici.

Porni înainte, în direcţia de unde venea curentul de aer rece. Galeria cobora lin, descriind o curbă. După câţiva paşi, Marmouset văzu în depărtare o rază de lumină alburie. Pe măsură ce înainta, îşi dădea seama că ceea ce se profila în faţa lui nu era altceva decât zorii dimineţii; deci pivniţa asta îşi întindea zidurile până la malul Tamisei.

Fluviul creştea, iar fluxul îi împingea valurile din larg spre podurile Londrei.

— Este exact cum am prevăzut, se pomeni vorbind singur Marmouset.

Şi întorcându-se spre tovarăşii lui, care rămăseseră în pragul uşii, le strigă:

— Pe aici… Uşa asta dă în mijlocul galeriei, iar galeria se prelungeşte mult spre nord.

Porni în fruntea lor şi ajunseră într-un loc unde pardoseala era toată crăpată.

— Eram absolut sigur de asta! spuse Farlane. Aici se văd bine urmele exploziei…

Marmouset puse felinarul pe marginea unei crăpături largi şi se aventură prin ea, vrând să-i sondeze adâncimea. Din fericire, picioarele lui atinseră imediat un punct de sprijin.

— Daţi-mi felinarul, spuse el, ridicându-şi mâinile deasupra capului.

După ce i-l dădură, Marmouset dispăru. Ceilalţi rămaseră în întuneric. După vreo cinci minute lumina reapăru şi îl văzură pe Marmouset radios.

— Stăpânul este salvat! strigă el.

— Salvat? Eşti sigur? întrebă Vanda.

— Salvaţi amândoi! Şi el şi Milon! îi asigură Marmouset.

— Dar unde or fi?

— În orice caz au trecut pe aici.

— Cum ţi-ai dat seama întrebă Shoking.

— Simplu, spuse Marmouset. Veniţi după mine, veţi vedea…

Şi ţinând felinarul aproape de pardoseală, se apropie de fereastra care dădea spre fluviu.

— Priviţi! zise el şi le arătă urmele ude lăsate de paşi.

Ajunseră cu toţii până la fereastră. Fluviul vuia la picioarele lor.

— Acum înţelegeţi? întrebă Marmouset. Şi arătând spre valurile agitate ale Tamisei, adăugă: Ştiţi bine că amândoi sunt buni înotători, nu-i aşa?…

Vanda căzu în genunchi şi-i mulţumi lui Dumnezeu!

Capitolul XII

Trecură opt zile.

Îi regăsim pe Vanda şi pe Marmouset la primul etaj al unei case din Saint George Street, în Wapping. Se însera şi în oraş începeau să se aprindă felinarele. Aşezaţi lângă fereastră, Vanda şi Marmouset vorbeau încet şi, din timp în timp, aruncau câte o privire în stradă, părând că aşteaptă pe cineva.

— Pe scurt, spuse Vanda, au trecut opt zile şi toate căutările noastre se dovedesc zadarnice. Ce-o fi cu Rocambole? Oh, sunt sigură că a murit.

— Nu se poate! o contrazise Marmouset. Dacă el şi Milon s-ar fi înecat, până acum li s-ar fi pescuit cadavrele. Am văzut toţi înecaţii scoşi din Tamisa, şi apoi, reflectă el, ştii bine că amândoi sunt excelenţi înotători.

— Atunci ce să se fi întâmplat cu ei?

— Mister! spuse Marmouset, ridicând din umeri.

— Fenianii l-au căutat peste tot pe Omul Gri…

— Nu mă îndoiesc.

— Miss Ellen, care a venit iarăşi azi de dimineaţă, ne-a asigurat că poliţia engleză nu a pus mâna pe el. Dar oare poate fi ea sigură de acest lucru?

— Bineînţeles că poate să fie sigură, spuse Marmouset.

— De ce?

— Pentru că miss Ellen s-a împăcat demult cu tatăl ei, lord

Palmure. Iar lord Palmure se interesează acum îndeaproape de Omul Gri, în aceeaşi măsură în care altădată îl ura, şi cum este şi membru al Camerei Lorzilor, are dreptul oricând să i se deschidă toate închisorile şi să cerceteze deţinuţii.

— Vorbele tale ar trebui să mă liniştească, Marmouset, şi, totuşi…

— Şi, totuşi, eşti mai îngrijorată ca oricând. Pentru ce?

— Pentru că reverendul Patterson este cel mai îndârjit duşman al Omului Gri.

Marmouset ridică din umeri.

— Patterson nu se poate măsura cu Rocambole, spuse el.

— În sfârşit, murmură Vanda, cum de nu a încercat el să dea de noi? Ne crede cumva îngropaţi în subteran?

Marmouset tăcu, dar deodată, ridicându-şi capul, spuse iluminat parcă de un gând:

— Scumpa mea prietenă, poate că stăpânul a părăsit Londra; iar noi suntem foarte vinovaţi!

— Vinovaţi? se miră Vanda.

— Da, pentru că ne-a slăbit memoria… Ţi-aduci aminte că, înainte de a da foc butoiaşului cu pulbere, Rocambole ne-a spus: „Trebuie prevăzut totul. Nu ar fi exclus să mor, sau foarte curând să fim despărţiţi pentru totdeauna, şi atunci va trebui ca voi să continuaţi lupta…”?

— Aşa e, spuse Vanda, într-adevăr aşa ne-a spus, ba chiar ne-a poruncit ca, dacă i se va întâmpla ceva, să ne ducem în Rotherhithe, de cealaltă parte a tunelului, şi acolo s-o căutăm pe bătrâna Betsy-Justice…

— Vezi? Şi noi n-am făcut nimic din toate astea.

— Pentru că am nădăjduit ca stăpânul să nu fie mort…

— Da, dar trebuia să începem cercetările…

— Pentru ce?

— Pentru că sunt convins că şeful nostru s-a şi dus la această femeie.

— Da? se entuziasmă Vanda. Dacă ar putea fi adevărat…

— Cine ştie…

— Atunci hai să plecăm, hai să plecăm numaidecât!

— Nu, deocamdată trebuie să aşteptăm vizita lui Farlane, care trebuie să ne pună la curent cu rezultatul cercetărilor continuate de feniani. Şi spunând acestea, Marmouset avu un gest de satisfacţie. Priveşte, mai zise el arătând pe fereastră. Iată-l!

— Cine, Farlane?

— Da, el, tocmai traversează strada.

— Singur?

— Nu, nu e singur, e împreună cu Shoking.

Într-adevăr, după scurt timp, se auziră paşi pe scară şi imediat o

bătaie în uşă. Marmouset se grăbi să deschidă. Master Farlane şi vechiul nostru prieten Shoking intrară. Amândoi păreau abătuţi.

— Ei bine? întrebă Marmouset.

— Nimic, spuse Farlane.

— Absolut nimic, completă Shoking.

— Asta înseamnă că noi terminăm acolo unde ar fi trebuit să începem…

— Ce vrei să spui, Marmouset? se miră Shoking.

— Tu ştii unde este Adam's Street?

— Sigur că ştiu, răspunse Shoking, în Rotherhithe.

— Aleargă şi adu o cabrioletă!

Shoking nu ceru explicaţii şi nu se lăsă rugat. Plecă imediat. Vanda îşi şi aruncase pe umeri un şal. Între timp Marmouset îi spuse lui Farlane:

— Aşteptaţi până mâine; va trebui ca oamenii dumneavoastră să întreprindă noi cercetări…

— Unde?

— Poate că mâine vom reuşi să avem un punct sigur de plecare…

— Facem cum veţi dori, spuse Farlane cu acelaşi calm britanic.

Shoking se întoarse după câteva minute.

— Cabrioleta aşteaptă jos, spuse el.

Marmouset îi întinse mâna lui Farlane şi îşi luă rămas bun.

— Pe mâine!

— Pe mâine, cât mai devreme! răspunse Farlane şi plecă.

— Hai să ne grăbim! spuse Marmouset.

— Pe mine nu mă luaţi cu voi? întrebă Shoking.

— Vino, dacă vrei…

Marmouset şi Vanda se urcară în cabrioletă, iar Shoking sări lângă vizitiu. Acesta dădu bice calului şi coborî în goană Saint George Street, trecu pe lângă Turnul Londrei, intră în Thames Street, trecu Podul Londrei, ajunse pe malul drept şi de aici o coti spre Rotherhithe. Când ajunse lângă Rotherhithe Church, adică la biserica din Rotherhithe, Marmouset îi strigă vizitiului să oprească, şi coborî. Shoking se şi grăbise să deschidă portiera.

— Suntem într-un cartier mizer, cu străzi înguste… Nu are rost să continuăm drumul cu trăsura, ca să atragem atenţia asupra noastră, zise Marmouset.

Plăti vizitiului şi îl lăsă liber. Apoi toţi trei o porniră pe jos. De altfel, Adam's Street, îngustă şi sărăcăcioasă, era la doi paşi. Marmouset îşi amintea şi numărul pe care li-l spusese Rocambole şi foarte curând ajunseră în faţa casei cu pricina. Era o clădire modestă, cu trei etaje, cu un aspect trist. Se intra printr-un gang îngust şi întunecat, iar în fund se vedea o mică uşă care dădea în dugheana unui negustor de peşte. Acesta, auzind paşi, scoase capul pe fereastră

şi îl auziră întrebând:

— Unde vă duceţi?

— Nu locuieşte aici Betsy-Justice?

— Ba da, la al treilea, unde nu e decât o uşă.

— Ştiţi cumva dacă o fi acasă? mai întrebă Marmouset.

— Sigur că e acasă, domnule, cum să nu fie! Stă în pat de când i l-au spânzurat pe bărbatu-său.

Toţi trei urcară în fugă cele trei etaje. Marmouset bătu în uşă.

— Intră! se auzi dinăuntru o voce firavă. E descuiat…

Betsy-Justice sta întinsă pe un pat mizerabil, într-o totală stare de slăbiciune. La apariţia celor trei necunoscuţi, femeia ţipă înspăimântată:

— Ah, veniţi să mă luaţi şi pe mine, să mă închideţi ca pe bietul meu Tom şi să mă spânzuraţi tot ca pe el? Oh, nu vă mai daţi osteneala, şi aşa sunt ca şi moartă!

— Scumpa mea, răspunse Marmouset, noi nu suntem oamenii justiţiei, noi suntem prieteni…

— Nu mă minţiţi? se miră bătrâna.

Şi cu degetele ei slăbite şi descărnate înlătură încâlceala părului alb care îi cădea pe frunte.

— Nu mă minţiţi? insistă ea.

— Nu te minţim, suntem prietenii Omului Gri.

Bătrâna scoase un ţipăt slab şi oftă uşurată.

— Ai Omului Gri? Chiar ai Omului Gri?

— Da.

— Nu mai e la închisoare?

La această întrebare Marmouset şi Vanda se priviră resemnaţi. Ultima lor speranţă se spulbera. Betsy-Justice nu îl văzuse deci pe stăpânul lor şi, iată, se împlineau opt zile de când, împreună cu Milon, părăsise subterana din Newgate…

— Ah, izbucni Vanda înecând-o plânsul, e tot cum vă spuneam eu, Rocambole a murit!

În patul ei de suferinţă, Betsy se ridică, se sprijini în coate şi întrebă:

— Cine adică să fi murit? şi ochii ei arşi de febră se umplură de lacrimi.

Capitolul XIII

Betsy-Justice continua să-i privească uluită.

După izbucnirea Vandei se aşternu un moment greu de tăcere.

Apoi Betsy-Justice spuse exaltată:

— Nu, nu, dumneavoastră vă înşelaţi… aşa ceva nu se poate întâmpla… Omul Gri n-a murit!

Ştergându-şi ochii, Vanda se mulţumi să dea din cap.

— El i-a promis bietului Tom că va face dreptate, şi nu putea, nu trebuia să moară înainte de a-şi fi împlinit făgăduiala. De altfel, adăugă bătrâna de-abia respirând, Omul Gri nu e un om ca toţi ceilalţi.

— Asta e adevărat, spuse Shoking, care începu din nou să spere.

— Omul Gri nu poate să moară, repetă dusă pe gânduri Betsy.

Şi, fără să-i slăbească din ochi, îi întrebă:

— La urma urmelor, ce căutaţi dumneavoastră la mine?

— Ultima oară când am stat de vorbă cu Omul Gri, ne-a spus: „S-ar putea să nu ne mai vedem”…

— Ah, v-a spus el asta? întrebă femeia, continuând să îi privească neîncrezătoare.

— Da, şi ne-a poruncit să venim să vă căutăm…

— Pe mine?

— Da, şi să vă rugăm să ne daţi hârtiile.

Betsy părea că nici nu-i mai ascultă. Dar într-un târziu zise:

— Nu, nu se poate, nu veniţi din partea lui.

— Îţi jur că venim din partea lui, draga mea, insistă Shoking.

— Şi totuşi eu nu vă cred.

Marmouset îi luă mâinile într-ale lui şi îi spuse:

— Uită-te bine la mine: am eu aerul unui escroc, al unui mincinos?

— Nu-mi dau seama…

— Gândeşte-te, continuă Marmouset, dacă Omul Gri a murit, iar dumneata refuzi să ai încredere în noi…

— Ascultă, domnule, eu nu mă gândesc decât la un singur lucru, răspunse scurt Betsy.

— Care anume?

— Atunci când Tom al meu s-a dus la închisoare mi-a spus să nu încredinţez nimănui hârtiile! La asta mă gândesc!

— Nici chiar Omului Gri?

— Cu el e altă socoteală.

— Dar bine, noi suntem trimişi chiar de el.

— Dovediţi-mi.

Şi sărmana Betsy, pe care necazurile şi mizeria o aduseseră într-o stare jalnică, părea hotărâtă să nu se despartă de preţioasele documente.

— Draga mea, interveni Shoking, dumneata chiar nu mă recunoşti? Numele meu e Shoking.

Auzind acest nume, o amintire parcă se trezi în mintea femeii.

— Ah, da, spuse ea, Shoking cerşetorul?

— Întocmai.

— Am stat împreună o noapte la închisoarea din Mail Road.

— E adevărat, spuse Shoking.

— Dar asta nu dovedeşte că vii din partea Omului Gri.

— Eu sunt prietenul lui.

— Cine mi-o va dovedi?

— Ia stai, spuse Shoking, plin de răbdare ca un adevărat englez, dumneata cunoşti în Londra un om în care să ai încredere absolută?

— Da, cunosc un preot catolic.

— Abatele Samuel cumva?

— Îl cunoaşteţi?

Şi Betsy îl privi cu o atenţie stăruitoare.

— Nu numai că îl cunosc, spuse Shoking, dar pot să te asigur că el îţi va garanta cele spuse de noi.

— Ei bine, spuse Betsy, să vină abatele Samuel aici şi să-mi spună el că pot să vă încredinţez hârtiile.

— Şi mi le vei încredinţa?

— Da.

Shoking se consultă din priviri cu Marmouset. Acesta zise:

— Şeful ne-a dat un ordin şi noi trebuie să-l executăm. Eu am convingerea că şeful trăieşte.

— Şi eu, spuse Shoking.

— Să te audă Domnul, murmură Vanda.

— Trebuie însă să acţionăm ca şi cum ar fi murit.

— Sunt de aceeaşi părere, mai spuse Shoking.

— Dar, reluă Marmouset, unde să-l găsim pe abatele Samuel?

— Iau asupra mea treaba aceasta, spuse Shoking. Şi dacă vreţi să mă aşteptaţi…

— Aici?

— Da, cu o cabrioletă voi fi înapoi în mai puţin de o oră.

— Fie, spuse Marmouset.

— Să mă asigure abatele Samuel că pot să am încredere în dumneavoastră, şi imediat vă dau hârtiile, spuse Betsy.

Marmouset îşi plimba privirile prin camera mizeră; nu văzu alte mobile decât patul alb de lemn în care zăcea Betsy, două scaune şchioape şi o masă.

Betsy păru că înţelege ce căuta şi-i spuse:

— Dumneata te uiţi prin casă şi te gândeşti unde aş fi putut eu să ascund hârtiile, nu-i aşa?

Şi, izbucnind într-un râs nervos, adăugă:

— Nu sunt aici, domnule, credeţi-mă… sunt în afara casei…

— Ah! făcu Marmouset.

— Şi dacă într-adevăr veniţi din partea Omului Gri…

— Te vei convinge foarte curând, scumpa mea, spuse Shoking şi ieşi pe uşă.

Vanda şi Marmouset, în aşteptarea lui Shoking se aşezară la căpătâiul patului.

*
* *

Shoking era un copil al Londrei şi cunoştea marele oraş ca pe propriul lui buzunar. Odată ieşit din Adam's Street, se întoarse spre Rotherhithe Church, unde ştia că este o staţie de trăsuri. Găsi într-adevăr o cabrioletă, se urcă în ea şi-i spuse vizitiului:

— Saint George Church! Cât poţi mai iute!

— În Southwark? întrebă birjarul.

— Da. Şi ai şase pence bacşiş dacă mă duci ca vântul…

Omul dădu bice trăpaşului său irlandez. După douăzeci de minute, cabrioleta se oprea în faţa grilajului care înconjura biserica şi cimitirul catolic.

Shoking coborî şi traversă cimitirul. Dar, în loc să intre în biserică pe uşa principală, se îndreptă spre cea mică, a corului. El ştia că nimic nu se schimbase în Saint George Church. De strajă rămăsese acelaşi paznic cu barbă albă care te lăsa înăuntru dacă băteai într-un anumit fel.

Bătu. Într-adevăr, moşneagul veni să deschidă. Când îl văzu, o undă de bucurie îi lumină ochii aproape stinşi.

— Ah, spuse el, e mult de când nu te-am mai văzut, scumpul meu prieten!

— Am fost plecat, se scuză Shoking.

— Adevărat?

— Da, am fost în Franţa. Acuma aş vrea să-l văd pe abalele Samuel. Este sus? şi arătă spre uşa clopotniţei.

— Da, răspunse bătrânul.

Shoking urcă în clopotniţă şi bătu la o uşă adâncită în zid: aici era camera secretă a abatelui Samuel în care Omul Gri şi toţi cei urmăriţi de ura neînduplecată a reverendului Patterson găsiseră pe rând adăpost. Abatele era în rugăciune. Când deschise şi îl văzu pe Shoking, avu, ca şi paracliserul, un gest de plăcută surprindere.

— Domnule, începu Shoking, dumneavoastră ştiţi, nu-i aşa, că am fost prietenul Omului Gri, sau, mai bine spus, servitorul lui devotat!

— Desigur, se miră abatele.

— Sunteţi gata să confirmaţi acest lucru?

— Fără îndoială.

— Atunci, vă implor să veniţi cu mine în Rotherhithe, Adam's Street.

— Ah, se linişti abatele Samuel, ştiu ce vrei. Ai fost la văduva unui om executat ca să-i ceri nişte documente?…

— Da.

— Va să zică ai fost la Betsy-Justice?

— Exact.

— Şi ea nu vrea să te creadă că vii din partea Omului Gri?

— Nu, şi nici nu va crede decât dacă îi veţi confirma dumneavoastră.

— Ei bine, spuse preotul, hai să mergem; sunt gata să te urmez.

Dar Shoking îl privi atent şi îl întrebă:

— Domnule, nu cumva dumneavoastră cunoaşteţi povestea acelor hârtii?

— Ba da.

— Cine v-a spus-o?

— Chiar Omul Gri.

— Ah, se bucură Shoking, dacă aşa stau lucrurile, binecuvântez cerul, înseamnă că Omul Gri, este în viaţă!

Abatele Samuel nu răspunse nimic.

Capitolul XIV

În timp ce traversau cimitirul, Shoking apucă mâinile abatelui şi-l imploră:

— Spuneţi-mi că l-aţi văzut!

— Pe cine?

— Pe Omul Gri.

— Fără îndoială că l-am văzut.

— Când? Ieri, astăzi? întrebă Shoking, gâtuit de emoţie.

— Nu, spuse abatele Samuel, l-am văzut la Newgate, acum vreo cincisprezece zile.

Shoking scoase un strigăt de uimire.

— Ah, dacă este aşa, înseamnă că nu ştiţi nimic!

Preotul îl privi la rândul lui nedumerit.

— Deci, nu aţi aflat, continuă Shoking, că Omul Gri nu mai este la Newgate?

— Ba da, am aflat.

— Atunci, poate ştiţi şi unde este acum? şi Shoking începu din nou să spere.

— Nu, spuse abatele Samuel. Nu am idee unde se află acum.

— Noi, prietenii lui, îl credem mort.

— Ah! se miră abatele, rămânând totuşi nepăsător.

— Ei bine, izbucni Shoking, se pare că dumneavoastră cunoaşteţi ceva care nouă ne scapă…

— Poate că da…

Shoking tăcu. Dar se gândi: „Acum sunt sigur că stăpânul nu e mort. O fi având el motive serioase să nu apară. Iar motivele le cunoaşte şi abatele Samuel”.

Ieşiră din cimitir şi se urcară în birja pe care Shoking o lăsase în squar.

Cabrioleta porni. Când ajunseră în Rotherhithe Church, lăsară liberă trăsura şi îşi continuară drumul pe jos, până la Adam’s Street.

Marmouset îi aştepta în stradă.

— Ah, bine că aţi venit, strigă el. Grăbiţi-vă!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Shoking.

— Se pare că bătrânei i s-a apropiat sfârşitul.

— Ce vorbeşti?

— După plecarea ta, explică Marmouset, a apucat-o o criză nervoasă, apoi a fost cuprinsă de o mare slăbiciune, iar acum abia mai respiră. Este poate tocmai momentul să-l vadă pe domnul.

Şi înclinându-se, Marmouset arătă spre abatele Samuel.

— Liniştiţi-vă, domnule, spuse abatele în franceză. O cunosc eu bine pe Betsy şi nu o dată am văzut-o în starea aceasta, mai ales după moartea bărbatului ei.

Urcară. Vanda veghea la căpătâiul bătrânei, care gâfâia, abia trăgându-şi sufletul. Când Betsy-Justice îl văzu pe abatele Samuel, faţa i se transfigură şi o rază de bucurie îi străluci în priviri.

— Ah, oftă bătrâna, am crezut că mor şi nu vă mai văd!

— Trebuie să ai curaj, Betsy, îi spuse abatele, luându-i mâna.

— Ah, curaj, ştiţi bine că am, spuse bătrâna, dar este foarte important ca bietul meu Tom să nu fi murit degeaba. Şi arătând spre Shoking, adăugă: îl cunoaşteţi pe omul acesta?

— Da, spuse abatele Samuel.

— Şi e prieten cu Omul Gri?

— Da.

— Şi toţi de aici vin din partea lui?

— Da, repetă preotul catolic.

— Va să zică, pot să le spun unde sunt hârtiile?

— Desigur, fără grijă.

Betsy făcu un efort suprem şi încă o dată reuşi să se ridice şi să se sprijine în perne.

— Atunci, spuse ea, ascultaţi-mă… fiţi atenţi…

Toţi patru înconjurară patul bătrânei femei căreia îi slăbea din clipă în clipă glasul.

— Ştiţi unde e biserica din Rotherhithe? şopti ea.

— Da, îi răspunse abatele Samuel, ştim.

— Este înconjurată de un cimitir.

— Ca toate bisericile din Londra.

— Ei bine, există în cimitirul din Rotherhithe un mormânt care are ca inscripţie doar un nume: Robert. La căpătâiul mormântului este o cruce de fier, continuă Betsy-Justice. Crucile de fier sunt rare în sărăcăciosul cimitir din Rotherhithe aşa că veţi găsi uşor mormântul despre care vă vorbesc.

— Şi hârtiile sunt în acest mormânt?

— Da.

— E perfect, spuse Marmouset, mergem acolo.

— Dar, îl întrerupse Betsy, nu veţi putea intra, cimitirul şi biserica sunt închise noaptea.

— Sărim peste grilaj.

— Nu se poate! se miră Betsy.

— Fii liniştită, am eu metodele mele ca să pătrund în cimitir fără să sparg sau să forţez vreo uşă.

Abatele Samuel făcu un semn din cap, vrând să însemne: „Şi eu…”, iar Marmouset îi îndemnă pe toţi să o pornească.

— Dar nu o putem lăsa singură pe biata Betsy, spuse Vanda; rămân eu lângă ea.

— Oh, gemu Betsy, copleşită de tristeţe, nu va trebui să rămâi multă vreme… Cred că de data asta s-a terminat. Dar tare n-aş vrea să

mor înainte de-a şti dacă aţi găsit hârtiile…

— Ne întoarcem imediat, răspunse abatele, care ieşi primul.

Când ajunseră cu toţii în stradă, preotul se adresă lui Marmouset:

— Mai e un amănunt care vă scapă, dar pe care Omul Gri îl cunoaşte foarte bine.

— Ce anume?

— Că cimitirul Rotherhithe a servit ca loc de întâlnire pentru feniani. Iar noi, dacă vrem să intrăm înăuntru, vom urma acelaşi drum pe unde au mers ei.

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu Omul Gri?

— Ştiu că a evadat din Newgate.

— Bine, dar după aceea?

— Ei, după aceea… păi… şi preotul păru încurcat.

Marmouset clătină din cap:

— Tare mă tem să nu fi murit, spuse el.

— Fii, domnule, serios, Omul Gri nu a murit! mormăi abatele.

— Credeţi că trăieşte?

— Ce să cred? Sunt convins!

— Poate l-aţi şi văzut!

— Nu, dar pot să afirm că este în viaţă.

— Şi eu am această convingere, spuse Shoking.

Marmouset de-abia îşi putea stăpâni bătăile inimii.

— Oh, domnule, spuse el, vă implor, dacă aveţi vreo veste mai recentă de la cel pe care dumneavoastră îl numiţi Omul Gri şi căruia noi îi spunem stăpânul, vă…

— Domnule, îl întrerupse abatele Samuel, eu nu pot să vorbesc. Mulţumiţi-vă să ştiţi că Omul Gri este în viaţă, că este sănătos şi că într-o zi îl veţi revedea.

Marmouset nu mai insistă. Rocambole trăia. Îşi aminti apoi că înainte cu trei sau patru ani stăpânul dispăruse subit, apoi revenise în acelaşi fel.

Tot vorbind, abatele Samuel şi cei doi însoţitori ajunseră în mica piaţă de la Rotherhithe Church. Era acolo o cârciumă care se închidea în fiecare seară devreme, dar printre obloane se vedea lumină până târziu în noapte. Shoking bătu într-un anumit fel la uşa acestei cârciumi. Dinăuntru se auzi zgomot, dar nimeni nu deschise. Atunci Shoking se întoarse spre abatele Samuel.

— Patronul aşteaptă, cred, parola, şi cuvântul magic eu nu îl cunosc.

— Staţi o clipă…

Şi abatele Samuel, apropiindu-şi gura de o mică deschizătură plasată ca din întâmplare în vitrină, pronunţă câteva cuvinte în dialect irlandez.

Atunci uşa se deschise. Patronul, un adevărat irlandez, fu de-a

dreptul mirat când dădu cu ochii de abatele Samuel.

— Dar astăzi nu este reuniune, spuse el, făcând aluzie probabil la adunările secrete ale fenianilor.

— Ştiu, spuse abatele, dar avem puţină treabă în cimitir.

— Ah!

Patronul îl cunoştea şi pe Shoking; pe Marmouset însă îl vedea pentru prima oară. Abatele, observând că îl priveşte neîncrezător, îi spuse:

— Dragul meu, acest gentleman este prietenul Omului Gri.

Patronul îl salută respectuos. Apoi aprinse un felinar de la flacăra lămpii care ardea pe tejghea şi zise:

— Din moment ce aveţi treabă în cimitir, poftiţi înăuntru.

Şi spunând acestea, închise bine uşa prăvăliei, o încuie şi apoi ridică un chepeng aflat în mijlocul încăperii. Ţinând felinarul deasupra capului, o luă înainte şi-i îndemnă să coboare după el pe scara ce ducea în pivniţa casei.

Capitolul XV

Ajunşi în pivniţă, abatele Samuel luă felinarul din mâna patronului şi spuse:

— Acuma nu mai avem nevoie de dumneata. Îţi mulţumim…

— Pot să mă întorc sus? Mai aşteptaţi pe cineva?

— Da, poţi să urci la dumneata, nu mai aşteptăm pe nimeni.

Patronul urcă înapoi treptele scării. Rămaşi singuri, fenianul îşi plimbă mâna pe o porţiune umedă a zidului din dreapta, căutând fără îndoială ceva. Într-adevăr, pe neaşteptate se deschise o uşă, atât de iscusit ascunsă, încât se confunda perfect cu zidăria.

— Pe aici e drumul nostru, spuse preotul.

Uşa masca un coridor subteran foarte strâmt. Unul după celălalt, toţi trei pătrunseră în el. Marmouset mergea ultimul, iar abatele Samuel în frunte lumina calea cu felinarul. Subterana era de fapt un canal colector care se prelungea pe o distanţă cam de 30 de metri, iar la capătul lui dădură peste o scară cu câteva trepte. Scara ducea până în faţa unei uşi. Împinsă uşor, uşa ceda fără efort sub mâna abatelui Samuel. Atunci abatele stinse felinarul.

— Ce faceţi? întrebă speriat Marmouset.

— E mai prudent…

— Dar unde suntem?

— Într-un cavou de familie.

Cei doi nu-şi putură stăpâni mirarea.

— Uite, mai spuse abatele, acuma, că am stins felinarul, încercaţi să priviţi drept în faţa voastră. Nu zăriţi nimic?

— Ba da, printr-o fereastră se zăreşte vag un colţ de cer.

— Nu-i nicio fereastră, e o uşă.

Într-adevăr, era uşa cavoului în care ajunseseră prin acel coridor secret.

Abatele Samuel trase un zăvor şi deschise.

— Veniţi după mine, ştiu eu unde e mormântul pe care îl căutăm, spuse el.

Afară totul era cufundat în întuneric şi ceaţă.

— Ţineţi-vă după mine, îi îndemnă abatele, umblaţi cu băgare de seamă, ar fi păcat să călcaţi pe morminte…

În ciuda întunericului, preotul se orienta destul de bine.

— Ce noroc avem că ştiţi unde e mormântul! zise Marmouset.

— Da, chiar zilele trecute am remarcat crucea aceea şi inscripţia de pe ea…

— Cunoaşteţi poate şi conţinutul hârtiilor? întrebă tot în şoaptă Marmouset.

— Nu, nu-l cunosc. Totuşi…

— Totuşi? stărui Marmouset.

— Într-o oarecare măsură îl cunosc. Acum vreo trei luni a venit un om la biserica Saint George, care mă căuta pe mine, voia să-mi vorbească.

— Cine era?

— Era Tom, bărbatul lui Betsy.

— Acum trei luni spuneţi? Înseamnă că nu era încă la închisoare…

— Nu, nu era la închisoare. A venit la mine şi mi-a destăinuit toată tărăşenia, implorându-mă să mă interesez şi să acţionez în privinţa asta. Avea convingerea că eu aş putea face totul, şi a adăugat că dacă aş accepta să iau cauza lui în mână, o considera ca şi câştigată. Şi, după o scurtă pauză, abatele continuă: Din nefericire, însă, Tom era scoţian, protestant şi neafiliat la feniani. Nu încăpea nicio îndoială că fraţii noştri ar fi refuzat să-l servească şi i-am şi spus-o. N-a vrut să asculte multe explicaţii şi a plecat, făcându-mi cu mâna un gest disperat de adio. După două zile l-a ucis pe lordul Evandale.

— Bine, dar nu i-aţi vorbit despre Omul Gri? îl întrebă Marmouset.

— Nu, deloc.

— Atunci, Omul Gri cum de a aflat?

— S-au întâlnit la închisoarea Newgate.

— Aşa este, aveţi dreptate, zise Marmouset. Îl recunosc foarte bine în treaba asta pe stăpânul meu cât şi felul lui cavaleresc de a reacţiona. Dacă a acceptat el frânghia drept moştenire, înseamnă că e vorba de o cauză dreaptă.

Abatele Samuel se opri.

— Aici este locul, spuse el.

Din cauza întunericului nu se putea citi inscripţia, dar crucea se profila în ceaţă.

— Am o scăpărătoare în buzunar, zise Shoking.

— La ce bun?

— Ca să vedem ce scrie pe cruce…

— Nu e nevoie. Sunt sigur că ăsta este mormântul pe care îl căutăm.

În loc de mormânt, ei văzură o simplă lespede de piatră.

— Nu avem unelte să ridicăm lespedea, spuse Marmouset.

— Nici nu e nevoie, zise abatele. Ia uitaţi-vă…

Preotul o luă cu amândouă mâinile şi o ridică fără prea mare efort. Piatra acoperea o groapă cu pereţii zidiţi.

Obişnuiţi cu întunericul, oamenii desluşiră pe fundul gropii un sicriu. Shoking de-abia îşi stăpâni un gest de spaimă.

— Ce ai, ţi-e frică?

— Puţin, răspunse Shoking cu vocea tremurată. Mă gândesc cu groază că hârtiile sunt acolo, în tovărăşia mortului.

— Tot ce se poate…

Marmouset coborî în groapă. Se aplecă şi, fără să vadă nimic, îşi plimba mâinile pe deasupra sicriului; degetele lui întâlniră un şurub, apoi două, apoi patru. La Londra sicriele nu se bat în cuie, se prind în şuruburi. Îşi scoase din buzunar briceagul; putea la nevoie să-l folosească drept şurubelniţă.

Shoking se trăsese mai la o parte. La marginea gropii, în picioare, abatele Samuel îşi încorda atenţia să prindă cele mai mici zgomote. Nici cimitirul şi nici biserica din mijlocul lui nu erau păzite, dar ferestrele mai multor case din vecinătate dădeau spre cimitir; pe de altă parte, n-ar fi fost deloc cu neputinţă ca vreun fenian să aibă fantezia să pătrundă aici în acelaşi fel…

Din fericire, însă, toată treaba nu dură mult; în câteva minute Marmouset scoase cele patru şuruburi.

— S-a făcut! şuieră el din fundul gropii.

Shoking se trăsese şi mai deoparte, ba chiar întorsese capul. Tocmai atunci Marmouset săltase capacul sicriului…

— Ei, Shoking, poţi să te apropii, omule!

— De ce? se miră Shoking cu vocea sugrumată.

— Este gol…

— Gol?

Abatele Samuel şi Shoking se aplecară amândoi odată pe marginea gropii.

— În sicriu nu este niciun cadavru! îi linişti Marmouset.

— Nici hârtiile?

— Ba da… cred că le-am găsit.

Într-adevăr, într-un colţ Marmouset dădu peste un pachet. Îl luă, îl aruncă abatelui Samuel, apoi aşeză capacul la loc şi îl prinse în şuruburi cum fusese. După aceea ieşi afară din groapă, îi dădu ajutor

abatelui să aşeze piatra şi o porniră cu toţii înapoi, pe acelaşi drum, îndreptându-se spre Adam's Street.

Când ajunseră acasă la Betsy, sărmana femeie agoniza. Dar, recunoscându-l pe abalele Samuel, o sclipire de viaţă luci în ochii ei stinşi.

— Am găsit hârtiile, Betsy, îi spuse preotul, întinzându-i pachetul.

— Da, astea sunt… Acum pot să mor…

Acestea fură ultimele ei cuvinte. Respiraţia nu i se mai simţea; privirea încremeni deodată şi tot trupul îi tresări pentru o clipă de scurte mişcări convulsive. Apoi un oftat adânc îi uşură parcă pieptul.

Femeia murise, în timp ce preotul catolic îi dădea binecuvântarea.

Cei trei bărbaţi şi Vanda vegheară noaptea la căpătâiul celei care fusese Betsy-Justice.

Spre ziuă, Marmouset desfăcu pachetul; era înfăşurat în pânză cerată şi pecetluit cu 5 sigilii negre. Ieşi la iveală un manuscris voluminos, în limba engleză, intitulat foarte bizar

JURNALUL UNUI NEBUN DE LA BEDLAM.

Cu voce tare începu să citească.

Capitolul XVI

Munţii Cheviot despart districtul scoţian Roxburgh de districtul englez Northumberland. Crestele lor sunt înveşmântate cu zăpezi eterne. Păduri dese acoperă pantele abrupte ale munţilor, iar în văile de la poale se întind păşunile verzi. La trei leghe[4] de orăşelul Castleton, suspendat pe o stâncă, aidoma unui cuib de vultur şi dominând un peisaj de o aspră şi sălbatică melancolic, se înalţă castelul feudal Pembleton.

Pembleton-Castle, cum i se spune în regiune, are opt turnuri masive, de pază, cu ziduri groase ca ale unei fortăreţe. El domină opt leghe de teritoriu scoţian, cu toate că se află pe pământ englez. Nobilii feudali Pembleton erau scoţieni, şi în Evul Mediu luptaseră sub drapelul unor Robert Bruce sau Wallace.

Lordul Pembleton ocupa un scaun în Parlament, dar şi-a păstrat şi titlul de baron scoţian, pentru care este foarte mândru.

Lordul William Pembleton nu împlinise decât 3 ani când tatăl său murise în lupta de la Navarin, în care Franţa şi Anglia, aliate, alungaseră flota turcă din apele Greciei. William mai avea un frate de 18 luni. Când lady Pembleton află cumplita nenorocire care se abătuse asupra ei, părăsi în mare grabă Londra, unde îşi petrecea de obicei vremea în elegantul lor palat din West End, şi se refugie, împreună cu cei doi copii, la castelul Pembleton. Înveşmântată complet în negru, ea se închise în această veche fortăreaţă pe care nobilul lord, răposatul ei

soţ, o abandonase, ca şi strămoşii lui, de altfel, de mai bine de trei sferturi de secol. Jos, în câmpie, însă, se ridica un frumos şi foarte modern castel, înconjurat de o centură de pajişti; era o locuinţă nespus de fastuoasă, unde lordul Pembleton îşi invita oaspeţii în sezonul de vânătoare şi pe care chiar el o înfrumuseţase cu multe opere de artă şi cu toată strălucirea luxului modern.

Era New Pembleton. Castelul acesta din câmpie îi urmase castelului medieval. Şi totuşi lady Pembleton nu se refugiase la New Pembleton, ci la Old Pembleton, cum încă i se mai spunea castelului scoţian.

Ne aflăm în 1828, în plin secol al XIX-lea, şi trecuse vremea când semeţii baroni îşi declarau reciproc războaie. Nobilimea devenise aristocraţie, marii baroni nu mai erau decât mari proprietari, şi liniştea cea mai desăvârşită domnea în cele trei regate, devenite Regatul Unit.

Ajungând la Pembleton-Castle, lady Pembleton dădu ordine de neînţeles. Puse să se coboare podul mobil, ceea ce nu se mai întâmplase de multe secole. Chemă toţi ţăranii din vecinătate care se mai socoteau încă vasalii ei şi populă castelul cu o adevărată armată. Apoi, la fel ca Jeanne de Montfort, care îşi arătase odinioară fiul nobililor bretoni, ea îşi luă băiatul cel mare în braţe, – care nu avea decât 3 ani – îl arătă credincioşilor ei scoţieni şi le ceru să jure că vor veghea asupra lui.

Muntenii jurară cu entuziasm.

Ce pericol tainic şi îngrozitor îl ameninţa oare pe acel copil care încă de pe acum avea rezervat un loc în Camera Lorzilor? Un singur om ştia poate secretul lui lady Pembleton. Acest om era Tom, fratele de lapte al tinerei şi frumoasei stăpâne care nu împlinise încă 24 de ani când rămăsese văduvă. Numai aşa se explică de ce Tom se instalase din prima zi în aceeaşi cameră în care dormea copilul şi, înarmat cu o carabină, îşi petrecea toată noaptea moţăind într-un fotoliu. La rândul lor, scoţienii patrulau pe zidurile de apărare şi, cum se însera, aveau grijă să ridice podul mobil.

Lady Pembleton, mereu prezentă în mijlocul lor, era uneori mai liniştită, dar copleşită de tristeţe, chinuită parcă de amintiri cumplite.

În ritmul acesta trecură aproape trei luni, timp în care, spre uimirea populaţiei din regiune, Pembleton-Castle ţinu în incinta lui o adevărată garnizoană. Începură să circule zvonurile cele mai năstruşnice. Că moartea lordului Evandale îi tulburase mintea bietei văduve… Că, exaltată de lectura romanelor lui Walter Scott şi a poemelor lui Byron, lady Eveline Pembleton înnebunise de-a binelea… Că se credea în plin Ev Mediu, ev al luptelor eroice între elanurile scoţiene şi baronii englezi, şi voia să-şi apere fiul împotriva unor duşmani imaginari…

Chiar scoţienii cumsecade, chemaţi în ajutor şi care nu putuseră să-

i refuze rugămintea, începeau să îşi plece urechea la aceste şuşoteli.

Un singur om susţinea că lady Pembleton nu era nici nebună nici exaltată, ci că, dimpotrivă, avea suficiente motive pentru a proceda aşa cum procedase. Acel om era Tom. El însă nu dădea niciun fel de explicaţii, păstrând cu străşnicie secretul.

După trei luni, lady Pembleton îşi trimise scoţienii înapoi pe la casele lor, porunci să fie coborât podul mobil de la Old Pembleton, ceru să fie scoase trăsurile de plimbare şi, părăsind castelul feudal împreună cu numeroşii ei servitori credincioşi, coborî la New Pembleton, locuinţa seniorială, unde se instală cu cei doi copii.

Nobilii fermieri de prin împrejurimi şi burghezii din orăşelele învecinate nu scăpară prilejul să comenteze că frumoasa văduvă îşi recăpătase buna judecată.

Singurul motiv al acestei totale schimbări se sprijinea însă pe un mesaj primit de ea de la Londra:

„În dimineaţa aceasta sir Arthur s-a îmbarcat spre India.”

Cine era sir Arthur? Nimeni altul decât fratele mezin al lordului Evandale, decedatul ei soţ. Oare împotriva lui sir Arthur luase lady Pembleton atâtea neobişnuite măsuri de prevedere?

Câteva zile după întoarcerea ei la New Pembleton, lady Eveline primi vizita a doi gentlemeni: lordul Ascott şi fiul lui, baronetul sir James, tatăl şi, respectiv, fratele lui lady Eveline. Lord Ascott se întorcea din Italia, unde de doi ani îşi îngrijise o boală de piept, iar tânărul, aspirant în Marina regală din India, venise în concediu. Amândoi descinseseră la Londra, unde auzind despre purtarea excentrică a lui lady Pembleton şi fiind şi ei convinşi că biata femeie îşi pierduse minţile, se grăbiseră să vină aici.

Pe lady Eveline o găsiră în mare doliu. Copleşită de tristeţe, izbucni în plâns; nimic însă din gesturile sau din comportarea ei nu justifica în vreun fel zvonurile care circulau în legătură cu tulburarea facultăţilor ei mintale.

Era perfect raţională şi rezonabilă. Cei doi gentilomi socotiră totuşi necesar să-i ceară unele explicaţii. Ea însă refuză categoric să le dea. Atunci lord Ascott, făcând apel la autoritatea sa părintească, îi vorbi cu oarecare severitate. Lady Eveline stărui în refuzul ei. Lordul se supără şi îi dezvălui faptul că cei din familia răposatului ei soţ intenţionau să o pună sub interdicţie şi totodată să-i retragă tutela şi dreptul la educaţia copiilor săi.

Lady Pembleton nu înceta să plângă. În cele din urmă, se aruncă la picioarele tatălui ei şi îi spuse:

— Milord, ştiu că îţi datorez ascultare, dar tot atât de bine mai ştiu că mărturisirile pe care ar trebui să ţi le fac îţi vor zdrobi inima. Te rog, deci, nu mai insista…

Lord Ascott se arată neînduplecat. Atunci, tânăra femeie îl invită în apartamentul ei, deschise un sertar şi de aici luă un mic caiet ale cărui file erau acoperite cu un scris mărunt, greu de citit.

— Poftim, tată, spuse ea, aici am scris tot. Citeşte singur…

Şi lăsând caietul în mâna lordului Ascott, fugi din cameră.

După vreo două ore, bătrânul gentleman, palid ca un cadavru, o căută pe fiica sa şi, strângând-o la piept, cu lacrimi în ochi, îi spuse:

— Eu sunt prea bătrân, dar fratele tău te va răzbuna.

Ce destăinuire teribilă era aceea pe care lady Eveline nu îndrăznise să o facă prin viu grai lordului Ascott?

Vom afla reproducând în mod fidel manuscrisul văduvei lordului Evandale Pembleton, comandor în marina regală engleză, ucis la Navarin sub drapelul civilizaţiei contra barbariei.

Capitolul XVII

Familia Dunderry, al cărei şef este lordul Ascott, este normandă.

Din ziua în care ducele Wilhelm Bastardul deveni Wilhelm Cuceritorul, ramura Dunderry se înrudi prin căsătorie cu cele mai strălucite familii ale aristocraţiei engleze. Miss Eveline, fiica lordului Ascott, împlinise 16 ani când tatăl ei se gândi să o mărite. Desigur, partidele nu lipseau, şi cele mai răsunătoare nume ale Regatului Unit îşi disputau cinstea unei asemenea alianţe, dar ea fusese multă vreme logodită – după moda englezească – cu lordul Pembleton.

Castelele Ascott şi Old Pembleton, cocoţate pe pantele abrupte ale munţilor Cheviot, se înfruntau de secole de la trei leghe distanţă.

Lord Ascott, tatăl tinerei miss Eveline, şi defunctul lord Pembleton, tatăl tânărului lord, îşi făgăduiseră unul celuilalt copiii, şi când miss Eveline împlinise 10 ani, iar sir Evandale Pembleton 18, părinţii oficiaseră logodna. După aceea tânărul se îmbarcase pentru India în serviciul Marinei regale.

Cele două familii însă nu rămaseră mai puţin legate. Când venea iarna, nu exista săptămână ca lord Ascott şi fiica lui să nu-i facă o vizită lordului Pembleton, pe care guta îl ţintuise într-un fotoliu.

Miss Eveline şi sir George Pembleton, fratele mai mic al lordului Evandale, se considerau fraţi şi amândoi făceau lungi plimbări călare.

Trecură cinci ani. Pentru miss Eveline era o adevărată încântare să fie în compania tânărului sir George, iar sir George se surprindea dorind ca nava pe care servea fratele lui mai mare să eşueze pe undeva, în urma unei furtuni năprasnice, şi să dispară fără urmă cu tot echipajul.

Într-o dimineaţă îi mărturisi tinerei fete că o iubeşte. Înspăimântată, miss Eveline îi spuse:

— Dar este o nebunie, ştii bine că sunt logodită cu fratele tău?

— Ştiu, îi răspunse tânărul. De aceea am luat o mare hotărâre.

Şi cum ea îl privea neliniştită, sir George continuă:

— Chiar dacă fratele meu ar renunţa la tine, familiile noastre tot nu ar consimţi să ne căsătorim. Eu sunt mezinul şi, după lege, nu am niciun drept la averea şi titlurile familiei mele.

Miss Eveline îşi lăsă privirile în jos şi începu să plângă.

Sir George continuă:

— Chiar astăzi voi pleca…

— Unde? întrebă ca tremurând.

— Mai întâi la Londra.

— Şi după aceea?

— După aceea mă voi duce să-l întâlnesc pe fratele meu în India.

Miss Eveline avea devotamentul şi demnitatea femeilor din neamul ei; înclinând capul şi întinzându-i mâna, îi spuse:

— Adio… adio pentru totdeauna.

Sir George avea pe atunci 19 ani, vârsta elanurilor cavalereşti.

După şase luni, bătrânul lord Pembleton muri, iar fiul său, lord Evandale, îi moşteni toate bunurile, titlul, precum şi locul la Înalta Cameră.

Dar din India nu te poţi întoarce într-o zi, două, şi când se împlinea aproape un an de la plecarea lui sir George, sosi şi lord Evandale acasă.

Miss Eveline ar fi vrut să se arunce la picioarele tânărului lord Evandale, să îi mărturisească totul şi apoi să îl implore să renunţe la mâna ei. Această hotărâre păli însă în faţa voinţei de neclintit a lordului Ascott, tatăl său. Exact la un an de la decesul bătrânului lord Evandale, miss Eveline deveni lady Pembleton.

Timpul şterge multe dureri, cicatrizează multe răni. Lady Pembleton se mai gândea uneori la sir George, nefericitul fiu dezmoştenit, care îşi petrecea viaţa în armata engleză din India. Dar lord Evandale era un soţ atât de bun şi o copleşea cu atâta dragoste şi respect!

Apoi lady Pembleton deveni mamă, iar sentimentul acesta până la urmă le domină pe toate celelalte. Pe măsură ce trecea timpul, imaginea lui sir George se estompa. Cel absent începea să nu mai fie cel nedreptăţit, iar lord Evandale constata că soţia sa îi răspundea cu iubire la iubirea sa.

Întâmplarea însă avea să le rânduiască altfel viaţa. Cu toate că era lord şi făcea parte din Înalta Cameră, Evandale Pembleton îşi păstrase gradul în Marina regală, unde ajunsese comandor. Într-o zi primi ordin să plece din nou pe mare. Unde anume? Nu putea şti decât după citirea instrucţiunilor sigilate, înmânate lui odată cu ordinul; dar sigiliul avea voie să îl rupă numai după ce ajungea în faţa insulei Madera.

Soţiile marinarilor sunt deprinse din copilărie cu aceste despărţiri crude, a căror durată este neprevăzută. Lady Evandale Pembleton se resemnă, şi soţul ei, comandorul Pembleton, plecă. Era în plină vară, şi sezonul, cum spun englezii, se desfăşura în toată strălucirea lui. Bineînţeles lady Pembleton îşi părăsise minunatul castel din munţii Cheviot, ca să locuiască în casa din West End, la Londra, în Kensington Road. Kensington este un bulevard mare, paralel cu Hyde-Park, unde nu se văd decât locuinţele senioriale ale marilor familii din Londra. Fiecare din aceste case are o grădină, despărţită de Hyde-Park doar de un grilaj, şi fiecare proprietar îşi descuie propria poartă şi intră direct în grădina publică.

Lady Pembleton locuia deci la Londra. Cum însă lordul era plecat, ea nu mai fusese văzută în lume. Trăia izolată, se ocupa de educaţia fiului ei, care avea atunci aproape 3 ani, şi răsfoia nerăbdătoare ziarele în care spera să găsească ştiri despre nava „Minotaurul", comandată de lordul Evandale. Singurătatea, cum se ştie, nu este un sfetnic bun. Deseori, lady Pembleton se surprindea gândindu-se la sir George, pe care, nu demult, crezuse că îl uitase.

Într-o seară stătea la o fereastră de la parterul casei şi privea în grădină. Era duminică, şi duminicile la Londra sunt monotone. În ziua aceea fusese o căldură înăbuşitoare, dar seara se răcorise, şi trista lady Eveline respira cu o bucurie melancolică parfumul primelor adieri. Se întunecase, şi curtea părea pustie. Dincolo se vedea Hyde-Park, la fel de pustiu.

La un moment dat lady Eveline desluşi umbra unui om. Într-adevăr, un bărbat se îndrepta spre grilajul grădinii ei. Îşi încordă privirea şi scrută întunericul. Mare îi fu mirarea şi apoi spaima când văzu că omul scoate o cheie din buzunar şi deschide poarta. Când pătrunse în grădină, ea scoase un ţipăt. Vizitatorul nocturn nu se intimidă. Dimpotrivă, merse direct spre fereastra ei. Atunci lady se trase degrabă înapoi şi, apucând cordonul clopoţelului, îl scutură cu violenţă. Dar nimeni nu-i răspunse. Necunoscutul încălecă pervazul ferestrei şi sări în cameră.

Înnebunită de spaimă, lady Eveline se repezi spre uşă; dar în clipa următoare o mână viguroasă o imobiliză şi auzi o voce care o tulbură profund:

— Eveline, nu mă mai recunoşti?

— Sir George! exclamă ea speriată, nevenindu-i a crede.

— Da, eu sunt.

Fratele mezin al lordului Evandale se aruncă la picioarele tinerei femei, paralizată de spaimă.

Capitolul XVIII

Într-adevăr, cel care stătea în faţa ei era sir George Pembleton, fratele bărbatului ei. Şi acest om îndrăznise să pătrundă în casă pe fereastră, ca un hoţ sau ca un asasin!

— Domnule, spuse Eveline îngrozită, cum ai ajuns dumneata aici?

— Eveline, răspunse el continuând să rămână în genunchi, dragă Eveline, nu mă condamna înainte de a mă fi ascultat.

Glasul lui emoţionat, atitudinea umilă de implorare o mai liniştiră într-o oarecare măsură pe lady Eveline.

— George, de unde vii?

— Direct din India, spuse el.

— Ţi-ai părăsit serviciul?

— Nu, am obţinut o permisie. Numai pentru dumneata m-am întors.

— Pentru mine! se miră ea şi spaima o cuprinse din nou. George, îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

— Eveline, te iubesc…

— Taci!

— Eveline, de trei ani viaţa mea este o luptă de fiece oră, de fiece minut, un supliciu fără precedent, o tortură veşnică!

— Dar, nefericitule, uiţi că sunt soţia fratelui tău?

— Fratele meu este departe. Navele noastre s-au încrucişat în faţa coastelor capului Finistere.

— Şi îndrăzneşti…

— Am venit pentru dumneata… numai pentru dumneata…

Lady Eveline îl privea fix, înnebunită. Desigur, acesta nu mai era adolescentul cinstit şi timid care îşi luase rămas bun de la tânăra domnişoară Eveline, acel rămas bun pe care îl crezuse etern.

Sir George devenise bărbat, un bărbat cu privirea întunecată şi hotărâtă, un bărbat pe care îl bănuiai capabil de orice.

În ciuda spaimei sale, lady Eveline nu pierdea nădejdea că îl va înduplecа amintindu-i de sentimentul onoarei.

— Sir George, dumneata eşti fratele lui Evandale, iar eu sunt soţia lui.

— Îl urăsc pe Evandale, răspunse el.

— Şi pretinzi că mă mai iubeşti încă?

— Toate flăcările iadului ard în inima mea, răspunse el exaltat.

— Ei bine, dacă mă iubeşti, respectă-mă! Pleacă imediat de aici şi întoarce-te mâine, în plină zi, pe uşa principală a acestei case, care este locuinţa fratelui dumitale!

Sir George izbucni într-un râs sălbatic.

— Asta nu! strigă el. Nu am venit ca să fiu dat afară de lacheii dumitale!

Lady Eveline simţea roşeaţa ruşinii năvălindu-i în obraji. Şi cum îi ţinea mâinile într-ale lui, ea reuşi să şi le smulgă şi să fugă la celălalt

capăt al camerei, strigând:

— Ieşi! Ieşi imediat!

Sir George îi răspunse cu un hohot de râs.

— Ieşi! repetă furioasă femeia.

— Nu, te iubesc!

— Ieşi, sau chem servitorii!

Sir George continua să râdă şi să înainteze spre ea. Atunci lady Eveline alergă din nou spre cordonul soneriei care atârna lângă oglinda şemineului şi trase, plină de furie.

Ecoul clopoţelului nu se auzi însă nicăieri. Lady Eveline scoase un nou ţipăt.

— Ajutor! Ajutor!

Sir George mai făcu un pas.

— Ajutor! ţipa cât putea lady Eveline.

— Servitorii dumitale au ieşit… Suntem singuri în toată casa, spuse el calm.

Înnebunită, lady Eveline se repezi la uşă şi încercă să deschidă.

— Uşa este încuiată, spuse cu acelaşi calm sir George.

În cele din urmă, lady Eveline se gândi să sară pe fereastră în grădină. Dar, ghicindu-i intenţiile, sir George îi tăie calea.

— Nu vei ieşi! îi porunci el.

Pe când lady Eveline scotea ţipete deznădăjduite, pline de spaimă şi de groază, frângându-şi mâinile şi implorând îndurare, sir George o luă în braţe şi o sărută pe gură pătimaş.

*

* *

Lordul Evandale era în Oceania. „Minotaurul” se îndrepta spre Melbourne, una din cele două capitale ale Australiei. La fiecare escală, el îi trimetea soţiei sale scrisori pline de duioşie. Uneori se gândea chiar să-şi dea demisia şi să se întoarcă în Anglia. Dar soldatul nu dezertează în ajunul bătăliei, aşa că lordul nu îşi părăsi nava.

„Minotaurul” rămase 2 ani în Australia, punând pe goană piraţii. Comandorul nu fu rechemat la Londra decât după 31 de luni. Când reveni, lady Eveline îi ieşi în întâmpinare ţinând de mână doi copii. Al doilea se născuse după plecarea sa. Tânăra femeie era palidă şi tristă; părea mult mai în vârstă. Ce se petrecuse oare în timpul îndelungatei sale absenţe? Lordul nu putea să bănuiască.

Lady Eveline trăia departe de lume şi îşi petrecea aproape tot timpul anului la Pembleton. Din noaptea aceea nefastă, sir George nu mai apăruse.

Lordul Evandale nu avea cum să ştie că fratele său părăsise vreun moment India pentru a se întoarce în Europa, şi cu atât mai mult nu putea bănui cărui fapt se datora starea soţiei sale. Speriat de paloarea

şi de slăbiciunea ei, lordul Evandale consultase toate celebrităţile medicale din Londra. Aceştia pretindeau că pacienta lor era victima unei stări depresive şi îi recomandaseră o călătorie în Italia…

După o lună la Napoli şi alta la Roma, lady Eveline se întoarse acasă mai abătută, mai suferindă, mai descumpănită şi total nepăsătoare faţă de ce era în jurul ei. Numai două fiinţe reuşeau când şi când să-i smulgă un surâs: fratele ei de lapte, Tom, şi băieţelul ei mai mare, William, cel care urma să moştenească într-o zi toate demnităţile şi averea lordului Evandale.

La puţin timp după voiajul făcut în Italia, se decretă intervenţia anglo-franceză în favoarea Greciei răsculate. Lordul Evandale primi ordin să se întoarcă pe nava sa, şi din nou lady Eveline rămase singură.

Într-o după-amiază se plimba prin Hyde-Park, ţinându-l de mână pe William, fiul cel mare. Tot plimbându-se, începuse să se înnsereze. Urmată de la distanţă de doi servitori în livrea, tânăra lady mergea fără grijă pe malul Serpentinei. Deodată, doi oameni de rând, doi *rughs*, cum li se spune la Londra, i se postară în faţă şi îi tăiară calea. Speriată, lady Eveline se întoarse şi-şi strigă servitorii. Dar aceştia nu se vedeau nicăieri. Atunci unul din cei doi huligani se aruncă asupra ei şi îi astupă gura, ca să o împiedice să strige. Celălalt înşfăcă în braţe copilul şi o luă la fugă.

*
* *

După vreo oră, lady Eveline fusese găsită leşinată în grădină. Fiul ei însă dispăruse fără urmă.

Capitolul XIX

Din fericire, în preajma lui lady Eveline, singură şi disperată, veghea un bărbat hotărât. Acesta era Tom. El nu îşi pierdu cumpătul. Bănui numaidecât motivul răpirii copilului. La Londra se fură copiii tot atât de frecvent cum se înfăşoară un fular în jurul gâtului. Este, la urma urmelor, un comerţ destul de rentabil. Oricare cerşetoare, care de-abia îşi duce zilele, adună aur destul dacă ţine în braţe un copil atunci când imploră mila trecătorilor. Apoi mai există destule doici care nu rareori fac să dispară în fundul Tamisei micile făpturi care le-au fost încredinţate. Într-o bună zi, însă, părinţii acelor copii nedoriţi vin să-i ceară înapoi. Aceştia sunt morţi; trebuie înlocuiţi… Şi mai sunt şi ţiganii, şi saltimbancii, şi comedianţii ambulanţi care caută copii şi îi fură cu o dibăcie neîntrecută.

Tom însă nu se gândi nici la cerşetori, nici la doici, nici la

saltimbanci. El îşi spuse: „Hoţul nu poate fi decât sir Arthur George Pembleton, ofiţer în Marina regală…”

De multă vreme sir George nu mai apăruse la Londra, sau cel puţin nu fusese văzut de lume. Nici lady Eveline nu mai auzise nimic de el din noaptea fatală. Dar într-o seară Tom zări în Hyde-Park un om îmbrăcat ca un golan care se tot învârtea pe lângă grilajul casei Pembleton şi, cu toată această deghizare, nu-i fusese greu să îl recunoască. Nu era altul decât sir George. Deci Tom se hotărî să-l caute, fiind convins că băiatul se afla în puterea lui. Tom era scoţian, dar copilăria şi-o petrecuse la Londra şi cunoştea pe de rost toate ungherele marelui oraş.

De aceea nu fu greu să îi descopere bârlogul; se ascunsese într-o casă înaltă, înnegrită de vremuri, pe o străduţă din Wapping de la marginea cartierului White Chapel, unde nu întâlneai decât oameni de rând.

Într-o dimineaţă, pe când gentilomul mai era încă în pat, Tom năvăli ca un uragan la el în cameră. Înarmat în fiecare mână cu un pistol, îi puse ţeava unuia din ele la frunte şi îl ameninţă:

— Dacă nu-mi înapoiezi copilul, te omor!

Sir George simulă mai întâi o mare surprindere.

— Despre ce copil vorbeşti, mizerabile? strigă el.

— Despre fiul cel mare al bunei mele stăpâne.

Sir George protestă. Nu îl văzuse în viaţa lui pe copilul despre care vorbea; cu atât mai mult nu înţelegea nimic din ceea ce îi spunea…

Dar Tom i-o tăie scurt:

— Îţi dau cinci minute. Dacă în cinci minute nu mi-ai înapoiat copilul, eşti un om mort!

Văzu atâta hotărâre în privirile scoţianului, încât sir George, înfricoşat, mărturisi totul.

Copilul furat fusese dat unor saltimbanci din Mail in Road, foarte aproape de Work House…

Tom îl somă:

— Te cred. Numai că trebuie să vii cu mine. Te omor ca pe un câine dacă încerci să fugi.

Şi ameninţându-l astfel îl sili să se îmbrace.

Sir George nu minţise. Într-adevăr, găsiră copilul la acei saltimbanci din Mail in Road. Tom îl luă în braţe şi, cu o trăsură, îl aduse acasă. De atunci trecură multe luni fără ca sir George să-şi mai facă simţită prezenţa.

Pentru ce răpise sir George copilul? Pentru că era un mizerabil, îşi ura fratele, o ura pe lady Eveline, pe care o iubise cu disperare, dar îl adora pe cel de-al doilea copil al lui lady Eveline, copilul crimei, copilul lui.

Făcând să dispară fără urmă fiul cel mare, moştenitorul tuturor

bunurilor şi titlurilor lordului Evandale, nu însemna oare că sir George asigura aceleaşi titluri şi bunuri fiului cadet, adică propriului său fiu?

De atunci Tom veghea zi şi noapte. Lady Eveline nu mai ieşea singură, iar Tom stătea numai în preajma ei.

Nu după mult timp sosi vestea morţii lordului Evandale Pembleton.

După cum se ştie, imediat lady Eveline se refugiase la castelul din munţii Cheviot, unde se înconjurase de acea numeroasă garnizoană de săteni şi nu consimţise să coboare la New Pembleton decât după ce aflase că sir Arthur George Pembleton se îmbarcase din nou spre India.

*
* *

Acesta fusese înspăimântătorul secret încredinţat de lady Eveline jurnalului intim şi pe care, disperată şi numai la insistenţele tatălui ei de a afla adevărul, i-l dăduse să îl citească.

Lordul Ascott, după ce termină îngrozitoarea lectură, o luă în braţe ca pe un copil, o mângâie şi îi spuse:

— Nu mai fi mâhnită, scumpa mea, fratele tău te va răzbuna!

După trei luni, sir James se întoarse în India. Acolo nu îi fu greu să îl găsească pe sir George. Află că era la Calcutta. Într-adevăr, sir George se distra în saloanele guvernatorului şi părea omul cel mai fericit din lume.

Sir James merse direct la el şi îl salută, era doar fratele lui lady Eveline şi pe amândoi îi lega o prietenie din copilărie. Cum însă sir James nu avea decât grad de aspirant, iar sir George de locotenent, i se adresă reverenţios:

— Am sosit de curând de la Londra cu un mesaj pentru dumneavoastră. Vă rog, de îndată ce se va termina dansul, să binevoiţi a ieşi pe terasa care dă spre mare…

— Voi fi acolo, răspunse sir George.

Şi se depărtă în paşi de dans cu fiica unui nabab tot atât de frumoasă pe cât de bogat era tatăl ei.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi tineri stăteau faţă în faţă pe una din terasele palatului.

— Ştiu totul, îi spuse sir James, privindu-l drept în ochi.

Sir George tresări.

— Ce anume? făcu el.

— V-aţi trădat fratele.

— Ce vă interesează?

— Mi-aţi dezonorat sora.

Sir George ridică din umeri.

— Numai cu sângele veţi spăla această ruşine! adăugă sir James.

— Vă stau la dispoziţie, răspunse liniştit fratele lordului Evandale.

— Nădăjduiesc; trebuie totuşi să ne gândim că sunteţi superiorul meu şi că nu mă pot bate fără să încalc legile Curţii Marţiale.

— Oh, asta nu e o problemă, răspunse tot atât de calm sir George. Mă oblig să iau asupra mea această greutate. Voi cere amiralului, care comandă escadra de manevre ancorată în port, să autorizeze acest duel.

— Pardon, îl întrerupse sir James, poate uitaţi că suntem totuşi rude prin alianţă?

— Ei bine?

— Nu doresc câtuşi de puţin să planeze vreo bănuială asupra surorii mele.

— În cazul acesta ne vom bate fără martori, îi răspunse sir George.

— Este exact ceea ce doream să vă propun.

— Atunci totul este perfect.

— Ba chiar ceva mai mult…

— Să auzim!

— Există cumva o pădure la porţile oraşului?

— Da.

— În pădurea aceasta trăiesc şi tigri?

— Ca în oricare altă pădure din India.

— Atunci ne vom întâlni amândoi la marginea pădurii mâine, la apusul soarelui.

— Şi după aceea?… întrebă uşor ironic sir George.

— Ne vom afunda cât va fi cu putinţă în această pădure, ne vom bate, iar tigrii vor avea grijă să dispară cadavrul celui care va fi învins.

— De acord, spuse sir George.

*
* *

A doua zi cei doi tineri se întâlniră aşa cum fusese stabilit. Ce s-a petrecut? Nimeni nu ştie. Când însă primele stele începură să strălucească pe cerul indian, sir James se întoarse la Calcutta singur.

De aici îi scrise bătrânului lord Ascott următoarea depeşă:

„Onoarea salvată. Ea este răzbunată!”

Peste câteva zile nişte vânători descoperiră la liziera pădurii resturile unui cadavru devorat de tigri, iar din loc în loc bucăţi sfâşiate dintr-o uniformă militară. Aşa se răspândi zvonul că sir George Pembleton fusese victima pasiunii sale pentru vânătoare…

Tom şi lady Eveline erau, sau, mai bine zis, credeau că de aici înainte vor putea trăi liniştiţi.

Capitolul XX

Suntem în aprilie 1834, după un răstimp de cinci ani de la cele povestite mai sus.

Într-una din sălile boltite de la Old Pembleton, două persoane stăteau de vorbă în şoaptă. Vechiul castel trăise în aceşti cinci ani zile de strălucire, dar şi zile de restrişte. Pentru a doua oară New Pembleton, locuinţa modernă, castelul marelui senior, fusese părăsit pentru Old Pembleton, castelul vechilor baroni feudali.

Care să fi fost motivul? Să ascultăm ce-şi spun cei doi, care stau de vorbă la gura sobei.

— Dragă Tom, ascultă ce-ţi spun, stăpâna a greşit când s-a întors aici, la Old Pembleton.

— Nu ştiu ce să zic, nu pot să fiu nici de aceeaşi părere cu tine, nici să te contrazic, dragă Betsy.

— Dar de ce eşti atât de încurcat?

— Betsy, scumpa mea, aşa cum sunt eu sigur că tu eşti nevasta mea de atâta vreme, tot aşa nu-mi dau încă seama dacă lady Eveline, nobila şi buna noastră stăpână, a greşit sau a procedat bine când a părăsit mai întâi Londra, apoi New Pembleton pentru ca în final să venim aici cu toţii. Totuşi dacă stau să judec bine, parcă aş înclina să cred că a avut dreptate…

— Serios?

— Da, dacă analizez cum trebuie situaţia, sunt convins, scumpa mea Betsy.

— Eu, răspunse Betsy-Justice, tânăra soţie a lui Tom, căci la acea epocă amândoi erau tineri, înclin mai degrabă să cred contrariul.

— De ce?

— Pentru că sănătatea ei lasă de dorit pe zi ce trece.

— Şi crezi…

— Aerul tare de aici de la munte nu-i va ajuta cu nimic. Pe ea o macină o boală de piept, iar clima care îi trebuie în niciun caz nu este asta.

— Betsy dragă, răspunse Tom, este un sâmbure de adevăr în ceea ce spui tu. Dar şi eu ţin la părerea mea; da, în mod hotărât, acum am o părere.

— Atunci spune-mi şi mie, fă-mă să înţeleg şi eu.

— Acum trei ani, lady Eveline m-a chemat într-o dimineaţă şi mi-a spus:

— „Tom, trebuie să te consult, fiindcă tu eşti un bun sfătuitor.”

— „Vorbeşte, Line”, am îndemnat-o eu.

Fiindcă tu ştii, draga mea, că eu sunt fratele ei de lapte şi încă din copilărie i-am prescurtat numele mic. Milady deci continuă să-mi spună:

— „Tom, de o lună de zile am nişte vise înspăimântătoare. Sau, mai exact spus, am acelaşi vis, un coşmar înspăimântător.”

Aşteptam să-mi povestească visul şi de aceea păstram respectuos tăcerea. Şi ea a continuat:

— „Visul meu are trei părţi. În prima sunt la New Pembleton şi mă plimb prin parc, de mână cu fiul meu cel mare.”

— „Cu sir William?” am întrebat-o eu.

— „Exact, cu William.”

— Dragul meu Tom, îl întrerupse Betsy, îngăduie-mi o întrebare.

— Te rog, scumpa mea.

— Răposatul lord, pe care l-am cunoscut şi eu, se numea Evandale, nu-i aşa?

— Da.

— Şi tatăl lui purta acelaşi nume?

— Întocmai, Betsy.

— Deci numele Evandale se moşteneşte din tată în fiu.

— Da, se moşteneşte din tată în fiu.

— Şi s-a transmis totdeauna primului născut?

— Asta a fost tradiţia multă vreme.

— Atunci, întrebă nedumerită Betsy, pentru ce monseigneur – cum îi zicem noi tânărului lord – se numeşte William, în timp ce fratele său cel mic poartă numele Evandale?

— Am să-ţi explic, Betsy. Sir lord Evandale avea un prieten din copilărie, cu care a fost apoi şi camarad de arme. Amândoi serveau pe bordul aceleiaşi nave şi aveau acelaşi grad. Pe acest prieten îl chema William Dickson. Iar lord Evandale a vrut ca sir William Dickson să fie naşul fiului său.

— Ceea ce face ca monseigneur să-i poarte numele?

— Da, însă nu au dorit prin aceasta ca să se piardă numele Evandale.

— De aceea l-au dat celui de-al doilea născut?

— Aşa cum spui, Betsy.

— De-abia acum am înţeles, dragul meu Tom. Te rog continuă.

— Deci, lady Eveline mi-a povestit:

— „În prima parte a visului mă plimb în parcul de la New Pembleton. Îl ţin de mână pe William. Dar deodată mi se năzare că William se face palid şi transparent ca o umbră şi apoi chipul lui se pierde într-o ceaţă de nepătruns. Încetul cu încetul, ceaţa aceasta se destramă şi atunci, oh! atunci este înspăimântător, dragă Tom, fiul meu pe care nu l-am lăsat din mână nicio clipă reapare lângă mine. Dar are cu totul alt chip. Nu mai este William, ci Evandale. Şi totuşi eu cu William plecasem la plimbare şi lui nu încetasem să-i strâng convulsiv mânuţa în mâna mea.”

Auzind-o, am încercat s-o liniştesc:

— „Line dragă, din fericire nu e decât un vis…”

— „Ai răbdare, Tom, a continuat milady. Ori de câte ori am acest

coşmar, mă trezesc brusc de propriile mele ţipete. Nu o dată am sărit din pat şi am alergat ca o nebună în camera de alături; dar aici scumpul meu William dormea netulburat. Atunci, liniştită cumva, mă culc din nou şi iar adorm. Dar începe a doua parte a visului. De astă dată se pare că am încetat să fac parte dintre cei vii, sunt un portret de familie, care am pozat stând în picioare, îmbrăcată în doliu; nu mai sunt o femeie, ci o pânză încadrată într-o ramă, dar o pânză care gândeşte, vede şi e copleşită de amintiri. Acest tablou e aşezat în sala strămoşilor la Old Pembleton. În faţa tabloului meu stă cel al răposatului lord Evandale, bunul meu soţ. Ca şi mine, el aude şi gândeşte şi pe şoptite stăm de vorbă toată noaptea. Ferestrele de la sala strămoşilor sunt larg deschise, afară se desfăşoară câmpia scăldată de razele lunii şi noi putem vedea acolo, în câmpie, zidurile albe de la New Pembleton şi arborii verzi din parc. Un bărbat se plimbă sub clar de lună. Vedem cum întinde braţul unei femei pe care noi nu o cunoaştem; sunt însoţiţi de mai mulţi gentilomi. Iar gentilomii, când i se adresează bărbatului, îi spun milord, iar femeii, milady.”

— „Şi bărbatul acela este fără îndoială lordul William?” am întrebat-o eu.

— „Nu, este Evandale.”

— „Sir Evandale devenit lord?”

— „Da”, mi-a răspuns milady.

— „Dar atunci?…” m-am mirat eu.

— „Atunci… a continuat milady, răposatul lord Evandale şi cu mine, care nu mai eram altceva decât portrete de familie, ne-am privit unul pe altul cu tristeţe şi în ochii noştri pictaţi au apărut lacrimi adevărate…”

— „Dar, scumpă Line, pentru ca sir Evandale să fie lord, trebuie…”

N-am continuat ideea pentru că n-am îndrăznit să spun mai mult.

— „Trebuie ca William să fie mort, nu-i aşa?” a completat ea întrebarea şi nedumerirea mea.

— „Aşa ar trebui”, am bâiguit eu încurcat.

— „Te înşeli, Tom.”

— „Altfel, cum?”

— „William trăieşte. Şi ştergându-şi o lacrimă, milady a continuat: Deodată luna dispare şi întunericul ia în stăpânire sala strămoşilor. Îl aud pe răposatul lord Evandale cum plânge. Apoi se produce un zgomot puternic, ca de tunet, şi un fulger ne arde ochii. Aceasta este cea de a treia parte a visului meu, care de-abia începe. Şi, povestindu-mi, milady a izbucnit în plâns. Ascultă, Tom, mai ascultă, mi-a spus…”

Eu o priveam buimac, cuprins de o spaimă dureroasă.

Capitolul XXI

— Milady a continuat:

— „Crestele acoperite de zăpadă, crestele munţilor Cheviot, câmpia verde în mijlocul căreia se ridică New Pembleton, toate au dispărut. Răposatul lord Evandale şi cu mine suntem tot acolo, în ramele noastre, agăţate pe zidurile afumate ale sălii străbunilor, dar avem însuşirea de a vedea la distanţă. Suntem în plină zi. Soarele de amiază luminează o savană aridă, o privelişte jalnică. Oameni pe jumătate goi, scăldaţi de sudoare, muncesc din greu sub cerul arzător, cerând pământului îndărătnic ceea ce el se încăpăţânează să nu le dea. Oamenii aceştia sunt nişte deţinuţi, adică nişte condamnaţi, transportaţi departe de Anglia, pe pământ australian, pentru a-şi ispăşi pedepsele. Şi noi ştiam că printre ei se află un nevinovat. Un nevinovat care îşi ridică din când în când ochii spre cer, luându-l drept martor al suferinţelor lui nemeritate. Ştergându-şi lacrimile, milady mi-a spus: Acel nevinovat era fiul meu.”

— „Lordul William?”

— „Da.”

— „Oh, Line, am izbucnit eu, neliniştita dumneavoastră imaginaţie vă tulbură. Cum s-ar putea întâmpla vreodată aşa ceva? Uitaţi probabil, milady, că noi nu aveam a ne teme decât de un singur om, şi că acel om a murit demult?”

— „Cine ştie?”

— „Cum cine ştie? Ştiţi bine că sir James, fratele dumneavoastră, l-a ucis!”

— „Nu, lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa cum crezi.”

— „Ce vreţi să spuneţi?”

— „Că James, fratele meu, şi mizerabilul sir George s-au înfruntat într-adevăr, într-o pădure din vecinătăţile Calcuttei, iar fratele meu i-a zdrobit coapsa cu un foc de pistol. Atât.”

— „Da, dar sir George a căzut şi nu a putut să se mai ridice.”

— „Fie. Dar sir James s-a depărtat, lăsându-l pe mizerabil în viaţă.”

— „Oh, milady, i-am spus eu, ştiţi bine că un om care are coapsa ruptă nu mai poate ieşi din mijlocul unei păduri indiene. Au grijă tigrii de rest… De altfel, nu vă amintiţi că toate gazetele au anunţat atunci că trupul lui sir George a fost găsit aproape în întregime devorat?”

— „Da, s-a găsit trupul cuiva desfigurat, acoperit cu fâşii dintr-o uniformă; dar cine poate garanta că era al lui sir George?”

— „Line, am izbucnit eu, dumneavoastră cedaţi coşmarului, vă lăsaţi pradă unor spaime nebuneşti. Vă jur că sir George a murit!”

Milady a dat din cap şi mi-a spus:

— „Nu are importanţă! Eu, în orice caz, vreau să părăsesc New Pembleton.”

— „Şi unde vreţi să vă duceţi?”

— „Sus.”

— „La castelul vechi?”

— „Da.”

Betsy, draga mea, văzând-o atât de hotărâtă, n-am mai insistat. Ce vrea milady vreau şi eu. Ăsta este motivul pentru care suntem acum aici.

Betsy suspină.

— Da, suntem aici, dar sănătatea ei cedează de la o zi la alta.

— Ai dreptate, aşa este.

— Şi medicii susţin că o macină o boală nefastă.

— Cine ştie? făcu Tom.

Betsy dădu din cap.

— Am fost să-l văd pe John Pembrock, mai spuse Tom. Este un scoţian care locuieşte la Perth şi, ca medic, se bucură de o reputaţie foarte serioasă.

— Şi crezi că John Pembrock va veni aici să o consulte pe milady?

— Îl aştept să sosească dintr-un moment într-altul. Este un om deosebit acest John Pembrock. Este bogat, lucru rar pentru un medic scoţian, şi nu se deranjează niciodată pentru bani.

— Fantastic!

— Vine să îngrijească numai bolnavii pentru care confraţii lui de breaslă şi-au pierdui nădejdea, şi rareori se întâmplă să nu-i salveze.

În acest timp se auzi sunetul clopoţelului aflat în afara podului mobil de la Old Pembleton. Cum ştim, în fiecare seară podul mobil se ridica, iar vechiul castel redevenea fortăreaţă, ca în perioada feudală.

Tom ieşi din sala joasă. În prag îl întâlni pe Paddy, bătrânul valet care nu se dezlipise din preajma lui lady Eveline de când se născuse.

— Tom, i se adresă bătrânul valet, la poartă sunt doi oameni, unul pe jos şi altul călare.

— Şi ce vor?

— Să intre în castel.

— Au spus cum îi cheamă?

— Călăreţul spune că vine de la Perth.

— Şi celălalt?

— Celălalt nu a spus nimic.

Tom traversă grăbit sala mare şi vestibulul, apoi curtea şi, aproape în fugă, se îndreptă spre uşiţa secretă a podului mobil. Afară era foarte frig, iar cerul mohorât prevestea ploaie. Înainte de a face manevra lanţurilor podului mobil, Tom deschise vizeta şi privi. Călăreţul aştepta calm pe cealaltă parte a şanţului. Îl recunoscu pe doctorul Pembrock.

— Ah! strigă el. Vă aşteptam… Dar omul acela este cu dumneavoastră? Îl cunoaşteţi?

— Este un biet indian, răspunse John Pembrock, mi-a cerut de

pomană pe drum şi i-am făgăduit ospitalitate.

Tom se încruntă.

— La Londra, spuse el, nu sunt totuşi mulţi indieni, iar în munţii noştri eu nu am văzut niciodată indieni. Milady, stăpâna mea, nu obişnuieşte să primească oameni necunoscuţi; îi dau cerşetorului o coroană şi să se ducă să doarmă jos, în sat.

— Nu voi face aceasta, zise John Pembrock.

— De ce, domnule? întrebă mirat Tom.

— Pentru că omul este obosit, abia se mai ţine pe picioare şi ar putea muri.

— Se va întrema în sat. Îi voi dărui nu o coroană, ci o guinee.

— Tom, insistă John Pembrock, te implor să fii mai omenos.

— Domnule, răspunse Tom, nu pot trece peste jurământul făcut stăpânei.

— Ce jurământ?

— Că nu voi îngădui să pătrundă în Old Pembleton decât persoanele pe care le cunosc.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că refuzi ospitalitate bietului nefericit?

— Nu pot face altfel.

Spunând aceste cuvinte, Tom se scotoci prin buzunare şi, găsind o monedă de aur, o aruncă prin vizetă la picioarele cerşetorului.

John Pembrock, un fel de gigant a cărui statură herculeană îi sugera pe acei scoţieni de la munte cântaţi de Walter Scott, se aplecă în şa, îl ridică pe indian în braţe, îl aşeză în faţa lui pe cal şi, întorcându-şi capul, spuse:

— Tom, eşti un om rău.

Şi, cravaşându-şi calul, o porni în galop, înainte ca Tom, uluit, să fi avut timp să-i răspundă ceva.

Lăsă lanţurile şi podul coborî. Se repezi afară şi, alergând pe urmele lui John Pembrock, strigă:

— Opriţi! Opriţi!

John Pembrock însă nu mai răspunse. Copitele calului răsunau pe panta abruptă care ducea spre sat. Tom nu pierdu curajul. Coborî şi el în sat, intră în han. Indianul, un biet cerşetor, stătea chircit în faţa focului. John Pembrock însă dispăruse, lăsând din uşă vorbă hangiului:

— Dacă intendentul castelului Pembleton, vine aici şi întreabă de mine, să-i spuneţi că nu îmi plac oamenii lipsiţi de omenie şi că niciodată nu mă voi mai deranja pentru cei de la castel…

John Pembrock pornise înapoi spre Perth.

Tom urcă din nou la Old Pembleton. Când ajunse acolo, un presentiment lugubru îi strânse inima. Neliniştit, o luă la fugă pe scări, urcând la stăpâna lui.

Milady stătea întinsă pe pat şi părea că doarme. Tom o strigă mai întâi şoptit, apoi, speriat, o strigă mai tare. Dar milady nu îi răspunse.

Atunci se apropie de pat şi o atinse, dar scoase un ţipăt de groază.

Milady nu dormea. Murise.

Capitolul XXII

Trecuseră zece ani de când lady Eveline îi părăsise.

Într-o dimineaţă, de-a lungul marii alei de la New Pembleton, străjuită de ulmi bătrâni, doi tineri gentilomi mergeau călare. Lordul William Pembleton, primul născut în familie, pe care mama sa ajutată de credinciosul Tom îl păziseră cu atâta grijă, era acum un tânăr remarcabil, de 19 ani, înalt, zvelt şi cu alură sportivă. Fratele lui, prin contrast, cu toate că avea doar doi ani mai puţin, era slăbuţ, firav şi pipernicit. Lordul William avea o figură deschisă, mereu surâzătoare, cu privirea directă şi sinceră. Sir Evandale, avea chipul colţuros, cu buze subţiri şi privire piezişă. Toată înfăţişarea lordului William avea nobleţe, distincţie şi lealitate. A celuilalt – ceva josnic, şiret, de om invidios.

Călăreau amândoi nişte superbi ponei scoţieni şi purtau haine roşii, specifice vânătorilor de vulpi; se duceau să se întâlnească în pădure cu un grup vesel de prieteni.

Ajungând aproape de capătul aleii şi vrând tocmai să treacă de grilajul parcului care dădea în şosea, le ieşi în cale un om. Părea cerşetor. Avea pielea arămie ca a indienilor. Poate în ţara lui omul acesta fusese rege; acum cerşea; era un bătrân cu părul alb şi rar, care îi ieşea de sub tichia de lână cenuşie, iar barba neîngrijită îi ajungea până la piept.

— Frumoşii mei seniori, spuse el ridicându-şi mâinile şi implorându-i pe cei doi tineri, nu treceţi nepăsători pe lângă mine, un biet indian!

Lordul William îi aruncă o guinee şi-i spuse:

— Hai, dă-te la o parte!

Indianul luă guineea de pe jos şi dispăru după un mărăciniş.

— Milord, îl dojeni sir Evandale, ai maniere brutale, mai cu seamă când faci pomană…

— Găseşti? se miră tânărul lord.

— De ce l-ai alungat astfel?

— Pentru că el este cauza morţii mamei noastre, răspunse tânărul lord.

— Cum se poate?

— Nu ţi-a povestit niciodată Tom întâmplarea?

— Nu, niciodată.

Lordul William suspină:

— Ei bine, am să ţi-o spun eu.

Şi cum ajunseseră în şosea, îşi potriviră caii alături şi porniră la pas.

— Dragul meu Evandale, începu lordul William, mama noastră era – cum ştii – foarte bolnavă şi medicii îşi pierduseră orice speranţă. Tom s-a dus la un medic scoţian care locuia tocmai în oraşul Perth.

— Doctorul John Pembrock, nu-i aşa? Şi nu a venit?

— Dimpotrivă, s-a prezentat într-o seară în faţa podului mobil de la Old Pembleton, dar nu singur. Îl însoţea un om, şi omul acela nu era altul decât cerşetorul de adineauri. Or, scumpul meu, continuă lordul William, trebuie să-ţi spun că mama noastră trăia obsedată de spaime misterioase şi pentru unii fără rost. Tom nu a vrut niciodată să-mi explice de ce. Mama noastră se retrăsese deci la Old Pembleton şi în fiecare seară podul mobil se ridica şi nimeni nu mai putea pătrunde în interiorul castelului. Prin urmare, Tom nu a admis să intre decât doctorul, care făgăduise să o vindece. John Pembrock, însă, excentric cum era, văzând că Tom nu îl primeşte pe cerşetor, a refuzat să intre fără el.

— Chiar aşa?

— Da. Şi a făcut calea-ntoarsă. În aceeaşi zi sărmana noastră mamă a murit.

— Ei bine, se miră sir Evandale, înseamnă că John Pembrock a fost un ticălos! Cerşetorul, în fond, nu are nicio vină…

— Poate ai dreptate, dar când îl văd, am totdeauna o senzaţie ciudată.

— Aşadar, îl întâlneşti des?

— Foarte des. Tot timpul este pe drum.

— Cum se face oare că omul acesta, născut la patru mii de leghe de aici, s-a stabilit în munţii noştri?

— Iată, nu aş putea să-ţi spun.

— Tom trebuie să ştie.

— Nu mai mult decât mine, nu mai mult decât oamenii din regiune. Nizam, căci aşa îl cheamă, îşi petrece nopţile în pădure, iar zilele pe la porţile caselor din sate sau la ale castelului. Nu i se cunoaşte nicio meserie.

— De altfel, observă sir Evandale, este şi destul de bătrân…

— E bătrân, dar încă destul de robust, şi ar putea fără greutate să practice o meserie oarecare.

— Adineauri am remarcat ceva straniu, spuse sir Evandale.

— Ce, frăţioare?

— I-ai aruncat o guinee, nu-i aşa?

— Da.

— Desigur că nu este obişnuit cu un astfel de noroc…

— Sunt convins, de obicei cred că i se dă o jumătate de penny, mai

mult în niciun caz… Dar ce spuneai că ai remarcat?

— La plecare ţi-a aruncat o privire de ură.

— Oh, este un om rău.

— În timp ce pe mine m-a privit cu totul altfel, mai zise sir Evandale.

— Da?

— M-a privit cu afecţiune, aproape emoţionat.

— Ei bine… spuse lordul William râzând, poate pe tine te place, pe când eu îi sunt antipatic.

Pe buzele subţiri ale lui sir Evandale apăru un zâmbet răutăcios.

— La urma urmelor, spuse el, dumneata, milord, ai compensaţii.

— Care?

— Dacă în ce mă priveşte cerşetorul are vreo slăbiciune, există alte persoane care şi-ar petrece toată viaţa în genunchi în faţa dumitale şi care, în acelaşi timp, nu îşi pot ascunde aversiunea faţă de mine.

Lordul William ridică din umeri:

— Pariez, spuse el că te referi la sărmanul Tom!

— La Tom şi la soţia lui, Betsy.

— Şi crezi că ei nu te iubesc pe tine?

— Sunt convins! De altfel, antipatia este reciprocă.

— Frate!

— Ei, dacă eu nu aş fi un biet cadet, ci aş fi ca tine, lordul Pembleton, stăpân al munţilor şi al câmpiei, al vechiului castel şi al celui nou, dacă peste un an ar urma să mă număr printre membrii Înaltei Camere…

— Ei, ce ai face? întrebă surprins lordul William.

— I-aş alunga pe amândoi – şi pe Tom şi pe soţia lui.

— Ai face o mare nedreptate, spuse cu severitate lordul William. Tom este fratele de lapte al mamei noastre, să nu uiţi asta niciodată, Evandale.

Sir Evandale nu mai răspunse. Porniră în galop, fără să mai schimbe nicio vorbă. Curând intrară pe una din aleile care străbăteau pădurea de la un capăt la altul şi nu departe înaintea lor zăriră un grup de călăreţi îmbrăcaţi în roşu, iar printre ei, ca o imensă floare, rochia albă a unei amazoane. Inima lordului William începu să tresalte şi un val de sânge îi năvăli în obraji. Sir Evandale îl urmărea cu priviri furişe, încărcate de ură şi invidie.

— Iat-o pe miss Anne! spuse exuberant lordul William.

Şi dând pinteni calului, o porni ca o săgeată spre acel grup.

Capitolul XXIII

Miss Anne călărea în mijlocul acelor tineri curtenitori, toţi băieţi de seamă ai districtului care roiau în jurul ei, fiecare suspinând şi

nădăjduind să fie cel ales. Miss Anne, e drept, era foarte frumoasă. Avea 18 ani şi, lucru destul de rar pentru o englezoaică, pe lângă frumuseţe, avea şi o zestre foarte mare. Cel cu care va fi să se căsătorească va avea nu numai o soţie minunată, dar şi una dintre cele mai bogate moştenitoare ale Regatului Unit, unica fiică a lui sir Archibald Culton, membru în Camera Comunelor. La rândul lui, cadet al familiei sale, sir Archibald plecase din tinereţe în India şi, cu toate că făcea parte din aristocraţie, nu se jenase să intre în comerţ. Realizase astfel o avere imensă, se căsătorise cu fiica unui nabab, iar din această căsătorie avusese un singur copil, pe miss Anne.

Castelul lui sir Archibald îşi întindea moşia în câmpie, la distanţă de trei mile engleze de cel al lordului William. Ca vecini, lord William şi sir Archibald începuseră să-şi facă vizite. Foarte curând tânărul lord se îndrăgostise de miss Anne, care, la rândul ei, se îmbujora ori de câte ori îl vedea.

Cu şase luni în urmă, într-una din vizite, nemaiputându-şi stăpâni sentimentele, lord William îi spuse lui sir Archibald, cu tot protocolul cuvenit:

— Sir, îngăduiţi-mi să vă cer mâna fiicei dumneavoastră, făcându-mi prin aceasta cinstea de a accepta să devin soţul ei…

— Cred că mi-am dat seama că şi fiica mea vă iubeşte; în ceea ce mă priveşte, cererea dumneavoastră mă onorează. Şi, surâzând, sir Archibald adăugă: Dar ar trebui să ştiţi că soţia mea, pe care din nefericire am pierdut-o de multă vreme, a fost indiană, fiica nababului Moussamy, cel mai bogat om din Pundjala.

— Ei bine, nu înţeleg, sir Archibald, zise lord William.

— Miss Anne este deci şi moştenitoarea lui…

— Bun…

— Aşa stând lucrurile, lord William, eu nu pot consimţi la căsătoria fiicei mele fără asentimentul nababului.

De-abia atunci înţelese lord William şi îşi încruntă uşor sprâncenele.

— Dar nu este cazul să vă neliniştiţi, zise sir Archibald. Bătrânul nabab o adoră pe miss Anne şi tot ce vrea nepoata lui vrea şi el… prin urmare, dacă fata…

De astă dată lord William se roşise ca o adolescentă.

Toată această discuţie, cât şi cea dintre sir Archibald şi fiica sa rămăseseră secrete. Şi tot în secret i se ceruse nababului asentimentul.

Cei câţiva gentilomi din vecinătate continuau deci să îşi facă iluzii, gândindu-se la o viitoare partidă… De altfel, miss Anne se simţea foarte bine în compania lor. Amazoană neînfricată, ea îi însoţea totdeauna la vânătorile de vulpi sărind ca o nălucă peste obstacole şi peste şanţuri. Vânător pasionat, sir Archibald îşi poftea vecinii de două ori pe săptămână să facă parte din splendida suită.

De astă dată era deci o întâlnire obişnuită de vânătoare, la care fuseseră invitaţi şi fraţii Pembleton. Când lord William o zărise pe miss Anne în grupul tinerilor gentilomi, îşi îndemnase calul. Rămas cu o lungime de cal în urmă, sir Evandale îl urmărea cu priviri pline de ură şi invidie.

Văzându-l, strălucitoarea miss Anne se înroşi ca de obicei şi, întinzându-i mâna, îi spuse lordului William:

— Milord, cred că tatăl meu are veşti bune pentru dumneavoastră…

Dându-şi seama că situaţia era puţin mai delicată, sir Archibald înaintă spre el şi îi spuse:

— Milord, răspunsul pe care îl aşteptam din India a sosit. Nababul consimte la căsătoria Annei. Şi apoi adresându-se celor din jur: Domnilor, am plăcerea să vă anunţ apropiata căsătorie a fiicei mele, miss Anne, cu lordul William Pembleton.

Unii dintre tineri fură atât de surprinşi, încât îşi muşcară buzele. Alţii reuşiră să se stăpânească şi să-şi înăbuşe mânia. Cel care păli însă peste măsură şi care suferi cel mai cumplit fu sir Evandale. Rămase totuşi calm, puternica emoţie manifestându-se doar printr-un uşor freamăt al buzelor şi al nărilor. Dar iată că sir Archibald i se adresă direct:

— Sir Evandale, am şi pentru dumneavoastră o veste bună.

— Pentru mine? tresări acesta.

— Da. Nu aţi cerut să intraţi în armată?…

— Într-adevăr, am cerut, spuse ca de pe altă lume sir Evandale.

— Ei bine, numirea dumneavoastră în gradul de aspirant în armata engleză din India a sosit pe adresa mea astăzi de dimineaţă…

— Frate, zise lord William, ai putea să-i mulţumeşti gentilomului sir Archibald pentru amabilitatea şi căldura cu care te-a recomandat şi a insistat la Londra.

Şi cum lord William lua drept bucurie emoţia fratelui său, adăugă:

— Sper însă că nu vei pleca numaidecât, nu-i aşa?

— Eşti şeful familiei şi al casei noastre, răspunse ironic sir Evandale, porunceşte şi mă supun…

— Ei bine, zise fericit lord William, îţi poruncesc să mai rămâi câteva zile şi să asişti la căsătoria noastră!

— Am înţeles! răspunse sir Evandale pe un ton destul de violent.

— Acum, pentru că totul este în ordine, spuse sir Archibald, să pornim la vânătoare, domnilor!

*

* *

Vulpea fusese hăituită, câinii chelălăiau, caii parcă zburau, iar câmpia răsuna de gemetele stridente ale cornului…

Un singur gentleman nu urmase convoiul. Se oprise la marginea unei pădurici, îşi legase calul de un copac şi se lungise pe iarbă.

Nu se mai putea stăpâni, plângea de furie, izbind cu pumnii în pământ:

— Fatalitate, nedreptate a sorţii! Ca şi el sunt fiul părinţilor noştri; acelaşi sânge ne curge în vine şi, cu toate astea, lui îi revin şi rangul, şi averea, şi demnităţile, şi tot lui i-a fost hărăzită cea mai minunată fiinţă! Iar mie? Un epolet în armata Indiilor, atât! Bătaie de joc! Oh, îl urăsc, îl urăsc pe omul acesta, îl urăsc de moarte pe propriul meu frate!

Şi, fără să-şi dea seama, dăduse glas gândurilor şi chiar strigase ultimele cuvinte.

Dar iată din frunzişul unui lăstăriş sir Evandale văzu că răsare ca un duh rău un cap tuciuriu, cu o claie de păr alb; ochii necunoscutului străluceau ca doi tăciuni… Nu, nu era o halucinaţie, era indianul…

— Nu te speria, zise acesta uşor ironic. Eu sunt, indianul, prietenul tău, şi am venit să-ţi ofer serviciile mele, pentru că, la fel ca tine, îl urăsc pe lordul William cu o ură sălbatică!

Capitolul XXIV

Sir Evandale îl privea uimit şi chiar speriat. Omul se apropiase de el. Părea bătrân dacă te uitai numai la părul lui. În rest, totul trăda tinereţea şi, lucru ciudat, dacă n-ar fi fost atât de oacheş, putea să jure că e european, căci trăsăturile şi linia ochilor erau cu totul altfel decât la indieni.

Cu toate acestea, nu era plăcut la vedere, căci dacă ovalul chipului său avea acea linie perfectă, tot obrazul, în schimb, era marcat de o sumedenie de cicatrice.

Când acest indian bătea drumurile şi cerea de pomană, îşi ridica deseori mânecile şi îşi desfăcea cămaşa la piept. Şi, fie că îi vedeai braţul, fie că îi zăreai numai pieptul, încercai o puternică senzaţie de groază. Peste tot ieşeau la iveală cicatrice hidoase, căci pielea care le acoperea avea transparenţa unei foi ce ceapă.

Uneori, ca să-i înduioşeze pe trecători, le povestea crâmpeie din viaţa lui… Fusese, zicea el, surprins de o tigroaică pe când îşi făcea smerit rugăciunea într-o pagodă. Tigroaica îl înşfăcase şi îl dusese cu ea în junglă, hrană puilor puşi pe hârjoană. Cum scăpase el de haita de tigri? Asta era o întâmplare mai stranie… Când puii tigroaicei îl sfâşiau cu ghearele, parcă jucându-se cu trupul lui abia respirând dar plin încă de viaţă, iar el, ca toţi cei din rasa lui, îşi aştepta resemnat sfârşitul îngrozitor hărăzit de zei, ei bine, tocmai atunci s-a auzit un zgomot asemenea bubuitului de tunuri. Lăsându-şi prada, puii se strânseseră speriaţi pe lângă tigroaică, care părea mai speriată decât

ei. Zgomotul acela continua să se audă din ce în ce mai aproape. Pământul duduia de parcă năvălea o armată de uriaşi. Atunci tigroaica scosese un urlet răguşit, un fel de semnal de plecare, căci imediat au şi luat-o la fugă… Hărtănit şi într-o baltă de sânge, el rămăsese acolo. Dar asta nu însemna că se putea socoti salvat. Zgomotul acela formidabil care pusese pe fugă tigroaica şi puii ei se apropia din ce în ce ca o rostogolire fantastică de tunete.

Era o turmă de elefanţi care traversau jungla. Indianul se gândise atunci: tigrii m-au iertat, dar elefanţii vor trece peste mine fără să mă vadă măcar şi mă vor zdrobi ca pe o muscă…

Turma părea să aibă peste două sute de animale. De unde veneau? Unde se duceau? Poate că era o emigrare, nu un marş de război, se gândise el atunci, căci elefanţii aduceau cu ei femelele şi puii, iar în mijlocul turmei mergeau elefanţii bătrâni, cu urechile albite. Cam la o sută de paşi în fruntea coloanei păşea un elefant alb. Elefantul sacru pentru indieni. Şi cum credea cu smerenie în puterea zeului Vişnu, îşi zise că însuşi zeul îi trimitea animalul sfânt într-ajutor…

Şi Nizam, căci aşa pretindea că îl cheamă, nu se înşelase.

Când ajunsese lângă el, elefantul alb se oprise pe loc, coborâse trompa, i-o încolăcise în jurul trupului şi cu grijă îl aşezase pe gâtul lui, continuându-şi astfel drumul, urmat de la distanţă de redutabila armată.

Ieşiseră astfel din junglă şi ajunseseră într-o vastă câmpie cultivată, în marginea căreia se vedea vatra unui sat indian. Elefantul alb îl lăsase lângă un ogor de orez, de parcă i-ar fi spus: „Aici eşti sub protecţia oamenilor, a fraţilor tăi, şi nu mai ai a te teme de tigri…”

Astfel fusese salvat Nizam. Rănile i se cicatrizaseră una câte una; pielea însă nu i se mai refăcuse şi în locul ei o membrană vâscoasă lăsa să se vadă muşchii, venele şi tendoanele.

Dar de ce părăsise el India?

De ce, ajuns la Londra, plecase şi de aici, ca să vină să trăiască din cerşit în comitatul Northumberland?

La aceste întrebări nu dădea niciodată vreun răspuns.

Acum, pe neaşteptate, Nizam apăruse în faţa tânărului Evandale tocmai când voia să fie singur cu ura lui. Se târâse până la tulpina copacului şi i se aşezase la picioare. Sir Evandale continua să-l privească mirat şi puţin speriat. Indianul îşi dădu seama şi se grăbi să-l liniştească:

— Nu-ţi fie teamă de mine, sir. Sunt legat de dumneata mai mult decât lianele de trunchiul copacului…

Şi cum sir Evandale tăcea, privindu-l în acelaşi fel, el continuă:

— Te iubesc ca un câine, ca un sclav, tot sângele meu îţi aparţine…

— Adevărat? se miră cu glas tare Evandale.

— Da, te iubesc şi doresc să te fac lord!

— Ce spui!?

— Aşa cum auzi!

— Din păcate, zise sir Evandale oftând, lucrul acesta este cu neputinţă.

— Totul este cu putinţă, spuse sentenţios indianul.

— Dar… sărmanul meu prieten…

— Sir Evandale, îl întrerupse cu gravitate interlocutorul său, ţii neapărat să te întâlneşti cu grupul vânătorilor de care tocmai te-ai rătăcit?

— Nu, nu ţin, voiam să fiu singur.

— Vrei să mă asculţi?

— Vorbeşte, dacă asta e plăcerea ta.

— Sir Evandale, o iubeşti pe miss Anne, nu-i aşa?

— Ce ştii tu despre sentimentele mele? tresări tânărul.

— Sir Evandale, când ridici ochii, vezi sus pe munte turnurile vechiului Pembleton?

— Ei şi?

— Când îi cobori spre câmpie, contempli turnuleţele de la New Pembleton?

— Şi ce e dacă văd toate astea?

— Pe urmă cuprinzi cu privirea cele zece leghe de păşune, şi lanurile întinse, şi pădurile din jurul celor două castele… şi îţi spui: „Dacă eu aş fi fost primul născut, toate astea mi-ar fi aparţinut…”

— Ai dreptate, indianule, ai dreptate, recunoscu sir Evandale.

— …şi pe când lumea ţi se adresează ca unui simplu gentilom, fratelui mai mare îi spun toţi „milord”…

— Şi ce ai vrea să fac?

— Trebuie să fii lord!

— Uşor de zis…

— Păi asta e, dacă *eu* vreau, ai să fii!

— Tu?… se miră sir Evandale, măsurându-l cu dispreţ.

— Nu râde, îl sfătui Nizam.

Şi văzând că nu îl poate convinge fără argumente, cerşetorul se ridică, îşi îndreptă ţinuta voit umilă şi ochii lui avură o strălucire înflăcărată, care îl sperie pe sir Evandale.

— Nu te înţeleg, bâlbâi tânărul.

— În ţara în care suntem, eu întind mâna trecătorilor, iar ei mă privesc ca pe un vierme dezgustător care le inspiră totuşi milă… Dar dacă aş vrea… Oh, dacă aş vrea, aş putea face ca dumneata să fii lordul Pembleton! spuse sentenţios indianul.

— Tu vorbeşti serios? întrebă sir Evandale, prins în hora vorbelor.

— Ascultă-mă…

Nizam se apropie de copac, înaintă câţiva paşi şi apoi se aşeză lângă mezinul Pembleton, păgubit prin lege de orice fel de avere sau

titluri aparţinând familiei sale.

Capitolul XXV

Nizam se aşezase deci cu familiaritate lângă sir Evandale şi îndrăzni chiar să-l ia de mână şi, mângâindu-l, îl întrebă:

— Câţi ani aveai când ţi-ai pierdut mama?

— Şapte ani, răspunse sir Evandale.

— Erai deci prea tânăr ca să ţi se poată încredinţa o taină.

Sir Evandale tresări.

— Nu te speria, eu am să-ţi dezvălui acea taină.

— Care taină?

— În legătură cu venirea dumitale pe lume…

— Dar, îl întrerupse sir Evandale sfidându-l, venirea mea pe lume nu are în ea nimic misterios, după câte ştiu eu!

— Da şi nu!

Şi cerşetorul îl ţintui cu o privire dominatoare, a cărei răceală îl făcu pe tânărul gentilom să se simtă mic şi supus în faţa acestui vagabond.

— Spune-mi, continuă Nizam, ai auzit vorbindu-se vreodată de un unchi al vostru, de sir George Arthur Pembleton?

— Foarte rar, spuse sir Evandale.

— Deci ţi s-a vorbit câteodată de el?

— Da…

— Cine anume ţi-a vorbit?

— A, i-am auzit pe servitori…

— Pe mama ta niciodată?

— Niciodată!

— Ah! făcu Nizam, şi buzele i se crispară într-un rânjet infernal. Ea nu vorbea niciodată de el?

— Îmi amintesc chiar, zise sir Evandale, că într-o zi, când l-a auzit pe un servitor pomenindu-i numele, a leşinat…

— Altădată nu ar fi leşinat, spuse cu destulă ironie indianul.

— Ce vrei să insinuezi, cerşetorule? strigă Evandale mâniat.

Nizam continua să rânjească.

— Nu mă strivi cu dispreţul ăsta suveran, sir Evandale. Eu sunt puternic, eu, cerşetorul, şi ţi-am spus, dacă-mi vei da ascultare, te voi face lord şi te vei căsători cu miss Anne, frumoasa şi bogata moştenitoare…

— Zi mai departe, îl îndemnă sir Evandale, simţindu-se înfiorat.

— Se pare că mai există încă la New Pembleton un om care să nu fi pomenit niciodată numele lui sir George Pembleton. Mă gândesc la Tom…

— Tom! exclamă sir Evandale. Oh, pe Tom îl urăsc!

— De ce?

— Îl urăsc pentru că nu îl iubeşte decât pe lordul William! strigă Evandale.

— Dacă ai cunoaşte un mic amănunt din trecut, atunci ura ta ar fi nemăsurată.

— Ce amănunt?

— Toate la rândul lor… Dar nu despre Tom e vorba acuma.

— Dar despre cine?

— Despre sir George.

— Hai, vorbeşte odată, că mă enervezi cât o lungeşti!

— Atunci ascultă. Acum douăzeci şi doi de ani, începu indianul, sir George era, ca şi tine, un biet cadet. În timp ce fratele lui avea să fie lord, să se căsătorească cu miss Eveline Ascott, să intre în posesia unei imense averi, cu alte cuvinte, în timp ce lui îi erau rezervate toate bucuriile, sir George trebuia să plece, anonim şi sărac, să servească în marină…

— Ca şi mine, în armata din Indii, oftă sir Evandale.

— Dar sir George o iubea nebuneşte pe miss Eveline.

Şi Evandale tresări.

— …şi miss Eveline îl iubea pe sir George.

Tânărul îl opri cu un gest plictisit şi-i strigă:

— Minţi! Eşti un mincinos!

— Ba nu mint deloc, zise calm indianul, dominându-l cu aceeaşi privire de gheaţă.

Şi cu nebănuită autoritate în vorbă şi gesturi, cerşetorul îi povesti lui sir Evandale iubirea tainică dintre miss Eveline şi sir George, apoi întoarcerea acestuia şi, în sfârşit, teribila noapte în care lady Pembleton îşi trădase, fără voia ei, îndatoririle de soţie.

Sir Evandale îl ascultă şi fruntea i se umpluse de broboane mari de sudoare. Când indianul termină, îi spuse:

— Dar atunci, sir George este…

— Tatăl tău, acceptă calm indianul.

— Tatăl meu!

— Şi el dorise să te facă lord.

— Dar sir George a murit… nu-i aşa?

— Pentru toată lumea, da.

— Ce vrei să spui?

— Pentru mine, însă, nu.

— Cum, e în viaţă?

— Da, şi am să-ţi dovedesc.

Nizam se ridică şi îi spuse:

— Aşteaptă-mă aici, mă întorc îndată.

Se depărtă liniştit printre copacii din pădure. Se îndreptă spre pârâul care curgea prin apropiere, se aşeză pe brânci şi începu să-şi

spele bine faţa. După câteva minute se întoarse. Sir Evandale scoase un strigăt de uimire. Culoarea arămie a feţei lui Nizam dispăruse. Acuma arăta ca un european, ca oricare englez. Şi pentru că tânărul îl privea atât de uluit, Nizam îi spuse:

— Eu sunt sir George!

— Dumneata! Dumneata!… se miră tânărul gentilom.

— Eu, tatăl tău! spuse falsul indian.

Şi, nemaiputându-se stăpâni, îl luă în braţe şi începu să-l sărute în neştire.

. . . . . .

Într-adevăr, omul căruia de zece ani i se spunea în regiune Nizam indianul nu era altul decât sir George Arthur Pembleton. Acelaşi om pe care sir James Ascott îl lăsase cu coapsa zdrobită de o împuşcătură în mijlocul unei păduri din India, bântuită de tigri. În povestea lui, Nizam nu adăugase decât capturarea sa de o tigroaică în pagoda din Vişnu. Restul fusese purul adevăr.

Cu alte cuvinte, după plecarea lui sir James, câţiva tigri, atraşi de mirosul sângelui, se năpustiseră într-adevăr asupra lui; dar nu avuseseră timp să-l sfâşie şi să-l devoreze, căci turma de elefanţi pusese fiarele pe goană. Purtat pe gâtul elefantului alb până la marginea unui lan de orez, sir George zăcuse acolo leşinat mai multe ore. Când îşi revenise, aşa însângerat cum era, se târâse până la coliba unui bătrân indian. Acesta, fiind brahman, văzuse în toată întâmplarea ceva miraculos şi îşi spusese că Vişnu însuşi se încarnase într-un elefant alb ca să îl scoată din ghearele morţii. Şi cu atât mai uşor putuse să îl convingă pe sir George de acest lucru, cu cât chiar el nu mai voia să se întoarcă la Calcutta, convenindu-i de minune perspectiva de a se duce vestea că a murit.

Tot în acest timp un soldat din armata din India, care venea noaptea pe la colibe să fure alimente, fusese prins şi sugrumat de indieni. Trupul lui, sfâşiat de păsările de pradă, zăcea într-un lan învecinat. Brahmanul potrivi pe soldat uniforma de ofiţer a lui sir George şi îl transportă până la marginea pădurii.

De atunci toată lumea din armata engleză nu mai avu nicio îndoială că sir George murise în împrejurări tragice.

Ajungând în acest punct al povestirii, sir Evandale îl întrerupse şi îl întrebă:

— Dar ce interes aveai ca lumea să te creadă mort?

— Am să-ţi spun, fiule, răspunse el zâmbind.

Şi din nou îl îmbrăţişă şi îl sărută pe sir Evandale.

Capitolul XXVI

Falsul indian continuă:

— Convalescenţa a fost lungă… Am stat ascuns aproape două luni în coliba brahmanului, care mi-a lecuit groaznicele răni. Tigrii mă desfiguraseră. Aş fi putut să mă plimb printre ofiţerii din armata engleză fără grija că vreunul dintre vechii mei camarazi şi prieteni să mă poată recunoaşte. Dar nu asta mă preocupa. Singura idee care mă chinuia era să mă întorc în Anglia. Nu ca s-o văd pe lady Eveline, ci rodul iubirii noastre, copilul pe care îl divinizam, pe tine…

Vorbea cu atâta patos, încât sir Evandale nu mai avea nicio îndoială că omul acesta era într-adevăr tatăl lui.

— Brahmanul, căruia i-am încredinţat o parte din taina vieţii mele, m-a învăţat cum să dau obrazului o culoare închisă, cu ajutorul unor fierturi de plante. Mi-am vopsit sprâncenele cu roşu; mi-am aranjat câteva tatuaje pe braţe şi, până la urmă, am reuşit să mă asemăn cu acei indieni care au în vine şi sânge european şi care, sub pielea arămie au păstrat ceva din fineţea trăsăturilor oamenilor albi. Astfel deghizat, am venit la Calcutta. Şi nimeni nu m-a recunoscut. Limba indiană o vorbeam. Aşa că m-am instalat într-un district al oraşului negru, care este cartierul indigenilor, oraşul alb fiind numai al europenilor. Bani nu aveam şi trebuia întâi de toate să trăiesc, pe urmă să pun ceva de-o parte ca să-mi plătesc călătoria pe mări. Cumplitele răni stârneau compasiunea, iar povestea vieţii mele, ticluită cu dibăcie, m-a ajutat foarte mult. După şase luni adunasem atât cât să mă pot întoarce în Europa. M-am îmbarcat şi, după alte şase luni, am sosit la Londra; am preferat să fac acest ocol decât să trec prin Marea Roşie şi prin Suez. Timp de mai multe luni m-am plimbat prin parcurile şi pieţele din vecinătatea casei Pembleton. Uneori aveam destul noroc şi te zăream când te ducea la plimbare vreun lacheu.

— Stai puţin… îmi amintesc ceva din copilărie… Poate aveam patru ani, era într-o după-amiază frumoasă de iarnă, prin Hyde-Park, la marginea Serpentinei, care era îngheţată… Mai mulţi copii de vârsta mea se jucau pe gheaţă şi parcă văd şi acum, la o oarecare distanţă, un om de culoare care se uita la noi…

— Eu eram, spuse simplu Nizam. Dar altceva nu-ţi mai aminteşti?

— Ba da. Dintr-odată gheaţa s-a rupt şi unul din copii a căzut, apa şi gheaţa îl cuprindeau şi el ţipa disperat. Atunci omul cu faţa roşiatică-tuciurie a sărit în apă şi a adus copilul teafăr înapoi la mal, în aclamaţiile mulţimii.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă omul s-a făcut nevăzut.

— Şi de atunci nu l-ai mai întâlnit?

— Fără să-l recunosc, pentru că numai povestea dumitale mi-a evocat acea amintire.

— Atunci am dispărut pentru că apa îmi spălase machiajul…

— Da, se poate…

— Ei bine, continuă Nizam, alias sir George, lady Eveline a părăsit din nou Londra, ca să se stabilească la Old Pembleton. Stăpânit de dorinţa de a o vedea uneori pe ascuns, am pornit şi eu în această lungă călătorie. Resursele mele băneşti erau epuizate şi iar a trebuit să întind mâna pe drumuri şi pe străzi. La Old Pembleton însă nu se putea pătrunde. Lady Eveline şi blestematul de Tom transformaseră castelul într-o adevărată fortăreaţă. Zile în şir am dat târcoale prin împrejurimi şi simţeam cum mă cuprindea disperarea; dar într-o seară am auzit galopul unui cal urcând pantele de la Old Pembleton. Călăreţul a trecut pe lângă mine. Eu am întins mâna. El mi-a dat o coroană şi mi-a spus:

— „Ţi-e frig, sărmanul de tine, nu-i aşa?”

— „Mi-e frig şi foame”, i-am răspuns.

— „Vino cu mine, vei găsi o cină bună lângă un foc zdravăn.”

— „Unde?” l-am întrebat.

— „Acolo, sus.”

Şi mi-a arătat turnurile de la Old Pembleton.

— „Vă înşelaţi, i-am spus eu. Porţile castelului nu se deschid niciodată.”

Omul a început să râdă şi a repetat:

— „Vino cu mine. Aşa cum mă cheamă pe mine John Pembrock şi sunt medicul oraşului Perth, tot aşa se vor deschide şi porţile acelea.”

Era pentru mine o perspectivă nesperată. L-am urmat. Dar Tom nu a vrut să mă lase să intru. Atunci, plin de furie, doctorul John Pembrock m-a urcat şi pe mine pe calul lui şi, făcând calea-ntoarsă, mi-a spus:

— „Oamenii de la castel au fost lipsiţi de omenie. Cu atât mai rău pentru ei.”

Într-adevăr, a doua zi am aflat că mama ta murise.

— Şi de atunci, întrebă sir Evandale, ai rămas tot timpul pe aici, prin regiune?

— Da.

— Cerşetor?

— Demn în sărăcia mea şi fericit de fiecare dată când puteam să te zăresc.

— Aşadar, se miră sir Evandale, dumneata eşti sir George Pembleton?

— Da…

— Şi eşti… tatăl meu?

— Da, spuse falsul indian, ai cărui ochi se umeziseră.

— Ei bine, tată! izbucni sir Evandale. Eu trebuie să plec în India, vino cu mine, vom trăi fericiţi şi voi avea grijă de bătrâneţile

dumitale.

Sir Evandale vorbea la rândul lui emoţionat. Nizam îl îmbrăţişă din nou:

— Nu te vei duce în India, spuse el.

— Unde în altă parte?

— Vei rămâne aici.

— Să fiu martor la fericirea fratelui meu, pe care îl urăsc?

— Nu, ci ca să îi iei locul.

Sir Evandale scoase un strigăt. Nizam continuă cu un fel de exaltare:

— Vei fi lord! Te vei căsători cu miss Anne!

— Dar atunci, tată, îl întrerupse tânărul nerăbdător, pentru asta trebuie ca lordul William să moară…

— Poate.

— Dar… lordul William este plin de forţă, de tinereţe şi de sănătate.

— Ei aş! Viaţa omului înseamnă atât de puţin!

Sir Evandale avu un gest de spaimă.

— Oh, spuse el, nu cumva îţi trece prin minte să-l ucizi?

— Ce te interesează?

— Nu, nu, strigă hotărât tânărul, nu vreau!

Nizam păru că se gândeşte. Apoi, privindu-l fix, spuse:

— Ei bine, îţi propun altceva: toată lumea să-l creadă mort, şi el totuşi să trăiască…

— Dar acest lucru este cu neputinţă!

— Totul se poate pentru un om ca mine, răspunse Nizam.

— Iar lord William trecând drept mort să fie totuşi în viaţă? se miră sir Evandale.

— Da.

— Şi eu aş deveni lord?…

— Tu vei fi lord.

— Şi m-aş căsători cu miss Anne?

— Te vei căsători cu miss Anne.

— Dar dumneata îmi făgăduieşti categoric că William nu va muri?

— Ţi-o jur!

Nizam vorbea foarte serios şi avea în glas ceva solemn.

— Oh, se linişti sir Evandale, simt că ameţesc.

— Lord Pembleton, spuse Nizam, te salut! şi dispăru în mărăcinişul de alături, lăsându-l pe sir Evandale singur şi foarte uluit.

Capitolul XXVII

Sir Evandale nu îl mai văzu toată ziua pe Nizam. Seara, tânărul gentilom se întoarse foarte abătut şi trist la New Pembleton.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata, frate? îl întrebă lordul William, care tocmai sosise.

— M-am pierdut de grupul vostru…

— Adevărat?

— Şi cum era vreme frumoasă, iar eu sunt un mare admirator al naturii, am tot mers pe un drum mărginit de garduri de mărăcini care străbate păşunile şi nu mi-am dat seama că mă depărtam considerabil de castel.

— În sfârşit, bine că ai ajuns acasă, spuse vesel lordul William. Ah, frate, am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

— Mie? tresări Evandale.

— Dumitale. Uite, mai întâi îţi voi spune că sunt omul cel mai fericit din lume.

— Într-adevăr!

— În trei săptămâni miss Anne va deveni lady Pembleton.

— Te felicit, murmură sir Evandale, puţin reţinut.

— Apoi trebuie să-ţi spun că am vorbit mult despre dumneata cu tatăl lui miss Anne.

— În ce privinţă? întrebă sir Evandale.

— Scumpul meu frate, îmi repugnă legea noastră cu privire la stabilirea drepturilor primului născut…

— Ah! făcu sir Evandale, zâmbind ironic.

— Eu sunt primul născut, continuă lord William. Mie mi se cuvin titlul, mie pământurile, mie autoritatea, şi tot mie mandatul în Parlament.

— Iar mie nimic, spuse sir Evandale, resemnat.

— Şi asta mă umple de indignare.

— Ah! Ah! făcu sir Evandale.

— Din păcate, însă, legea nu-mi îngăduie să renunţ la privilegiile pe care mi le dă şi nici să le împart cu dumneata.

— Eu nu îţi cer nimic, milord, spuse cu destulă răceală sir Evandale.

— Stai puţin, frate, ai răbdare, spuse lord William, surâzând afectuos.

Evandale îi privea mirat.

— Eu, împreună cu miss Anne şi cu tatăl ei am avut o idee bună.

— Ah!

— Ştii că miss Anne este nepoata unui rajah din India.

— Într-adevăr…

— Un rajah fabulos de bogat.

— Ei bine?

— La rândul lui, acesta are un frate tot rajah şi tot atât de bogat ca el.

Şi Evandale îşi privea fratele din ce în ce mai nedumerit.

— Rajahul are o fată, continuă lordul William, o singură fată, care va avea o zestre regească.

— Ei şi?

— Tatăl lui miss Anne îţi va da scrisori de recomandare pentru cei doi rajahi. Şi nu va depinde decât de tine, sunt sigur de asta, ca să te căsătoreşti cu frumoasa Dai-Natha!

— Ah, aşa o cheamă, Dai-Natha?

— Da, frate, şi se spune despre ea că este şi foarte frumoasă.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori că te gândeşti astfel la viitorul meu, spuse sir Evandale. Vocea îi era uşor ironică.

Lordul William însă nu îşi dădu seama.

Când rămase singur, sir Evandale spuse printre dinţi:

— Nu pe fiica rajahului o vreau, ci pe miss Anne; nu râvnesc la câmpurile întinse de orez şi la plantaţiile de indigo, eu vreau păşunile roditoare care înconjoară New Pembleton şi scaunul din Parlament. Asta vreau, William!

Trecuseră două zile.

Sir Evandale se plimba prin împrejurimi, când pe jos, când călare. Se întorsese de multe ori la liziera pădurii, acolo unde îi povestise Nizam toate păţaniile lui. Străbătuse cărările, scurtăturile şi şoselele. La tot pasul aştepta să-i iasă în cale. Dar el era de negăsit.

În cea de-a treia seară, pe când se întorcea descurajat la New Pembleton, în curtea castelului îl văzu pe Tom, îmbrăcat în haine de călătorie, pregătindu-se tocmai să încalece. Lordul William era lângă el şi-i vorbea cu voce scăzută.

— Unde pleacă Tom? îl întrebă sir Evandale apropiindu-se.

— La Londra, răspunse lordul William.

— De ce?

— Să ridice o sumă importantă de bani de la unul din bancherii mei.

— A, da… făcu sir Evandale.

Tom plecă. Trebuia să meargă călare până la următoarea staţie, de unde urma să ia trenul, care venea de la Edinburgh şi se îndrepta spre Londra.

Lordul William îl luă de braţ pe sir Evandale şi îi spuse:

— Aşa cum ştii, după legile ţării noastre, eu sunt în mod obligatoriu deţinătorul tuturor bunurilor imobile ale familiei; de numerar, însă, într-o oarecare măsură pot să dispun cum vreau. Or, tocmai am intrat în posesia a douăsprezece mii de lire sterline pe care le credeam pierdute. Îngăduie-mi să ţi le dăruiesc.

— Frate… bâlbâi sir Evandale.

— Te rog să îi primeşti, spuse lord William şi îi întinse un portofel plin de cambii şi bancnote.

*

* *

Se înnoptase.

Vara era în toi şi ziua fusese arzătoare. De aceea oamenii respirau bucuroşi slaba adiere a brizei care legăna uşor frunzele copacilor, răcorind cât de cât atmosfera.

Sir Evandale se retrăsese în camera lui şi se culcase. Dar nu dormea. Fereastra rămăsese deschisă. Deodată i se păru că se mişcă o umbră în coroana unui copac de lângă fereastră. Apoi, agil ca o maimuţă, un om sări pe pervaz. Omul nu era altul decât Nizam.

— Iată-mă, spuse el.

— Oh, sunt trei zile de când te caut…

— Am fost plecat din regiune, răspunse Nizam.

— Unde?

— La Londra.

— Într-adevăr?

— Da, m-am întors chiar în seara aceasta.

— Şi ce ai făcut acolo?

— Am căutat nişte prieteni de care am nevoie…

Sir Evandale tresări.

— …de care am nevoie ca să mă ajute să te fac lord.

— Cum, voi fi într-adevăr lord? întrebă sir Evandale, tremurând de emoţie.

— Vei fi lord!

— Când?

— Până într-o lună.

— Te rog, promite-mi încă o dată că nu îl vei ucide pe fratele meu.

— Ţi-o jur!

— Atunci e bine, conveni sir Evandale oftând. După o clipă reluă ideea: Dar se va crede totuşi că e mort?

— Bineînţeles.

— Şi ce ai să faci cu el?

— Prea vrei să le ştii pe toate, spuse Nizam. Mai târziu… mai târziu… Apoi deodată, privindu-l stăruitor: Nu ai nişte bani, ceva economii? Pentru că am nevoie de bani… îmi trebuie!

— Ba am! spuse sir Evandale şi deschizând sertarul unui mic birou, scoase portofelul pe care tocmai i-l dăduse sir William. Poftim! şi i-l întinse.

Nizam deschise portofelul şi scoase din el două bancnote de o sută de lire.

— Pentru moment este destul. Dacă va fi nevoie, îţi voi mai cere.

Făcu un pas spre fereastră, apoi, întorcându-se, întrebă:

— Tom a plecat?

— Da. Astă-seară.

— Atunci, spuse Nizam, ai cărui ochi scânteiară, a sosit momentul. Putem să acţionăm.

Încălecă pervazul ferestrei şi de acolo mai spuse:

— Vei fi lord!

Şi dispăru.

Capitolul XXVIII

Căldura devenise copleşitoare. Era la amiază şi soarele îşi arunca razele ca nişte suliţe de foc pe pământul şi aşa pârjolit. Câmpia dormea; natura toată părea încremenită. Păsările încetaseră să mai cânte. Oamenii îşi lăsaseră plugurile prin brazde, iar vitele adăstaseră pe unde se nimerise. Te puteai crede la Ecuator. Deodată, din depărtare, se văzu un şir de oameni apropiindu-se. De-abia îşi mai târau picioarele, pe drumul prăfuit. Nefericiţii care compuneau acest jalnic convoi erau puşi în lanţuri doi câte doi, cu picioarele goale, raşi în cap, îmbrăcaţi în nişte zdrenţe murdare, ocnaşi condamnaţi prin diverse comitate ale Scoţiei, adunaţi apoi în închisoarea din Edinburgh, iar acum, supravegheaţi de doi gardieni, se îndreptau spre portul Liverpool, unde urmau să fie îmbarcaţi pentru Australia. Unii gemeau, alţii blestemau. Printre ei erau câţiva care refuzau să mai înainteze. Atunci unul din gardieni ridica bâta şi lovea. Respectivul nefericit scotea un răcnet sfâşietor şi pornea din nou la drum.

— Locotenente Percy, se adresă unul dintre gardieni comandantului său, n-ar fi bine să facem o mică haltă?

— Ba da, răspunse locotenentul. Ai obosit şi tu, John?

— Mi s-au umflat picioarele.

— Eu, unul, mor de sete.

— Şi, când te gândeşti că în regiunea asta nu găsim o picătură de apă…

— Şi asta numai pentru că zăpada pe care o vezi sus pe munte nu s-a topit încă, răspunse atotştiutor locotenentul Percy.

— S-ar putea să nu se topească niciodată, răspunse sceptic gardianul.

— Ceea ce înseamnă, zise locotenentul Percy, că noi nu trebuie să contăm pe ea.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar până la urmă trebuie să găsim un sat, un târg, un han…

— La câteva leghe de aici este orăşelul Pembleton.

— Ah, câteva leghe înseamnă cale lungă…

— O să ne oprim foarte curând.

— Unde, locotenente?

— Vezi tu semnul acela negru care se zăreşte la orizont?

— Da. E o pădure.

— O pădure, şi la marginea ei curge un mic râu.

— Bun! Acolo deci o să facem haltă.

— Da, şi o să ne odihnim până spre seară.

— Zăbovim atât de mult, în loc să mergem spre Pembleton?

— Da.

— Aveţi idei cam ciudate, locotenente.

— Vreau să câştig o sută de lire sterline şi să te fac să câştigi şi tu cincizeci, John.

Gardianul de ocnaşi se uită mirat la locotenentul Percy.

— Să fie oare căldura de vină? Nu vă simţiţi bine, locotenente?

— De ce? se miră la rândul său locotenentul Percy.

— Păi vă bateţi joc de mine?

— Nici nu mă gândesc, John.

— Atunci, cum o să câştigaţi o sută de lire?

— E secretul meu.

— Ah!

— Şi dumneata vei avea cincizeci.

— Eu?

— Da, prietene; pentru treaba asta însă va trebui să faci ceea ce îţi voi spune eu.

— Vă ascult! Cincizeci de lire!… cât nu câştigăm noi într-un an!

— Cincizeci de lire sterline, repetă locotenentul Percy, făcând cu ochiul.

— Dar…

— Prea eşti grăbit să afli, John… ai răbdare!

Locotenentul nu mai scoase o vorbă. Ocnaşii zăriseră şi ei pădurea.

— Adunătură de câini, strigă locotenentul, ia nu mai gâfâiţi atâta şi mai aveţi puţin curaj! Într-un sfert de oră o să ne odihnim şi o să vă potoliţi şi setea…

Această făgăduială îi mai însufleţi pe ocnaşi.

Convoiul era încheiat de un catâr ţinut de căpăstru de un al treilea gardian. Catârul ducea în spinare un om. Omul, în vârstă de vreo 20 de ani, tot un condamnat, fusese luat în convoi din spitalul închisorii din Perth. Obrazul lui desfigurat inspira silă chiar tovarăşilor de surghiun: ori de câte ori făceau o haltă, catârul trebuia să rămână mai în urmă, căci se răspândise zvonul că boala care îl măcina ar fi contagioasă. Gardianul îşi punea mănuşile când îi dădea să bea şi să mănânce. De altfel, bolnavul, idiotizat, nici nu mai putea vorbi.

Ce crimă comisese oare? Nimeni nu aflase. Se ştia doar că fusese osândit la deportare pe viaţă.

În sfârşit convoiul ajunse la marginea pădurii.

— Opriţi! se auzi comanda locotenentului Percy.

Dar în loc să se oprească, toţi condamnaţii se năpustiră spre malul

râului în a cărui albie mai şerpuia un firicel de apă. Însetaţi, obosiţi şi frânţi de căldura îndurată, băură fără să mai ţină seama de nimic. Locotenentul distribui fiecăruia ceva de-ale mâncării şi le spuse:

— Dacă vă e somn, puteţi să vă culcaţi. Rămânem aici până spre seară.

Doi câte doi se trântiră la pământ, prin iarbă, la umbra copacilor, şi, după vreo jumătate de oră, toţi dormeau.

Numai locotenentul Percy şi secundul său, gardianul de ocnaşi John, stăteau de veghe. Aşezaţi la o distanţă respectabilă de acea pleavă omenească – aşa le spuneau ei ocnaşilor – vorbeau pe şoptite.

— Da, John, prietene, sunt aici de câştigat o sută cincizeci de lire sterline, da, aici, la marginea pădurii ăsteia, o sută pentru mine, cincizeci pentru dumneata, spunea locotenentul Percy.

— Eu tot nu înţeleg.

— Fii atent. Ai băgat de seamă, când ne-am oprit la Perth ca să-l luăm pe condamnatul care nu poate umbla, că temnicerul mi-a dat o cutie mică de tablă?

— Da, cutia pe care o ţineţi legată în bandulieră?

— Exact. Ştii ce e în ea?

— Nu, şi nici nu am îndrăznit să vă întreb.

— Cutiuţa asta ascunde în ea o viperă albastră.

— Ce e asta?

— O reptilă din India, lungă doar cât degetul mic.

— Probabil că muşcătura ei e mortală…

— Nu. Dar veninul viperei albastre are o însuşire îngrozitoare, neobişnuită. Umflă obrajii, îi tumefiază, iar omul muşcat de ea rămâne idiot.

— Înseamnă că amărâtul ăla care e purtat de catâr a fost muşcat de o viperă albastră, spuse John.

— Da.

— Vai de sufletul lui, cum s-a întâmplat oare?

— Gardianul i-a strecurat-o în pat cu două zile înainte de a-l ridica noi. Până atunci fusese un băiat viguros, cu trupul şi cu mintea sănătoase; acum este un biet idiot, înspăimântător la vedere.

— De ce o fi comis fapta asta condamnabilă temnicerul de la închisoarea din Perth? întrebă John.

— Ca să câştige şi el o sută de lire.

— Nu mai înţeleg nimic.

Locotenentul Percy începu să zâmbească.

— Există pe lumea asta un om destul de bogat ca să cumpere toţi gardienii din libera Anglie.

— Ah… Înţeleg… şi… acel om…

— Sst! făcu locotenentul Percy. Am să-ţi spun îndată mai multe despre toate astea. Şi se ridică.

Ghemuit în iarbă la câţiva paşi de ei, un om a cărui prezenţă nu putea fi bănuită îşi săltă în acel moment capul şi îi făcu semn discret locotenentului Percy.

Era indianul Nizam.

Capitolul XXIX

Indianul Nizam se ridică în picioare, privi ocnaşii care dormeau şi înaintă prudent. După ce îi cântări din priviri pe cei doi gardieni, se adresă lui Percy:

— Dumneata eşti locotenentul?

— Locotenentul Percy…

— Eu sunt cel pe care îl aşteptaţi.

— Am bănuit, spuse, ofiţerul.

— Aţi adus ce trebuia?

— Da, e aici. Şi locotenentul Percy îi întinse cutia.

Indianul scoase din buzunar un portofel murdar, luă din el două bancnote de câte 25 de lire şi spuse:

— Poftim cincizeci de lire, arvuna din cele o sută cincizeci.

— Bine, se învoi locotenentul. Aştept ordinele dumneavoastră.

— Rămâneţi peste noapte aici! spuse scurt Nizam.

— Foarte bine.

— Apoi mâine să faceţi haltă în orăşelul Pembleton.

Locotenentul Percy aprobă din cap.

— Acolo ai să te prefaci că eşti bolnav şi le vei spune ocnaşilor că nu mai puteţi continua drumul.

— Cât timp va trebui deci să rămânem la Pembleton?

— Asta încă nu ştiu, spuse indianul Nizam. Depinde. De altfel, îmi închipui că nenorociţii pe care îi însoţiţi nu sunt chiar atât de grăbiţi…

— Oh, nu!

— Şi dacă găsesc băutură şi de-ale mâncării în orăşelul Pembleton, au să rămână bucuroşi vreo două zile…

— Cu siguranţă, se învoi Percy. Pe vremea asta de caniculă tâlharii nu merg decât împinşi de la spate cu lovituri de bâtă.

— Vreau să vă spun încă ceva, zise Nizam. Mai sus de Pembleton, chiar lângă zidurile care înconjoară parcul castelului, este hanul „La Licurici.”

— Acolo va trebui să ne oprim?

— Da. Hangiul este omul meu. El o să vă adăpostească ocnaşii într-o pivniţă, iar restul hanului o să fie la dispoziţia dumitale, a celor care păzesc condamnaţii şi a nefericitului pe care îl căraţi în spinarea catârului.

— Perfect! spuse locotenentul Percy. Şi pe urmă?

— Pe urmă, cum am mai spus, veţi aştepta noi instrucţiuni de la mine.

Şi luându-şi cutia de tablă, Nizam indianul îi părăsi pe cei doi gardieni. Ocnaşii nu se treziseră, Cât despre cel muşcat de vipera albastră, stătea lungit pe iarbă, lângă catâr, şi scotea strigăte slabe

nearticulate. Indianul dispăru printre copaci. Deşi în vârstă, el se mişca foarte sprinten şi, după ce îşi dădu seama că nu mai poate fi văzut, începu chiar să alerge. Sărea peste gropi şi trecea peste mărăcinişuri dintr-un salt. Părea o ciută urmărită de o haită înfierbântată.

Astfel ajunse până la un zid destul de înalt. Era zidul ce împrejmuia parcul castelului New Pembleton. Cum acest parc se întindea pe multe leghe, castelul era încă destul de departe. Nizam escaladă zidul. Apoi îşi continuă drumul în fugă prin grădină.

După vreun sfert de oră se opri să se odihnească puţin. Făcu câţiva paşi şi se opri din nou. Fără îndoială, căuta ceva sau aştepta un semnal.

Deodată se aruncă într-un tufiş şi aici se culcă pe burtă. Tufişul îşi împletise crengile pe lângă unul din acele drumuri acoperite cu nisip pe care englezii le trasează circular în grădinile şi în parcurile lor.

Atent, Nizam încerca să perceapă un zgomot îndepărtat.

Într-adevăr, acel zgomot se apropia. Era trapul mai multor cai şi rostogolirea pe nisip a roţilor unei trăsuri. Nemişcat, ţinându-şi răsuflarea, Nizam pândea din mărăciniş. Văzu o caleaşcă mare, trasă de patru cai, precedată de un însoţitor călare şi urmată de doi lachei îmbrăcaţi în roşu, la rândul lor călare pe doi ponei zdraveni de Scoţia. Caleaşca trecu foarte aproape de Nizam. De aceea putu să-l vadă pe lordul William stând în faţa lui sir Archibald şi a fiicei acestuia, Anne.

Falsul indian rămase întins până ce caleaşca se depărtă. Apoi se ridică şi îşi reluă goana spre castel.

Turnuleţele strălucitoare, cu ferestrele încadrate în cărămidă, se şi zăreau printre copaci, iar statuile albe, răspândite pe peluză, contrastau cu verdele-închis al frunzişului; Nizam se opri. Un tânăr sta pe o bancă în faţa castelului, cu o carte în mână şi citea.

Nizam o porni într-acolo cu pas târşâit, ca un bătrân copleşit de povara anilor şi îşi ridică încet capul.

— Miluiţi-mă, dacă vă lasă inima… ceru el, întinzând mâna.

Sir Evandale îi aruncă o coroană. Nizam se uită atent în jur.

— Crezi că suntem singuri? întrebă el încet.

— Da, toată lumea de la castel îşi face siesta.

— Atunci putem sta de vorbă.

Şi falsul cerşetor continuă să rămână în picioare, umil, în faţa tânărului gentilom.

— Ce veşti îmi aduci? întrebă sir Evandale.

— Totul este pregătit.

Sir Evandale tresări.

— Ocnaşii au sosit… Şi vipera… a sosit şi ea.

Spunând acestea, îşi desfăcu puţin mantia zdrenţuită şi-i arătă cutia de tablă agăţată de gât.

— Sir George, spuse emoţionat sir Evandale, mai juraţi-mi o dată!

— Poftim? făcu Nizam.

— Mai juraţi-mi că muşcătura viperei nu este mortală.

— Ţi-o jur, dar dacă jurământul meu nu îţi ajunge, du-te mâine în orăşelul Pembleton şi caută să vezi ocnaşii. Ei ţi-l vor arăta şi pe cel muşcat de vipera albastră şi ai să îţi dai seama de starea lui…

— Vă cred…

— Acum, reluă Nizam, e cazul să ne aducem aminte proverbul care spune: „Ajută-te singur şi cerul te va ajuta!"

— Vreţi să spuneţi infernul, rânji sir Evandale.

— Fie şi infernul, acceptă Nizam.

— Ce trebuie să fac?

— Ascultă, fratele tău a plecat să-l conducă pe sir Archibald şi pe miss Anne. Când se întoarce?

— Va lua cina la ei. Nu se întoarce decât foarte târziu…

— Ai putea să treci din camera ta într-a lui fără să fii văzut de cineva?

— Da, prin bibliotecă.

— Atunci aşteaptă-mă diseară în camera ta.

— La ce oră?

— La opt fix, când va fi întuneric.

— Şi veţi veni pe acelaşi drum?

— Da, prin copacul care este mai bun decât o scară.

Sir Evandale făcu un semn de învoire şi Nizam se depărtă.

*
* *

Seara, într-adevăr, sir Evandale stătea în camera lui, cu fereastra larg deschisă. Frunzişul crengilor se mişcă şi Nizam sări sprinten direct pe pervazul ferestrei, iar de aici în cameră.

— William nu s-a întors? întrebă el.

— Nu.

— Atunci, să mergem!

Sir Evandale era palid şi vocea îi tremura.

— Nu, nu mai vreau!… murmură el.

— Nerodule! îl apostrofă Nizam. Înseamnă că nu o mai iubeşti pe miss Anne?

— Să mergem! spuse el cu vocea înăbuşită, auzind aceste cuvinte.

Deschise o uşă care dădea într-o galerie transformată în bibliotecă. La capătul galeriei se vedea altă uşă; era a camerei tânărului lord.

Cei doi ticăloşi se strecurară cu paşi de pisică în această cameră. Apoi sir Evandale ridică puţin un colţ al aşternutului. Nizam apropie cutia de tablă şi o deschise. Imediat se auzi o şuierătură scurtă. Vipera alunecase în pat şi cuvertura o şi acoperise. Câteva minute după

aceea, indianul plecă grăbit, spunând:

— Pe mâine!

Sir Evandale, cu fruntea plină de sudoare, şopti:

— Voi fi lord!…

Capitolul XXX

La mai puţin de două ore după plecarea lui Nizam, lordul William se întorcea la New Pembleton. Sir Evandale îl aştepta în salonul mare de la parter. William radia de fericire.

— Ah, dragul meu frate, spuse el îmbrăţişându-l, sunt într-adevăr cel mai fericit dintre oameni!

— Sunt încântat să te aud vorbind astfel, frate, îi răspunse sir Evandale cu o uşoară ironic în glas.

— Miss Anne mă iubeşte…

Sir Evandale tăcu. Tânărul lord continuă plin de entuziasm:

— Mă iubeşte şi în seara aceasta mi-a făcut mărturisiri…

— Serios? se miră sir Evandale.

— Sir Archibald ne-a lăsat la un moment dat singuri; miss Anne şi-a aşezat mâna ei mică într-a mea şi mi-a spus:

— „William, vreau să-ţi vorbesc.”

Şi cum o priveam mirat, aproape îngrijorat, ea a continuat:

— „Dragul meu, nu vreau să devin soţia dumitale fără să cunoşti ce e în inima mea. Milord, te iubesc nu pentru că eşti un gentilom, descendent dintr-o străveche familie, şi nu pentru că vei face parte din Parlament. Te iubesc pentru dumneata, numai pentru dumneata, pentru că eşti bun, pentru că vocea dumitale îmi umple sufletul de extaz şi admiraţie…”

Şi pe când îi acopeream mâna cu sărutări, miss Anne continua:

— „Vreau să-ţi mai spun că nu am luat parte niciodată la vreunul din micile calcule jenante ale tatălui meu…”

— „Ce calcule?” am întrebat-o eu puţin mirat.

— „Tatăl meu este foarte bogat, dar de obârşie neînsemnată, abia esquire[5].”

— „Dar ce importanţă are?!” m-am mirat eu din nou.

— „El este flatat din cale-afară, milord, de această onoare a căsătoriei fiicei lui cu dumneata, în timp ce eu…”

Şi s-a oprit, roşindu-se.

— „Nu vă înţeleg, miss Anne”, am încercat s-o întrerup.

— „Oh, eu aş vrea ca dumneata să fii sărac şi de origine obscură!”

Am strâns-o în braţe. Mă simţeam atât de fericit! Vai, scumpul meu frate, cât de lungi îmi vor părea cele cincisprezece zile care mă mai despart de fericirea mea…

Sir Evandale asculta tăcut.

— Iartă-mă, zise iarăşi lord William. Oamenii fericiţi sunt egoişti; nu ştiu să vorbească decât despre ei. Dar şi dumneata, dragul meu, vei fi fericit, şi dacă trebuie să-l cred pe sir Archibald, soţia pe care ţi-am hărăzit-o…

— Să nu vorbim de asta! spuse tăios sir Evandale. Între noi doi nu poate fi vorba de nicio comparaţie…

— Cum asta? se miră sir William.

— După toate aparenţele, dumneata o iubeşti pe miss Anne.

— Din tot sufletul!

— Dar pot eu să ştiu, oricât de frumoasă ar fi ea, că o voi putea iubi vreodată pe fiica acelui nabab?

Lordul William se simţi jenat că îi vorbise atâta despre fericirea lui.

— Dragul meu frate, îi spuse el, mă duc să mă culc. Plăcutele emoţii ale zilei m-au obosit. Bună seara şi, încă o dată, iartă-mă.

— Te însoţesc până la dumneata, spuse sir Evandale.

Ferestrele camerei tânărului lord erau larg deschise. Sir Evandale vru să le închidă.

— Te rog, lasă-le aşa, interveni sir William.

— Nu te temi de răceala din timpul nopţii?

— Dimpotrivă, îmi e mereu prea cald. Avem o vară fierbinte, frate!

— Noapte bună, îi spuse sir Evandale şi se retrase.

Mergând spre uşă, aruncă o privire furişă spre pat. Totul era în ordine şi nimic nu trăda prezenţa reptilei, care fără îndoială adormise în vreo cută a aşternutului.

*
* *

La vreo oră după aceea, valetul lordului William, care dormea într-o cameră alăturată, se trezi într-un ţipăt disperat. Un ţipăt de spaimă, un ţipăt de durere, care se auzea dinspre camera lordului.

Valetul sări din pat şi alergă într-acolo. Îl găsi pe tânărul lord în picioare, în mijlocul camerei, ţinând în mâna crispată vipera pe care o sugrumase. Dar, reptila apucase să-l muşte de obraz, şi câteva picături de sânge i se scurgeau în bărbie.

Lordul William părea înnebunit. O aruncă, în sfârşit, iar valetul puse piciorul pe ea şi o strivi. Apoi strigă după ajutor. Servitorii veniră în grabă şi împreună cu ei şi sir Evandale.

Lordul William continua să ţipe şi să spună:

— Sunt un om pierdut!

Plecară imediat să aducă medicul din orăşel. Acesta veni şi declară că muşcătura viperei era veninoasă, dar nu mortală. Îi spălă rana, o cauteriză şi îl culcă din nou în pat.

În acest timp, sir Evandale se lamenta şi atribuia nefericita întâmplare imprudenţei lordului, care se suise în pat lăsând ferestrele

deschise. Lordul începu să fie cuprins de febră mare. Curând, febrei i se adăugă un acces de nebunie şi nu mai articula decât vorbe de neînţeles, fără şir. Faţa i se umfla văzând cu ochii şi se înnegrea. Avu totuşi o sclipire de raţiune şi pronunţă numele lui miss Anne.

— Să fie înştiinţaţi miss Anne şi sir Archibald! porunci sir Evandale.

Un servitor o porni călare. În zori sir Archibald şi miss Anne sosiră. Tânăra fată era îngrozită. Lord William nu mai putea fi recunoscut. Capul desfigurat: pielea obrazului plesnită, limba tumefiată, buzele vinele, ochii stinşi şi ficşi. Medicul clătină din cap şi declară că lordul William putea fi socotit pierdut.

*
* *

Sir Evandale părăsise camera bolnavului. Stăpânit poate de remuşcări, alerga prin parc de colo-colo, la întâmplare, când deodată îi ieşi în cale Nizam, rânjindu-i hidos:

— Ei, cum e? făcu el.

— M-ai înşelat, spuse sir Evandale.

— Cum aşa? se miră Nizam.

— Lord William are să moară.

— Şi eu îţi jur încă o dată că nu va muri.

— Totuşi… medicul…

— Medicul este un tâmpit! i-o tăie scurt Nizam. Acum, ai grijă să nu te trădezi, fiindcă eşti destul de tulburat. Ascultă-mă, dacă vrei să fii lord, dacă vrei să te căsătoreşti cu miss Anne…

Auzind numele lui miss Anne, sir Evandale îşi recăpătă sângele rece.

— Ce trebuie să fac?

Nizam scoase din buzunar o lumânare.

— Ia asta! îi spuse. La noapte o vei pune într-un sfeşnic, apoi te vei duce să ţii companie lui sir Archibald şi fiicei sale, care vor dori fără îndoială să-şi petreacă timpul în camera lordului William. Tu vei aşeza sfeşnicul cu această lumânare aprinsă pe şemineu.

— Nu înţeleg…

— Nici nu e nevoie să înţelegi, spuse Nizam râzând. Vei vedea… La revedere…

Şi Nizam se pierdu în întuneric printre copaci.

Capitolul XXXI

Ziua următoare fu cumplită.

Lordul William se zbătu mai întâi cuprins de febră mare, apoi febra

făcu loc unei depresiuni profunde. Îşi ţinea ochii închişi, abia respirând, iar când veni seara, era de nerecunoscut.

Se telegrafiase la Londra pentru a fi chemaţi cei mai celebri medici din Anglia. Dar vor sosi ei oare la timp?

Sir Archibald şi fiica lui se instalaseră la căpătâiul bolnavului. Miss Anne plângea în hohote. Sir Evandale îşi jucase perfect rolul. Manifestase o nemărginită durere şi refuzase să mănânce. Sir Archibald îi întinsese mâna de mai multe ori, iar miss Anne se aruncase în braţele lui, spunându-i „scumpul meu frate".

Către seară, lordul William păru să iasă o clipă din toropeală. Pronunţă chiar câteva cuvinte; părea că îi revenea judecata, în inima lui miss Anne se înfiripă speranţa. Sir Evandale însă se încruntă de mai multe ori. Nu îşi dădea seama cum şi-ar mai ţine Nizam făgăduiala dacă lordul William îşi recăpăta memoria.

În sfârşit, după o cină luată în grabă şi fără poftă, sir Archibald şi fiica lui se întoarseră în camera lordului William. Puţin timp după aceea, sir Evandale li se alătură. Tânărul gentilom aduse cu el un sfeşnic, pe care îl aşeză pe şemineu.

Nici nu trecuse o oră, şi sir Evandale începu să înţeleagă planurile lui Nizam. O duhoare pestilenţială umplu camera. Oare lordul William exala acel miros fiind încă în viaţă? gândeau sir Archibald şi miss Anne. Rămaseră totuşi neclintiţi în camera bolnavului. Numai sir Evandale înţelese că lumânarea din sfeşnic îşi făcea datoria. Curând nu-şi mai putu ţine capul drept. Luptă disperat împotriva somnului şi abia reuşi să-i vadă pe sir Archibald şi pe miss Anne cum îşi închid ochii, înfrânţi de somn, şi, odată cu ei, valetul lordului William, care veghea la căpătâiul stăpânului pentru a-i administra medicamentele prescrise.

Sir Evandale închise şi el ochii. Dar aproape imediat se simţi luat pe sus cu bruscheţe, apoi o senzaţie plăcută, de răcoare, îi limpezea parcă mintea. Deschise ochii şi îşi dădu seama că nu se mai afla în camera lordului William, ci în patul din dormitorul lui, îmbrăcat cum fusese mai devreme. Lângă el un om. Omul nu era altul decât Nizam, care îi tot ştergea fruntea cu un burete îmbibat cu oţet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sir Evandale.

— Hai, trezeşte-te, îl îndemnă Nizam.

Sir Evandale se ridică, apoi sări sprinten din pat. Simţea doar o uşoară greutate în cap.

— Vino cu mine, îi spuse Nizam.

Şi deschizând uşa care dădea înspre galeria transformată în bibliotecă, o luă înainte şi îl conduse spre camera lui William.

— Priveşte! îi spuse.

Miss Anne, sir Archibald şi valetul dormeau adânc. Lordul William zăcea nemişcat, fără să dea vreun semn de viaţă.

— Acum, începu Nizam, putem să vorbim, dar cât mai repede. Dacă rămânem mult aici, ai să adormi din nou. Fii fără grijă, nici bubuitul tunului nu i-ar putea trezi…

— Vai, se sperie sir Evandale, m-ai înşelat! Fratele meu e mort.

— Nu, doarme.

— Nu mă minţi?

— Apropie-te de el şi te vei convinge singur.

Sir Evandale se îndreptă spre pat şi, prinzând între degete încheietura mâinii lui William, îi simţi pulsul.

— Nu înţeleg… spuse derulat.

— Acum, priveşte atent, zise indianul arătându-i spre un colţ al camerei.

Sir Evandale se uită, şi lângă fereastră, pe jos, văzu ceva învelit într-o draperie.

Nizam se aplecă, ridică draperia şi, în clipa aceea, sir Evandale scoase un ţipăt de groază. În faţa lui era un cadavru hidos, al cărui chip desfigurat semăna cu al lordului William.

— Ce mai zici acum, pot fi luaţi unul drept celălalt? întrebă Nizam rânjind.

— Cred că, puşi alături, n-aş fi în stare să-l recunosc pe fratele meu.

— Vezi…

— Bine, dar acela e mort!

— Acela e ocnaşul adus pe un catâr, despre care ţi-am vorbit…

— Dar e mort! repetă sir Evandale.

— Da.

— Asta înseamnă că muşcătura viperei albastre este mortală, spuse emoţionat sir Evandale.

— Te înşeli. Percy şi cu mine l-am omorât. Au fost de-ajuns două picături de acid prusic turnate într-un pahar cu apă.

Sir Evandale continua să privească atent când pe fratele său adormit, când pe ocnaşul mort.

— Hai, îl îndemnă Nizam, dă-mi o mână de autor.

Se apropie de pat, îl dezveli pe lordul William, îl apucă de mijloc şi, adormit cum era, îl aşeză jos, pe podea. Apoi, împreună cu Evandale, luară cadavrul ocnaşului şi-l suiră în pat.

— Şi cu fratele meu ce vei face acum?

— Ai să mă ajuţi să-l transportăm afară din castel.

— Dar nu văd cum…

— Mai întâi îl vom duce în dormitorul tău. Doi oameni au rezemat o scară exact sub fereastră.

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Locotenentul Percy şi gardianul ocnaşilor, unul John.

— Ascultă, odată ieşit din atmosfera aceasta, nu se va trezi? întrebă sir Evandale, îngrijorat.

— Fără îndoială că se va trezi. Nu ţi-am spus că timp de mai multe săptămâni rămâne într-o stare de nebunie? Dar în acest timp el va fi departe de Anglia, iar când îi va reveni judecata normală şi va putea raţiona, se va afla în drum spre Australia.

— Şi eu voi fi lord?… se bucură sir Evandale, uşor tulburat.

— Vei fi lord! zise Nizam sentenţios.

Spunând aceste cuvinte, îl luă pe lordul William, care continua să doarmă adânc, şi cu el pe umăr porni prin galeria-bibliotecă. Sir Evandale îl urmă. Lumânarea, consumată pe trei sferturi, continua să ardă şi să împrăştie în cameră acel miros greu, cu efect de narcotic.

Capitolul XXXII

Sir Evandale reveni în dormitorul lordului William. Lumânarea pâlpâia încă. Tânărul gentilom se aşeză în acelaşi fotoliu în care adormise cu câteva ore mai înainte. „Acuma, se gândi el, puţin îmi pasă! Puţin îmi pasă dacă mă cuprinde somnul din nou… Poate ar fi bine să dorm cât mai mult… Aş prefera ca sir Archibald şi fiica lui să se trezească înaintea mea.”

Cu toate asigurările falsului indian, tânărul Evandale se temea totuşi de clipa când ceilalţi se vor trezi. Care va fi oare reacţia lor când se va constata că lordul William, adică omul aflat acolo în pat, murise în timp ce ei toţi dormeau?

Sir Evandale adormi din nou.

Când lumânarea se consumă, atmosfera se limpezi puţin câte puţin, şi sir Archibald fu primul care începu să dea semne de viaţă. Se sufoca, îi lipsea aerul. Mirosul greu dăinuia încă. Făcu un efort violent şi, clătinându-se pe picioare, se ridică, se târî spre una din ferestre şi izbi cu pumnul în geam. Sticla sări în ţăndări. Aerul curat năvăli în încăpere. Miss Anne se trezi imediat, apoi valetul. Prin cameră de-abia se putea vedea. Primele licăriri ale zorilor luptau cu lumina unei candele protejate de un mic abajur mat.

Uluită, miss Anne se uită la tatăl ei, care tocmai deschidea larg amândouă ferestrele. Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre patul bolnavului. Dar în clipa următoare scoase un ţipăt de groază. Văzând că din aşternut atârna o mână, ea o luase încet, vrând să o aşeze cu grijă sub cearceaf. Mâna însă era ca gheaţa.

Sir Archibald se aplecă asupra trupului încremenit.

— E mort, spuse el înspăimântat.

Ţipătul fetei îl trezise şi pe sir Evandale, care sări din fotoliu, îşi întinse braţele, vrând parcă să se dezmorţească, şi, privind buimac în jur, întrebă:

— Ce se petrece aici?

— Fratele dumneavoastră este mort! zise sir Archibald. A murit în

timp ce noi toţi dormeam…

*
* *

Şi cum totdeauna există un medic care să găsească explicaţia cea mai plauzibilă chiar pentru întâmplările ieşite din comun, la mai puţin de o oră după ciudata trezire din somn a oaspeţilor, sosi una din celebrităţile medicale, chemată telegrafic de la Londra.

Acest prinţ al ştiinţei nu şovăi să tragă concluzia că tânărul lord Pembleton sucombase în urma unei otrăviri curioase căreia îi şi dădu o denumire în latineşte. Şi mai susţinu că somnul profund în care căzuseră persoanele aflate în aceeaşi cameră cu lordul William se datora mirosului pe care îl degaja muribundul, această descompunere precedând în mod frecvent fatalul sfârşit.

Sir Evandale părea foarte îndurerat. Îşi lovea capul de pereţi; striga, susţinea că vrea să moară şi el… Cu mare greutate reuşiră să-l calmeze.

În seara următoare, plimbându-se pe câmp, copleşit de pierderea suferită – cel puţin în aparenţă – ajunse pe o moviliţă care mărginea şoseaua. Un spectacol straniu îl ţintui locului. Un grup de oameni în lanţuri urcau colina, de-abia târându-şi picioarele. În fruntea lor mergeau locotenentul Percy şi gardianul de ocnaşi John. Coloana o încheia un catâr, iar pe spinarea lui, ca un balot, fusese culcat un om. Sir Evandale tresări. Un cioban, care stătea la câţiva paşi de el, se apropie să vadă mai de aproape jalnica procesiune.

— Nişte nenorociţi, zise el, dar cel de pe catâr e cel mai amărât, pare că-şi dă duhul…

Sir Evandale aruncă ciobanului o monedă de aur şi o luă la fugă.

Dar pe când cobora colina, auzi deodată:

— Milord, mi-am ţinut o parte din făgăduială…

Sir Evandale întoarse capul. Ghemuit după o tufă de mărăcini, indianul îi făcea semne complice. Adăpostit astfel, văzuse şi el coloana ocnaşilor.

Cum tânărul rămăsese încremenit, parcă ţintuit de pământ, Nizam veni grăbit spre el.

— Astăzi eşti lord, îi spuse, iar în şase luni te vei căsători cu miss Anne.

Şi aşa cum apăruse, dispăru ca o nălucă.

*
* *

Într-adevăr, după şase luni, miss Anne, la insistenţele lui sir Archibald, părăsi doliul după logodnicul ei. Şi pentru că dorea ca fiica

lui să fie măritată cu un lord, ea deveni lady Evandale Pembleton.

Ajungând prea târziu pentru a lua parte la funeraliile stăpânului său, Tom ceru să-şi părăsească serviciul chiar în ziua când se întorsese. El nu concepea să rămână în slujba lordului Evandale.

Chiar în seara cununiei, după ce îşi condusese tânăra soţie în camera nupţială, lordul Evandale coborâse pe furiş în parc.

Falsul indian, care altădată se numea sir George Pembleton, îi dăduse întâlnire fiului său pentru a-l felicita. Întâlnirea fusese fixată în seara cununiei, sub acelaşi copac unde Nizam îl aşteptase de atâtea ori.

Apropriindu-se, lordul Evandale îl zări. Dar în loc să stea în picioare, aşa cum se obişnuise să-l vadă în ultima vreme, Nizam stătea lungit în iarbă şi părea că doarme. Lordul Evandale îl strigă; el nu răspunse. Speriat, tânărul se apropie, dar scoase un ţipăt de groază: Nizam zăcea mort, întins pe spate, cu un cuţit înfipt drept în inimă.

Smulgând arma ucigaşă din rana larg deschisă, lordul Evandale recunoscu fără greutate cuţitul de vânătoare al lui Tom, bărbatul lui Betsy.

Capitolul XXXIII

Ce se întâmplase cu Tom?

Chiar în dimineaţa zilei în care lordul Evandale se căsători cu miss Anne, fiica lui sir Archibald, el îi aduse la cunoştinţă tânărului stăpân că înţelege să părăsească serviciul. După cum se ştie, el era la Londra când s-au petrecut toate cele întâmplate la castel şi pe care tocmai le-am povestit. Deci, la întoarcerea sa de la Londra, îşi plânsese amarnic stăpânul, crezând într-adevăr că lordul William murise. Lordul Evandale părea la rândul său atât de îndurerat, încât Tom nu bănui nicio clipă adevărul.

Dar într-o seară, la puţin timp după înmormântare, fără voia lui, Tom fu martorul unei scene foarte stranii. Stătea la o fereastră şi se uita prin parc; deodată văzu un om strecurându-se printre copaci. Privi mai atent şi îşi dădu seama că era indianul Nizam. Tocmai se gândea să coboare şi să-l alunge pe îndrăzneţul cerşetor, când observă că de la parterul castelului se deschide o uşă şi un om se furişează în parc. Acesta nu era altul decât lordul Evandale. Îl urmări încordat. Dar iată că tânărul se opri chiar lângă indian. Apoi îl luă de braţ cu familiaritate.

Pentru credinciosul servitor scena aceasta fu o adevărată revelaţie. Nu bănui întregul adevăr, dar ghici o parte din el.

Îşi făcu următorul raţionament: cerşetorul era indian; înseamnă că el făcuse rost de vipera albastră. Fără îndoială, deci, era complicele tânărului Evandale.

Înseamnă că sir Evandale îşi asasinase fratele.

Din seara aceea Tom nu încetă să-l urmărească pe indian. Nu voia altceva decât dovada crimei. Dacă va obţine această dovadă, îl va putea răzbuna pe nefericitul lord William.

Fratele de lapte al lui lady Eveline nu bănuia însă adevărata identitate a lui Nizam indianul. De altfel, niciodată nu îl preocupase persoana cerşetorului.

Neobosit, Tom stătea la pândă. În seara celei de-a opta zi, îl văzu din nou pe sir Evandale strecurându-se pe furiş din castel. Ascuns după o tufă, Tom îl auzi vorbind cu Nizam. De-abia acum înţelese adevărata identitate a indianului: era chiar tatăl lordului Evandale, cu alte cuvinte, sir George Pembleton, acelaşi golan care cu ani în urmă dăduse târcoale parcului şi apoi îl răpise pe micul William şi-l vânduse saltimbancilor. Ah, de ce îl iertase el atunci?

Nu mai avea nicio îndoială în privinţa complicităţii lor…

Chiar în ziua când lordul Evandale urma să se cunune cu miss Anne, Tom şi soţia sa Betsy se urcară într-un brec de vânătoare şi părăsiră castelul Pembleton îndreptându-se spre staţia din apropiere de unde trebuiau să ia trenul de Londra.

Servitorul care mânase caii îi ajutase să se urce în tren şi să-şi ocupe locurile în vagon. Lordul Evandale avea deci asigurarea că scăpase de ei. Tom însă coborâse la staţia următoare, o lăsase pe Betsy în tren să-şi continue drumul până la Londra, iar el se ascunsese într-un şanţ unde aşteptase până la căderea nopţii. Când se întunecase bine, se strecurase în parc şi se ghemuise într-un tufiş lângă copacul sub care aşa-zisul indian îl aştepta în ultima vreme pe lordul Evandale. Orele treceau încet. Castelul era încă scăldat în lumină şi ecourile veseliei şi ale muzicii ajungeau până la el, căci numeroşii invitaţi nu plecaseră încă de la petrecere. În sfârşit, Nizam îşi făcu apariţia. După neastâmpărul şi nerăbdarea cu care privea spre castel, părea grăbit să-şi vadă fiul. Iată însă că un om sări asupra lui. Omul ţinea în mână un cuţit. Nizam venise la întâlnire neînarmat. Tom îl apucă de gât. Falsul indian încercă să strige.

— Dacă ţipi, te omor! îl ameninţă Tom.

Indianul începu să se zbată.

— Ştiu cine eşti, nu te mai zbate! Eşti George Pembleton!

— Ah, m-ai recunoscut! rânji falsul indian.

— Da, te-am recunoscut, criminalule! Ştiu că l-ai ucis pe lordul William.

— Nu! spuse sir George, sufocat de strânsoarea din ce în ce mai sălbatică a lui Tom.

— Ticălosule, încerci să-ţi negi crima?!

— Nu neg nimic, răspunse Nizam. Ăsta e adevărul! Nu l-am omorât pe lordul William.

— Tu ai adus vipera albastră!
— Da, eu am adus-o.
— Tu ai strecurat-o în patul lordului William?
— Da, eu, spuse Nizam.
— Şi îndrăzneşti să te aperi?
— Eu nu l-am omorât pe lord William.
— Nemernicule!
— Lordul William nu a murit.

Tom scoase un strigăt şi emoţia fu atât de puternică, încât era gata să-i dea drumul falsului indian.

— Lordul William nu e mort, repetă acesta sufocat de strânsoare. Dar când vei afla ce s-a întâmplat cu el, vei regreta că mai este printre cei vii.

Tom îl răsturnă la pământ şi, apăsându-şi genunchii pe piept, cu vârful cuţitului îndreptat spre gât, îi porunci:

— Vorbeşte, mizerabile!
— Vrei neapărat să ştii?
— Vorbeşte!
— Şi dacă îţi spun unde este lordul William, ai să mă ierţi?
— Nu.
— Ei bine, îţi voi spune ce s-a întâmplat cu el şi asta să fie răzbunarea mea!

Rânjind, îi povesti pe scurt cum fusese înlocuit ocnaşul mort cu nobilul lord care trăia. Şi apoi, într-un hohot de râs diabolic, adăugă:

— Nu îţi serveşte însă la nimic să ştii că lordul William trăieşte, fiindcă tot nu îl vei găsi. Pierdut printre criminalii deportaţi în lumea nouă, de aici înainte el îşi târăşte cu greu o viaţă nenorocită, sub numele acelui ocnaş căruia i-a luat locul în convoi.

— Care e numele lui? întrebă înnebunit Tom.
— N-ai să-l afli!
— Vorbeşte, sau te ucid!
— Nu, spuse sir George Pembleton, căutând să câştige timp.
— Spune, care e numele acela?
— Nu vreau să ţi-l spun!
— Ei bine, atunci mori! spuse Tom.

Şi în clipa următoare îi înfipse adânc cuţitul în piept.

Falsul indian muri fără să mai scoată o vorbă.

„Eu nu ştiu ce nume poartă acum nefericitul meu stăpân, murmură Tom, dar ce importanţă are? Cât ar fi pământul de mare, Dumnezeu mă va ajuta şi tot îl voi găsi!”

Şi, lăsându-şi cuţitul în pieptul lui sir George Pembleton, o luă la fugă.

Capitolul XXXIV

Tom porni în căutarea lordului William. Să găseşti însă un om prin lume, când nu ştii sub ce nume se ascunde, este o treabă grea, dacă nu imposibilă.

Se întâlni cu soţia lui la Londra şi îi împărtăşi ceea ce aflase de la falsul indian. Betsy era o femeie inteligentă şi cumpătată. Îl ascultă atentă până la capăt, apoi îi spuse:

— Dragul meu, există două lucruri pe care ar trebui în primul rând să le ştii.

— Care anume? întrebă Tom.

— Mai întâi să afli numele locotenentului care conduce convoiul de ocnaşi. Şi după aceea, din ce oraş din Scoţia venea acel nefericit care acum este înmormântat în cimitirul orăşelului Pembleton sub numele lordului William.

— Ai dreptate, încuviinţă el.

La Londra, Tom avea multe cunoştinţe. Printre acestea şi un renumit detectiv, căruia Prefectura poliţiei din oraş îi încredinţa totdeauna cele mai dificile misiuni.

Tom porni în căutarea lui.

În cele din urmă îl găsi, îi încredinţă secretul existenţei lordului William şi îi puse în mână un cec de 300 de lire. Detectivul ceru răgaz opt zile. După ce trecu termenul convenit, Tom primi din partea lui următoarea notă:

„Un locotenent a trecut acum şapte luni prin orăşelul Pembleton. El se numea Percy şi se ducea la Liverpool, unde însoţea un convoi de ocnaşi. Este posibil să se fi îmbarcat împreună cu ei.”

Tom luă trenul şi plecă la Liverpool. Cercetând registrele marinei de aici, găsi într-adevăr numele Percy, de meserie locotenent. Se îmbarcase împreună cu deţinuţii lui pentru Noua Zeelandă.

Credinciosul servitor şovăi: să se îmbarce şi el sau, mai întâi, să caute şi să afle numele acelui condamnat care fusese substituit lordului William?

Înclină în cele din urmă pentru cea de-a doua alternativă şi porni spre Scoţia. Se duse la Edinburgh, apoi la Glasgow, luă informaţii cu o pricepere şi o prudenţă demne de toată lauda. În sfârşit, ajunse în micul oraş Perth. Acolo cineva îi povesti o întâmplare ciudată, dar revelatoare… Un tânăr, pe nume Walter Bruce, fusese condamnat la cinci ani de deportare pentru furt prin efracţie. Deţinut în închisoarea din Perth, omul se culcase seara sănătos şi plin de voie bună. A doua zi însă se trezise în chinuri şi urlete îngrozitoare. Părea nebun furios, iar chipul, umflat şi desfigurat, i se şi înnegrise.

Pe măsură ce asculta toate acestea, Tom îşi dădea seama că nu putea fi altul decât nefericitul al cărui nume căuta să-l afle.

Nu mai avu niciun fel de îndoială când i se mai povesti că

gardianul de ocnaşi, în trecere prin Perth, îl ridicase şi pe acest deţinut, cu toate că era atât de bolnav. Şi cum acesta nu putea să meargă, fusese aşezat în spinarea catârului rezervat pentru căratul bagajelor.

Tom verifică datele şi constată că plecarea lui Walter Bruce din oraşul Perth se petrecuse exact cu 5 zile înaintea morţii lordului William.

Nu rămânea decât să-l caute şi să-l găsească pe Walter Bruce.

Se întoarse la Londra. Credinciosul servitor nu era bogat. Câteva sute de lire sterline, adunate cu trudă în serviciul familiei Pembleton, constituiau toată averea lui.

Betsy îi spuse:

— Eu sunt încă tânără şi sunt în putere. Am să muncesc. Ia banii cu tine, mie nu-mi trebuie.

Astfel, după opt zile, Tom se îmbarca pentru Noua Zeelandă. Avea asupra lui 1.200 de lire în cecuri şi bancnote, pe care îi ţinea într-un fel de chimir încins direct pe piele.

Primele luni ale traversării trecură cu bine. Nava care îl ducea depăşi fără incidente limba de pământ meridional a Americii şi intră în apele Pacificului. După o lună, însă, nava naufragie. Într-o noapte întunecoasă şi ceţoasă, se lovise de o stâncă. Apa năvăli în interiorul ei şi pompele se dovediră neputincioase să o salveze. Chiar în momentul scufundării, căpitanul coborî în apă toate mijloacele de salvare, şi pasagerii, laolaltă cu personalul naval, se înghesuiră în ele cum putură.

Atunci începu pentru bietul Tom o serie de întâmplări care mai de care mai îngrozitoare. Timp de 17 zile pluta rătăci la voia întâmplării pe imensitatea apelor. În cea de-a douăzecea zi zăriră pământul. Oamenii, cu eforturi disperate ajunseră la ţărmul unei insule. Locuitorii acestei insule, însă, erau negri antropofagi. Canibalii îi duseră în interiorul insulei. Tom era atât de slab, încât tocmai această stare jalnică îi salvă viaţa. Toţi ceilalţi fură devoraţi. Pe el încercară să-l îngraşe, dar cum nu izbutiră acest lucru, nu îl mai băgară în seamă şi îl lăsară să trăiască liniştit. Rămase astfel cinci ani în mijlocul acelor sălbatici.

Într-o bună zi, însă, un vas englez opri tocmai în acea insulă blestemată, ca să-şi completeze rezervele de apă. Negrii care urcară pe punte cu fructe, peşte şi ulei de focă se lăudară că printre ei trăia un alb. Căpitanul trimise oameni înarmaţi pe uscat şi îl luară pe Tom. Vasul naviga spre Australia şi trebuia să ajungă şi în Noua Zeelandă.

Tom îşi recăpătă curajul. Negrii nu se atinseseră de brâul care îl purta pe piele şi de care nu se despărţise nicio clipă. Mai avea deci bani. După o lună de zile ajunse la Auckland. De aici îi scrise soţiei sale, care, fără îndoială, îl credea mort.

Apoi o porni mai departe, în căutarea lordului William, sau, mai bine zis, în căutarea fostului ocnaş Walter Bruce.

După mai multe zile de cercetări zadarnice, află că vreo sută de deportaţi care îşi terminaseră detenţia fuseseră îndrumaţi spre Australia.

Walter Bruce să fie oare printre ei? Tom nu avea cum să ştie.

De aceea porni la drum şi se îmbarcă pentru Melbourne. Acolo începu din nou investigaţiile. Colindă tavernele, întrebă toţi mateloţii întâlniţi în cale, intră în vorbă cu toţi foştii condamnaţi.

Nimeni însă nu îi putu da vreo lămurire despre Walter Bruce.

Fără să-şi piardă curajul, părăsi oraşul Melbourne şi se opri la Sidney; aici se instală într-o pensiune modestă. Continuându-şi cercetările, cunoscu pe un oarecare Franz Hauser. Bănuind că Tom are bani, Franz îl rugă să îl ajute cu ceva, adăugând că fusese condamnat pe nedrept în urmă cu şapte ani şi transportat în Noua Zeelandă.

— Nu cumva ai cunoscut un deportat pe nume Walter Bruce? întrebă Tom.

— Ba da, sigur că l-am cunoscut, răspunse Franz, toţi îi spuneam „Milord”…

Tom chiui de bucurie şi, strângând fericit mâinile lui Franz, îl rugă:

— Vorbeşte! Vorbeşte, te rog, spune-mi tot ce ştii despre el!

Capitolul XXXV

Franz Hauser îl privi pe Tom foarte uimit:

— Da, spuse el, am cunoscut un condamnat care se numea sau, mai bine zis, căruia i se spunea Walter Bruce.

— El nu îşi cunoştea această identitate, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, el pretindea că este lord; de aceea toţi îi spuneam… milord, dar în bătaie de joc, fiindcă noi ştiam bine…

— Nu ştiaţi nimic! i-o reteză scurt Tom.

Franz Hauser se uită şi mai nedumerit la interlocutorul său.

— Cel pe care voi îl credeaţi a fi Walter Bruce era chiar lord, îi spuse Tom; lord veritabil, dar asta nu te interesează pe dumneata! Spune-mi, unde l-ai întâlnit?

— Am executat împreună patru ani de muncă silnică.

— Unde anume?

— În Noua Zeelandă, doar v-am mai spus.

— Şi de ce v-aţi despărţit? întrebă Tom din ce în ce mai curios.

— Condamnarea mea se încheiase. M-au pus în libertate şi m-au lăsat să aleg; ori să mă întorc în Europa, ori să vin aici.

— Şi Walter Bruce?…

— Pesemne şi-a terminat şi el condamnarea.

— Înseamnă că s-a întors în Europa.

— Nu cred… În fine, eu nu sunt sigur, zise Franz, nu pot să răspund de exactitatea absolută a informaţiilor pe care vi le dau. Totuşi, gândiţi-vă şi dumneavoastră… Există foarte puţini deportaţi care să mai dorească să se întoarcă în Europa; majoritatea cer să rămână în Australia. Unii se ocupă cu păstoritul, alţii lucrează în mine şi, vă spun drept, sunt destui care până la urmă chiar se îmbogăţesc.

— Hai, spune mai departe tot ce ştii, îl îndemnă Tom.

— Acum şase luni, continuă Franz, mă aflam la Melbourne tocmai când era mare târg de vite. Cirezi întregi de animale soseau cu sutele şi tot oraşul clocotea de fermieri. Sunt sigur că atunci, în forfota aceea de oameni şi animale, am văzut un om care semăna leit cu Walter Bruce; am încercat chiar să-l ajung din urmă; dar era atâta înghesuială, încât foarte repede l-am pierdut din vedere.

— Ei bine, zise Tom, admiţând că acel om era chiar Walter Bruce, ce concluzie tragi dumneata?

— Nu încape îndoială că Walter Bruce este cioban la vreun fermier din Australia.

— Dar unde anume? Australia este mare cât un continent.

— Aveţi dreptate, însă trebuie să ştiţi că la Melbourne nu vin de obicei decât turmele din vest.

— Ei, atunci într-acolo am să cercetez.

— Walter Bruce era prietenul dumneavoastră? întrebă Franz.

— A fost stăpânul meu.

— Cum? se miră el.

— Da, stăpânul meu, un nobil lord din libera Anglie, spuse Tom oftând.

— Dar cum s-a putut ca un lord să fie deportat?

— E o poveste prea lungă, pe care nu ţi-o pot spune astăzi. Dar aş îndrăzni să-ţi fac o propunere.

— Vă rog…

— Dumneata pari a fi om nevoiaş…

— Mor de foame, domnule.

— Ei bine, vrei să câştigi zece lire pe lună?

— Ce trebuie să fac pentru asta? întrebă fostul ocnaş.

— Să mă însoţeşti şi să-l căutăm împreună pe Walter Bruce.

— Sunt omul dumneavoastră, domnule, spuse Franz.

— Şi dacă îl vom găsi, urmă Tom, vei căpăta o pungă cu cincizeci de lire.

— În condiţiile astea, vă urmez până la capătul lumii, zise neamţul fericit.

*

* *

Chiar a doua zi se îmbarcară pentru Melbourne. Ajunşi aici, aflară

că nu peste mult timp se va ţine un târg de vite. Rămaseră deci în oraş, aşteptând nerăbdători ziua când avea să înceapă târgul. Tom intra în toate hanurile, se uita prin toate curţile. Dar nicăieri nu îl văzu pe Walter Bruce. Franz însă găsi un fost deportat care se făcuse cioban şi care îl cunoscuse pe Walter Bruce. Îl întrebă dacă mai ştia ceva despre el.

— Ei, ce să-i faci, mai există şi oameni norocoşi pe lumea asta, zise omul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Walter Bruce face parte dintre aceştia.

Tom, care asista la această discuţie, de-abia îşi putea stăpâni bătăile inimii.

— Va să zică, Walter Bruce e fericit?

— Foarte fericit, răspunse omul.

— Şi unde locuieşte?

— La o sută de leghe de aici, în nord-vest.

— L-ai mai văzut?

— Cum să nu! Acum şase luni.

— Cu ce se ocupă?

— Se făcuse cioban, ca şi mine, când a venit din Noua Zeelandă. Dar acum este mare fermier şi are turmele lui.

— Cum a ajuns el la situaţia asta? întrebă destul de mirat Franz.

— L-a plăcut fata unui fermier bogat şi s-a căsătorit cu el. Fermierul a murit la puţin timp după nuntă, şi Walter Bruce e acum un om bogat, pentru că nevasta lui era singura fiică a răposatului fermier.

— Spune-mi, te rog, dumneata ai putea să ne arăţi exact locul unde l-am putea găsi? întrebă Franz.

— Pot chiar mai mult, spuse omul. Eu slujesc la o fermă care nu e decât la câteva mile de a lui. Mâine mă întorc acasă, pentru că vitele noastre s-au vândut. Mergem împreună, dacă vreţi.

— Bineînţeles, răspunse Tom, care ar fi vrut să pornească la drum chiar în acea clipă.

A doua zi, în zori, plecară toţi trei. În Australia se călătoreşte greu. Drumurile, prost trasate, sunt străbătute de la un capăt la altul de căruţe trase de boi. Călătorilor noştri le trebuiră zece zile pentru cele o sută de leghe care despărţeau Melbourne de ferma unde se stabilise Walter Bruce.

Când ajunseră în satul respectiv, ciobanul îi conduse pe Tom şi pe Franz la ferma stăpânului său.

— De-abia mâine putem să mergem la ferma lui Walter Bruce, pentru că nu mai avem timp să ajungem pe lumină. Regiunea noastră e bântuită de tot felul de hoţi.

A doua zi, fără să mai aştepte răsăritul soarelui, o porniră din nou.

După ce merseră o bună bucată de drum, fostul ocnaş le spuse:

— Suntem destul de departe de locuinţa omului pe care îl căutaţi, dar am ajuns de mult pe pământurile lui.

În sfârşit, către prânz zăriră o casă frumoasă, străjuită de copaci bătrâni.

— Priviţi, acolo e casa fermei, le spuse călăuza.

Tom simţi că nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. Dar deodată se întrebă: „În situaţia asta, o să mai vrea el oare să se întoarcă în Anglia?…”

Şi clătinându-se pe picioare, plângând în hohote ca un copil, Tom îşi continuă drumul spre casa ce părea un cuib de îndrăgostiţi.

Capitolul XXXVI

După atâtea peregrinări, lui Tom i se păru că nimic nu putea fi mai cochet şi mai curat ca această locuinţă, pierdută parcă într-un ocean de verdeaţă. Toate dependinţele fuseseră izolate de casă prin ziduri înalte, albe.

Tom şi ceilalţi ajunseră în curtea principală. Aici întâlniră un tânăr mulatru. Fostul ocnaş îl salută:

— Bună ziua Nathan.

— Bună ziua, Tobby, răspunse micul mulatru.

— Sunt cu doi prieteni care vor să-i facă o vizită domnului Bruce, spuse ciobanul.

— Domnul Bruce nu e acasă, răspunse Nathan.

— Dar unde este? întrebă Franz Hauser.

— Oh, nu vă speriaţi, nu e plecat în vreo călătorie. S-a dus să inspecteze una din cirezile dumnealui, care e la o milă de aici.

— Şi v-a spus că se întoarce curând?

— Desigur, nu poate să întârzie…

— Îl vom aştepta aici, se resemnă Tom.

— Dar doamna Bruce este acasă, le spuse tânărul mulatru. Şi văzând că Tom şovăie, îi îndemnă: Hai, veniţi…

Şi, însoţiţi de micul mulatru, trecură prin curţi şi ajunseră în grădină. Uşa principală a casei era larg deschisă. Se vedea un hol spaţios, plin cu flori, iar la capătul opus se desfăşura voluta unei scări interioare.

Când se apropiară, se deschise o uşă din interiorul holului şi îşi făcu apariţia o tânără femeie cu un copil în braţe. În spatele ei îşi arătă capul o fetiţă frumoasă, care se uita mirată la vizitatori.

— Ei, bună ziua, Tobby, zise doamna Bruce, ce vânt te aduce?

— Bună ziua, doamnă…

— Voiai să-l vezi pe domnul Walter?

Şi în timp ce punea această întrebare, aruncă o privire curioasă

spre Franz Hauser şi spre Tom.

— Doamnă, îi răspunse Tobby, arătându-l cu mâna pe Tom, iată un gentleman care îl cunoaşte de mult pe soţul dumneavoastră…

Tânăra femeie tresări şi, stăpânindu-şi emoţia, murmură:

— Unde l-ai cunoscut pe soţul meu?

— În Anglia, doamnă, spuse Tom cuviincios.

Emoţia tinerei femei creştea vădit.

— În Anglia? se miră ca.

— Da, doamnă.

— …la Perth? Acolo l-ai cunoscut?

— Oh, nu, doamnă… la castelul Pembleton, răspunse Tom şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Cine eşti dumneata? întrebă femeia, nelăsându-l din priviri.

— Numele meu este Tom.

Tânăra femeie nu-şi putu înăbuşi un strigăt de uimire:

— Tom! Tom! spuse ca. Numele dumitale e Tom?

— Da, doamnă.

— Ah, Dumnezeule! exclamă doamna Bruce şi un tremur nervos îi cuprinse tot trupul.

Tom continuă:

— Da, doamnă, mă numesc Tom şi, după tulburarea dumneavoastră, îmi dau seama că sir Walter v-a vorbit deseori despre mine.

— Oh, da, în fiecare zi, răspunse ea.

Şi în acest timp, în curtea principală se auzi tropăitul unui cal. Tom nu mai avu răbdare şi se repezi afară.

Într-adevăr, era domnul Bruce. Tom se apropie. Tremura şi picioarele parcă nu mai voiau să-l asculte, încât fu nevoie ca ocnaşul Tobby, care venise după ei, să-l susţină.

Walter Bruce era un tânăr frumos, până-n 30 de ani, iar chipul bronzat de soare nu mai păstra nicio urmă a cumplitei muşcături veninoase.

La început se uită mirat la Tom, pe care nu îl recunoscu. Credinciosul servitor avea acum părul complet alb.

— Cine este acest om? întrebă el descălecând.

— Stăpâne, bunul meu stăpân! izbucni Tom. Nu mă mai recunoaşteţi?

Domnul Bruce scoase un strigăt de bucurie, apoi, veni spre el.

— Tom! Tom!

— Milord! bâlbâi Tom, vlăguit de puteri. Ştiam eu bine că până la urmă am să vă găsesc…

Stăpânul îl îmbrăţişă şi îl ţinu mult timp strâns la piept. Apoi, zărindu-l pe Franz Hauser şi pe Tobby, le întinse mâna pe rând. Şi cu un surâs trist, abia schiţat pe buze, le spuse…

— Când vă spuneam că sunt lord, nu voiaţi deloc să mă credeţi! Apoi, adresându-se soţiei sale: Dragă Lucy, condu-i pe aceşti oameni de treabă în sufragerie şi dă ordin să li se servească băuturi răcoritoare şi nişte gustări. Eu de-abia aştept să rămân singur cu scumpul meu Tom.

Şi luându-l pe bătrânul servitor de braţ, intrară în casă. Tom continua să tremure şi, ajungând în casă, nu-şi mai putu stăpâni plânsul. Îl îmbrăţişă din nou şi îi spuse:

— Va să zică m-ai căutat tot timpul?

— Se împlinesc şase ani, stăpâne, de când am părăsit Anglia, îi răspunse Tom, şi dacă n-ar fi fost sălbaticii aceia blestemaţi…

— Care sălbatici?

— Oh, milord, suferinţele mele nu sunt nimic pe lângă cele pe care le-aţi îndurat dumneavoastră, răspunse Tom.

— Bunul meu Tom, înainte de a-ţi povesti necazurile şi întâmplările prin care am trecut, vreau să te ascult pe dumneata.

Îşi păstrase acel ton al stăpânului care nu trebuie contrazis.

Tom îi povesti pe scurt cum părăsise Anglia pentru a porni în căutarea nefericitului lui stăpân, lord William.

— Tom, îl întrerupse domnul Bruce, mă frământă un lucru pe care nu mi l-am putut explica niciodată până acum.

— Ce anume, milord?

— Eu mi-am pierdut memoria timp de mai bine de un an şi toţi din jurul meu pretindeau că nu eram în toate minţile. Ultima amintire din fosta mea viaţă se opreşte la momentul când m-am suit în pat, în dormitorul meu de la New Pembleton. Imediat după aceea am simţit că ceva rece îmi umbla pe faţă şi o durere cumplită m-a făcut să scot un ţipăt de groază.

— Şi apoi?

— De la acest punct nu îmi mai amintesc nimic… Într-o dimineaţă m-am trezit ca dintr-un somn greu, ca dintr-un coşmar: De gleznă îmi atârna un lanţ, prins într-o brăţară nituită. Lucram într-o mină de argint. În jurul meu – oameni respingători. Am început să te strig!

— Oh, Dumnezeule! oftă bătrânul servitor, ridicând privirile spre cerul neîndurător.

— Tovarăşii de muncă au început să râdă.

— „Voi nu ştiţi cine sunt eu?” m-am mirat.

— „Eşti Walter Bruce”, mi s-a răspuns în cor.

— „Dar nu e adevărat, eu sunt lordul William Pembleton.”

Ei au râs cu mai multă poftă şi, cum mă copleşise indignarea, un supraveghetor s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— „Ascultă, nu cumva din întâmplare înnebuneşti din nou?”

— „Să înnebunesc din nou?” m-am mirat cu auzindu-l.

Supraveghetorul mi-a întors spatele, oamenii din jur continuau să

râdă de mine, iar seara, pentru că am întrerupt lucrul, am primit şase lovituri de frânghie. Timp de opt zile am strigat, m-am indignat, am făcut apel la dreptatea oamenilor şi a lui Dumnezeu. Eforturi zadarnice însă. Cei în faţa cărora susţineam că sunt lord îmi răspundeau cu toată convingerea că sunt Walter Bruce, de fel din Perth, orăşel din Scoţia, şi că fusesem condamnat la cinci ani muncă silnică.

Spunând aceste cuvinte, lordul William se opri o clipă, zdrobit parcă de povara amintirilor.

Tom continua să plângă…

Capitolul XXXVII

— Eram totuşi foarte sigur de identitatea mea, reluă povestirea domnul Bruce. Amintirile tinereţii îmi reveneau din zi în zi mai clare şi, la un moment dat, inima a început să-mi bată altfel şi m-am trezit spunând în şoaptă un nume: „Miss Anne”. După nenumărate încercări şi depunând eforturi supraomeneşti, am ajuns la comandantul militar al coloniei noastre penitenciare şi l-am implorat să mă asculte. Acesta a consimţit. Am început să-i povestesc trista mea odisee, încercând să-l conving că eu sunt de fapt lordul William şi nu Walter Bruce. Comandantul m-a ascultat cu indiferenţă, fără să mă întrerupă. Apoi a căutat printre dosare, a scos unul, l-a citit şi mi-a spus:

— „Dumneata te numeşti Walter Bruce, eşti în vârstă de douăzeci de ani, şi Curtea criminală din Perth te-a condamnat la deportare. În timp ce te aflai în închisoarea din Perth, ai fost victima unei boli foarte ciudate, şi chipul ţi se desfigurase în aşa hal, încât s-a crezut că eşti pierdut, mai cu seamă că şi înnebuniseşi. Nebunia dumitale a ţinut mai multe luni. A fost nevoie să fii transportat de la Perth la Liverpool pe spinarea unui catâr, căci de umblat pe propriile dumitale picioare nici nu putea fi vorba. Îmbarcat apoi pe un vas al Marinei regale, nebunia dumitale a continuat să-ţi întunece mintea. Abia după ce ai ajuns aici, plaga oribilă care te desfigurase şi care îţi acoperea complet chipul s-a desprins ca o coajă şi a căzut. Din ziua aceea te-ai mai calmat şi s-a putut crede că te-ai însănătoşit.”

Pe măsură ce îl ascultam, nedumerirea îmi paraliza raţiunea şi rămăsesem încremenit. Dar probabil că în felul cum îi vorbisem pusesem atâta elan şi atâta sinceritate, povestindu-i firesc despre relaţiile mele cu lumea în care trăisem, încât i-am zdruncinat convingerea în privinţa identităţii mele. Şi în încheierea întrevederii noastre comandantul mi-a spus:

— „Bine, domnule, am să scriu în Anglia, şi am să cer noi informaţii”.

Timp de un an am nutrit mari speranţe. Dumneata probabil mă

căutai, simţeam acest lucru. Şi nu se poate, îmi ziceam, ca fratele meu să nu fie îngrijorat de această dispariţie.

Tom nu răspunse nimic.

— Şi iată că peste un an am fost chemat la comandant.

— „Ei, m-a întâmpinat comandantul când m-a văzut, ai devenit mai rezonabil?!"

Întrebarea lui m-a îngheţat.

— „Am scris în Anglia", continuă el şi îmi întinse o scrisoare.

Era semnată de lord Evandale Pembleton, da, era chiar semnătura fratelui meu. El îi scria guvernatorului Noii Zeelande:

„Domnule guvernator,

Am avut într-adevăr un frate mai mare. Acest frate, lordul William, a murit la New Pembleton acum doi ani. Moartea lui a fost provocată de muşcătura unei reptile veninoase.

Vă trimit actul său de deces, întocmit de şeful comitatului şi semnat de oameni cu nume prea onorabile pentru ca autenticitatea acestui document să poată fi pusă la îndoială.

Socrul meu, sir Archibald M… m-a sfătuit să adresez o plângere ministrului justiţiei pentru ca ticălosul care îndrăzneşte să uzurpe numele răposatului meu frate să fie pedepsit."

— „Ce ai de spus? m-a întrebat comandantul. Mai stărui în afirmaţiile dumitale?"

Nu i-am răspuns nimic şi bărbia mi-a căzut în piept, înţelesesem. Fratele meu îmi luase titlul, averea şi logodnica. Prin ce mijloace îşi atinsese scopul? Iată întrebarea care mă frământă şi acum şi la care poate nu voi afla niciodată răspuns, încheie domnul Bruce oftând.

— Răspunsul vi-l dau eu, spuse simplu Tom.

— Nu se poate!

— Ba da, stăpâne, continuă Tom ştergându-şi lacrimile. Vă aduceţi aminte de cerşetorul Nizam?

— Bătrânul indian?

— Da, nemernicul acela… Ei bine, Nizam a fost complicele fratelui dumneavoastră.

— Dar ce îi făcusem eu acelui nenorocit?

Tom râse cu amărăciune:

— Ştiţi dumneavoastră cine era el în realitate?

— De unde vrei să ştiu?

— Era sir George Pembleton, ticălosul care l-a trădat pe nobilul dumneavoastră tată şi a dezonorat-o pe lady Eveline.

— Ah! oftă domnul Bruce, sufocat de amărăciune şi indignare.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, continuă Tom. Sir Evandale este demnul său fiu.

Tom îi povesti stăpânului său tot ce se petrecuse cu ani în urmă.

— Dar, se interesă domnul Bruce, după ce l-ai omorât pe ticălos, de ce nu i-ai spus nimic fratelui meu?

— Pentru că voiam mai întâi să vă regăsesc.

— Şi Evandale s-a căsătorit cu miss Anne?

— Aşa cum v-am spus, eu am plecat de la New Pembleton chiar în ziua căsătoriei lor, şi Tom începu să îi povestească de ce întârziase atâta şi ce păţise în insula canibalilor.

— Deci, când guvernatorul Noii Zeelande a scris în Anglia, tu plecaseşi de la New Pembleton?

— Da, plecasem de mult.

Domnul Bruce rămase un timp pe gânduri, apoi reluă firul povestirii:

— Din ziua în care guvernatorul mi-a comunicat scrisoarea „Lordului" Evandale, m-am resemnat. Tovarăşii mei de muncă şi de nenorocire continuau să-mi spună în bătaie de joc milord, iar eu încetasem să mai fiu mândru că făceam parte din înalta aristocraţie engleză. Şi anii au trecut… Într-o bună zi mi s-a adus la cunoştinţă că s-a împlinit ispăşirea pedepsei şi că sunt liber.

— „Bruce, mi s-a adresat comandantul, înmânându-mi o mică sumă de bani, rodul muncii mele cumplite pe timp de cinci ani, Bruce, omule, ai de ales: să fii repatriat în Anglia, sau să te îndrepţi spre Australia, unde vei găsi de lucru. Poţi însă tot atât de bine să rămâi aici…"

Am optat pentru a doua soluţie. M-am îmbarcat şi am pornit spre Melbourne. Am ajuns acolo într-o zi de târg. Un fermier din nord-vest m-a angajat să-i păzesc turmele şi m-a luat cu el. Fermierul acela era tatăl lui miss Lucy. Suferinţele, viaţa aspră pe care o dusesem, contactul cu oamenii aceia corupţi, în mijlocul cărora trăisem atâta amar de vreme, nu reuşiseră să-mi altereze educaţia şi să uit bunele maniere. Aici, prietene, începe un roman de dragoste prea lung ca să ţi-l pot povesti. Cert este că o uitasem cu desăvârşire pe miss Anne. Începeam să oftez după miss Lucy. După doi ani am câştigat încrederea şi bunăvoinţa fermierului. Într-o zi m-a luat de o parte şi mi-a spus:

— „Domnule o iubeşti pe fiica mea şi fiica mea te iubeşte pe dumneata. În Anglia o asemenea căsătorie ar fi ceva monstruos. Dar în Australia lumea gândeşte altfel. Şi, apoi, mi-ai povestit viaţa dumitale şi cred absolut tot ceea ce mi-ai spus."

Astfel, încheie domnul Bruce, am devenit soţul fiicei sale, miss Lucy; şi nu după mult timp am rămas moştenitorul lui, iar astăzi pot spune că sunt fericit.

— Dar, milord, izbucni Tom, sper că acuma, după ce aţi aflat adevărul, nu vă mai gândiţi să rămâneţi aici?

— Ba da, prietene.

— Cum, renunţaţi să vă revendicaţi drepturile?

— La ce bun? zise cel care purtase titlul de lord şi care acum se mulţumea să fie domnul Bruce, fermier australian.

— Dar este cu neputinţă, milord!

— Sunt fericit, repetă tânărul lui stăpân.

Tocmai atunci intră frumoasa lui soţie, ţinând de mână un copil, iar altul în braţe.

— Priveşte şi tu… zise domnul Bruce. Ce îmi mai pot dori?

Capitolul XXXVIII

Tom petrecu mai multe luni la ferma domnului Bruce, implorându-l în fiecare zi să nu îşi uite adevărata sa identitate.

— Întoarceţi-vă în Anglia, milord, îl ruga el, trebuie să vă reluaţi numele şi să reintraţi în posesia castelului şi a averii strămoşilor dumneavoastră.

— Nu, prietene, eu sunt fericit aici şi aici voi rămâne. Mai bine scrie-i soţiei tale să vină şi ea să stea cu noi, îi spunea domnul Bruce când îl vedea pe Tom în prada disperării.

Tom însă nu renunţa la ideea de a-l convinge pe fostul său stăpân.

— Nu se poate, trebuie să vă întoarceţi, trebuie să mergem înapoi în Anglia, milord.

— Ascultă-mă bine, sărmanul meu Tom, îi spuse într-o zi domnul Bruce.

— Sunt numai urechi, stăpâne.

— Să presupunem prin absurd că îţi voi urma sfaturile.

— Doamne, ce fericire!

— Şi ne întoarcem în Anglia…

— Exact.

— Şi ne prezentăm la castel, unde voi da ochii cu fratele meu.

— Va trebui fără discuţie să vă recunoască!

— Ascultă ce-ţi spun: nu numai că va refuza acest lucru, dar mă va şi acuza că sunt un impostor.

— Bine, dar îi dovedim…

— Ce să-i dovedesc? Eu am acum o stare civilă: sunt Walter Bruce, un ocnaş eliberat, şi nimic altceva.

— Ah, insistă iarăşi Tom, care nu voia să accepte acest raţionament, dacă sir Evandale va refuza să vă recunoască, există totuşi cineva care în mod sigur nu va fi de aceeaşi părere cu el.

— Cine anume?

— Miss Anne!

Lordul William îşi încruntă uşor sprâncenele.

— Nu. Eu nu o mai iubesc de mult pe miss Anne; de altfel, îmi iubesc foarte mult soţia…

Tom păru înfrânt şi nu mai insistă. A doua zi o luă de la capăt.

Dar o întâmplare neprevăzută şi neaşteptată îi aduse câştig de cauză. În Australia averile se fac repede. Însă deseori ele sunt distruse şi mai repede. Lumea veche a creat acolo un popor cu totul nou – foşti aventurieri, foşti criminali care şi-au ispăşit pedepsele, unii mai grăbiţi decât alţii să-şi croiască un drum, iar îndeletnicirile lor nu cunosc limite. Mai întâi ocnaş, apoi deportat şi în cele din urmă eliberat, omul munceşte în mine şi adună avere foarte repede; sau, angajat pentru început să păzească turmele, trece cu uşurinţă peste bariera care îi desparte pe muncitor de patron, pe cioban de fermierul care îl plăteşte. Averea acestuia din urmă este însă nesigură, pradă oricăror răsturnări neaşteptate. În ajun, să zicem, fermierul s-a culcat bogat. E stăpânul a o sută de mii de oi care pasc ierburile grase; proprietatea lui se întinde pe 18 leghe pătrate de pământ pe care şi le-a ales să-i fie moşie, fiindcă legea îngăduie oricărui om să stăpânească atâta pământ cât poate să muncească.

A doua zi acelaşi fermier se trezeşte ruinat.

Cum s-a putut întâmpla acest fenomen? Australia este împânzită de negri fugiţi de prin coloniile în care au fost sclavi. Ajunşi aici, trăiesc din furturi, din tâlhării şi din incendii. În această insulă mare cât un continent, autorităţile au organizat împotriva răufăcătorilor o legiune de negri disciplinaţi, numită Jandarmeria neagră. Această trupă, cu toate că este foarte temută şi aduce mari servicii ţării, nu poate totuşi să-i apere pe coloniştii albi din interior.

Negrii fugari, cum se numesc nesupuşii, de obicei se mulţumesc să fure câteva vite. Dacă bănuiesc însă că reacţia vreunui fermier le va aduce necazuri serioase, atunci organizează împotriva lui o adevărată expediţie. Într-o noapte dinainte hotărâtă îi împresoară locuinţa, care e apărată de ziduri înalte şi şanţuri adânci. Paza o asigură sutele de servitori devotaţi celui care le este stăpân. O haită de câini zdraveni, pe jumătate sălbatici, sunt mereu treji prin curţi şi pe la intrările saivanelor.

Dar negrii din expediţie vin cu sutele, ba chiar cu miile. Iar dacă locuinţa este izolată de toate celelalte şi nu sosesc ajutoare în mare grabă, fermierul respectiv se poate socoti pierdut. Este adevărat că uneori îi vor cruţa viaţa, însă dau foc casei şi construcţiilor, culcă la pământ copacii, otrăvesc fântânile, iar vitele pe care nu le pot lua cu ei le căsăpesc.

Atunci totul va trebui să fie luat de la început.

Pământul în Australia nu are valoare decât datorită braţelor care îl cultivă şi turmelor care îi pasc iarba grasă şi sărată. Odată dispăruţi servitorii şi odată împrăştiate turmele, fermierul nu mai este altceva decât un sărăntoc.

O asemenea nenorocire avea să i se întâmple şi lui Walter Bruce.

Trăise întotdeauna în bună înţelegere cu toţi fugarii. Când dădeau târcoale locuinţei, el le trimitea pâine, carne şi rachiu. Iar aceştia îi respectau turmele şi îi spuneau *albul cel bun*.

Un roman de dragoste veni însă să strice toată această orânduială. Se întâmplă ca şeful unei bande de temut, pe nume Kukuren, să se îndrăgostească de o tânără mulatră care slujea la ferma domnului Bruce. Atât de tare îi plăcea fata, încât îndrăzni într-o bună zi să vină şi să o ceară în căsătorie domnului Bruce. Acesta îi răspunse:

— Adresează-te ei. Dacă vrea să te urmeze, eu nu am nimic împotrivă.

Kukuren însă fu refuzat. Mulatra nici nu voia să audă de el. Atunci banditul jură să se răzbune. La câteva zile, într-o noapte fără lună, pătrunse pe furiş în locuinţă, sărind peste ziduri, ajunse în camera mulatrei şi o răpi. Fata începu să ţipe. Unul dintre ciobanii fermierului luă puşca, se aşeză la fereastră şi, când cu greu văzu prin întuneric o siluetă care fugea, ochi şi trase. Omul căzu, lovit de moarte. Dar cum acesta era chiar Kukuren, şeful puternic şi temut, domnul Bruce înţelese imediat că este pierdut.

Într-adevăr, începând din noaptea următoare, ferma lui fu asediată de un mare număr de tâlhari, pe care fermierii australieni îi porecliseră demonii lumii.

A fost un asediu şi o luptă îndârjită. Domnul Bruce se apără cu îndrăzneală. Servitorii lui căzură pe rând, doborâţi de săgeţile otrăvite ale sălbaticilor, care până la urmă dădură foc fermei.

Baricadat cu soţia, copiii şi câţiva servitori, domnul Bruce încă se mai lupta când, în sfârşit, sosi Jandarmeria neagră. Demonii dezlănţuiţi o luară la fugă şi se făcură nevăzuţi. Domnul Bruce scăpă cu viaţa. Dar de aici înainte se putea socoti ruinat.

Din fericire mai exista chimirul lui Tom, în care rămăseseră vreo opt sute de lire. Însemna că aveau mai mult decât le trebuia pentru a se întoarce cu toţii în Europa.

— Acum, îi spuse Tom cu un uşor ton de izbândă, acum într-adevăr nu mai aveţi motive să nu redeveniţi lordul Pembleton!

— Din păcate! îi răspunse domnul Bruce. Dacă aş fi singur, aş rămâne pe loc şi aş încerca să-mi refac averea; am însă o soţie şi doi copii şi numai când mă gândesc la ei mă înspăimântă sărăcia.

— În sfârşit! exclamă fericit Tom.

*

* *

După o lună, Walter Bruce, împreună cu familia şi credinciosul lui servitor se îmbarcau la Melbourne pe un vas care naviga spre Anglia. Cu opt zile înaintea plecării, Tom îi scrisese lui Betsy:

„În sfârşit, sosim. În şase luni lordul William va fi la Londra!”

Şi pe când Tom părăsea Australia cu sufletul plin de nădejde, Walter Bruce se despărţea de această ţară cu lacrimi în ochi, gândindu-se la ferma pierdută, la minunatele păşuni şi la casa în care trăise atât de fericit…

Capitolul XXXIX

Să ne întoarcem pentru o clipă la Londra.

Vara e în toi. Cu alte cuvinte, suntem în plin sezon. Londra, atât de ceţoasă iarna, îşi are zilele ei de vară scăldate în soare şi aer curat. Atunci cupolele edificiilor strălucesc, străzile sunt pline de veselie, parcurile şi pieţele sunt asaltate de oameni care par fericiţi că trăiesc.

Hyde-Park merită cu deosebire să fie vizitat în acele zile. Echipaje, călăreţi, pietoni se încrucişează în toate sensurile. Târziu, după asfinţitul soarelui, în Hyde-Park dăinuie animaţia. Logodnici îndrăgostiţi, copii zgomotoşi jucându-se pe malul Serpentinei, bătrâni întineriţi de soare şi femei vaporoase visând cerul Italiei şi îndepărtatul azur care scaldă Mediterana. Tot acest du-te-vino respiră din plin briza înserării care ia locul căldurii moleşitoare de peste zi.

Este ora 8 şi o ultimă geană de lumină a zilei mai dăinuie în coroanele bogate ale falnicilor copaci.

O tânără femeie, ţinând de mână un copil şi urmată de doi lachei spătoşi, se plimba pe malul râului. Nu demult acestei tinere i se spunea miss Anne. Astăzi toată lumea ştie că este lady Evandale Pembleton. Copilul pe care îl ţine de mână este fiul ei. De câteva minute, însă, tânăra pare neliniştită. A observat că de la distanţă o urmărea un bărbat. Cine să fie acest îndrăzneţ? Nu îşi dădea seama, pentru că nu l-a putut vedea mai de aproape. Totuşi, ţinuta şi înfăţişarea lui sunt ale unui gentleman. În plus, are părul complet alb.

Îndârjirea cu care o seconda sfârşi prin a o speria. La un moment dat gentlemanul se hotărî. O luă înaintea celor doi lachei şi se apropie cu pălăria în mână.

Lady Pembleton avu mai întâi un gest de spaimă. Gentlemanul însă i se adresă:

— Milady, nu mă mai cunoaşteţi?

Lady Pembleton scoase un ţipăt:

— Tom! spuse ca.

— Da, milady.

— Tom, credinciosul servitor al bietului lord William? Te credeam mort!

— După cum vedeţi, milady, sunt viu, într-adevăr viu, spuse Tom.

Lady Pembleton nu-şi putu stăpâni uimirea şi se uita la el ca la o fiinţă venită de pe tărâmul celălalt.

— Milady, continuă Tom, de-abia am sosit din Australia. Şi sunt aici anume ca să vă văd.

— Pe mine?

— Pe dumneavoastră, milady.

— Deci nu întâmplarea te aduce în calea mea.

— Nu, milady, v-am mai spus; iată, se împlinesc opt zile de când mă învârtesc în jurul casei dumneavoastră…

— De ce nu ai intrat?

— Pentru că eu voiam să vă văd numai pe dumneavoastră.

— Ah! tresări lady Pembleton speriată.

— Milady, nimeni nu trebuie să audă ceea ce vreau să vă spun.

— Tonul dumitale misterios mă umple de uimire, Tom.

— Neapărat trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, acordaţi-mi doar câteva minute, milady, vă rog…

— Ei bine, mergi alături de mine şi vorbeşte. În acest moment suntem aproape singuri. În orice caz, nimeni nu ne va auzi.

— Trebuie să vă dezvălui un secret… un secret care v-ar fi adus multă fericire acum câţiva ani…

— Ah!

— Şi care acum vă va umple inima de chinuitoare tristeţe.

— Tom, într-adevăr mă sperii.

— Milady, v-am mai spus adineauri că vin din Australia. Am întâlnit acolo un om care îşi amintea de dumneavoastră, care se gândea ades la dumneavoastră…

— Cine oare poate să se gândească la mine tocmai din Australia? întrebă nepăsătoare lady Pembleton.

— Walter Bruce.

— Numele acesta nu-mi spune nimic, Tom.

— Bine, fie, dar înainte de a purta acest nume, îl chema altfel.

— Cum?

— Lord William Pembleton.

Lady Anne Pembleton scoase un ţipăt. Apoi, uitându-se stupefiată la Tom, îi spuse:

— Dumneata eşti nebun! Dumneata ştii bine că lordul William a murit…

— Aşa am crezut şi eu, milady.

— Dar eu l-am văzut mort, Tom.

— Nu pe adevăratul lord William l-aţi văzut dumneavoastră mort, milady.

— Ah!

— Era un ocnaş pe nume Walter Bruce.

— Sărmanul meu Tom, spuse plină de compasiune lady Pembleton, îmi dau seama că durerea pricinuită de moartea nefericitului dumitale stăpân ţi-a zdruncinat mintea…

— Nu, milady, nu am mintea zdruncinată; nu, nu sunt câtuşi de puţin nebun.

— Totuşi…

— Vă implor să mă ascultaţi până la capăt.

Lady Pembleton îşi stăpâni cu greu un gest de nerăbdare. Apoi se uită în jurul ei. Erau singuri. Cei doi lachei, văzând-o pe nobila stăpână vorbind nestingherită cu un gentleman, rămăseseră respectuoşi la distanţă.

— Fie, spuse ea în cele din urmă. Te ascult.

— Milady, vă repet, lordul William nu este mort. Oh, este greu de imaginat câte nenorociri s-au abătut asupra stăpânului meu…

Şi Tom îi povesti tot ceea ce ştia, tot ceea ce văzuse şi tot ceea ce făcuse. Lady Pembleton părea neîncrezătoare.

— Ah, spuse atunci Tom cu un accent de triumf, când îl veţi vedea, va fi imposibil să nu-l recunoaşteţi.

— Când îl voi vedea? se miră lady Pembleton. Cum, nu este în Australia?

— Nu, locuieşte la Londra.

Tânăra femeie simţi că ameţeşte.

— La Londra! Omul acela este la Londra?

— Omul acela pe care l-aţi iubit şi pe care l-aţi plâns!

— Şi spui că îl voi vedea?

— Da, îl veţi vedea!

Vorbind, ajunseseră la o cotitură a râului. Pe o bancă, la umbra unei sălcii stătea un om, încă tânăr, cu toate că faţa lui păstra urmele unor grele suferinţe. Văzând că cei doi se apropie, omul se ridică.

— Miss Anne, spuse el înclinându-se.

Lady Pembleton tresări.

— Iată-l, spuse Tom.

Lady Pembleton îl privi îndelung şi cu nepăsare pe Walter Bruce. Apoi, întorcându-se spre Tom:

— Bietul meu prieten, omul acesta într-adevăr seamănă puţin cu lordul William, dar nu este el. Lordul William a murit.

Walter Bruce nemaiputând suporta această înfruntare, o luă la fugă.

Tom îl auzi strigând:

— Pentru ce oare mai trăiesc? Ştiam eu bine că nu mă va recunoaşte!

Capitolul XL

În oraş, în apropiere de Saint-Paul, există o stradă numită Pater-Noster. Este strada librarilor. Totuşi, nu numai a librarilor; locuiesc aici şi muncitori şi negustori şi mici rentieri şi slujbaşi modeşti. Ba, pe această stradă, la numărul 17, se afla şi un solicitor. Solicitor în

vremurile noastre înseamnă un avocat consultant şi pledant. Solicitorul câştigă mulţi bani. Mai întâi pentru că e plătit scump şi apoi pentru că amână procesele de la un termen la altul. Clientul care a intrat bogat în biroul unui solicitor iese din mâna lui în mod frecvent în sapă de lemn. Ruinat, dar cu procesul câştigat.

Deci, la numărul 17, pe strada Pater-Noster, era biroul unui solicitor. El se numea domnul Simonus şi printre colegii de breaslă se bucura de multă consideraţie pentru că era într-adevăr foarte talentat. Fiecare cuvânt de-al lui valora pe puţin o guinee, iar ca solicitor se dovedea expeditiv. Om încă tânăr, înalt, cu uşoară tendinţă de obezitate, cu părul rărit pe la tâmple şi chelia pe creştet, cu faţa încadrată de favoriţi frumoşi, castanii, roz în obraji, cu ochii albaştri şi buze subţiri, cu bărbia crestată de o gropiţă caracteristică oamenilor energici – acesta era portretul domnului Simonus.

Fiind de o bonomie rar întâlnită, dublată de multă generozitate şi modestie, orăşelul lui natal îl împinsese spre Camera Comunelor, dar domnul Simonus nu acceptase această cinste. „Nu am încă destulă avere ca să-mi pot închina tot timpul măruntelor treburi publice”, motivase el.

Domnul Simonus îţi rezolva uneori foarte repede cauza care te aducea la el. Ecourile patetice, dar şi violente, ale elocinţei sale mai răsunau încă în sala Curţii de Apel de la Drury Lane, unde domnul Simonus apărase un irlandez compromis în ultimele evenimente ale fenianismului şi reuşise să îl achite. Dar ceea ce impresionase şi chiar fascinase populaţia londoneză fusese faptul că irlandezul împricinat nu avusese în buzunar nici măcar zece pence, iar domnul Simonus îi pledase cauza numai de amorul artei. E drept că şi el, ca oricare englez care se respectă, ştia bine cât valorează reclama.

Deci, într-o dimineaţă domnul Simonus sosi în Pater-Noster.

La Londra orice om de afaceri sau om de legi care se respectă îşi are birourile, cabinetul de avocatură sau de notariat într-o stradă foarte frecventată şi cu vad comercial, dar locuieşte în altă parte, la două sau trei leghe de centru, într-una din acele case frumoase, înconjurate de grădini.

Domnul Simonus venea de obicei în Pater-Noster în jurul orei 11 şi totdeauna se întorcea acasă pentru a lua masa.

Într-o seară, când tocmai cobora din cabrioletă şi voia să intre în aleea destul de întunecoasă şi umedă care ducea spre locuinţa sa, văzu un om care părea că îl aştepta acolo de mult, căci imediat îi sări în cale şi, scoţându-şi pălăria, îi spuse politicos:

— Iertaţi-mă, domnule Simonus…

Omul era îmbrăcat corect. Domnul Simonus îl măsură. Parcă îl mai văzuse undeva. Dar unde?

— Îmi dau seama că nu mă recunoaşteţi, domnule Simonus, zise

omul.

— Într-adevăr… totuşi… mi se pare…

— Sunt aproape zece ani de când nu ne-am mai văzut.

— Oh, atunci e explicabil…

Necunoscutul continuă:

— Sunt clientul biroului încă de pe când eraţi prim-secretar…

— Da? se miră domnul Simonus.

— Da, veneam la dumneavoastră din partea lordului Pembleton, numele meu e Tom. Eu vă aduceam pe atunci actele nobilului meu stăpân.

— Exact! Acum îmi amintesc, desigur, vă recunosc, spuse domnul Simonus.

— Domnule, aş dori să îmi acordaţi numai câteva minute, să vă vorbesc despre o chestiune extrem de delicată şi tot atât de importantă.

— În cazul acesta, poftiţi în cabinetul meu, şi domnul Simonus îl conduse în casă, într-un birou mai izolat. Tot în serviciul nobilei familii sunteţi? întrebă domnul Simonus.

— Da şi nu, răspunse Tom.

Avocatul îl privi mirat.

— Am plecat din serviciul lui sir Evandale, continuă Tom, dar am rămas servitorul credincios al lordului William.

Cum aproape în tot Regatul Unit se auzise că lordul William murise şi că sir Evandale îşi moştenise fratele, domnul Simonus îl privi şi mai mirat, gândindu-se dacă nu cumva are de-a face cu un nebun.

Tom însă vorbea plin de convingere şi nimic din atitudinea, privirea sau formularea frazelor sale nu trădau vreun simptom de nebunie.

— Scuzaţi-mă, zise domnul Simonus, dar poate ar trebui să fiţi mai explicit.

— Este exact ce doresc şi eu, dacă binevoiţi să mă ascultaţi.

— Poftim, vă ascult!

Avocatul Simonus era de felul lui calm şi, datorită meseriei pe care o practica, devenise şi mai tolerant. Spirit practic înainte de orice, el ştia că în relatarea cea mai dezlânată sau cea mai încâlcită a clientului exista întotdeauna o latură care putea fi utilă apărării şi că cele mai interesante speţe nu sunt niciodată cele simple.

— Domnule Simonus, reluă Tom, domnul Goldery, stimatul dumneavoastră predecesor, a fost foarte devotat lordului Evandale Pembleton, tatăl stăpânului meu. Domnul Goldery a fost în primul rând un om foarte cinstit.

— La rândul meu, sunt mândru că mă bucur de aceeaşi faimă, spuse liniştit domnul Simonus.

— Tocmai pentru că sunt convins de acest lucru am venit să vă

văd, zise Tom.

— Vă ascult, îl îndemnă domnul Simonus.

Un om care cunoaşte şi tălmăceşte legile este un fel de duhovnic; lui îi spui tot ce ai pe suflet, iar el trebuie să te asculte cu multă răbdare şi înţelegere.

Tom îi povesti întâmplarea cu sir George Pembleton, crima mârşavă de care se făcuse vinovat faţă de fratele său şi cum din acea crimă venise pe lume sir Evandale. Nu ascunse absolut nimic: nici spaimele tinerei lady Eveline, nici copilăria lordului William alături de a fratelui său, sir Evandale; în cele din urmă ajunse la drama cumplită care se petrecuse la New Pembleton, acea crimă a înlocuirii celor două trupuri: al lordului William, care delira cuprins de veninul otrăvitor, cu al ocnaşului Walter Bruce, omorât de aceleaşi iscoade tocmai în acest scop.

După ce termină ce avea de spus, Tom se uită la domnul Simonus şi aşteptă.

— Tot ceea ce mi-ai povestit, zise avocatul, este fără îndoială adevărat, însă absolut neverosimil. Acum, admiţând că iau cazul acesta, cum crezi dumneata că aş putea să îl apăr?

— Susţinând revendicările lordului William!

— Ce revendicări?

Şi domnul Simonus avu un surâs care îl nelinişti pe Tom.

— Dar este cum nu se poate mai simplu, zise bietul om. Lordul William, nefiind mort, înţelege să îşi recapete vechea identitate, să reintre în posesia titlurilor şi a averii sale.

— Toate acestea sunt absolut imposibile.

— Nu înţeleg.

— Pentru că în faţa legii lordul William este mort, iar actul său de deces este perfect legal.

— Dar dacă dovedim substituirea?…

— Cum o puteţi dovedi?

— Povestind tot ceea ce s-a întâmplat, aşa cum v-am povestit şi dumneavoastră.

— Nu vă va crede nimeni, spuse domnul Simonus ridicând din umeri.

— Totuşi…

— Un singur om ar putea să depună o mărturie care să aibă într-un fel valoare în această afacere, zise domnul Simonus.

— Cine?

— Locotenentul care escorta ocnaşii şi care a fost, după spusele dumitale, complice cu sir George Pembleton.

— Bine, îl vom găsi! spuse Tom, plin de elan.

— Nu mă îndoiesc că îl vei găsi, dar mărturia nu ţi-o va da.

— Va fi obligat să vorbească!

Domnul Simonus ridică din umeri! Apoi, după o clipă de gândire, spuse:

— Uite ce este. Înainte de toate, trebuie să fii practic. Acum, e rândul dumitale să mă asculţi, domnule Tom.

— Vorbiţi, domnule Simonus, sunt numai urechi, spuse Tom plin de încredere în dreptatea cauzei sale.

Capitolul XLI

Domnul Simonus continuă:

— Cel pe care îl numeşti stăpânul dumitale şi care, la urma urmelor, poate foarte bine să fie într-adevăr lordul William, zici că a fost ocnaş?

— Da, domnule, răspunse Tom.

— Sunt aproape zece ani de când a părăsit Anglia, nu-i aşa?

— Da, aproape zece ani.

— În consecinţă, fizicul lui este de nerecunoscut pentru orice persoană care nu ar avea interes să îl recunoască?

— Din păcate…

— Stăpânul dumitale, deci, se va prezenta în faţa lordului Evandale, iar lordul Evandale poate ridica din umeri. Şi în acelaşi fel poate fi primit şi de către soţia lordului.

— Dacă tot trebuie să cunoaşteţi adevărul, domnule, zise Tom, ei bine, atunci aflaţi că stăpânul meu a şi văzut-o pe lady Pembleton.

— Da?

— Şi ea nu l-a recunoscut.

— Motiv în plus, urmă domnul Simonus, ca să accepţi propunerile mele.

— Care anume?

— E foarte uşor de ghicit că atât dumneata, cât şi stăpânul dumitale, de altfel, v-aţi întors din Australia fără prea mari resurse de trai.

Tom nu răspunse nimic.

— Ştii tot atât de bine ca şi mine, continuă domnul Simonus, că lordul Evandale este peste măsură de bogat. Sunt sigur că l-am putea determina să accepte o tranzacţie.

— La o tranzacţie vă gândiţi? întrebă Tom plin de vioiciune.

— Să zicem, la o tranzacţie cam în felul acesta: lordul William, să consimtă să-şi menţină numele de Walter Bruce şi să se întoarcă în Australia.

— Dar…

— Iar lordul Evandale să-i dea, în schimb, treizeci, patruzeci sau cincizeci de mii de lire.

— Sunteţi nebun! spuse Tom fără să se mai controleze.

— Crezi?

— Stăpânul meu nici nu se gândeşte să renunţe la vreunul din drepturile sale.

— Vrea să redevină lord?

— Da.

— Şi să reintre în deplina şi întreaga posesiune a averii sale?

— Desigur!

— Ei bine, dumneata eşti nebun, iar el şi mai nebun decât dumneata, domnule Tom! spuse avocatul.

— Oh, domnule!

— Şi am să-ţi demonstrez acest lucru, continuă domnul Simonus. Aşa cum ţi-am spus, un singur om, locotenentul de ocnaşi Percy, ar putea să depună o mărturie demnă de luat în seamă.

— Dar vă repet, îl voi găsi pe acest om, vă jur!

— Şi eu îţi repet că se va feri să divulge adevărul…

— Va trebui…

— Şi chiar de-ar face-o, continuă domnul Simonus, aceasta nu ne-ar servi prea mult.

— Cum aşa?

— Pentru că mărturia unui paznic de ocnaşi, adică a unui om atât de neînsemnat în ierarhia socială, nu va inspira prea multă încredere; şi ţi-o repet, adăugă domnul Simonus, acel om este singurul care ar putea ceva, la nevoie.

— Îl voi găsi, domnule Simonus! repetă Tom.

— Acum, presupunând că îl vei găsi pe acest locotenent Percy şi că va accepta să vorbească, dumneata, nu-i aşa, începi să îţi faci iluzii că totul se termină aici?

— Păi cum altfel?

— Eşti cu totul greşit. Ministrul de justiţie nu se va amesteca în ruptul capului în această afacere. Lordul Evandale este membru al Camerei Lorzilor; el face parte din Parlament; trebuie, pentru a-l acţiona în justiţie, o autorizaţie a înaltei Camere. Camera va consimţi oare? Este puţin probabil. Deci, împotriva lordului Evandale nu vei avea de ales decât calea unui proces. Şi dumneata ştii, domnule Tom, procesele costă scump în Anglia. În ceea ce mă priveşte, nu aş porni această acţiune decât dacă mi s-ar plăti o cauţiune de zece mii de lire.

— Zece mii de lire? exclamă Tom.

— Cel puţin.

— Două sute cincizeci de mii de franci francezi!

— Şi încă nu aş acoperi toate cheltuielile procedurii, spuse domnul Simonus.

— E de necrezut să-ţi trebuiască atâţia bani numai pentru a-ţi lua înapoi ceea ce îţi aparţine! se miră Tom.

— Eu nu spun că dumneata nu ai dreptate, însă aşa este.

— Dar atunci…

— Atunci, crede-mă, stăpânii dumitale ar fi mai înţelepţi dacă s-ar resemna la o tranzacţie.

— Niciodată! spuse Tom.

— Cum ţi-e voia… Dar e bine totuşi să fii atent… îl preveni domnul Simonus.

Tom îl privi cu interes.

— Lordul Evandale, continuă domnul Simonus, are o situaţie pe care eu, unul, o consider inexpugnabilă. Deci, ia seama, dacă tot ce mi-ai spus este adevărat, înseamnă că este un om fără scrupule.

— Şi atunci?

— Ei bine, dacă ai de gând să faci scandal, el nu se va da în lături de la nimic.

— Suntem pe pământul Angliei libere! spuse Tom cu mândrie.

Domnul Simonus ridică pentru a nu ştiu câta oară din umeri. Tom se pregăti de plecare şi, întinzându-i mâna, îi spuse:

— Văd, domnule avocat, că mi-am făcut iluzii contând pe sprijinul dumneavoastră.

— Domnule Tom, zise ferm avocatul, eu vă stau la dispoziţie, atât dumitale cât şi lordului William pentru a-l determina pe fratele său să încheie o tranzacţie.

— Noi nu vrem tranzacţie, spuse Tom iritat. Rămâneţi cu bine, domnule Simonus.

— La revedere, domnule Tom!

Şi avocatul îl conduse până la uşă, iar aici îi mai spuse:

— Ne vom revedea…

— Nu cred, domnule.

— Eu sunt convins…

Tom plecă grăbit. Coborî strada Pater-Noster, apoi Sermon Lane şi ajunse la malul Tamisei. De aici luă şalupa de Springfield şi trecu de cealaltă parte, în Borough. Odată ajuns pe malul drept al fluviului, o porni pe jos, străbătând Adam's Street, cunoscută bine de cititorii noştri. Aici locuia Betsy şi tot în această casă fusese găzduit şi lordul William, cu soţia şi cei doi copii, când se întorsese din Australia.

Necăjit cum era, Tom intră direct în camera lui şi nu la lordul William.

— Ei, ce-ai făcut? îi întâmpină Betsy.

— Oamenii legii n-au pic de inimă, draga mea, spuse Tom, dând amărât din cap.

Şi îi povesti tot ce discutase cu domnul Simonus.

— Lasă, nu mai fi necăjit, zise Betsy, avocatul are dreptate, dar numai până la un oarecare punct. Totuşi, mai am o nădejde…

— Care?

— Puţin înainte de a veni tu, când am ieşit să fac piaţa, începu

Betsy pe un ton misterios, m-am încrucişat cu o doamnă care purta o pălărie cu voal gros lăsat peste faţă; părea că vrea ceva, căuta ceva…

— Cine să fie? se miră Tom.

— Silueta şi mersul parcă ar fi fost ale lui miss Anne.

Tom tresări.

— Şi bănuiesc, mai zise Betsy, că vrea să-l vadă pe domnul nostru…

Spunând acestea, Betsy se apropie de fereastră şi se uită atentă în stradă. Apoi, deodată…

— Fii atent, uite-o acolo…

Tom se apropie şi privi curios spre locul unde îi arăta soţia lui.

Capitolul XLII

Văzu într-adevăr o doamnă care tocmai îşi ridicase voaleta şi căuta cu privirile în dreapta şi în stânga străzii.

— Da, Betsy, ai dreptate, e chiar ea, zise Tom.

Apoi femeia traversă strada şi cu paşi siguri intră în aleea îngustă a casei.

— Stai aici, Betsy, îi spuse Tom, mă duc în întâmpinarea ei.

Şi se repezi pe scară.

Femeia care începuse să urce se încrucişă cu el la palierul etajului.

— Milady? întrebă încet Tom.

— Te căutam, spuse aceasta tremurând.

Părea uşor jenată că pătrunsese în acest loc sordid. Apoi, apucându-i braţul, îi şopti:

— Am venit fără ştirea soţului meu. Aş dori să-l revăd pe cel care spui că este lordul William.

— Este aici, răspunse Tom.

— Chiar în casa aceasta?

— Da, acolo e uşa apartamentului unde locuieşte.

— Şi… acuma e singur?

— Nu, spuse Tom. E cu soţia şi copiii săi.

— Copiii… soţia?…

Pronunţă aceste cuvinte cu o intonaţie stranie. Emoţia care până atunci o tulburase dispăruse subit.

— Vreau să-l văd între patru ochi, spuse ea.

— Poftiţi, urcaţi-vă la mine. Eu şi Betsy vom ieşi, iar dumneavoastră veţi putea vorbi cu lordul William nestingherită.

Lady Pembleton ezită o clipă; poate ar fi vrut să plece în acel moment, cine ştie, poate regreta îndrăzneţul ei demers, dar era prea târziu. Tom o şi luase de braţ, ajutând-o să urce.

Lordul William fu nespus de tulburat când auzi că lady Pembleton dorea să-l vadă.

— Zilele trecute nu m-a recunoscut, spuse el; astăzi sunt sigur că-şi va aminti de mine… Genunchii îi tremurau când deschise uşa camerei lui Tom. Lady Pembleton rămăsese în picioare, cu voalul tras pe faţă. Când Tom şi Betsy ieşiră, îşi ridică voalul. Lady Pembleton şi lordul William se priviră îndelung, în tăcere. Fiecare din ei ezita, neîndrăznind să vorbească. În sfârşit, lady Pembleton, cu un efort vădit, spuse:

— Domnule, am vrut neapărat să vă revăd.

— Mă recunoaşteţi, milady, îmi dau bine seama, spuse lordul William.

Fără să răspundă la această întrebare, ea continuă:

— Suntem singuri aici, nu-i aşa, domnule?

— Absolut singuri!

— Nu ne poate auzi nimeni?

— Nimeni.

— Am vrut să vă văd ca să vă ofer tot sprijinul meu.

— Ah! tresări el.

— Domnule, continuă lady Pembleton, eu l-am văzut pe lordul William mort şi totuşi dumneavoastră susţineţi că trăieşte.

— Sunt eu!

— Fie, să admitem!

— Nu vă înţeleg, milady!

— Vă implor, spuse ea cu deferenţă, să mă ascultaţi până la capăt.

— Vă ascult.

— V-am crezut deci mort, şi numai Dumnezeu ştie cât v-am plâns…

Vorbind, ochii i se umplură de lacrimi.

— V-am plâns, reluă ea, şi timp de câteva luni am refuzat cu îndârjire să mi se vorbească despre căsătorie. Doream să trăiesc şi să mor logodită cu un mort. Dar tatăl meu mă chinuia. Lordul Evandale mă iubea… Am cedat, învinsă de insistenţele lor, şi am dat astfel ascultare tatălui meu.

— După aceea? se miră lordul William.

— Am sfârşit prin a-l iubi pe acest om cu care mă căsătorisem din supunere. Am devenit mamă şi am fost cea mai fericită dintre femei până când, dintr-odată, aţi apărut în viaţa mea, dumneavoastră pe care v-am crezut tot timpul mort. Sunt aici, la discreţia dumneavoastră, domnule. Vin să vă implor să nu faceţi scandal, să nu îmi tulburaţi liniştea, să nu angajaţi o luptă inutilă şi fără sens.

— Dar, milady, spuse sir William, soţul dumneavoastră m-a jefuit…

— Atât el, cât şi eu suntem dispuşi să facem sacrificii.

— Poftim? se miră lordul William.

— Va fi foarte greu, poate chiar imposibil să dovediţi că lordul William nu a murit.

— Oh, o voi dovedi, o contrazise lordul William.

— Atunci, la rândul dumneavoastră, îl veţi jefui pe fratele dumneavoastră şi veţi acoperi de ruşine numele familiei Pembleton!

— Din moment ce gândiţi astfel, de ce aţi mai venit aici, milady?

— Ca să vă propun o tranzacţie.

— Care anume?

— Să părăsiţi Londra, să vă întoarceţi în Australia, şi să vă păstraţi numele de Walter Bruce, pe care de altfel îl şi purtaţi.

— Şi ce îmi veţi oferi în schimb? întrebă ironic lordul William.

— Cât aur veţi dori.

Lordul William începu să zâmbească.

— Ceea ce îmi cereţi este cu neputinţă să accept.

Femeia nu păru deloc tulburată. Întrebă:

— Atunci ce pretindeţi dumneavoastră?

— V-aş ruga la rândul dumneavoastră, să mă ascultaţi. Vreau să ştiţi că mă preocupă în aceeaşi măsură onoarea numelui nostru, milady. Îmi propuneţi o tranzacţie, eu doresc alta.

— Să auzim! spuse ea.

— Un om a cărui identitate nu a fost stabilită, sir George, unchiul nostru, cunoscut nu demult sub numele de Nizam, a fost iniţial cauza tuturor nenorocirilor mele. Pentru ce nu ar rămâne el şi numai el singurul vinovat?

— Nu înţeleg, spuse lady Pembleton.

— Pentru ce sir Evandale, fratele meu, nu ar recunoaşte că a fost indus în eroare de acel om?

— Şi apoi?

— Şi nu înţeleg de ce nu m-ar recunoaşte pe mine ca frate al lui? L-ar costa mai puţin, am împărţi numai averea. El şi-ar păstra titlul de lord; eu vreau să fiu Pembleton, şi nu Walter Bruce.

— Ceea ce pretindeţi, domnule, este imposibil!

— Credeţi?

— Da, spuse cu glas înăbuşit lady Pembleton. Drepturile întâiului născut sunt încă în vigoare.

Lordul William o întrerupse iritat:

— Milady, vă rog…

— Domnule, continuă lady Pembleton distantă, dumneavoastră susţineţi că sunteţi lordul William?

— Nu văd de ce mă mai întrebaţi!

— Va trebui să şi dovediţi!

— Voi dovedi!

— Ei bine, atunci şi numai în ziua aceea lordul Evandale vă va înapoia titlurile, numele şi averea.

Şi în timp ce vorbea astfel, înaintă un pas spre ieşire. Lordul William încercă să o reţină. Ea însă deschise uşa şi spuse:

— Dacă aţi fi cu adevărat William, cel care mă iubea şi pe care l-

am iubit atât, mi-aţi fi vorbit cu totul altfel. Adio, domnule, nu ne vom mai revedea decât eventual în faţa justiţiei!

Şi ieşi demnă, cu fruntea sus.

Zdrobit, strângându-şi fruntea în mâini şi abia stăpânindu-şi mânia, lordul William gemu:

— Şi totuşi m-a recunoscut!

Capitolul XLIII

Chiar în seara aceleiaşi zile, în somptuoasa casă Pembleton, lordul Evandale cu soţia sa, lady Anne, şi sir Archibald, socrul său, deliberau. Sir Archibald nu mai era gentilomul de altădată, generos, afectuos şi curtenitor, aşa cum îl ştim. Pe unii oameni prosperitatea îi face mai buni, iar pe alţii mai răi. Sir Archibald făcea parte dintre aceştia din urmă. Mic gentilom, el se îmbogăţise plecând în India. Revenind în Anglia, nu mai dorea decât un singur lucru: să-şi mărite fata cu un om important. Lordul William fusese prima ţintă a ambiţiilor sale. După dispariţia acestuia, nimic nu l-a împiedicat să-şi îndrepte gândurile spre lordul Evandale.

Tot ceea ce lady Anne îi spusese lordului William în timpul scurtei întrevederi din locuinţa lui Tom era numai adevărul. Ea îşi plânsese multă vreme logodnicul şi, în tot acest timp, rezistase asalturilor tatălui ei. În cele din urmă, cedase. Astfel, miss Anne devenise lady Pembleton, şi prin venirea pe lume a copilului îl uitase pe nefericitul lord William, pe care, de altfel, îl credea mort.

Trei ani după aceea, ne amintim, soarta ocnaşului Walter Bruce îl impresionase pe comandantul coloniei penitenciare de la Auckland. Acesta scrisese în Anglia. Lordul Evandale lipsea în acel timp din Londra şi lady Pembleton însăşi primise faimoasa scrisoare în care se revela existenţa lordului William.

Fusese o adevărată lovitură. Căutase refugiu în braţele tatălui său. Sir Archibald o dojenise:

— Lordul William este mort, iar omul acesta despre care scrie guvernatorul nu poate fi decât un impostor; te rog să fii foarte atentă la ceea ce îţi spun: chiar dacă lordul William trăieşte, pentru tine trebuie să fie mort! Tu eşti lady Evandale Pembleton, iar soţul tău nu are, nu poate să mai aibă vreun frate!

Întors de la Londra, lordul Evandale începuse să ţipe şi să se indigneze. Dar, în cele din urmă, lady Anne îl determinase să-i mărturisească odioasa crimă. Da, era adevărat, îşi suprimase fratele, nu din lăcomie pentru avere, ci din dragoste pentru ea, pentru miss Anne… Şi lady Pembleton îl iertă pe sir Evandale; tânăra iubitoare şi naivă de altădată deveni sub dubla influenţă – a tatălui şi a soţului ei – nepăsătoare şi sfidătoare, acea trufaşă doamnă pe care am văzut-o

furişându-se în mizera locuinţă a lordului William.

În seara aceea, deci, sir Archibald şi lordul Evandale, care o aşteptaseră nerăbdători, nu mai conteneau cu întrebările:

— Este într-adevăr schimbat? o întrebă sir Archibald pe lady Anne.

— Aş putea să-mi petrec toată viaţa în preajma lui fără să-l recunosc, răspunse lady Pembleton.

— Şi nu vrea să accepte propunerile noastre? întrebă lordul Evandale.

— Refuză cu îndârjire.

Sir Archibald începu să surâdă.

— Va fi, spuse el, un proces de scandal; noi însă vom ieşi cu onoarea neştirbită.

— Mai întâi, zise lordul Evandale, este nevoie de mulţi bani pentru a susţine un asemenea proces…

— Şi el nu numai că nu îi are, spuse lady Pembleton, dar mi-a făcut impresia că se zbate în cea mai cumplită mizerie.

— Suntem obligaţi să luăm o hotărâre, spuse sir Archibald.

— Care anume?

— Trebuie ca acest om să părăsească neîntârziat Londra.

— Cum să-l constrângem?

— Deocamdată nu ştiu, dar vom găsi noi un mijloc…

Pe când sir Archibald vorbea, intră un valet aducând pe o tavă de argint o carte de vizită şi i-o prezentă lordului Evandale.

Tânărul lord luă cartea de vizită şi citi:

REVERENDUL PATTERSON.

— Ce-ar putea să aibă cu mine un preot? se miră el.

— Milord, spuse lacheul, persoana insistă să vă vadă.

— Poftește-l să intre.

Imediat după aceea apăru reverendul Patterson.

Era într-adevăr duşmanul neînduplecat şi fanatic al clerului catolic din Londra, personajul calm şi distant cu care Omul Gri susţinuse o luptă fără răgaz şi fără îndurare.

Reverendul Patterson îl salută pe lordul Evandale, şi cum sir Archibald şi fiica sa tocmai se pregăteau să-i lase singuri, li se adresă cu îndrăzneală:

— Oh, puteţi rămâne, şi milady şi dumneavoastră, domnule. Este chiar necesar să fiţi de faţă la convorbirea mea cu milord.

Evandale îl privea plin de curiozitate.

— Vă ascult, domnule, îl invită el.

— Milord, începu reverendul Patterson, eu sunt şeful Misiunii evanghelice din Noua Anglie…

— Ah, da? se miră lordul Evandale.

— Sunt şeful acelor misionari care vor duce lumina credinţei până

la sălbaticii din Noua Caledonie şi din Noua Zeelandă.

— Foarte bine, domnule, spuse lordul Evandale.

— O asemenea acţiune, însă, continuă reverendul, nu s-ar putea îndeplini fără imense sacrificii; şi oricât de bogată ar fi asociaţia al cărei şef sunt, ea are încă nevoie de concursul credincioşilor.

Ascultându-l, lordul Evandale se şi grăbise să tragă concluzii.

— Înţeleg despre ce este vorba, domnule reverend, spuse el, sunteţi aici ca să îmi cereţi o subscripţie. Sunt fericit să mă înscriu cu cinci sute de lire.

— Cinci sute de lire, zise reverendul Patterson cu chipul luminat de un surâs, ar fi o sumă, dar pentru altcineva, nu pentru dumneavoastră, milord…

— Atunci, înscrieţi-mă cu o mie.

— Când veţi afla care este serviciul pe care vreau să vi-l fac…

Lordul Evandale tresări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am spus, milord, reluă reverendul, acţiunea pe care o prezidez are misionari peste tot în lume.

— Foarte bine!

— Avem misionari şi la Auckland.

— Ei bine?

— Şi unul dintre aceştia s-a întors în Anglia.

— Nu văd în ce măsură mă poate interesa pe mine acest misionar!

— În măsura în care acelaşi misionar a cunoscut bine un fost ocnaş, pe nume Walter Bruce.

Lordul Evandale păli. Lady Pembleton şi tatăl ei schimbară priviri îngrijorate.

— Într-adevăr? zise lordul Evandale.

— Pot chiar să adaug că, eliberat, acest Walter Bruce este în momentul de faţă la Londra.

— Da?

— Şi susţine că de fapt el este lordul William Pembleton.

— Omul acela nu poate fi decât un impostor! izbucni lordul Evandale.

— Sunt întru totul de părerea dumneavoastră, spuse cu aceeaşi voce egală reverendul Patterson.

Dar privirea insistentă şi surâsul de-abia schiţat puteau fi traduse cam aşa: „Cunosc tot atât de bine ca şi voi această problemă şi aţi face bine să jucaţi cu cărţile pe faţă”.

Lordul Evandale tălmăci subînţelesul răspunsului lui şi aşteptă.

Reverendul continuă.

— Acest om, fie că este sau nu lordul William, vă poate pricinui totuşi destule şi chiar mari încurcături.

— Ei aş! făcu lordul Evandale.

— Şi aceste încurcături eu vreau şi pot să le previn.
— Într-adevăr?
— Dacă ajungem la o înţelegere…
— Vă ascultăm! spuse lordul Evandale.

Capitolul XLIV

Ce s-a întâmplat între reverendul Patterson, sir Archibald, lordul şi lady Pembleton? Nimeni nu ştie exact. Dar în ziua următoare Tom primi un mesaj ciudat. Un bilet fără semnătură, având următorul conţinut:

„O persoană care nu-şi poate da numele, dar care cunoaşte imensul tău devotament faţă de lordul W… îl previne pe domnul Tom că Percy, locotenentul de escortă al ocnaşilor, s-a retras la Perth, în oraşul său natal din Scoţia. Trăieşte modest din cele câteva guinee primite anual de la guvernul majestăţii sale regale. A rămas orb şi trăieşte din mila fiicei sale, care îl ajută din munca ei. Nu ar trebui prea mulţi bani pentru a-l determina să vorbească”.

Tom îi arătă biletul lordului William. Acesta se încruntă.
— Prietene, spuse el, mă tem de o capcană.
— O capcană? se miră Tom.
— Uite ce este, eu mi-am dat bine seama că miss Anne m-a recunoscut.
— Ei bine?
— Şi pe lângă faptul că această femeie nu mă mai iubeşte, ea a devenit şi complicea soţului ei. A încercat, venind aici, să mă determine să plec. Eu am rezistat. Acum acţionează.
— Dar în ce scop m-ar face pe mine să alerg la Perth, dacă într-adevăr n-ar trebui să-l găsesc acolo pe locotenentul Percy?
— Ca să ne despartă.
— S-ar putea să aveţi dreptate, spuse Tom. În loc să mă duc, am să scriu…

Tom cunoştea destui oameni la Perth şi printre ei şi un bătrân gentilom care făcuse multă vreme comerţ cu caii aduşi din insulele Shetland.

Îi trimise acestuia următoarea telegramă:

„Bunul meu prieten, Perth este un orăşel foarte mic şi toţi oamenii se cunosc între ei. Te rog să-mi răspunzi dacă locuieşte la voi un fost locotenent de escortă de ocnaşi, pe nume Percy. Îţi voi rămâne îndatorat.

Răspuns plătit.

Tom, fost intendent al lordului Pembleton,

17, Adam’s Street, Spithfields, Londra.”

Rămase acasă toată ziua şi aşteptă. Către seară sosi răspunsul următor:

„Dragul meu Tom, locotenentul Percy locuieşte în Perth, dar este destul de grav bolnav. Devotatul dumitale John Murphy, esq.”

Îi arătă lordului William telegrama.

Acesta îi spuse:

— Oricât de puţini, dar tot ne vor trebui bani pentru a-l determina pe acest Percy să mărturisească adevărul.

— Ne-au mai rămas o sută de lire, spuse Tom.

— Nu ne ajung, dragul meu Tom…

— Voi pleca totuşi, milord, am prieteni la Perth, văd eu ce fac acolo, răspunse credinciosul servitor.

Şi Tom începu să se pregătească de drum.

În acest timp îşi făcu apariţia un necunoscut care ceru să-i vorbească. Era mic de statură, mai în vârstă, îmbrăcat complet în negru, cu înfăţişarea neplăcută a unui om de legi.

— Domnule, îi spuse salutându-l, mă numesc Edward Cokeries şi sunt sluga dumneavoastră.

— Eu sunt a dumneavoastră, răspunse Tom, dar vă mărturisesc că nu am avut onoarea să vă cunosc.

— Sunt secretar la domnul Simonus, avocatul din Pater-Noster.

— Ah, asta este cu totul altceva, spuse Tom, care se gândi că domnul Simonus reflectase şi găsise poate soluţia ca lordul William să reintre în toate drepturile sale.

Edward Cokeries continuă:

— Eu lucrez într-o cămăruţă lângă cabinetul domnului Simonus…

— Ah!

— Şi când uşa este întredeschisă, aud tot ce se vorbeşte dincolo…

— Bun! aprobă Tom.

— Ieri dimineaţă aţi venit la domnul Simonus?…

— Într-adevăr!

— Iar eu am auzit toată conversaţia dumneavoastră!…

— Deci nu domnul Simonus este cel care vă trimite! izbucni Tom, cuprins de bănuială.

— Aveţi răbdare, domnule, spuse secretarul, lăsaţi-mă să termin. Se împlinesc douăzeci de ani de când muncesc şi am ceva economii. Visul meu ar fi să cumpăr funcţia domnului Simonus, care este foarte bogat şi vrea să se retragă. Îmi lipsesc însă trei mii de lire, adică şaptezeci şi cinci de mii de franci în monedă franceză.

— Dacă aţi contat pe mine, spuse Tom zâmbind cu amărăciune, v-aţi înşelat, domnule.

— Nu atât cât presupuneţi, domnule Tom.

Secretarul avea un aer atât de misterios, încât Tom îl privi cu mai

multă atenţie.

— V-am spus, continuă Edward Cokeries, am ceva economii…

— Foarte bine, treaba dumitale.

— Cam vreo zece-douăsprezece mii de lire sterline, pe care vi le-aş pune cu plăcere la dispoziţie.

— Chiar aşa? se miră Tom.

— În afară de aceasta, continuă misteriosul secretar, cunosc temeinic legile şi mă fac forte să câştig procesul.

— Ar fi oare cu putinţă?

— Ieri încă mai şovăiam să vin să vorbesc. Dar azi m-am hotărât şi, iată-mă, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Tom radia de fericire.

— Eu sunt cel care v-am scris…

— Acea scrisoare nesemnată?

— Da.

— Atunci este adevărat că fostul locotenent Percy locuieşte la Perth?

— Dumneavoastră va trebui să aduceţi dovada.

— Mi s-a şi răspuns de la Perth în acest sens.

— Şi veţi pleca?

— De îndată.

— Cu câţi bani în buzunar?

— Două sute de lire…

— Nu ajung.

— Păi, zise Tom plin de naivitate, iau cu mine tot ce am.

— Poftim un cec de o mie de lire, spuse secretarul: numai că eu pun o condiţie pentru avansurile mele.

— Spuneţi!

— După ce vom câştiga procesul, onorariul meu va fi de cincizeci de mii de lire.

— Le veţi avea, spuse Tom luând cecul.

— Domnule Tom, spuse atunci Edward Cokeries, nu mai pierdeţi timpul, duceţi-vă cât mai repede la Perth şi aduceţi-l aici pe locotenentul Percy. De rest răspund eu.

La toată această convorbire, mut de surprindere, asistase şi lordul William.

— Domnule îi spuse Tom secretarului, pot să vă scriu de îndată ce ajung la Perth?

— Este absolut inutil.

Şi secretarul salută şi plecă.

— Ah, bunul meu stăpân, spuse Tom, vedeţi bine că nu este departe clipa triumfului!

— Cine ştie? spuse lordul William cu îndoială.

Tom alergă la gară şi luă trenul spre Edinburgh. Ceasul arăta ora 8

seara. Doar un singur călător mai era în compartiment. Un gentilom cu înfăţişarea unui om cinstit şi prietenos. Fuma liniştit. Îi oferi şi lui o ţigară. Luând-o Tom începu să fumeze tacticos şi nu după mult timp, legănat de tren, căzu într-un somn profund.

Capitolul XLV

Ţigara pe care gentlemanul i-o oferise fusese fără îndoială injectată cu un narcotic puternic, căci Tom dormi adânc timp de câteva ore. Când se trezi, era întuneric. Vru să se mişte, dar nu putu. Îşi dădu seama că e legat strâns de picioare şi cu mâinile la spate. Cum nu se auzea niciun fel de zgomot, înţelese că trenul nu mai mergea. Curând însă, obişnuindu-se cu întunericul, realiză că nu se mai afla în trenul în care adormise. Unde putea fi oare? se întreba. Începu să strige. Nimeni nu răspunse. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi. Fusese aruncat în vreo temniţă… Totuşi, pe jos nu simţea umezeala pământului.

Încercă să se liniştească. Nu încape îndoială, căzuse într-o îngrozitoare capcană, iar cei care îl surghiuniseră aici nu urmăreau altceva decât să-l îndepărteze, poate chiar să-l despartă de lordul William.

Tom era un om puternic, plin de energie. Nici în momentele cele mai critice nu îşi pierduse capul. Începu să judece calm şi renunţă să mai strige. Tot cercetând cu privirea în întuneric, observă că un firicel de lumină se strecura printr-o crăpătură. Dar nu peste mult timp dispăru şi totodată simţi o uşoară legănare. Se răsuci pe spate şi, cu mâinile legate cum era, pipăi podeaua. Răsucindu-se, la un moment dat simţi un miros puternic de gudron. Apoi oscilaţiile se înteţiră. Atunci înţelese că răpitorii îl aruncaseră în cala unei ambarcaţiuni oarecare, poate chiar a unui vapor.

Se scurseră câteva minute, după care auzi mişcare undeva deasupra lui. Firicelul de lumină reapăru. Acum duduiau paşi grăbiţi, în sfârşit un ultim zgomot îi spulberă orice îndoială: erau gâfâielile unui motor care se punea în mişcare.

Va să zică, el, care adormise liniştit într-un vagon de cale ferată, zăcea acum în cala unei nave cu aburi. Încotro se îndrepta această navă? Nu ştia. În mâinile cui căzuse? N-ar fi putut spune. Dar pe buze îi veni numele lordului Evandale. Începu din nou să strige… Mult timp nu i se răspunse. Poate nu îl auzea nimeni. Fără îndoială, vasul tocmai ridicase ancora, iar mateloţii şi oamenii de la bord, ocupaţi cu manevrele de plecare, nu se gândeau la el.

Era un zgomot infernal. Dar Tom striga neobosit. În sfârşit, paşii răsunară din nou. De data aceasta se deschise o uşă şi un val de lumină îl lovi drept în faţă. În cadrul uşii apăru un om. Purta pălărie şi

un bluzon de pânză groasă, albastră.

— Tu faci atâta hărmălaie aici?

— Unde mă aflu, domnule? întrebă Tom. De ce sunt legat ca un răufăcător?

Matelotul începu să râdă.

— Du-te şi întreabă-l pe comandant. Eu habar nu am. Să ştii, însă, dacă mai strigi, îţi dau douăzeci şi cinci de lovituri de frânghie! Să nu zici că nu ţi-am spus ce te aşteaptă…

Tom îşi domoli mânia care îl stăpânea.

— Prietene, spuse el cu blândeţe, nu ţin să primesc lovituri de frânghie şi îţi promit că am să stau liniştit.

— Să fie într-un ceas bun! mormăi matelotul îmblânzindu-se la rândul său.

— Dar n-ai vrea totuşi să-mi spui şi mie unde sunt?

— În fundul calei.

— Pe ce navă?

— La bordul „Regentului”, navă cu aburi, transatlantic.

— Şi încotro mergem?

— În America.

— În sfârşit, zise Tom, dar cum am ajuns eu aici?

— Despre asta nu mai ştiu nimic.

Şi matelotul plecă, lăsându-l tot în întuneric.

După câteva ore, care i se părură o veşnicie, acelaşi matelot se întoarse şi îi aduse puţină mâncare şi un sfert de vin. Apoi îi dezlegă mâinile ca nefericitul prizonier să poată mânca.

Tom se zbătea în prada unei imense disperări. Nava luneca în viteză, depărtându-l de coastele engleze. Ziua trecu, trecu şi noaptea şi apoi încă o zi. De două ori în douăzeci şi patru de ore acelaşi matelot îi adusese de mâncare, îi eliberase mâinile, pentru ca imediat ce termina de mâncat să i le lege strâns la loc.

În sfârşit, la capătul a trei zile, matelotul îi spuse:

— Am noi ordine de la comandant…

— Ah! se bucură Tom.

— Comandantul consideră că nu mai are rost să te ţină în fundul calei.

— Adevărat?

— Aşa că am să te conduc pe punte. Acum a trecut pericolul.

— Ce vrei să spui? întrebă Tom.

— Suntem la o sută de leghe de coastele engleze, zise matelotul. Şi nu se mai teme nimeni că ai putea să te salvezi înot.

— Ah, asta era! se lămuri Tom.

Marinarul îi desfăcu legăturile de la mâini şi de la picioare. După ce se dezmorţi puţin, îl conduse pe punte.

Tom îşi spuse: „Sunt la bordul unei nave a statului. Comandantul

este ofiţer şi trebuie să fie un om de lume. Lui am să mă adresez. Nu se poate să nu mă asculte, să nu admită că sunt victima fie a unei erori, fie a unei capcane. Şi dacă îl conving, o să mă trimită înapoi cu primul vas cu care ne vom încrucişa."

Aşteptă răbdător o ocazie ca să se poată apropia de comandant. Oamenii din echipaj nu îi mai dădeau nicio atenţie. După câteva ore, când începuse să se întunece, apăru pe punte şi comandantul. Cum îl văzu, Tom se îndreptă spre el şi îl salută respectuos. Însă de la primele cuvinte pe care i le adresă, acesta i-o tăie scurt:

— Nu stau de vorbă cu dumneata. Am primit ordine în ceea ce te priveşte şi nu fac decât să le execut!

Şi întorcându-i spatele, îşi continuă plimbarea pe punte.

Tom încercă să-i vorbească secundului. Dar acesta îl primi şi mai rău:

— Dacă încerci să te plângi, te pun în lanţuri!

Atunci Tom se gândi că nu se poate bizui decât pe propriile sale puteri. Şi cu calmul care îi caracterizează pe englezi, aşteptă ocazia prielnică pentru a-şi recăpăta libertatea. Această ocazie se lăsă aşteptată multe zile, dar, aşa cum vom vedea, el avusese dreptate să nu îşi piardă speranţa.

Capitolul XLVI

„Regentul", marele transatlantic cu aburi, se îndrepta spre Buenos Aires. În cea de a 15-a zi a traversării, luneca pe lângă coastele insulei Tenerife[6]. Pe cerul de un albastru intens soarele apusese într-o aureolă de purpură. Uşori, câţiva nori cenuşii alergau la orizont spre sud-vest şi dintr-odată vântul se răcise. Comandantul, vechi marinar, după ce îşi îndreptase succesiv luneta spre cele patru puncte cardinale, se încruntase uşor. Dar nu spusese niciun cuvânt.

Prin atitudinea sa, Tom reuşise să-i facă pe toţi să creadă că e un resemnat cu acest surghiun. De aceea se bucura de toată libertatea pe puntea vasului. Rămânea aici cât voia şi chiar i se îngăduia să stea de vorbă cu marinarii.

Nu mai încercase să-i înduplece să-l lase să plece de pe navă. Dar observa şi înregistra tot ce se întâmpla şi scruta fără încetare orizontul, nădăjduind să apară vreo pânză. Nici atitudinea îngrijorată a comandantului nu îi scăpa. Acesta examinase toată ziua vârful Tenerife, care se profila majestuos la orizont. Spre seară, comandantul dădu ordin de oprire. Tom simţi un fior de bucurie. Vântul slăbea din ce în ce, marea se învolbura, valurile agitate se spărgeau furioase în spume; norii mici şi răzleţi la început se adunaseră încetul cu încetul, acoperind tot cerul.

— O să avem o furtună straşnică… îşi spuneau marinarii.

Veni şi noaptea şi, odată cu ea, furtuna. O furtună violentă, înspăimântătoare. Vasul dansa pe coamele valurilor ca o coajă de nucă. Întunericul era de nepătruns. Dar Tom ştia precis că ţărmul nu putea fi la mai mult de două leghe.

Şi tocmai când furtuna se dezlănţuia mai sălbatic, când tot echipajul executa comenzile tunătoare ale comandantului, când catargele trosneau chinuite de forţa vântului, se auzi un strigăt:

— Om la apă!

Acest om căzuse peste bord din întâmplare? Fusese smuls cumva de vreun val? Se aruncase cu bună-ştiinţă?

Nimeni nu îşi dădea seama ce se petrecuse.

Dar cine era? Un matelot sau vreun pasager? Niciunul nu se interesă, toţi fiind preocupaţi de furtună şi urmările ei.

Abia dimineaţa, când se lumină şi furia valurilor se mai domoli, iar comandantul vasului putu să constate avariile suferite, i se raportă că omul căzut în mare era fostul lor prizonier.

Comandantul ridică din umeri şi gândi cu voce tare:

— Nefericitul! a vrut să se salveze! Dar suntem prea departe de uscat…

Şi ofiţerul scrise în carnetul său de bord:

„Astă-noapte, în timpul furtunii, numitul Tom Justice, pe care îl transportam în America din ordinul şi pe socoteala Misiunii evanghelice, al cărei sediu este la Londra, a fost măturat de un val şi s-a înecat.”

Vaporul îşi continuă drumul după ce i se făcu revizia cuvenită. În privinţa lui Tom, comandantul se înşelase: el se luptase cu valurile nesfârşite şi înotase fără încetare. Aruncat când pe o coamă de val, când pe alta, se pomenise lângă resturile unei epave. Fusese salvarea lui. De fapt, era o scândură lungă de vreo patru picioare şi lată de vreo două. Se agăţase de ea cu disperare şi continuase să plutească la voia întâmplării, până când, sleit de puteri, îşi pierduse cunoştinţa.

Răsăritul soarelui îl găsi leşinat la malul mării, nu departe de micul oraş Laguna. Un pescar, care venise să-şi controleze plasele, dădu peste el, îl îngriji şi îl readuse la viaţă.

Nici misteriosul gentleman care îi oferise în tren o ţigară, nici cei care îl luaseră în primire adormit, îl legaseră şi îl transportaseră la bordul transatlanticului „Regent” nu observaseră brâul purtat pe piele în care vajnicul scoţian îşi ascunsese preţioasele lui economii. După ce îşi dădu seama că nu fusese prădat, Tom îi povesti binefăcătorului său că un val îl smulsese de pe puntea vaporului „Regent”.

Pescarul se oferi să îl însoţească în oraş. Laguna este locuită de foarte mulţi englezi, ca şi Santa Cruz, capitala insulei. Tom îl mai rugă să-l conducă la consulat, unde ceru să i se facă formele de repatriere.

După trei zile, o navă norvegiană cu trei catarge făcu escală la Santa Cruz. Tom se îmbarcă pe acest vas, dar nu pentru Anglia, ci pentru Scoţia. După aproape treizeci de zile, vasul cu pânze reuşi să efectueze traversarea. Înainte de a pleca din Tenerife, Tom scrisese două scrisori – una soţiei sale şi alta lordului William. Le povesti pe larg în ce cursă mârşavă picase, îi îndemna să părăsească Adam's Street, să se ascundă undeva în Londra şi să nu întreprindă nimic înainte de întoarcerea sa.

Totodată îi ruga să îi răspundă la Perth, la post-restant.

Din toată această neplăcută aventură, Tom nu dezlegase decât o parte a adevărului. El avea convingerea că secretarul Edward Cokeries fusese de bună-credinţă şi că gentlemanul care îi scrisese din Perth, confirmându-i existenţa locotenentului Percy, era chiar prietenul lui, John Murphy, omul pe care îl cunoscuse în tinereţe. Răpirea din tren o atribuia lordului Evandale.

Şi iată că Tom debarcă pe pământul Scoţiei şi nu se opri decât la Perth. Aici, alergă la poştă, unde nădăjduia să găsească scrisori de la lordul William şi de la Betsy. Niciunul, nici celălalt însă nu îi scriseseră. Atunci se grăbi spre locuinţa bătrânului gentleman. Dar, spre marea lui uimire, află că John Murphy nu mai locuia de foarte mulţi ani în acest oraş. Însemna deci că nu el îi scrisese…

Nu se dădu bătut. O porni în căutarea locotenentului Percy. Dar în tot oraşul nu se auzise de el. Niciodată nu fusese văzut prin părţile locului. Nimeni nu îl cunoştea.

În clipa aceea de disperare, îşi aminti cum reacţionase lordul William când îi arătase biletul fără semnătură, acel bilet în care i se aducea la cunoştinţă că locotenentul Percy locuieşte în Perth. Şi abătut, dar plin de nădejde, o porni înapoi spre Londra. Ajuns aici, se îndreptă grăbit spre Adam's Street. Îl aştepta o altă surpriză, şi mai cumplită decât celelalte. Lordul William şi familia sa dispăruseră de o lună. Betsy plecase odată cu el. Unde? Mister. Calculă cât timp trecuse de la plecarea lui de acasă. Erau aproape trei luni.

Cum ştim, nimic nu îl putea abale din drum şi, plin de speranţă în izbânda adevărului, Tom îşi spuse: „Trebuie neapărat să-i regăsesc…"

Capitolul XLVII

Tom ajunsese la Londra pe seară.

La ora aceea ghişeele băncilor, ca şi birourile avocaţilor, erau închise. Se văzu obligat să aştepte.

A doua zi, înainte de ora 9.00, se prezentă la domnul Simonus. Avocatul rămase uimit.

— Domnule, dar eu nu am avut niciodată vreun secretar cu numele de Edward Cokeries, îi spuse acesta. Cât despre soţia dumitale şi despre lordul William, de asemenea nu ştiu nimic. Tot ceea ce îmi

povesteşti, de altfel, nu este atât de extraordinar pe cât îţi închipui…

Auzindu-l vorbind astfel, Tom îl privea uluit. Domnul Simonus continuă:

— Ar fi trebuit să-mi asculţi sfaturile… Am fi ajuns la o tranzacţie cu lordul Evandale.

— Dar dacă ticălosul a pus pe cineva să-l asasineze pe fratele său?

— Nu, nu se poate.

— Totuşi…

— Lordul William cu soţia şi copiii săi au dispărut?

— Da, au dispărut fără urmă.

— Ei bine, nu e chiar atât de uşor să asasinezi cinci persoane!

— Atunci ce să se fi întâmplat cu ei?

Domnului Simonus i se făcu milă de el văzându-l atât de disperat.

— Ascultă, îi spuse el, de obicei nu mă amestec decât în treburile profesiei mele; dar din cuvintele dumitale străbate atâta adevăr, încât voi lua în mână cauza dumneavoastră. Sunt convins că lordul William este în viaţă. Nu vreau să vorbesc mai mult; revino diseară, şi vom vedea…

Tom îşi petrecu restul zilei rătăcind prin Londra, căutându-şi stăpânul, dar fără niciun rezultat. Să cauţi în Londra un om dispărut e la fel cum ai căuta acul în carul cu fân.

Seara, pe la ora 6, reveni în strada Pater-Noster.

Secretarii plecaseră. Domnul Simonus îl aştepta.

— Nu i-ai găsit? îl întrebă.

— Din păcate, nu, răspunse Tom.

— Eu sunt ceva mai norocos decât dumneata.

Tom nu-şi mai putea stăpâni bucuria.

— Nu te grăbi să te bucuri atât de mult, bietul meu Tom.

— Sunt… morţi?

— Nu, dar au fost victimele unei uneltiri infernale. Ştii unde este acum lordul William?

— Spuneţi-mi, se rugă Tom îngrijorat.

— Este la Bedlam.

Tom scoase un ţipăt. Domnul Simonus continuă:

— Există la Londra un detectiv foarte iscusit, pe nume Rogers. Îl folosesc uneori, şi am fost sigur şi de astă dată că adresându-mă lui voi afla ce s-a întâmplat cu lordul William, cu familia lui şi cu soţia dumitale. L-am chemat deci azi-dimineaţă, după ce ai plecat de la mine. Şi el mi-a spus: „Afacerea de care îmi vorbiţi mi-a trecut prin mână. N-am vrut să o accept, dar vă pot spune tot ce ştiu” Şi iată ce mi-a povestit Rogers, urmă avocatul Simonus: A doua zi după ce ai plecat din Londra, stăpânul dumitale a primit o telegramă. O telegramă falsă, bineînţeles, în care, îi scriai lordului William următoarele: „Găsit Percy. Cokeries va veni să vă vadă, faceţi ce vă

spune el.” În aceeaşi zi Cokeries s-a prezentat. Şi, la îndemnul acestuia, lordul William a scris un lung memoriu foarte încurcat, în care din loc în loc au fost introduse fraze din diverse jurisprudenţe, fără legătură cu cauza lui. Apoi l-a sfătuit să se ducă personal cu acel memoriu la preşedintele Curţii Criminale. După două zile, lordul William a primit o scrisoare de la dumneata.

— Dar eu nu am putut să scriu! izbucni Tom.

— Nu ai scris, însă ţi s-a imitat scrisul atât de bine, încât lordul William n-a avut nicio bănuială.

— Şi ce îi spuneam în acea scrisoare?

— Că locotenentul Percy este orb şi bolnav, că vei rămâne în preajma lui până se va mai înzdrăveni…

— Şi după aceea? întrebă Tom.

— După alte opt zile, lordul William a primit o invitaţie – sub numele de Walter Bruce, bineînţeles – să se prezinte în faţa preşedintelui Curţii Criminale. Şi plin de încredere, lordul William s-a dus. Seara, însă, nu s-a mai întors. Iar când soţia lui şi a dumitale au început să dea semne de îngrijorare, a sosit o scrisoare. Purta semnătura lordului William. Se repeta jocul. Îi imitaseră scrisul cu atâta pricepere, încât şi soţia lordului William s-a înşelat. În scrisoare îi spunea că preşedintele curţii nu şovăise nicio clipă să-i recunoască identitatea, şi tocmai de aceea îl convocase în faţa curţii pe lordul Evandale. Că prezentându-se, fuseseră confruntaţi şi lordul Evandale făcuse mărturisiri complete. Totuşi, preşedintele curţii se speriase de imensitatea scandalului, lui revenindu-i delicata misiune de a cita în faţa judecăţii un membru al Parlamentului, şi că, de aceea, la stăruinţa sa, adică a preşedintelui, între cei doi fraţi intervenise o tranzacţie. Tranzacţie prin care lordul William trebuia să fie pus în posesia sumei de două sute cincizeci de mii de lire sterline, a casei pe care familia Pembleton o avea la Paris, în foburgul Saint-Honoré, urmând deci să locuiască în Franţa. De aceea lordul William pleca la Folkestone şi acolo avea să-şi aştepte soţia şi copiii. Totodată o ruga pe Betsy să se ducă imediat la Perth, să-l găsească pe Tom, să-i spună despre tranzacţia intervenită şi să se întoarcă la Londra, apoi să vină împreună în Franţa, unde se vor întâlni cu toţii. Lângă această scrisoare ataşase şi o bancnotă de o sută de lire. Doamna Walter Bruce nu se îndoi nicio clipă de autenticitatea acelei scrisori. Îşi plăti datoriile în Adam’s Street, trimise după o cabrioletă şi o porni spre gara de sud. De atunci nu a mai fost văzută, nici ea, nici copiii.

— Dar cu lordul William ce s-a întâmplat? întrebă înnebunit Tom.

— Ei bine, preşedintele curţii nu a citit niciun rând din acel memoriu. În schimb, a primit o reclamaţie din partea lordului Evandale, în care se plângea că este victima unui abominabil şantaj exercitat asupra lui de un fost ocnaş. Şi în timp ce doamna Bruce se

îndrepta spre Folkestone, unde credea că se va întâlni cu soţul ei, el, lordul William, era supus unui examen de către doi medici de boli mintale, care nu au ezitat să declare că aveau de-a face cu un nebun.

— Şi… atunci? întrebă Tom cutremurându-se.

— Şi atunci l-au închis la Bedlam, unde este şi în prezent.

— Dar soţia mea?…

— Cu soţia dumitale e o altă poveste… Conform sfatului din scrisoare, a plecat chiar în aceeaşi zi spre Scoţia. Călătorea în vagonul rezervat femeilor. După prima staţie, însă, o doamnă foarte respectabilă a pretins că fusese jefuită şi niciuna dintre celelalte călătoare nu a protestat. Un inspector de poliţie a apărut imediat. La percheziţie în buzunarul lui Betsy s-a găsit portmoneul pretinsei păgubaşe. Aşa că, dragă domnule Tom, Betsy a fost reţinută şi dusă la închisoare.

— Oh, suntem pierduţi, spuse Tom, cuprins de un acces de panică şi disperare.

— Nu, nu încă! spuse domnul Simonus.

Tom nu mai înţelegea nimic.

Capitolul XLVIII

Domnul Simonus tăcu, părând că meditează. Tom, cu aceeaşi încordare, îl privea nerăbdător. În sfârşit, avocatul reluă:

— L-ai căutat peste tot pe locotenentul Percy?

— Din păcate, da; şi cred că nu mai trăieşte.

— Te înşeli…

— Cum? Dumneavoastră credeţi…

— Am certitudinea că trăieşte. Şi ca dovadă…

Un val de căldură simţi că-i cuprinde sufletul, şi Tom de-abia îşi mai putea stăpâni emoţia.

— Fii atent, domnule Tom… În timp ce dumneata îl căutai, să ştii că nici eu nu am stat degeaba. Locotenentul Percy trăieşte şi nu e nici orb, nici bolnav; se bucură de toate facultăţile mintale ale unui om sănătos tun.

— Şi este la Londra?

— Da.

Şi vorbind, domnul Simonus apăsă pe butonul de fildeş al unei sonerii electrice. De îndată apăru un secretar.

— Ia, te rog, trăsura mea, îi spuse domnul Simonus, aleargă la Dover Hill şi vino înapoi cu omul acela care a fost ieri aici…

Secretarul ieşi. Atunci domnul Simonus continuă…

— Adineauri erai în culmea disperării, scumpul meu Tom. Acum însă nu trebuie să exagerezi bucurându-te…

— Totuşi, domnule Simonus…

— Ascultă-mă cu atenţie până la capăt. Locotenentul Percy este deci la Londra; el va vorbi în schimbul unei sume de bani pe care i-am făgăduit-o. Va face chiar mai mult.

— Ce anume?

— Îi va determina să vorbească şi pe ceilalţi doi paznici cu care a fost părtaş la substituirea ocnaşului mort cu trupul cuprins de boală al lordului William.

— Oh! dar atunci… înseamnă… se bucură Tom.

— Nu înseamnă nimic deocamdată. Aşteaptă! Aceşti trei oameni au părăsit serviciul de mult şi acum au o oarecare poziţie socială. Deci, în clipa când vor vorbi, ei nu numai că îşi vor pierde pensia, dar se vor da legaţi în mâna justiţiei…

— Ah, la asta nu m-am gândit, zise Tom.

— Şi ar urma să fie condamnaţi cel puţin la deportare.

— În cazul acesta, ei vor refuza să facă declaraţii, reflectă Tom, care treptat îşi recăpătase claritatea raţiunii.

— Eu, zise avocatul, am găsit un mijloc să-i determin să vorbească şi să-i feresc totuşi de urmările legii. Vom da fiecăruia dintre ei câte o mie cinci sute de lire; acesta este preţul stabilit pentru mărturisirile lor complete!

— Bun!

— Ei vor părăsi Anglia, vor trece strâmtoarea şi se vor duce în Franţa. Pentru delictul comis nu există extrădare.

— Nu ştiu ce să mai cred… înseamnă că nu vor mai declara nimic.

— Dimpotrivă, de-abia acolo vor vorbi.

Tom nu mai înţelegea.

— La Paris, continuă domnul Simonus, se vor prezenta la ambasadorul britanic şi îi vor dezvălui acestuia tot ceea ce s-a petrecut; vor adăuga chiar unele amănunte cu privire la temnicerul închisorii din Perth, care este şi azi în funcţie şi care de fapt este cel mai vinovat în toată această afacere. Arestat şi luat pe neaşteptate temnicerul va mărturisi totul.

— În cazul acesta, zise Tom, omul va fi condamnat.

— O merită pe deplin, fiindcă, îţi repet, el a fost cel mai vinovat, servind drept intermediar între paznicii ocnaşilor şi falsul indian Nizam.

— Atunci, domnule avocat, procesul este ca şi câştigat, se bucură Tom ca un copil.

— Oh, nu, nu încă! spuse domnul Simonus. Fii atent. Când este în joc un interes particular, justiţia engleză nu acţionează în mod direct.

— Ei bine, spuse Tom, vom porni noi urmărirea.

— Perfect, dar dumneata uiţi că lordul Evandale este la ora actuală un om foarte influent, şi dacă această afacere va ieşi la lumină prin justiţie, el va avea în număr egal şi duşmani, dar şi partizani.

— Ce importanţă are, din moment ce noi vom fi înarmaţi cu dovezile autentice, zdrobitoare, ale ticăloşiei lui?

— Foarte mare importanţă, domnule Tom, spuse calm domnul Simonus. Dacă se vor găsi avocaţi care să pledeze pentru, există destui care vor pleda contra. Şi cine te asigură pe dumneata că însuşi preşedintele curţii, din ordinul căruia nu demult a fost arestat lordul William ca nebun, va fi dispus să revină asupra avizului său? Cine te asigură că justiţia engleză va îndrăzni să dea curs unui asemenea scandal?

Tom căzu pe gânduri.

— Atunci, nu văd la ce ne mai folosesc declaraţiile locotenentului Percy şi ale complicilor lui…

— Uite la ce, răspunse domnul Simonus. Vom obţine categoric o tranzacţie. Acea tranzacţie pe care adversarii noştri o propuneau în scrisoarea falsă, scrisă chipurile de mâna lordului William.

— Două sute cincizeci de mii de lire?

— Da, plus palatul Pembleton din foburgul Saint-Honoré de la Paris.

— Şi cum vom ajunge noi la o astfel de tranzacţie?

— Înarmaţi cu acele hârtii, vom merge împreună să stăm de vorbă cu lordul Evandale.

— Bun! Şi pe urmă?

— Lordul Evandale se va teme de proces, de scandal… El nu va avea decât să spună un cuvânt pentru ca lordul William să fie pus în libertate. Deci lordul William va părăsi Londra, se va duce direct la Paris, iar acolo va avea loc schimbul.

— Care schimb?

— Înmânarea celor două sute cincizeci de mii de lire şi a titlurilor de proprietate ale imobilului Pembleton, în schimbul declaraţiilor lui Percy şi ale complicilor lui, legalizate de către Ambasada engleză de la Paris.

Neîmpăcându-se totuşi cu această soluţie, Tom îndrăzni să-i spună domnului Simonus că îi venea greu să renunţe la drepturile lordului William pentru o sumă de bani, oricât ar fi ea de mare. Domnul Simonus însă ţinu să adauge:

— Gândeşte-te bine la toate dificultăţile şi pe deasupra pune în balanţă tergiversările unui proces de amploarea celui pe care vrei să-l pornim.

— Este adevărat, dar…

— Se vor scurge mulţi ani înainte ca noi să fi epuizat toate etapele juridice.

— Ce importanţă mai are, dacă noi ne vom ajunge totuşi ţelul?

— Iar în tot acest timp soţia şi copiii lordului William, continuă avocatul, se vor zbate într-o considerabilă stare precară; lordul

William, închis laolaltă cu nebunii, până la urmă el însuşi va înnebuni.

Ultimul argument, invocat de domnul Simonus, îi spulberă toate ezitările credinciosului servitor.

— În sfârşit, încheie domnul Simonus, pentru această afacere eu v-aş putea avansa opt mii de lire sterline, mai mult nu pot; iar pentru susţinerea procesului ne vor trebui cel puţin douăzeci şi cinci de mii de lire sterline.

— Ei bine, căzu de acord Tom, acţionaţi exact cum credeţi dumneavoastră de cuviinţă!

— Să fie într-un ceas bun! spuse mulţumit avocatul.

În acest timp uşa se deschise şi îşi făcu apariţia locotenentul Percy. Tom îl examină plin de curiozitate. Era un bărbat încă tânăr şi viguros, care părea dotat cu multă energie.

— Domnule Percy, totul este convenit cu domnul, zise avocatul Simonus, arătându-l pe Tom.

Fostul ofiţer salută.

— Plecaţi chiar în seara aceasta la Paris!

— Cum doriţi, domnule avocat!

— Poftim cinci sute de lire pentru dumneata şi camarazii dumitale. Restul vi se va număra la Paris, la sediul Ambasadei.

Şi scoţând un carnet de cecuri, domnul Simonus îi dădu un înscris, pe care locotenentul Percy îl puse tacticos în buzunar.

Capitolul XLIX

— Duceţi-vă şi vă pregătiţi de plecare, îi spuse domnul Simonus fostului locotenent Percy. Imediat ce ajungeţi la Paris, îmi trimiteţi o telegramă cu adresa hotelului la care vă veţi instala, dumneata şi camarazii dumitale.

— Va trebui să ne prezentăm în aceeaşi zi la Ambasadă?

— Nu, veţi aştepta să vă întâlniţi mai întâi cu domnul – şi îl arătă pe Tom – şi după aceea veţi merge împreună la Ambasadă.

Percy salută şi plecă. Rămânând din nou singur, Tom îi spuse avocatului:

— Şi biata mea soţie, care zace la închisoare…

— Nu va putea fi eliberată înainte de opt zile.

— Cum asta?

— Voi cere punerea ei în libertate pe cauţiune.

Tom respiră uşurat parcă de o mare povară. După un lung moment reluă parcă firul unui gând care nu îi dădea linişte.

— Domnule Simonus, dumneavoastră mi-aţi spus că soţia şi copiii lordului William au dispărut. Dar dacă, ferească Dumnezeu, li se va fi întâmplat o nenorocire?

— M-am temut şi eu ca şi dumneata. Dar acuma sunt liniştit.

Acelaşi detectiv a fost trimis de mine în căutarea lor. Şi azi dimineaţă am primit din Brighton o telegramă. Poftim. Şi domnul Simonus luă de pe biroul său o hârtie şi i-o întinse.

Tom citi:

„Domnului Simonus,
Pater-Noster Street. Londra.
Fiţi liniştit, sunt pe pista cea bună.
Rogers.”

— Oh, domnule avocat, şi dumneavoastră sunteţi de părere că îi va găsi?

— Sunt sigur, domnule Tom.

— Voi reveni mâine, spuse Tom, ridicându-se să plece.

— Nu, domnule Tom, aici nu e bine să mai revii. Pentru că adversarii noştri te cred mort, nu e bine să afle că eşti în viaţă decât în ziua în care vei fi înarmat cu declaraţia scrisă a martorilor noştri; or, revenind aici, cine ştie cine te-ar putea întâlni şi recunoaşte!… Unde te-ai instalat?

— Încă nicăieri.

— Trebuie să cauţi un cartier cât mai depărtat, în East End, spre Mail in Road, de exemplu.

— Bun; şi la Paris când va trebui să plec?

— Îndată ce vom avea ştiri pozitive despre doamna Bruce şi copiii ei.

— Şi pe lordul William n-aş putea să-l văd înaintea plecării mele la Paris?

— Cu neputinţă, domnule. Mai întâi de toate, să ştii că la Bedlam nu se pătrunde cu uşurinţă.

— Ştiu că se dau totuşi permise…

— Ai dreptate, dar când se va afla că un om l-a vizitat pe Walter Bruce, imediat vor bănui că e vorba de dumneata. Şi îţi repet, pentru lordul Evandale dumneata trebuie să fii mort. Până în momentul decisiv…

Tom se înclină.

— Totuşi, cum vom lua legătura? întrebă el.

— Mâine, între orele zece şi unsprezece, răspunse avocatul, voi trece cu cabrioleta mea prin Mail in Road. În dreptul casei de corecţie voi opri şi voi coborî. Să fii prin apropiere.

— Bine, domnule avocat, spuse Tom şi plecă.

Urmând sfatul domnului Simonus, îşi găsi o locuinţă pe lângă Mail in Road. A doua zi, la ora stabilită, măsura trotuarul în lung şi-n lat prin faţa casei de corecţie, trăgând cu coada ochiului la toate trăsurile care treceau. În sfârşit, o cabrioletă se opri şi din ea coborî un bărbat. Era avocatul.

— Doamna Bruce a fost găsită, îi spuse domnul Simonus. Poftim, citeşte! şi îi întinse o scrisoare.

„Domnule – scria detectivul Rogers – *prefer să vă fac să aşteptaţi câteva ore în plus, ca să vă trimit scrisoarea prin poştă. Vă scriu chiar de acasă, de la doamna Bruce. Locuieşte la Brighton, într-o mică vilă, la malul mării. Biata femeie nu ştie absolut nimic. Ea îşi crede soţul la Paris. Iată ce i s-a întâmplat.*

După cum ştiţi, acum trei luni a plecat de la Londra, ca să se întâlnească la Folkestone cu soţul ei. Scrisul lordului William fusese atât de perfect imitat, încât ea nu a avut nici cea mai mică bănuială. În gara Folkestone o aşteptă un bărbat. Acesta însă nu era domnul Bruce, cum de bună seamă ştiţi şi dumneavoastră, ci un gentleman care pretindea că vine din partea soţului ei. Îi aducea o altă scrisoare, semnată de asemenea Walter Bruce, şi biata femeie a crezut că este din partea soţului ei. Domnul Bruce îi spunea că au intervenit unele schimbări; că pleca singur la Paris, unde ea va veni să-l întâlnească după câteva săptămâni. În acest sens, el o ruga să aibă toată încrederea în onorabilul gentleman, aducătorul mesajului. Doamna Bruce, neavând nici cea mai mică îndoială în privinţa autenticităţii scrisorii, îl urmă pe acel gentleman, care o conduse la Brighton şi care o instală aici, în mica vilă în care am găsit-o azi-dimineaţă. La fiecare 15 zile, primeşte o scrisoare, chipurile de la soţul ei, care îi amână plecarea la Paris, invocând diverse motive. Fiecare scrisoare este însoţită şi de bani. M-am gândit că aş fi lipsit de tact să o alarmez. I-am spus doar, că am venit din partea dumneavoastră, fiindcă ea ştie că v-aţi ocupat de o tranzacţie între soţul ei şi lordul Evandale. Şi eu sunt de părere că ar fi bine să nu-i comunicaţi nimic altceva înainte ca acea tranzacţie să se fi perfectat, iar domnul Bruce să fi fost pus în libertate. De altfel, eu aştept aici instrucţiunile dumneavoastră. Cu respect, Rogers."

Tom citi pe nerăsuflate scrisoarea, apoi i-o înapoie domnului Simonus.

— Ce i-aţi răspuns? întrebă el.

— Evident, i-am expediat o telegramă cu următorul conţinut:

„Nu îi spune încă nimic".

— Şi acum ce avem de făcut, domnule Simonus?

— Dumneata vei pleca la Paris chiar astăzi. Ai aici o scrisoare de credit pentru casa „Shamphory et Co.", din strada La Victoire.

Tom luă înscrisul, îl puse bine în buzunar, apoi îl întrebă pe avocat:

— Nu vă supăraţi că insist, dar lordul William ştie ceva?

— Absolut nimic.

— Sărmanul de el! îl căină Tom. Este fără îndoială în prada celei mai cumplite disperări.

— Ai dreptate, dar deocamdată e bine să nu i se spună nimic.

— Nu înţeleg de ce…

— Pentru că, fără să vrem, l-am pune în gardă pe lordul Evandale. Va să zică, domnule Tom, spuse avocatul schimbând tonul, vei pleca astăzi, sper?

— Da, domnule.

— Vei fi acolo mâine dimineaţă şi numaidecât vei lua legătura cu Percy. Mi-a telegrafiat că el, împreună cu cei doi camarazi ai săi, au tras la hotelul „Champagne" din strada Montmartre. Veţi merge împreună la Ambasada noastră. De îndată ce procesul-verbal va fi fost redactat şi legalizat, îmi vei scrie.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă eu voi lua legătura cu lordul Evandale.

Tom se înclină, îl salută, şi domnul Simonus se urcă în cabrioletă şi plecă. După o oră Tom se afla în expresul South-Railway, în drum spre Paris. Patruzeci şi opt de ore mai târziu, domnul Simonus primea următoarea telegramă din Franţa:

„Declaraţia întocmită. Ambasadorul convins.
Actul legalizat. Paris, astă-seară.
La Londra, mâine.
Tom."

— He-he! se bucură domnul Simonus. Încep să cred că lordul Evandale va fi foarte înţelept dacă va cădea la învoială!

Capitolul L

Trecuseră opt zile. Tom se întorsese de la Paris în dimineaţa convenită. Două persoane îl aşteptau la gară, buna lui soţie, Betsy, care, eliberată pe cauţiune, revenise la Londra, şi domnul Simonus.

Tom era fericit. Aducea cu el declaraţia semnată de locotenentul Percy şi de ceilalţi doi foşti gardieni de ocnaşi. Ambasadorul legalizase actul.

— Acuma, spuse domnul Simonus, putem să pornim la treabă! Îi voi scrie lordului Evandale şi îl voi ruga să ne primească.

Tom, care îşi petrecuse noaptea în tren, se odihni puţin, apoi, la ora 2, aşa cum convenise, luă o cabrioletă şi merse la birourile domnului Simonus. De aici, amândoi o porniră în West End.

— Cred că ar fi mai bine să nu intrăm împreună, îl sfătui domnul Simonus când ajunseră în faţa casei lordului Evandale.

— De ce? se miră Tom.

— S-ar putea ca fără voie să comiţi vreun gest de indignare care ar compromite totul. Dacă va fi nevoie de dumneata, stai pe aproape, te voi chema.

— Cum doriţi, răspunse Tom.

Astfel că domnul Simonus intră singur la lordul Evandale. Nobilul personaj îl aştepta în cabinetul său de lucru. Nu bănuia ce avea să-i spună. Cum însă acesta, în calitate de solicitor, se ocupase multă vreme de afacerile familiei Pembleton, îşi închipuise că vreo chestiune de un oarecare interes îl aducea la el.

Domnul Simonus intră şi rămase în picioare.

— Despre ce este vorba, domnule Simonus? întrebă distant lordul Evandale.

— Milord, răspunse avocatul, mă aflu aici ca avocat al fratelui dumneavoastră.

— Care frate? se miră lordul şi începu să surâdă.

— Fratele dumneavoastră mai mare, lordul William Pembleton, răspunse imperturbabil domnul Simonus.

— Domnule, răspunse lordul Evandale, fratele meu a murit acum aproape zece ani.

— Aşa crede toată lumea.

— Dar acesta este adevărul, domnule!

— Milord, spuse cu aceeaşi rezervă domnul Simonus, mai există încă doi oameni pe care lumea îi crede morţi, dar care totuşi sunt în viaţă.

— Într-adevăr?

— Primul dintre ei se numeşte Tom.

Lordul Evandale avu o uşoară tresărire.

— Şi… cel de-al doilea?

— Cel de-al doilea este locotenentul Percy.

— Nu am auzit de acest om.

— El este totuşi, spuse domnul Simonus, cel care l-a ajutat pe sir George Pembleton, tatăl dumneavoastră, să substituie corpul viu, torturat de boală, al lordului William cu cadavrul lui Walter Bruce.

— Domnule, îl întrerupse lordul Evandale, din moment ce sunteţi atât de bine informat, hai să discutăm cu cărţile pe faţă.

— Este exact ceea ce doresc şi eu, milord.

— Există un bandit iscusit care se numeşte într-adevăr Walter Bruce; omul acesta a născocit o întreagă poveste, pentru a mă şantaja; el pretinde că nu ar fi altcineva decât lordul William în persoană, nefericitul meu frate, mort din pricina muşcăturii unei reptile.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest om? întrebă avocatul.

— Ei bine, m-am văzut silit să îl denunţ justiţiei.

— Cunosc, cunosc acest lucru.

— Şi cred că, apelând la indulgenţă, justiţia a dispus ca acest individ să fie închis la Bedlam.

— Deci credeţi, nu sunteţi sigur, milord?

— Oh, la urma urmei, nu sunt sigur că ar fi închis…

— Dar ştiaţi că acest om avea soţie şi copii?

— Tot ce se poate, nu mă interesează…

— Dar ceea ce i s-a întâmplat a fost din ordinul dumneavoastră, milord…

— Ah, îmi pare rău, domnule, zise lordul cu aroganţă, dar am impresia că vă permiteţi să-mi luaţi un fel de interogatoriu…

— Milord, răspunse domnul Simonus, îmi cer iertare, dar trebuie neapărat să vorbim, aşa cum aţi spus, cu cărţile pe faţă; de aceea trebuie să vă spun că sunt informat în această problemă mai mult decât presupuneţi…

— Fie, vă ascult.

— Într-o zi, cu trei luni în urmă, soţia lui Walter Bruce, ca să-l numim astfel, a primit o scrisoare semnată de soţul ei, o scrisoare falsă de altfel, în care era vorba de o tranzacţie.

— Tranzacţie cu cine?

— Cu dumneavoastră, milord…

— Ce vorbeşti, domnule?

— Lordul William consimţea în acea scrisoare să nu îşi mai revendice nici numele, nici titlul, să părăsească Anglia, urmând să primească în schimb suma de două sute cincizeci de mii de lire şi casa de la Paris.

— Foarte bine…

— Această tranzacţie era într-un fel rezonabilă. Şi, la rândul meu, acum vin eu să v-o propun, milord.

Şi spunând acestea, domnul Simonus îi întinse o hârtie şi adăugă:

— După ce înălţimea-voastră va fi luat cunoştinţă de acest document, sunt sigur că nu va mai şovăi…

Lordul Evandale luă hârtia şi începu să citească. Privindu-l cu coada ochiului, domnul Simonus îl văzu cum păleşte pe măsură ce înainta cu lectura.

Dar, deodată lordul Evandale, cu un gest plin de mânie, mototoli hârtia în pumn.

— Oh, spuse liniştit domnul Simonus, puteţi să o aruncaţi în foc, milord, dacă aşa credeţi de cuviinţă. Nu este decât o simplă copie. Documentul autentic, legalizat de Ambasada britanică, se află sub cheie, în biroul meu.

Lordul Evandale păru că reflectează. Apoi spuse:

— Ei bine, dacă aş consimţi la ceea ce îmi cereţi, ce garanţii mi s-ar da?

— Vi s-ar înapoia acest document de care tocmai aţi luat cunoştinţă şi care constituie de fapt singura piesă ce poate fi luată în consideraţie la proces.

— Foarte bine. Dar Walter Bruce este la Bedlam…

— Oh, înălţimii voastre îi este foarte uşor să-l facă să iasă de acolo…

— Credeţi?

— Desigur! Înălţimea voastră să scrie doar două rânduri preşedintelui Înaltei Curţi, şi Walter Bruce va fi imediat liber.

— Şi va părăsi Londra?

— Pe loc!

— Şi în schimbul casei de la Paris şi a celor două sute cincizeci de mii de lire mi se va da acest document original?

— Milord, spuse avocatul Simonus, eu sunt un om cunoscut la Londra pentru probitatea mea. Niciodată nu mi-am dat cuvântul fără să mi-l respect.

— Foarte bine, spuse lordul Evandale. Mâine, cam la aceeaşi oră, voi fi la dumneavoastră şi va fi aşa cum aţi propus.

Domnul Simonus îl salută şi ieşi. Tom rămăsese în cabrioletă, aşteptând nerăbdător.

— Ei bine, îi spuse domnul Simonus, dragă domnule Tom, cauza noastră este câştigată.

— A acceptat toate condiţiile?

— Fără rezerve.

— Şi stăpânul meu va fi eliberat de la Bedlam?

— Chiar mâine. Aşa că mâine să veniţi la mine pe la ora două şi totul se va termina.

Porniră, şi când cabrioleta ajunse la Leicester Square, se despărţiră. Domnul Simonus se întoarse la biroul său, iar Tom se întâlni cu Betsy, care găsise să închirieze o locuinţă modestă, mobilată, în Drury Lane.

Oricare englez cumsecade şi cu cugetul împăcat îi mulţumeşte providenţei cu paharul în mână pentru noroc sau reuşită. Eforturile lui Tom fuseseră până la urmă încununate de succes. De aceea îşi petrecu restul zilei cu Betsy şi împreună rătăciră din cârciumă în tavernă până la miezul nopţii, cinstindu-se cu bere, cherry, gin şi rachiu. Ajunşi acasă, se culcară beţi turtă.

Cu toate acestea, a doua zi Tom se trezi la ora lui obişnuită, stăpân pe sine şi cu judecata limpede. Aşteptă nerăbdător să se facă ora 2. Când auzi ceasul bătând, sări într-o cabrioletă.

Dar când dădură colţul să intre în Pater-Noster, care este de obicei o stradă destul de liniştită, văzu o mulţime de oameni care se înghesuiau, stânjenind intrarea în casa domnului Simonus.

Coborî din trăsură şi, grăbit, se apropie. Mulţimea tăcută părea consternată. Vru să ajungă până la uşa casei, strigând şi dând din coate: „Loc! faceţi-mi loc!…” Însă nu izbuti. Atunci întrebă pe unul din mulţime ce se petrece acolo?

— O mare nenorocire, domnule, s-a întâmplat o mare nenorocire, îi răspunse omul.

Tom tresări. Broboane mari de sudoare îi umplură fruntea şi tâmplele.

Capitolul LI

— Dar ce anume s-a întâmplat? întrebă el disperat.

— O mare nenorocire, domnule, nu auzi?

— Ce nenorocire?

— A murit domnul Simonus… Domnul avocat Simonus a murit…

Chiar atunci, Tom văzu un tânăr croindu-şi cu greu drum prin mulţime şi făcându-i semne cu mâna. Îl recunoscu; era secretarul domnului Simonus, cel pe care cu câteva zile înainte îl trimisese după locotenentul Percy.

— Ah, domnule Tom, îi spuse el cu ochii în lacrimi, domnule Tom, ce nenorocire, ce nenorocire!

Tom încremenise. De-abia putu să bâlbâie:

— Dar nu se poate, nu-mi vine să cred…

— Domnule Tom, ca şi dumneavoastră, nu voiam să cred acum o oră, când am auzit. Dar l-am văzut mort, l-am văzut cu ochii mei…

Secretarul îi povesti cum domnul Simonus se întorsese acasă în seara trecută sănătos şi bine dispus, ca de obicei.

— Îşi luase cina şi se retrăsese la el în dormitor, puţin înainte de miezul nopţii. A doua zi de dimineaţă, doamna Simonus, văzând că se face ora opt şi că soţul ei nu îşi sună valetul, îngrijorată puţin, i-a bătut în uşă. Neprimind niciun răspuns, a intrat. Domnul Simonus era în patul lui, mort. Chemat în mare grabă, medicul a constatat că sucombase de congestie cerebrală determinată de o cauză necunoscută.

În timp ce secretarul îi povestea, Tom făcea apel la tot curajul şi la toată stăpânirea de sine.

— Spune-mi, te rog, domnule secretar, aici a murit?

— Nu, domnule, a murit la el acasă, în afara Londrei.

— Atunci ce caută toată lumea asta?

— Păi aici au venit oamenii justiţiei…

— Ce să caute justiţia în birourile domnului Simonus?

— Sunt de azi dimineaţă, domnule Tom. Nu trecuse nici măcar o oră de când se aflase despre moartea bietului meu patron, că judecătorii au şi descins aici, la birourile sale.

— Bine, şi ce vor? Nu înţeleg.

— Sigilează toate hârtiile şi dosarele domnului Simonus.

Răspunsul acesta veni ca o lovitură de măciucă în capul lui Tom.

Printre hârtiile domnului Simonus era de bună seamă şi preţioasa declaraţie a locotenentului Percy şi a celor doi foşti gardieni, vizată de Ambasada Angliei de la Paris, singura dovadă, singurul act care l-ar fi determinat pe lordul Evandale să cadă la o învoială…

Tom cunoştea încetineala justiţiei engleze. Când se pun sigiliile pe

ceva, rămân sigilate mult timp.

Cu greu, împreună cu secretarul, reuşiră până la urmă să-şi croiască drum prin mulţime şi să intre în casă. Uşile biroului erau închise şi deasupra văzură peceţile mari de ceară ale justiţiei. Şi cu toate că trecuse de ora 2, lordul Evandale nu veni la întâlnire. Tom rătăci toată ziua prin Pater-Noster, aşteptându-l. Dar acesta nu apăru. Nevenirea lui la întâlnire îl lămuri pe deplin. Domnul Simonus nu murise de moarte bună. Aici era aceeaşi mână criminală care ticluise toate scrisorile false.

De acum înainte, Tom se vedea singur în faţa altor duşmani de temut.

Cum niciodată nu-şi pierdea încrederea şi curajul, aşteptă răbdător, ca vânătorii cu capcane. Rămase ascuns împreună cu Betsy într-o suburbie din Londra. După două săptămâni, biroul domnului Simonus îşi reluă activitatea. Acelaşi secretar care îi relatase toate amănuntele cu privire la moartea patronului său fusese numit avocat în locul domnului Simonus prin ordonanţă regală.

Tom veni la el. Secretarul, acum patron, cunoştea toată afacerea.

— Domnul Simonus a murit, domnule Tom; iată-mă pe mine avocat în locul lui, îi spuse el. Voi continua deci toate procesele. Voi obţine în curând ridicarea sigiliilor şi imediat ce vom găsi preţiosul document îl vom soma pe lordul Evandale să se execute.

După opt zile, noul avocat obţinu ridicarea sigiliilor. Dar, din păcate, pe Tom îl aştepta o nouă dezamăgire, mai teribilă decât celelalte. Scotociră în zadar prin toate hârtiile domnului Simonus. Documentul dispăruse fără urmă.

O mână criminală îl subtilizase fără îndoială chiar în ziua când justiţia se deplasase în biroul din Pater-Noster. Dar noul avocat nu se descurajă. El îi spuse lui Tom:

— Ascultă, domnule, locotenentul Percy a rămas la Paris?

— Cred…

— Ei bine, trebuie să mergi urgent la Paris şi să obţii cu orice preţ o nouă declaraţie.

Neobosit şi cu acelaşi elan, Tom porni la drum. A doua zi era la Paris şi alergă la domiciliul locotenentului. Acolo însă îl aştepta o nouă surpriză. În urmă cu opt zile, locotenentul murise… Interesându-se, află că, pe când se întorcea spre casă, fusese surprins şi strivit de o căruţă a serviciului de salubritate.

Tom porni în căutarea celorlalţi doi foşti gardieni de ocnaşi; dar şi aceştia dispăruseră fără urmă.

Aproape nebun de furie şi de durere, cuprins de deznădejde, îşi spuse: „Ei bine, eu voi fi acela care va face dreptate!”

Şi porni înapoi spre Londra.

*

* *

În seara zilei în care Tom se întorsese de la Paris, lordul Evandale ieşea de la Parlament, unde luase parte la o şedinţă. Era pe la miezul nopţii. În loc să se urce în trăsura care îl aştepta, lordul Evandale îşi expedie servitorii şi o porni pe jos până în Pall Mall, la clubul său.

Sir Evandale petrecu o parte din noapte jucând faraon, un joc de cărţi foarte la modă. Abia către ora 3, spre ziuă, se hotărî să se retragă.

— O, milord, se miră baronetul sir Charles M… plecaţi pe jos?

— Bineînţeles! răspunse lordul Evandale.

— Nu vă temeţi de sugrumători?

— Câtuşi de puţin. La Londra nu au existat niciodată sugrumători.

— Poate nu aţi auzit…

— Eu nu mă tem de nimic, spuse lordul Evandale şi ieşi.

Pe când se depărta grăbit de club, îndreptându-se spre casă, auzi paşi în urma lui. Se întoarse şi văzu că un om se ţinea după el. Lordul Evandale iuţi pasul. Omul procedă la fel. Lordul Evandale ajunse în Trafalgar Square. La piciorul statuii lui Nelson se opri. Atunci omul i se postă în faţă, la mică distanţă, tăindu-i calea.

— Două vorbe, milord… spuse acesta.

Lordul Evandale tresări.

— Ce vrei de la mine? strigă el.

Necunoscutul mai făcu un pas.

— Cum, nu mă recunoaşteţi, milord? De ce vă speriaţi?

— Nu te cunosc! spuse tăios lordul Evandale.

— Cum aşa? Numele meu e Tom!

— Ah! Ce doreşti?

— Să vă întreb dacă n-aţi vrea să-i redaţi până la urmă libertatea lordului William.

Evandale începu să râdă în hohote:

— Văd că şi dumneata ai înnebunit!

— Milord, i-o tăie Tom, sugrumat de furie, luaţi seama!

— Înapoi! porunci lordul.

Şi zărind în depărtare nişte poliţişti, începu să-i strige în ajutor.

— Poliţiştii vor ajunge prea târziu, fiară! spuse Tom.

Şi scoţând de sub manta un cuţit lung, îl împlântă adânc în pieptul lordului Evandale, care căzu, scoţând un strigăt disperat.

Poliţiştii alergară şi reuşiră să pună mâna pe Tom.

Răstignit de-a lungul trotuarului, neînfricatul lord Evandale zăcea într-o baltă de sânge.

Tom era acum împăcat: lordul William, nefericitul lui stăpân, fusese răzbunat.

Capitolul LII

Fără îndoială, Betsy cunoştea planurile lui Tom şi nu se împotrivise hotărârii lui, fiindcă nu se nelinişti că în seara aceea bărbatul ei nu se întorsese acasă.

A doua zi, plecă să vadă ce se întâmplă pe la locuinţa lordului Evandale. Aici toată curtea era plină de lume. Se amestecă prin mulţime, hotărâtă să tragă cu urechea la tot ce se vorbea. Care mai de care pretindea a fi informat că nobilul lord fusese răpus cu o lovitură de cuţit pe când traversa Trafalgar Square, la ora 4 dimineaţa.

După unii, crima o înfăptuise un fenian. Căci numai cu două zile înainte lordul Evandale ţinuse la Cameră un discurs foarte violent împotriva Irlandei.

După alţii, crima avusese drept mobil furtul…

Nimeni, dar absolut nimeni nu pronunţă numele lui Tom. Dar cum toată lumea căzuse de acord că asasinul fusese arestat, Betsy se lămuri.

Plină de curaj, îşi spuse: „Va să zică, Tom al meu este la închisoare; ei bine, am să continui cu acţiunea începută de el.”

Numai că Betsy îşi făcea iluzii. Credea că după moartea lordului Evandale, lady Pembleton îşi va aminti că îl iubise pe bunul ei stăpân, pe lordul William, şi de aceea ea se va grăbi să cadă la o înţelegere.

Aşteptă să treacă deci câteva zile. Funeraliile defunctului se făcură cu mare pompă. Ziarele vorbiră despre ele pe larg, la fel cum vorbiseră şi despre moartea lui. Dar niciunul nu pomeni nimic despre vechile legături dintre asasin şi victimă.

După opt zile, Betsy se prezentă la casa Pembleton. Lady Anne acceptă să o primească. Betsy îi spuse:

— Milady, ticălosul care a abuzat de bună-credinţa dumneavoastră şi-a luat pedeapsa… Veţi refuza oare acum să îl recunoaşteţi pe lordul William?

Lady Pembleton nu răspunse. Se mulţumi doar să agite un ciucure de sonerie. Doi oameni îşi făcură apariţia: sir Archibald şi un necunoscut. Necunoscutul nu era altul decât reverendul Patterson.

— Tată, spuse lady Pembleton, dă ordin să fie alungată nebuna asta nenorocită!

Betsy strigă, într-un acces de indignare:

— Vai, milady, v-am crezut victima lordului Evandale, dar acum văd bine că i-aţi fost complice!

Sir Archibald chemă valeţii. Aceştia puseră mâna pe Betsy şi o azvârliră în stradă. Femeia continua să strige. Doi poliţişti din cartier o înhăţară şi o duseră direct la postul de poliţie cel mai apropiat. Acolo ea vru să-i povestească totul funcţionarului care o interoga. Dar acesta îi închise gura, dând ordin să fie trimisă la închisoare.

Atunci Betsy înţelese că era pierdută. Fiind înzestrată, însă, ca şi bunul ei Tom, cu o energie aprigă şi sălbatică, îşi spuse: „Din moment ce trebuie să stau la închisoare, atunci măcar să-l văd pe lordul William!”

Petrecu trei zile în carcera secţiei de poliţie. În acest timp dădu atâtea semne de alienare mintală – ba râdea în hohote, ba cânta de dimineaţă până seara – încât anchetatorul declară că era nebună şi dădu ordin să fie transportată la Bedlam.

Exact ceea ce dorise Betsy.

Walter Bruce, adică William Pembleton, se afla tot acolo. Administraţia de la Bedlam primise instrucţiuni secrete să-l păzească şi să-l considere nebun furios. Dar cei care le dăduseră socotiseră probabil inutil să îi pună la curent şi cu motivele pentru care Betsy ajunsese la aceeaşi închisoare.

De aceea, nefiind supravegheată, putu să-l vadă pe lordul William şi să stea de vorbă cu el nestingherită. Bunul ei stăpân nu-şi pierduse câtuşi de puţin judecata; dar zi de zi era chinuit de mâhnire. Desigur, nu se mai gândea să-şi recapete nici averea, nici numele. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să fie lăsat să se întoarcă lângă familie, la soţia şi copiii lui, şi împreună cu ei să plece în Australia.

El redactase un lung memoriu în care relata tot ceea ce ştia despre această lamentabilă poveste a vieţii sale. Destăinuirile pe care i le făcu Betsy întregiră acest document.

Or, întâmplarea, care nu o dată zădărniceşte planurile cele mai chibzuite ale oamenilor, veni pe neaşteptate în ajutorul lordului William şi al nefericitei Betsy.

Într-o zi fu adus la Bedlam un nou pensionar. Imediat ce dădu cu ochii de el, Betsy îl recunoscu. Era omul acela scund şi bătrânicios, care, în urmă doar cu câteva luni, venise la ei acasă, sub numele de Edward Cokeries, dându-se drept secretar al domnului Simonus.

Deci acest om fusese instrumentul lordului Evandale sau, mai degrabă, al reverendului Patterson; şi nu încape îndoială că el şi nimeni altul imitase atât de bine scrisul lordului William şi îi transmisese lui Tom falsa depeşă a lui John Murphy, datată din orăşelul Perth, din Scoţia.

Dar iată că Edward Cokeries era nebun cu adevărat, şi nebunia lui se datora unei stranii şi, pentru mulţi, de neînţeles cauze.

A doua zi după ce Tom îl înjunghiase pe lordul Evandale, Cokeries se prezentase la locuinţa familiei Pembleton. Acolo, spre stupoarea lui, află că lordul murise. Şi pe loc Edward Cokeries înnebunise. El venise aici la data stabilită de nobilul lord pentru a-i plăti suma de 2.000 de lire, preţul trădării.

Fusese dus acasă. Omul avea soţie şi copii. Timp de câteva zile îl ţinuseră sub pază. Dar într-atâta dăduse dovadă de demenţă furioasă,

încât, înspăimântaţi, vecinii ceruseră să fie internat. Aşa se face că ajunsese la Bedlam.

Deci, o emoţie violentă îl făcuse să-şi piardă minţile. În urma altei emoţii, nu mai puţin violente, îşi revenise.

Când o văzuse pe Betsy şi pe lordul William, scoase un ţipăt. Atât. Şi din clipa aceea Cokeries se trezi parcă dintr-un coşmar, şi începând să raţioneze ca un om normal, îi năvăliră în minte amintirile şi odată cu ele remuşcările.

Într-o seară, aflându-se în curtea interioară, Cokeries se aruncă la picioarele lordului William şi îi ceru iertare, acuzându-se de toate crimele şi mărturisind că el fusese instrumentul lordului Evandale şi al reverendului Patterson. El şi nimeni altul aranjase răpirea lui Tom. El făcuse să dispară locotenentul Percy. Tot el furase din biroul domnului Simonus, în timp ce se puneau sigiliile, declaraţia acelui locotenent; numai că nu apucase să înmâneze lordului Evandale preţiosul document. Convenise să-l păstreze drept zălog, până când i se va achita în trei rate, suma de 8.000 de lire, preţul convenit între ei. Când i s-a adus la cunoştinţă că lordul murise, mintea lui fusese cuprinsă de panică şi probabil, sugrumat de disperare, înnebunise.

După ce îi destăinuise întreaga lui complicitate, Edward Cokeries adăugă:

— Acum, milord, dacă voi putea vreodată să ies de aici, vă declar cu mâna pe suflet că voi face totul să repar răul ce vi l-am pricinuit!

Plin de amărăciune, lordul William dădu din cap:

— De aici, de la Bedlam, nu se mai iese, domnule…

Dar Betsy îl contrazise:

— Cine ştie?

Găsise ea oare o portiţă de scăpare?

Capitolul LIII

Lordul William şi Edward Cokeries o priviră pe Betsy foarte miraţi.

— Nu vă uitaţi aşa la mine. Am găsit mijlocul cel mai potrivit ca să ieşim de aici.

— Cum adică să ieşim? întrebă lordul William cu destulă îndoială.

— Oh, nu dumneavoastră, spuse ea, ci eu… Şi numai să ies, că totul va merge de minune… spuse curajoasa femeie.

— Ce ai de gând să faci? întrebă iarăşi lordul William.

— Mai întâi, domnul îmi va spune unde a ascuns preţioasa hârtie.

— De acord! consimţi Edward Cokeries.

— Când voi fi afară, în primul rând mă duc să caut documentul.

— Şi apoi?

— Apoi, îl voi preda succesorului domnului Simonus.

— Dar cum vei reuşi să ieşi de aici, Betsy? o întrebă lordul William,

plin de admiraţie.

— Oh, foarte uşor, veţi vedea.

— Te rog, spune odată…

— Dumneavoastră ştiţi că la Londra există o asociaţie a doamnelor caritabile şi lor li se spune „Doamnele închisorilor”?

— Da, ştiu, am auzit.

— Ei bine, doamnele astea nu numai că îi asistă pe condamnaţii la moarte, încercând să le uşureze greul sfârşit, dar vin să-i ajute şi pe deţinuţii bolnavi.

— Le-am văzut şi pe aici zilnic, spuse lordul William.

— Umblă mascate, cum aţi văzut, poartă adică pe cap un fel de glugă şi nu li se văd decât ochii.

— Ei bine?

— Una din aceste doamne a venit ieri să vadă un biet nebun care este şi foarte bolnav. Traversând închisoarea şi trecând pe lângă mine, m-a privit lung şi apoi mi-a spus:

— „Bună ziua, Betsy!”

Eu am avut un gest de surprindere. Am întrebat-o:

— „Mă cunoaşteţi, doamnă?”

— „Nu eşti dumneata soţia lui Tom?” m-a întrebat la rândul ei.

Şi cum surprinderea mea creştea, ea a adăugat:

— „Şi slavă Domnului, nu eşti nebună, cum nu sunt nici eu.”

— „Dar, m-am bâlbâit eu, cum de ştiţi dumneavoastră?…”

— „L-am vizitat pe soţul dumitale, la Newgate şi el mi-a povestit tot.”

— „Ah!” m-am mirat eu atunci.

Şi ea a adăugat:

— „Din păcate, nu pot mare lucru pentru dumneata, Betsy, dar tot ce va fi posibil voi face”.

Plină de uimire, încremenită, o priveam şi ascultam.

— „Ascultă, mi-a spus, ai vrea mult să ieşi de aici, nu-i aşa?”

— „Oh, da, doamnă.”

— „Ei, atunci, fii atentă, eu pot să te ajut să scapi.”

— „Cum?”

— „Stai cumva singură în cameră?”

— „Da”, i-am răspuns eu.

— „Uite ce faci. Chiar din seara aceasta, te sui în pat, refuzi să mănânci şi începi să te plângi că eşti bolnavă.”

— „Aşa am să fac, doamnă.”

— „În două zile, a continuat ea, voi veni să te văd. Nu voi fi singură, mă va însoţi o altă doamnă a închisorilor; fii fără teamă, de rest am eu grijă.”

Şi s-a depărtat.

— Toate acestea nu-mi spun cum vei ieşi de aici, Betsy, zise lordul

William.

— Eu bănuiesc, milord. Iată cum: una din cele două doamne îmi va împrumuta îmbrăcămintea ei.

— Înseamnă că acea doamnă va rămâne în locul dumitale?

— Bineînţeles.

— Şi, la rândul ei, cum va ieşi?

— Recunoscută de celelalte doamne, probabil…

— Betsy, dar procedând aşa, ea va compromite opera acestor doamne ale închisorilor.

Betsy avu un gest care se putea traduce cam astfel: „Vă asigur că mă interesează prea puţin”…

— Acum, spuse ea, adresându-se lui Edward Cokeries, spune-mi unde este hârtia?

— Fiţi atentă, zise Cokeries, eu locuiesc în Old Grand Lane.

— Foarte bine până aici, cunosc locurile acelea.

— Ei bine, la numărul 7, la etajul al treilea. Veţi spune soţiei că veniţi din partea mea, iar dacă ea nu vrea să vă creadă, o să recunoască acest inel.

Edward Cokeries îşi scoase verigheta de aur şi i-o întinse lui Betsy.

Betsy şi-o puse pe deget.

— După aceea? întrebă ca.

Locuinţa noastră este destul de modestă, cu mobile puţine. Pe şemineul din dormitor, este un bust de ghips al ducelui de Wellington. Pe dinăuntru bustul acesta este gol.

— Şi probabil acolo aţi ascuns documentul?

— Exact.

— Foarte bine, aprobă Betsy. De altfel, n-am nicio îndoială că soţia dumneavoastră mă va crede, mai ales când îi voi spune că nu mai sunteţi… nebun.

Hotărâtă să-şi pună în aplicare planurile, Betsy execută întocmai prima parte a programului stabilit. Simulă perfect că este bolnavă şi seara nu vru să mănânce. Se sui devreme în pat. A doua zi refuză iarăşi orice fel de hrană. Lordul William îi încredinţase manuscrisul, acel manuscris în care îşi povestea nefericita viaţă şi Betsy îl ţinea ascuns sub pernă.

Timp de două zile nu vru să înghită decât câteva linguri de fiertură. În a treia, veniră în sfârşit doamnele închisorilor. Era spre seară. Una din ele ţinea sub braţ un mic pachet. După ce intrară, doamna cu pachetul închise uşa celulei cu zăvorul. Apoi cea care îi mai vorbise şi care îi făgăduise că o va ajuta desfăcu pachetul, scoase o rochie şi o glugă la fel ca cele pe care le purtau şi ele şi îi spuse lui Betsy:

— Nu avem timp de pierdut, ridică-te şi îmbracă-te repede!

Betsy o ascultă.

Bedlam este de fapt o întreagă lume. Nebuni, gardieni, infirmieri,

medici se duc, vin, se încrucişează, trecând unii pe lângă alţii prin numeroasele culoare.

În celula lui Betsy intraseră două femei. Ieşiseră trei. Cine lua seama?

— Vino după mine, spuse misterioasa binefăcătoare.

Una din doamne porni singură, cu pas mărunt, pe un culoar. Betsy şi protectoarea ei merseră de-a lungul altui culoar, coborâră de la etaj la parter, traversară vreo douăzeci de săli diferite şi ajunseră în cele din urmă la poartă.

Portarul şef le deschise şi le salută în momentul trecerii.

Când se văzură în stradă, doamna închisorilor strecură o pungă în mâna lui Betsy.

— Acum, îi spuse ea, eşti liberă. Adio!

Betsy îi luă mâna, i-o strânse cu căldură şi recunoştinţă şi o imploră să-i spună numele. Doamna repetă:

— Adio! şi cu paşi grăbiţi se depărtă.

Betsy nu pierdu nicio clipă. Porni direct spre Old Grand Lane, îmbrăcată cum era, în costumul de doamnă a închisorilor. O găsi pe soţia lui Edward Cokeries, care, văzând inelul soţului ei, nu şovăi să-i încredinţeze hârtiile ascunse în bustul de ghips. De aici, Betsy se îndreptă spre casa din Adam's Street, să se odihnească şi să îşi schimbe hainele. A doua zi, cum se lumină, alergă într-un suflet la succesorul domnului Simonus.

Se aştepta, cum e şi normal, să fie primită cu cordialitate. Dar, spre marea ei surprindere, nu se întâmplă aşa.

— Draga mea, îi spuse tânărul avocat, de când nu ne-am văzut, s-au întâmplat o mulţime de lucruri.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule avocat? se miră Betsy.

— Mai întâi, soţul dumneavoastră l-a asasinat pe lordul Evandale.

— Ei şi? Un ticălos mai puţin! spuse Betsy.

— De acord. Însă acuma avem de-a face cu nişte adversari mult mai de temut decât lordul Evandale.

— Cu cine oare?

— Cu întreaga organizaţie a Misiunii evanghelice.

— Ei, şi ce e cu asta?

— Nu trebuie să te ciocneşti cu asemenea oameni.

— Pentru ce? întrebă şi mai nedumerită Betsy.

— Pentru că te-ai sparge ca sticla.

Şi tânărul avocat, coborând vocea, adăugă:

— Am să vă dau un sfat bun. Dacă vreţi – şi bineînţeles că vreţi! — să vă salvaţi soţul de pedeapsa care îl aşteaptă, duceţi aceste hârtii soţiei lordului Pembleton. În schimbul lor, poate va cere graţierea lui…

— Oh, spuse Betsy, ei îl pot executa pe bietul meu Tom, dar

dovezile zdrobitoare ale infamiei lordului Evandale nu le vor avea niciodată! Poate că se va găsi într-o zi un om curajos care să ia în mână cauza oprimaţilor şi să angajeze lupta cu întreaga şleahtă a asupritorilor!

Betsy plecă de la avocat cu moartea în suflet.

Atunci îi veni în gând să ascundă hârtiile într-un loc atât de ferit, încât puternicii prieteni ai casei Pembleton să nu le poată găsi niciodată!

Capitolul LIV

La Londra se trăieşte o intensă viaţă de noapte. Nu o dată Betsy se întorcea acasă după miezul nopţii. Şi tot atât de des, trecând prin faţa bisericii Rotherhithe, i se păruse că vede nişte umbre care se agită de colo-colo prin cimitirul din jurul capelei. De felul ei nu era câtuşi de puţin superstiţioasă. Nu credea în strigoi sau în duhuri care nu-şi găsesc liniştea şi rătăcesc pe la miezul nopţii… Ştia sigur că umbrele acelea sunt ale unor oameni vii şi nu ale unor fantome. Nu, bineînţeles, nu erau nici spirite, nici spiriduşi, nici suflete chinuite, ieşite din morminte. Erau oameni. Oameni care aveau un scop anume şi de aceea se aflau acolo şi nu într-altă parte.

Într-o noapte Betsy se chircise lângă grilaj şi rămăsese acolo, nemişcată. Întunericul şi ceaţa o protejau perfect. Doi bărbaţi trecură foarte aproape de ea, dar fără să o zărească. Oamenii vorbeau, şi Betsy putu să îi audă:

— Nu te înşeli cumva? Poate n-o fi ăla mormântul…

— Nu, nu mă înşel câtuşi de puţin! îi răspunse celălalt.

— Problema e alta, zise primul. Bietul nostru prieten, care a fost un bun catolic în timpul vieţii, n-ar trebui să mai odihnească multă vreme printre eretici, într-un mormânt protestant.

— Nu, nu trebuie, ai dreptate, fu de acord cel care îl însoţea; vino să-ţi arăt unde e mormântul lui…

Betsy înţelese că se punea la cale o exhumare; şi atunci îşi dădu seama ale cui erau umbrele acelea care se mişcau noaptea în cimitirul Rotherhithe; ale fenianilor.

Deci, unul de-al lor, din cartier murise şi fusese îngropat aici. Prietenii lui însă, de aceeaşi credinţă cu el, voiau ca în timpul nopţii să-l dezgroape, să-i ia trupul neînsufleţit şi să-l ducă, fără îndoială, în cimitirul Saint George, care este, după cum ştie toată lumea, cimitir catolic. Betsy era scoţiană, deci anglicană. Şi totuşi îi stârnise curiozitatea şi de aceea îşi concentra toată atenţia asupra mişcărilor acelor oameni. Rămase acolo, lângă grilaj, scrutând ceaţa şi întunericul. Zări cum deschid un mormânt şi cum scot de acolo un cadavru.

De-abia după ce oamenii se depărtară, încovoiaţi de trista lor povară, Betsy se întoarse acasă, în Adam's Street. Somnul nu se lipi de ea şi, plină de nerăbdare, aşteptă să se facă ziuă.

Cum se iviră primele raze ale dimineţii, veni la capelă şi de aici intră în cimitir. Îmbrăcată cum era în negru, oricine ar fi putut crede că mergea să-şi plângă mortul drag la căpătâiul vreunui mormânt.

Bineînţeles, nu acesta era motivul care o aducea aici. Ea voia să vadă fără întârziere mormântul văduvit de cadavrul lui. Se ţinu după urmele paşilor celor doi oameni, lăsate prin iarba deasă şi înaltă. Fără greutate, găsi ce căuta. Se uită la crucea care îl străjuia şi atentă, cercetă de jur împrejur. Se linişti: putea lucra în voie, era singură în tot cimitirul. Cântări din ochi piatra care acoperea groapa, o apucă zdravăn cu amândouă mâinile; piatra se lăsă însă ridicată cu destulă uşurinţă. O trase puţin într-o parte. Într-adevăr mormântul era gol.

*
* *

Lordul William, cu ajutorul amănuntelor pe care i le dăduse Betsy, îşi povestise viaţa şi tot ce se mai întâmplase de la încarcerarea lui la Bedlam. Dar după ce Betsy luase manuscrisul cu ea, îl completase cu toate peripeţiile prin care trecuse de când reuşise să evadeze din închisoare.

Aşa se explică de ce ultimele pagini erau scrise de o altă mână, care nota în final:

„La noapte mă duc să ascund jurnalul în mormânt… Că doar nu vor veni ei să-l caute tocmai acolo."

Aici se termina *Jurnalul unui nebun de la Bedlam*, manuscrisul propriu zis. Declaraţia Locotenentului Percy fusese ataşată, prinsă cu un ac.

*
* *

În timp ce Vanda strângea cu grijă foile jurnalului, întrebă ca pentru sine:

— Ce s-o mai fi întâmplat după aceea?

— Mai mult nu ştim, dar putem spune că ştim destul, zise Marmouset.

— Tom este mort, Betsy a murit şi ea…

— Da, însă lordul William trăieşte, şi familia lui de asemenea.

Abatele Samuel tăcuse până atunci.

— Ceea ce nu aflăm din manuscris, zise el în cele din urmă, am să vă spun eu…

— Da? se miră Marmouset.

— Da, începu el. Să tot fie şase luni de când Betsy a ascuns hârtiile în mormântul unde le-aţi găsit voi. Deci şase luni din existenţa ei, ultimele din nefericire, pe care am să vi le povestesc.

— Vă ascultăm, domnule abate, se rugă Vanda.

Şi toţi trei – Marmouset, Vanda şi Shoking – îl priviră nerăbdători.

Acesta continuă:

— Cât timp a avut hârtiile la ea, Betsy s-a ascuns grijulie. Au căutat-o, răscolind toate ungherele Londrei, doar o vor găsi, ca să o ducă înapoi la Bedlam; şi dacă ea s-a dus direct la Adam's Street, a făcut-o anume ca să-i deruteze pe cei care o urmăreau şi care, fără îndoială, nu-şi puteau închipui că se întorsese liniştită chiar la ea acasă. Trei luni au căutat-o deci peste tot, numai în Adam's Street nu. Betsy nu ieşea decât seara, şi atunci bătea străzile Londrei şi se lăsa arestată sub alt nume decât al ei, pentru vagabondaj sau beţie. Nopţile şi le petrecea la diferite secţii de poliţie, dar cu un scop precis: nădăjduia să cunoască vreun delincvent care a doua zi urma să fie trimis la Newgate, iar acesta să-i comunice lui Tom – al cărui proces se tot tărăgăna – că găsise hârtiile. Aşa l-a întâlnit ea pe Omul Gri. Din clipa aceea Betsy s-a liniştit. Tom fusese deci înştiinţat: Hârtiile puse în siguranţă… Cine putea garanta că Tom nu va reuşi la rândul lui să evadeze?

— Din păcate, îl întrerupse Vanda, bietul Tom a fost spânzurat.

— Da, zise abatele, dar dumneavoastră veţi continua acţiunea lui.

— Care nu este deloc uşoară, reflectă Vanda.

— Evident, spuse Marmouset, dar nu avem oare declaraţia locotenentului Percy?

— Ai dreptate, fu de acord Vanda.

— Şi nu avem noi oare destui bani ca să susţinem procesul?

— Avem, spuse Shoking, şi, slavă Domnului, în libera Anglie cu bani faci tot ce pofteşti…

— Dar, îl întrerupse abatele, în primul rând trebuie să acţionăm ca lordul William să fie pus în libertate.

— Nici asta nu este o treabă prea uşoară, observă Vanda.

— Nu-i uşoară, dar nici imposibilă, zise Marmouset. Mâine mă voi duce la succesorul domnului Simonus; căci, aşa cum spune Shoking, cu bani faci multe în libera Anglie.

— Chiar atunci când ai de luptat cu societatea Misiunii evanghelice, adăugă abatele Samuel.

*

* *

Tot vorbind şi făcând planuri, o rază anemică de soare pătrunsese în mansardă şi-şi juca lumina pe chipul palid, lipsit de viaţă, al

nefericitei Betsy.

Vanda îngenunche şi începu să spună cu voce tare rugăciunile morţilor.

Partea a 2-a – Omul gri

Capitolul I

Ceasurile arătau 10 dimineaţa[7].

La această oră, City, cartierul comercial al Londrei, încremenit parcă şi pustiit de întunericul nopţii abia trecute, începe să se umple de vacarm, iar străzile să fie luate cu asalt. Negustori, bancheri, afacerişti apar din toate părţile.

Gara din Cormons Street, omnibuzele, cabrioletele, toate descarcă în această parte a oraşului, între 10 şi 11 dimineaţa, o jumătate de milion de suflete. Între 5 şi 6 după amiază, toţi pleacă prin împrejurimi, pe la ţară; se întorc apoi a doua zi la treburi. Când bate ora 10, totul prinde viaţă, de la agenţiile armatorilor până la ultimele dughene.

Aşadar, ceasurile arătau ora 10 când în Pater-Noster intră o cabrioletă care se opri la uşa biroului de avocatură al fostului titular, nefericitul domn Simonus. Un bărbat tânăr coborî grăbit. Era îmbrăcat elegant, în costum de dimineaţă, adică haină, pantalon, vestă şi jachetă din aceeaşi stofă – ceea ce englezii numesc *suite* – cu mănuşi de antilopă şi pălărie gri.

Când ajunse în vestibulul de la parter, se adresă valetului care trebuia să anunţe clienţii:

— Prietene, aici este biroul unui avocat, nu?

— Da, domnule, zise respectuos valetul.

— Al domnului Simonus, presupun?

Valetul clătină din cap:

— Oh, spuse el, domnul Simonus nu mai este…

— S-a retras?

— Nu, domnule, a murit.

— Odihnească-se în pace! Şi cine este succesorul lui?

— Domnul James Colcram.

— Bun! Atunci, anunţă-mă.

— Cu neputinţă, domnule, în dimineaţa aceasta.

— De ce, prietene?

— Pentru că domnul Colcram pledează la Curtea din Drury Lane într-o afacere foarte importantă.

Gentlemanul păru oarecum dezamăgit.

— Bine, spuse el, voi reveni mâine. Şi, vrând să se retragă, făcu un pas spre uşă.

Dar valetul îl reţinu:

— O clipă, domnule.

— Da, ce este, prietene?

— Dumneavoastră veniţi, fără îndoială, pentru un proces?

— Se înţelege.

— Domnul Colcram are un prim-secretar care este la noi doar de cincisprezece zile, dar cunoaşte toate problemele.

Gentlemanul păru că şovăie.

— Eu totuşi aş vrea să vorbesc cu domnul Colcram.

— Şi eu pot să vă asigur că domnul Solomon Burdett, secretarul-şef, este foarte documentat…

— În fond, spuse gentlemanul ca pentru el, pot totuşi să sondez terenul. Fie. Condu-mă la domnul… cum ai spus că îl cheamă?

— Solomon Burdett.

— Bine. Condu-mă, te rog, la el.

Valetul se îndreptă spre scară şi gentlemanul îl urmă. Urcară până la primul etaj. Deschizând o uşă, valetul spuse:

— Poftiţi, domnule… aici este…

În faţa unui birou supraîncărcat de hârtii şi dosare, stătea pe scaun un bărbat. Gentlemanul nu îşi putu da seama ce statură avea, fiindcă el nu se ridică. Văzu doar o claie de păr roşcat, nişte favoriţi imenşi şi o pereche de ochelari mari albaştri care îi acopereau ochii.

Omul de la birou îl salută şi, cu un gest, îl pofti să ia loc.

— Domnule, spuse atunci gentlemanul, aş fi dorit să-l văd pe domnul Colcram…

— Oh, răspunse secretarul-şef, ori domnul Colcram, ori eu, este absolut acelaşi lucru.

— Într-adevăr?

— Sunt la curent cu toate procesele biroului nostru.

— Nu mă îndoiesc. Totuşi…

Şi gentlemanul îl privi cu atenţie pe domnul Burdett:

— Ştiţi, cauza despre care vreau eu să discutăm este mai veche…

— Aveţi dreptate, aprobă domnul Burdett, datează de multă vreme.

Gentlemanul avu un gest de surprindere.

— De unde puteţi dumneavoastră să ştiţi despre ce e vorba, domnule, din moment ce nu mi-am spus nici numele şi nici despre ce afacere vreau să tratăm?

— Domnule, aş putea să mă laud că sunt vrăjitor, spuse secretarul cu modestie, dar prefer să vă spun că v-am mai văzut…

— Pe mine?

— Sunteţi francez şi vă numiţi Peytavin.

Gentlemanul avu un nou gest de surprindere. Secretarul continuă:

— V-am văzut ieri la înmormântarea unei biete femei, care se numea Betsy…

— Adevărat!

— Soţia unui oarecare Tom, care a fost spânzurat nu demult pentru că l-a asasinat pe lordul Evandale Pembleton.

Gentlemanul păru de-a dreptul uluit.

— Şi desigur dumneavoastră aţi venit să trataţi despre afacerea lordului William Pembleton, zis Walter Bruce.

— Chiar aşa, bâigui gentlemanul năucit.

— Şi Betsy a venit acum trei luni aici…

— Ah!

— Da, a venit aici, cum vă spun, ca să îi aducă domnului Colcram hârtiile care asigurau câştigarea procesului în cauză.

— Totuşi, spuse gentlemanul, care nu era altul decât Marmouset, avocatul Colcram a refuzat să se angajeze în susţinerea acestui proces.

— Avea un motiv temeinic.

— Care?

— Domnul Colcram este tânăr, n-a făcut încă avere…

— Foarte bine. Dar ce e cu asta?

— Aflaţi de la mine că, pentru a susţine un asemenea proces, este nevoie în primul rând de mulţi bani.

— Şi Betsy nu avea?

— Din păcate, nu!

— Dar persoanele care au preluat această „moştenire” de la Betsy, continuă Marmouset, au bani, şi încă destui, ca să pună la dispoziţia domnului Colcram cât va cere.

Domnul Burdett dădu din cap.

— Mai e şi un alt motiv, domnule, reluă el, unul care îl va împiedica pe domnul Colcram să se ocupe de afacerea aceasta.

— Alt motiv? Care anume?

— Tocmai el a fost numit executor testamentar al succesiunii lordului Evandale Pembleton.

— Ah! se miră Marmouset şi începu să-l privească uşor bănuitor pe domnul Burdett.

— În fine, continuă secretarul-şef, domnul Colcram nu vrea să intre în niciun fel de conflict cu societatea Misiunii evanghelice care în Anglia este tot atât de puternică pe cât sunt iezuiţii în Franţa.

— Domnule, spuse Marmouset, schiţând un gest de retragere, scuzaţi-mă că v-am deranjat. Aş vrea să plec.

— Îngăduiţi-mi, domnule, încă un cuvânt, îl reţinu domnul Burdett.

— Vă rog…

— Ei bine, eu nu sunt domnul Colcram…

— Evident!

— Şi aş putea să vă dau un sfat bun.

— Vă ascult.

— Dumneavoastră vă angajaţi pe un drum greşit, domnule, gândindu-vă să intentaţi un proces.

— Nu văd totuşi alt mijloc, făcu Marmouset derutat.

— Mai întâi trebuie să ştiţi că justiţia engleză e renumită în tergiversările ei la nesfârşit.

— De acord. Dar…

— Apoi, ce să ne mai ascundem, dumneavoastră sunteţi elev de-al lui Rocambole…

Marmouset făcu un pas înapoi.

— Cum? Ştiţi? bâigui el.

— Ştiu că eşti un nătărău! răspunse domnul Burdett în franţuzeşte, lăsând să-i cadă ochelarii.

Marmouset scoase un strigăt. Bărbatul din faţa lui nu putea fi Rocambole! Şi totuşi avea privirea lui, avea timbrul vocii lui.

— Oh, făcu Marmouset emoţionat până la lacrimi, nu se poate… Sunteţi… nu… nu sunteţi…

— Încă sunt mai tare decât tine, bietul meu prieten, de vreme ce nu mă recunoşti!

Şi favoriţii şi părul des, roşcat, căzură la rândul lor. De data aceasta Marmouset nu se mai putea îndoi… Omul pe care îl avea în faţă era chiar Rocambole! Rocambole, pe care îl crezuse mort… Şi cum se simţea copleşit de emoţie, nu putu decât să-şi întindă mâinile spre domnul Burdett. Acesta însă îşi potrivi la loc peruca, îşi aranjă favoriţii şi, cu un ton rezervat, în timp ce îşi punea ochelarii albaştri pe nas, îi spuse:

— Să nu facem gafe, prietene, s-ar putea să intre cineva pe uşă dintr-un moment într-altul.

— Dumneata!… Dumneata!… nu înceta să se mire Marmouset.

— Da, eu, Rocambole, care încep prin a-ţi spune că nişte oameni ca noi nu trebuie să amestece niciodată justiţia în treburile lor.

Capitolul II

Rocambole redevenise brusc domnul Burdett, secretarul-şef al domnului Colcram. Şi pe când Marmouset continua să-l privească plin de admiraţie şi uimire, acesta îl întrebă zâmbind:

— Nu te aşteptai să mă regăseşti tocmai aici?

— Sigur că nu, răspunse Marmouset.

— Voi m-aţi crezut mort?

— Şi da şi nu; Vanda însă plânge şi e mereu tristă.

Rocambole apăsă pe butonul soneriei electrice de pe biroul său, şi un al doilea secretar îşi făcu apariţia.

— Am de tratat o afacere extrem de serioasă cu acest gentleman, îi spuse el secretarului, care rămăsese lângă uşă, respectuos. Te-aş ruga să nu fiu deranjat sub niciun motiv. Dacă însă vine reverendul Patterson, te rog să mă previi…

— Bine, domnule, spuse secretarul şi se retrase.

— Bunul meu prieten, îl îndemnă Rocambole pe Marmouset, acum povesteşte-mi repede cum aţi ieşit voi din subterană?

— Norocul nostru a fost că ne-a salvat Shoking…

Şi Marmouset îi relată şefului cu lux de amănunte, tot ce se petrecuse de când se despărţiseră, cum se ghidaseră pe urmele lăsate de ei în subterane până la acea fereastră care se deschidea spre apele Tamisei; apoi îi vorbi despre Vanda, care era convinsă că amândoi se înecaseră, dar că el, Marmouset, nădăjduia că stăpânul lor nu murise, iar faptul de a nu le fi dat niciun semn de viaţă se datora neapărat unor motive foarte serioase.

— Motive excelente, dragă Marmouset, spuse Rocambole. Şi nu uita că eu, până una-alta, sunt mort pentru toată lumea, cu excepţia ta…

— Chiar şi pentru Vanda?

— Chiar şi pentru ea.

— Biata Vanda!… oftă Marmouset. Dar spune-mi, nu ne vei ajuta în problema asta a lordului William?

— Păi bine, omule, eu de ce crezi că sunt aici?

— Dar dacă eşti mort?

— Nătărăule! Oare nu te afli în biroul acesta ca să transmiţi şi să execuţi ordinele mele?

— Ai dreptate, stăpâne, aşa este.

— Ascultă, prietene, continuă Rocambole, dacă am avea de-a face numai cu lady Pembleton şi cu sir Archibald, sau chiar şi cu lordul Evandale, dacă ar mai fi în viaţă, treaba care ne străduim să o rezolvăm ar fi dintre cele mai uşoare.

— Poate… încercă Marmouset.

— Noi avem însă de luptat împotriva unei forţe mai influente chiar decât atotputernicul guvern britanic.

— Reverendul Patterson?…

— Şi banda neagră, prietene, soldaţii cu redingotă lungă şi cravată albă, care, prin forţa lor, întrec o armată de poliţişti şi detectivi la un loc…

— Fantastic!

— …şi, neobosiţi, zi şi noapte, îl caută pe acel Om Gri, care, aşa cum ştii şi tu, a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare.

— În cazul acesta, spuse Marmouset, am impresia că aici te cam expui, maestre. Cu toată deghizarea asta perfectă…

— Din moment ce chiar tu nu m-ai recunoscut, cine crezi că ar putea să mă mai recunoască?

— Nu este un argument; ochelarii mai cad de pe nas, peruca s-ar putea deplasa…

— Ascultă, în loc să-mi spui astfel de nerozii, îl întrerupse

Rocambole, ai fi mai interesant dacă m-ai întreba cum de mă aflu eu tocmai aici?

— Adevărat! Sunt numai urechi…

— Domnul Colcram, ţi-am spus, a fost însărcinat cu lichidarea succesiunii lordului Evandale. Tânărul Colcram este un avocat priceput şi foarte cinstit. Şi îşi va face datoria cu multă conştiinciozitate.

— Ei bine?

— Tocmai acest lucru nu îl doreşte reverendul Patterson.

— De ce?

— Pentru că, atunci când s-a învoit cu Patterson să-l descotorosească pentru totdeauna de fratele său, de lordul William, nu încape îndoială că Evandale a semnat anumite hârtii prin care acorda societăţii Misiunii evanghelice nişte sume considerabile.

— Foarte bine.

— Iar domnul James Colcram va trebui să aibă în vedere numai interesele văduvei lady Pembleton.

— Atunci…

— Atunci, reverendul Patterson, care este un om foarte abil, a ţinut să aibă pe lângă domnul Colcram un om de-al lui…

— Şi… acel om?

— Exact. Acel om sunt eu, spuse liniştit Rocambole.

— Dumneata?

— Da, prietene.

Şi Rocambole începu să râdă.

— Ah, zise plin de admiraţie Marmouset, dumneata vei fi întotdeauna stăpânul nostru al tuturor.

Rocambole continua să râdă.

— Reverendul Patterson are în mine, deci, cea mai deplină încredere, şi el nu va face decât ceea ce îl voi sfătui eu.

— Dar…

— Sst! îi făcu semn Rocambole. Se aude cineva…

Într-adevăr, apăru cel de-al doilea secretar.

— Reverendul Patterson, anunţă el.

— Bine, mulţumesc… Într-o clipă sunt la dispoziţia domniei sale.

Secretarul ieşi.

Rocambole împinse o uşă mascată de o draperie.

— Intră aici, îl îndemnă el pe Marmouset, şi, dacă vrei, uită-te pe gaura cheii. În draperie este o gaură exact la aceeaşi înălţime. Ascultă, însă, cu amândouă urechile şi mai ales să nu faci zgomot. Apoi deschise şi închise brusc o uşă, care dădea pe palier, cu scopul de a-l convinge pe reverendul Patterson – care aştepta într-o altă cameră – că tocmai îşi condusese clientul.

Reverendul Patterson intră. Era acelaşi bărbat pe care l-am

cunoscut nu demult, înalt, slab şi plin de trufie. Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă domnul Burdett.

— Ei bine? întrebă el.

— M-am gândit mult de ieri, răspunse domnul Burdett.

— Foarte bine. Şi?

— Nu o vom putea executa pe lady Pembleton atât de uşor cum credeţi dumneavoastră.

— Eu am totuşi hârtii în regulă.

— Da, însă armele de care ne-am folosi se pot întoarce împotriva noastră.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Permiteţi-mi să rezum situaţiile respective. Noi l-am servit pe lordul Evandale împotriva lordului William, fratele său, nu-i aşa? Acuma este vorba să fixăm preţul serviciilor noastre.

— Natural…

— Pentru aceasta ar trebui să o lipsim pe lady Pembleton de o mare parte din averea ei.

— Ei bine?

— Ei bine, cine ne asigură pe noi că, neavând altă alternativă – un fel de ruină – lady Pembleton nu se va hotărî să trateze cu lordul William, care se află încă internat la Bedlam?

— Ce vorbiţi! La asta nu m-am gândit!

— Acum şase luni, urmă domnul Burdett, a fost o soluţie ca lordul William să fie închis la Bedlam.

— Şi acum?

— Acum este periculos să mai stea acolo încă opt zile.

— Nu vă înţeleg, domnule Burdett.

— Ascultaţi-mă cu atenţie şi mă veţi înţelege. Există la Bedlam un om care nu mai este nebun, domnul Edward Cokeries.

— Da, îl ştiu…

— Şi pe lângă faptul că nu mai este nebun, a devenit prietenul nedespărţit al lordului William.

— Ce tot spuneţi?

— Da, acesta este adevărul.

Şi domnul Burdett căută într-un dosar care îl avea la îndemână şi din el scoase o notă cifrată.

— Vă voi citi această notă, spuse el, şi veţi vedea…

Reverendul se încruntă. Cât despre Marmouset, din ascunzătoarea lui, nu pierdea niciun cuvânt şi niciun gest din această revelatoare conversaţie…

Capitolul III

Reverendul luă cunoştinţă de conţinutul notei, care suna astfel:

„Nebunul Walter Bruce şi nebunul Edward Cokeries trăiau la Bedlam într-o amiciţie perfectă şi aveau îndelungi conversaţii misterioase. Nu rareori erau auziţi pronunţând pe şoptite numele lui Betsy. Cum se ştie, Betsy a evadat. Poate că Walter Bruce şi Cokeries să nu fi aflat încă despre moartea ei. Nu încape îndoială însă că Betsy a intrat în posesia faimoasei declaraţii a locotenentului Percy. Unde poate fi acea hârtie? În fosta locuinţă a decedatei Betsy s-a făcut percheziţie şi nu s-a găsit nimic”.

După ce reverendul Patterson ascultă până la capăt, îl întrebă pe domnul Burdett:

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Eu, răspunse secretarul-şef al domnului James Colcram, cred că se poate foarte bine întâmpla ca lady Pembleton să se ducă la Bedlam şi să ia legătura cu lordul William.

— Să admitem…

— Iar lordul William, pentru o sumă oarecare, să facă renunţare, conform legii, la toate drepturile sale.

— Şi, în cazul acesta?…

— Lordul William va ieşi de la Bedlam şi, în loc de un adversar, să avem de luptat cu doi…

— Drace! Dar cum să împiedicăm această eventualitate?

— Eu am un plan. Un plan excelent, de a-i separa pentru totdeauna pe lordul William de lady Pembleton.

— Spuneţi, ce anume aveţi de gând să facem?

— Ascultaţi-mă şi urmăriţi-mă cu atenţie, spuse domnul Burdett. Captivitatea nu a tulburat câtuşi de puţin mintea lordului William, aşa cum s-ar putea crede şi cum s-a preconizat. O persoană misterioasă, pe care o bănuiesc a fi tot una din acele doamne ale închisorilor care a înlesnit şi evadarea lui Betsy, i-a adus veşti de la soţia şi copiii lui. Cu perspectiva de a-i aduna la un loc, i se pot aranja nişte treburi lordului William. Întâi, să-i ticluim o evadare.

— Nu mai spune!

— Ca să-l facem să dispară de la Bedlam.

— Bun! Şi după aceea?

— După aceea, reluă domnul Burdett, i se vor pune în mână patru-cinci mii de lire şi va fi condus pe bordul unui vas care pleacă spre Australia. Pe acest vas ar urma să-şi întâlnească şi soţia şi copiii…

— Ideea n-ar fi rea…

— Atunci, încheie domnul Burdett, nici lady Pembleton, nici tatăl său nu vor mai avea de ales.

— Sunteţi un om subtil, domnule Burdett, spuse reverendul Patterson.

Domnul Burdett se înclină cu modestie.

— Am totuşi o obiecţie de făcut, spuse reverendul.

— Care anume?

— Nimic nu este mai simplu decât să fac să i se deschidă lordului William porţile de la Bedlam.

— Bun!

— Şi atunci, de ce să mai simulăm o evadare?

— Pentru că, spuse domnul Burdett, în ziua în care i s-ar spune lordului William: a fost recunoscut faptul că nu sunteţi nebun, deci sunteţi liber, ei bine, în ziua aceea el ar deveni suspicios şi, mai mult decât el, sau în aceeaşi măsură, Edward Cokeries.

— Dar odată liber, credeţi că va consimţi să mai plece?

— Iau asupra mea acest lucru.

— Şi nu puteţi să-mi spuneţi cum veţi proceda?

— Îl voi determina să semneze o pretinsă tranzacţie cu lady Pembleton.

— Care, evident, nu va şti nimic despre o astfel de tranzacţie, nu?

— Absolut nimic.

— Şi ziceţi că el ar urma să plece spre Australia?

— Cu nişte scrisori de credit la un bancher din Sidney.

— Foarte bine.

— Prin tranzacţia fictivă pe care ar trebui să o semneze, continuă domnul Burdett, lady Pembleton se va angaja să-i plătească o pensie anuală de cinci mii de lire.

— Ah, şi această pensie chiar va fi plătită?

— În primul an, da.

— Şi în al doilea?

— Ei, în al doilea… este cu totul altceva…

— Pentru ce?

— Pentru că într-un an succesiunea lordului Evandale va fi în întregime în mâinile noastre. Atunci lordul William şi lady Pembleton se vor înţelege între ei cum vor putea.

— Fără discuţie, domnule Burdett, sunteţi un om foarte priceput, zise reverendul Patterson.

Domnul Burdett se înclină, flatat.

— Acum, reluă reverendul, cum să pregătim această evadare despre care vorbeaţi?

— Iau asupra mea…

— Aveţi nevoie de ceva special?

— Va fi suficient să-mi daţi o scrisoare.

— Pentru cine?

— Pentru directorul de la Bedlam.

Reverendul se aşeză pe scaunul domnului Burdett, care îi puse în faţă o hârtie şi pană şi îi spuse:

— Îmi îngăduiţi să vă dictez eu?

— Sigur. Daţi-i drumul…

— Scrieţi…

„V-aş ruga, în numele societăţii al cărei membru sunteţi în mod secret, să îi faceţi purtătorului acestui bilet toate înlesnirile ce vi le va cere.”

Reverendul scrise întocmai.

— Acum, încheie domnul Burdett, iscăliţi cu semnătura dumneavoastră personală.

Reverendul desenă o cruce, apoi scrise un „P”, urmat de trei puncte.

— Foarte bine, spuse domnul Burdett.

Şi, împăturind hârtia, o puse în buzunar.

— La Bedlam când vă veţi duce? îl întrebă reverendul.

— Oh, nu mă voi duce eu, ci un om de mare încredere.

— Şi când ne vom revedea?

— Poimâine, tot aici, şi la aceeaşi oră.

— Dar Colcram, va fi şi el aici? întrebă uşor îngrijorat reverendul Patterson.

— Nu, în ziua aceea va pleda în faţa Curţii din Marlborough.

Reverendul Patterson se ridică, făcu un pas spre uşă, apoi reveni:

— Ah, să nu uit, voiam să vă întreb, aţi auzit cumva de Omul Gri?

— Se vorbeşte că s-ar fi înecat.

— Aşa am auzit şi eu.

— Dar, personal, nu cred nimic din toate zvonurile astea, şi am să vă spun de ce. În închisoare Omul Gri a luat legătura cu Tom, cel care a fost condamnat la moarte. Or, nu se poate ca acest Tom să nu-i fi povestit tot ce i s-a întâmplat lordului William.

Reverendul Patterson tresări.

— Tocmai de aceea, continuă calm domnul Burdett, am fi mult mai liniştiţi dacă l-am şti pe lordul William şi familia sa în drum spre Australia…

— Aveţi dreptate, asta e. Trebuie să ştiţi că Omul Gri e singura persoană de care mă tem.

— Ca să vă mărturisesc cinstit, şi eu…

— În cazul acesta, acţionaţi degrabă şi duceţi-mi la bun sfârşit evadarea aceasta.

— Fiţi liniştit.

Reverendul plecă. Domnul Burdett îl conduse, apoi, după ce îl văzu că începe să coboare scara se întoarse în cabinetul său şi, înlăturând draperia, deschise uşa mascată.

— Vino, îl îndemnă el pe Marmouset, făcându-i un semn. Ai auzit discuţia? Ei bine, ăsta e creierul bandei negre, omul de care trebuie să scăpăm. Odată înlăturat, cauza lordului William este câştigată. Ce

părere ai?

— Ce să mai zic, spuse Marmouset râzând, şi eu, ca şi reverendul Patterson, te admir.

— Ai ghicit, cred, pe cine voi însărcina să pătrundă la Bedlam?

— Pe mine… Numai că…

— Ce mai e?

— Trebuie să-mi dai instrucţiuni serioase şi precise.

— În privinţa asta, n-ai nicio grijă, am să ţi le dau.

Şi spunând acestea, se îndreptă spre uşa care dădea spre holul principal şi trase zăvorul, pentru ca nimeni să nu-i stingherească.

Capitolul IV

Era ora 8 seara. Ceaţa, mai densă ca de obicei, dăinuia ca o pâclă în jurul felinarelor neputincioase să lumineze străzile. Doi oameni se încumetau totuşi prin Lambeth Road; îşi vorbeau pe şoptite, se opreau din când în când, cercetau grijulii în jur şi porneau mai departe. Când să dea colţul străzii Lambeth spre piaţa Bethleem, se opriră din nou. În dreapta lor se profila impunătoare clădirea „Bethleem Hospital", celebra casă de nebuni, căreia populaţia Londrei, printr-o curioasă simplificare de pronunţare, îi spunea Bedlam. În faţă se zărea silueta bisericii catolice Saint George.

— Tot ce mi-ai spus până acum, zise unul dintre cei doi oameni, este nemaipomenit, domnule.

— Chiar aşa, prietene Shoking? şi Marmouset – căci el era – îl luă pe după umeri, ca o veche cunoştinţă.

— Dumneata nu ai nicio idee dacă Omul Gri mai trăieşte sau nu?

— Nu ştiu nimic.

— Totuşi, azi-dimineaţă te-ai dus la avocatul Colcram… Aveai intenţia să-i încredinţezi procesul…

— Da.

— Şi deodată ai renunţat!

— Nu are importanţă…

— Uite ce este, zise Shoking cu acea sinceritate specific britanică, dumneata n-ai să mă opreşti pe mine să cred…

— Ce anume? întrebă Marmouset.

— Că Omul Gri mai e în viaţă.

— Ce legătură poate să fie între Omul Gri şi avocatul Colcram?! zise nepăsător Marmouset.

— Ai răbdare, am să-ţi explic. L-ai văzut azi-dimineaţă pe Colcram…

— Într-adevăr!

— Şi el ţi-a spus… sau, mă rog, te-a povăţuit…

— Prietene Shoking, făcu nepăsător Marmouset, s-a convenit oare

între noi toţi că, în absenţa Omului Gri, veţi asculta de mine? Ei bine, atunci faceţi tot ceea ce vă spun eu să faceţi. Şi nu te preocupa de altceva.

— Trebuie deci să mă duc mai întâi la Saint George?

— Da.

— Deci, traversez cimitirul, intru şi bat la uşa corului. Şi apoi?

— Când paracliserul va apărea, tu îi vei spune: „Vin din partea lui Tom”. Şi paracliserul va înţelege semnificaţia cuvintelor tale. Drept urmare, îţi va da o frânghie.

— O frânghie?

— Da, frânghia cu care a fost spânzurat Tom. O iei şi vii înapoi, ca să te întâlneşti cu mine.

— Unde mă aştepţi?

— Aici.

Şi Marmouset se aşeză pe o bancă din piaţă, iar Shoking se depărtă. Ajunse la cimitir, împinse poarta care totdeauna stătea întredeschisă şi, nu fără oarecare spaimă superstiţioasă, o porni printre morminte. Ajuns la uşa corului, bătu. Paracliserul apăru. Amândoi se cunoşteau de multă vreme. Cu toate acestea, nu îşi dădu seama cine e, îl salută respectuos şi, cu o uşoară teamă în glas, îl întrebă ce dorea.

— Vin din partea lui Tom…

Paracliserul tresări uşor şi, privindu-l insistent, spuse:

— Mi-e foarte cunoscută vocea dumneavoastră…

— Bineînţeles! râse Shoking.

— Dumneavoastră? şi bătrânul paracliser păru şi mai mirat.

Ce e drept, Shoking era total schimbat: îmbrăcat ca un prinţ, cu butoni strălucitori la cămaşă şi cu inele pe toate degetele. Redevenise lordul Wilmot, acel excentric lord care, după cum se vorbea în Londra, se îmbrăca deseori în cerşetor şi-şi petrecea nopţile prin taverne sau dormea prin aziluri de noapte.

— Dumneavoastră? Din partea lui Tom? Ştiţi că a murit? întrebă dintr-o răsuflare paracliserul.

— Am venit să-i iau frânghia.

— Ah, frânghia pe care a lăsat-o moştenire Omului Gri, iar Omul Gri, la rândul lui, a lăsat-o abatelui Samuel?

— Întocmai.

— Poftiţi, urcaţi cu mine în clopotniţă, să v-o dau. Nu fac decât să execut întocmai ordinul abatelui Samuel. Şi urcând scara în spirală a clopotniţei, bătrânul paracliser continuă guraliv: Ei, dacă frânghia asta ar fi a mea, apoi să ştiţi că m-aş îmbogăţi!

— Ce vorbeşti? întrebă Shoking.

— Parcă dumneavoastră nu ştiţi că frânghia spânzuratului poartă noroc…

— Sigur că ştiu, altfel ar fi o frânghie ca toate celelalte.

— Bineînţeles.

— Poate ţi-a trecut prin gând să tai o bucată din ea pentru dumneata…

— Doamne fereşte!

— Atunci, cum te-ai îmbogăţi?

— Într-un fel foarte simplu, dar bineînţeles numai dacă frânghia ar fi a mea.

— Şi ce ai face cu ea?

— Cum ce aş face? Aş vinde-o. Aş vinde-o unui gentleman care mi-a oferit pe ea cinci sute de lire…

— Ce vorbeşti? înseamnă că e foarte bogat gentlemanul dumitale!

— Poate. Dar, ca să scap de el, i-am cerut cinci mii de lire.

— Şi?

— Şi a plecat. După o săptămână, ce crezi? m-am pomenit cu el. Adusese banii. Ce era să mai fac. I-am spus că n-o mai vând.

— Şi ştii cum îl cheamă pe omul ăsta?

— Cum să nu! John Bell… E unul din cei doi directori de la Bedlam.

— Ah, dar e grozav! se bucură Shoking. Apoi, după un moment de tăcere, zise: Cred însă că un gentleman bogat şi cu o funcţie atât de importantă nu poate să aibă neapărată nevoie de o frânghie ca să fie fericit…

— Ba, se pare că da, îşi dădu cu părerea paracliserul.

În sfârşit, ajunseră în camera unde de obicei dormea abatele Samuel. Acesta îşi descususe salteaua la un cap şi în paie ascunsese frânghia cu care fusese spânzurat Tom. Paracliserul închise grijuliu uşa, dădu în lături pătura, băgă mâna în saltea şi scoase preţiosul talisman. Se mai uită o dată la sfoara plină de paie, oftă şi apoi i-o întinse lui Shoking.

— Cinci mii de lire! Vă închipuiţi! mormăi el. Numai bine cât să-mi cumpăr o căsuţă la ţară, pe lângă Brighton şi să-mi asigur bătrâneţea…

Shoking o strânse cu grijă şi o ascunse sub manta.

— Şi ce o să faceţi cu ea? îl întrebă paracliserul.

— Eu? Nimic!

— Cum nimic?

— Cel puţin, nu ştiu.

— A, va să zică nu e pentru dumneavoastră? Foarte interesant! spuse ca pentru sine paracliserul, oftând din nou şi conducându-l spre ieşire.

Marmouset nu se mişcase din locul unde se despărţiseră.

— Ei, ai adus comoara? îl întrebă el pe Shoking când îl văzu că apare.

— Bineînţeles! îi răspunse acesta.

— Foarte bine! Hai să mergem!

— Unde?

— Ai să vezi, prietene Shoking.

Marmouset îl luă de braţ pe noul lord şi împreună o porniră spre Bedlam.

Capitolul V

Nu încape îndoială că Marmouset îl învăţase repede lecţia, căci Shoking, după un sfert de oră, suna la intrarea principală de la „Bethleem Hospital”.

— Eu te aştept aici, îi spuse Marmouset, rămânând în stradă.

Când poarta se deschise, Shoking intră.

— Ce doriţi, domnule? întrebă portarul mirat.

— Prietene, îi răspunse Shoking bine dispus, îmi poţi spune milord.

Portarul îşi ceru scuze, apoi repetă întrebarea.

— Doresc să vorbesc cu directorul…

— Care din ei?

— Păi, cu directorul de la Bedlam, ce mai!

— Dar aş atrage atenţia respectuos înălţimii voastre asupra unui lucru…

— Care, mă rog?

— Bedlam are doi directori.

— Ah, foarte bine.

— Unul este domnul director John Bell.

— Şi celălalt?

— Celălalt este domnul director Blount.

— Ei, şi care din ei este cel mai mare în grad?

— Cum cel mai mare? Amândoi sunt egali.

— Ah, asta este cu totul altceva. Atunci, anunţă-mă cui doreşti dumneata.

Portarul îşi luă legătura de chei de la brâu, descuie grila care despărţea vorbitorul de culoarele interioare ale închisorii-spital şi îi spuse:

— După câte ştiu, domnul John Bell este plecat, aşa că, milord, am să vă conduc la domnul director Blount.

Shoking, împreună cu portarul, traversă mai multe curţi şi, în cele din urmă, ajunseră într-o grădină în mijlocul căreia se vedea un pavilion. Portarul sună la uşă. Un servitor îmbrăcat în roşu veni să deschidă.

— Pe cine să anunţ? întrebă portarul după ce îi zâmbi prietenos.

— Pe lordul Wilmot, răspunse Shoking solemn.

Domnul Blount era încă la masă. Servitorul îl pofti pe Shoking în salon. În cele câteva minute cât rămase singur, Shoking se gândi:

„Am să procedez întocmai cum m-a învăţat Marmouset, am să spun toată lecţia, dar pe cuvântul meu de Shoking şi de englez cinstit ce sunt, uite, să fiu spânzurat chiar cu frânghia lui Tom dacă înţeleg ceva din toată povestea asta!”

Şi în timp ce monologa astfel, din fundul salonului apăru domnul Blount. Un om mic, cu tendinţă de obezitate, cu un început de chelie, brunet, se apropia de el surâzător, buzele lui cărnoase dezgolind două şiruri de dinţi albi, frumoşi. Părea cam de 45 – 48 de ani.

Lordul Wilmot, adică prietenul nostru Shoking, care avea mare slăbiciune pentru onoruri, răspunse cu demnitate desăvârşită la salutul pe care i-l adresă domnul Blount. Apoi se scuză că îl deranjează la o oră atât de nepotrivită, dar un mare interes îl adusese aici.

— Milord, răspunse domnul Blount, la dispoziţia dumneavoastră.

— Scumpul meu domn, spuse atunci Shoking, fără să renunţe la un uşor ton protector, vă rog să vedeţi în persoana mea un om pe cât de bogat, pe atât de nefericit…

— Într-adevăr? se miră domnul Blount, privindu-l cu mai multă atenţie.

— Soţia mea, născută la Duncaster, a murit şi iată-mă văduv, fără copii… Shoking oftă îndurerat şi continuă: Am însă un nepot… un nepot asupra căruia mi-am răsfrânt toată dragostea şi atenţia.

— Vai, domnule, îl compătimi domnul Blount, văzându-vă aici, mă tem că încep să bănuiesc…

— V-aţi dat seama, desigur, domnule, că nepotul meu şi-a pierdut minţile.

— Ce rău îmi pare, domnule!

— I-am dat o educaţie remarcabilă. Vorbeşte toate limbile europene. A locuit timp îndelungat la Paris şi are un uşor accent francez când vorbeşte frumoasa noastră limbă imortalizată de Shakespeare.

Domnul Blount se înclină din nou şi, rezervat, aşteptă.

— Nebunia, continuă lord Wilmot, monomania lui mai degrabă, fiindcă este foarte rezonabil în rest, datează de când a stat la Paris. Îi serveam o pensie anuală foarte substanţială – zece mii de lire sterline – cu alte cuvinte două sute cincizeci de mii de franci în monedă franceză. Trăia pe picior mare, era membru la „Jockey Club”, juca la curse şi frecventa culisele Operei. Ei bine, Opera este cea care i-a provocat nebunia.

— Poate avea o natură exaltată, încercă să intervină domnul Blount, iar muzica şi dansul…

— Nu aţi ghicit, domnule. Şi lordul Wilmot oftă din nou. Într-o seară, iarna trecută, la Operă fiind, continuă Shoking, se reprezenta *Profetul*; nepotul meu, care era îndrăgostit de una din primele balerine, avea acces în culise.

— Bineînţeles, făcu domnul Blount.

— Sala strălucea, toată lumea bună se afla acolo. Nepotul meu se tot agita, din sală în culise, din culise în sală. La ultimul antract s-a întâmplat catastrofa. Un maşinist s-a spânzurat de frânghia care atârna de la un flanc din culise.

— S-a spânzurat el singur, sau?…

— S-a spânzurat pur şi simplu, domnule!

— Într-un ceas de nebunie, fără îndoială?

— Poate… în orice caz, disperat din dragoste.

— Ah… asta a fost!

— Ei bine, bietul maşinist iubea aceeaşi dansatoare la picioarele căreia nepotul meu făcea să curgă un fluviu de aur.

— Şi probabil acest incident a avut o influenţă nefastă asupra nepotului dumneavoastră? întrebă domnul Blount.

— Nu aţi ghicit, domnule, nici de data aceasta. Parizienii sunt oamenii cei mai superstiţioşi din lume, continuă Shoking. Abia îl dăduseră jos pe nefericitul maşinist, al cărui corp era cald încă, şi tot personalul teatrului s-a năpustit asupra frânghiei. Frânghia aceea avea o oarecare lungime totuşi. Dar a fost tăiată în bucăţele şi fiecare a avut partea lui, de la regizor până la cel mai modest om de serviciu. Nepotul meu a avut şi el partea lui. Ei bine, în aceeaşi noapte băiatul s-a dus la club, a jucat şi a câştigat. În zilele următoare a avut un noroc nemaipomenit.

— Şi psihicul lui?

— Aveţi răbdare, domnule. După opt zile, clubul se ruinase, nu mai avea niciun ban; ei bine, atunci s-a pus la cale o conspiraţie împotriva sărmanului meu nepot. Într-o seară, pe când lua masa la „Café Anglais”, i-au pus în băutură un narcotic şi a adormit profund.

— Şi în timpul somnului i-au furat bucata de frânghie?

— Aţi ghicit de data asta.

— Şi bietul băiat a înnebunit din această cauză?

— Domnule, de atunci are o idee fixă.

— Care?

— Să facă rost de o altă frânghie de spânzurat.

Domnul Blount începu să surâdă cu tristeţe.

— Vai, domnule, spuse el, nebunia nepotului dumneavoastră nu este un caz unic.

— Adevărat?

— Şi noi avem, aici chiar, un gentleman care este în toate facultăţile lui mintale, dar lovit de aceeaşi monomanie.

— Vreunul din pensionarii spitalului.

— Unde nu dă Dumnezeu? zise domnul Blount, ridicând ochii spre cer.

Cum Shoking îl privea nedumerit, domnul Blount continuă:

— Este colegul meu, domnule, codirectorul, onorabilul domn John Bell, care conduce împreună cu mine această instituţie.

Şi domnul Blount oftă îndurerat, în timp ce amabilul Shoking, fără voie, scăpă un strigăt de uimire.

Capitolul VI

Domnul Blount continuă:

— Da, milord, de necrezut, dar acesta este adevărul, codirectorul, colegul meu este tulburat de monomanie.

— Extraordinar! se miră Shoking.

— Într-adevăr este extraordinar, zise domnul Blount, ca directorul unei case de nebuni să fie el însuşi nebun!

— Incredibil, domnule!

— Dar culmea este că nimeni nu vrea să creadă; am fost chiar la primarul Londrei şi în mare secret i-am relatat nenorocirea.

— Şi ce v-a răspuns?

— Primarul Londrei a fost foarte surprins. Şi după ce a chibzuit puţin, mi-a spus: „Mâine am să-i fac o vizită la Bedlam, ca să mă conving de adevărul afirmaţiilor dumneavoastră”.

— Şi a venit?

— Chiar a doua zi.

— Şi la ce concluzie a ajuns?

— Ei bine, a stat de vorbă cu domnul John Bell pe îndelete, spuse, rămânând pe gânduri, domnul Blount.

— Până la urmă şi-a dat seama că e nebun?

— Nicidecum, domnule, nicidecum. John Bell i-a arătat instituţia, explicându-i pe larg rostul fiecărei iniţiative pe care o luăm; s-a întreţinut cu el despre simptomele diferiţilor bolnavi cu atâta logică în gândire, cu atâta bun-simţ şi raţionament judicios, încât la plecare primarul mi-a spus: „Dacă dintre dumneavoastră există unul nebun, apoi acela eşti dumneata, şi nu-mi pot explica altfel ciudatul denunţ decât prin aceea că doreşti să rămâi singur director…”

— Va să zică, îl întrerupse Shoking, domnul John Bell raţionează ca un om normal numai atunci când nu este vorba de vreo frânghie de spânzurat?…

— Exact. Cât se poate de normal şi raţional.

— Dar de unde i-a venit această monomanie?

— Este o poveste destul de ciudată, răspunse domnul Blount.

— Vreţi să mi-o spuneţi şi mie?

— Să vedeţi… începu să povestească directorul, fericit că are cine să-l asculte. Domnul John Bell s-a născut la Londra, dar de origine este irlandez. Pretinde că ar fi de viţă nobilă, şi că pe vremuri familia lui a fost puternică şi bogată. Şi cu toate că este protestant, ca şi noi,

susţine că familia lui a fost catolică.

— …şi a fost persecutată?

— El aşa pretinde; iar străbunicul lui, fiind nevoit să părăsească Irlanda, ar fi îngropat atunci, în vastele sale domenii, o sumă ce ar reprezenta o avere considerabilă.

— Foarte bine. Şi ce e cu asta?

— De aceea, domnul John Bell a făcut o călătorie în Irlanda acum trei ani. Moşiile străbunilor săi fuseseră vândute şi cu greu a mai putut recunoaşte câte ceva.

— Şi atunci s-a apucat să caute comoara?

— Trebuia să facă acest lucru, cu alte cuvinte să întreprindă efectuarea săpăturilor în diverse puncte ale întinselor moşii, dar avea nevoie de asentimentul noilor proprietari. Şi după ce a obţinut permisiunea acestora, toată munca s-a dovedit fără niciun rezultat. Domnul John Bell s-a reîntors la Londra; şi poate s-ar fi resemnat dacă tocmai atunci nu s-ar fi făcut mare zarvă prin ziare despre o somnambulă fantastică, o oarecare Rachel, care avea darul miraculos de a indica locul unde pot fi găsite orice fel de lucruri pierdute.

— Şi, întrebă Shoking, domnul John Bell s-a dus să o consulte pe această somnambulă?

— Din nefericire, da, s-a dus să o consulte. Şi somnambula l-a asigurat că va regăsi comoara îngropată de strămoşul său şi că acea comoară este cu mult mai mare decât îşi închipuie el.

— Extraordinar, domnule, se prefăcu mirat Shoking.

— Dar nu numai atât, urmă domnul Blount; i-a mai spus că, pe lângă bani, are să descopere documente şi hârtii prin care îşi va putea revendica dreptul de a purta titlul de lord.

— Ce vorbeşti, domnule! se miră iarăşi Shoking.

— …dar că nu va găsi toate acestea decât dacă va intra în posesia frânghiei unui spânzurat.

— Şi de atunci datează monomania lui?

— Aşa cum spuneţi: de atunci.

— Dar bine, domnule, spuse Shoking, mi se pare că nimic nu poate fi mai uşor de obţinut…

— Vă înşelaţi. Când la Newgate există vreun condamnat la moarte – ceea ce nu se întâmplă în fiecare zi, trebuie să recunoaştem – se găsesc o mulţime de oameni care cumpără cu mult înainte de execuţie frânghia respectivului condamnat la spânzurătoare. Devine o problema de licitaţie, iar domnul John Bell nu este bogat în clipa de faţă.

— Totuşi…

— Nu demult, continuă domnul Blount, a fost spânzurat un scoţian, pe nume Tom Justice. Domnul John Bell a făcut tot ce se putea face pentru a-şi procura frânghia.

— Şi nu a reuşit?

— Ce să reuşească, domnule? Frânghia este în posesia paracliserului de la parohia catolică Saint George.

Shoking întrebă surâzând:

— Şi paracliserul nu vrea să o vândă?

— Cere pe ea cinci mii de lire.

Shoking continuă să surâdă.

— Nu înţeleg de ce zâmbiţi, spuse domnul Blount foarte serios.

— Scuzaţi-mă, domnule director, răspunse Shoking, dar vă voi explica imediat. Vă rog însă pe dumneavoastră să continuaţi, şi după aceea…

— Cum lesne vă puteţi închipui, oricât de bine am fi plătiţi, domnul John Bell nu a avut în viaţa lui suma de cinci mii de lire disponibile.

— Este într-adevăr o sumă frumuşică.

— Sunt pe lume însă destui nătărăi care să comită nebunii la modul cel mai cumpătat.

— Da, asta e adevărat…

— Şi domnul John Bell a găsit unul din aceşti neghiobi. Un fost berar care a făcut avere mare, dar care ar vrea să fie şi mai bogat decât este.

— Şi i-a împrumutat cei cinci mii domnului John Bell?

— Cu condiţia ca, odată în posesia averii strămoşilor lui, domnul John Bell să-i înapoieze de patru ori suma împrumutată.

— Straşnic cămătar berarul acesta!

— Nu zic nu!

— Şi, cu alte cuvinte, domnul John Bell a cumpărat frânghia spânzuratului de la paracliser?

— Din păcate, n-a cumpărat nimic.

— De ce?

— Paracliserul nu a vrut în niciun chip să o vândă.

— Cum aşa?

— Între noi fie vorba, zise domnul Blount, toţi catolicii sunt puţin feniani.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră.

— Toţi ascultă, mai mult sau mai puţin, de un cuvânt de ordine: de aceea paracliserul i-a răspuns domnului John Bell că nu o mai vinde. Dar pentru ce râdeţi, milord? întrebă domnul Blount, încruntându-se.

— Pentru că eu cunosc povestea acestei frânghii! Şi ştiu că paracliserul a vândut-o!

— Nu se poate!

— A vândut-o cu şapte mii de lire!

— Cui?

— Mie. Şi Shoking îşi desfăcu mantia şi scoase la iveală mult

discutata frânghie.

Domnul Blount rămase interzis.

— Şi dumneavoastră credeţi deci în astfel de fetişuri? întrebă el.

— Eu? se miră Shoking. Nu, domnule, câtuşi de puţin!

— Atunci de ce aţi cumpărat frânghia?

— Pentru că am un mic plan, pe care doresc să vi-l dezvălui şi dumneavoastră; e vorba de vindecarea bietului meu nepot.

— Vă ascult, milord…

— Dumneavoastră sunteţi medic specialist în boli mintale?

— Bineînţeles.

— Credeţi deci că nepotul meu, dacă ar avea această frânghie, s-ar vindeca de monomanie?

— Nu cred, domnule, nu cred aşa ceva.

— Drace! zise Shoking. Dar atunci am aruncat şapte mii de lire pe fereastră?

— Mi-e teamă că da.

— În tot cazul, domnule, această frânghie tot va fi bună la ceva…

— La ce anume?

— Ca să îl aduc aici pe nepotul meu.

— Cum adică?

— Vă închipuiţi că sub niciun alt motiv el nu ar consimţi acest lucru. Ca să vi-l aduc, ar trebui să fac uz de forţă şi, vă rog să mă credeţi, acest mijloc îmi repugnă…

— Vă înţeleg, milord.

— Iată, deci, cum m-am gândit…

Domnul Blount era numai urechi.

Shoking îi spuse calm:

— V-aş ruga să-mi îngăduiţi să mai răsuflu puţin…

Şi pretinsul lord Wilmot trase adânc aer în piept.

Capitolul VII

Domnul Blount examină frânghia cu multă curiozitate.

— Sunteţi sigur, întrebă el, că este chiar frânghia spânzuratului?

— Bineînţeles, domnule, îi răspunse Shoking. Ia uitaţi-vă aici: laţul este încă aşa cum l-a înnodat Calcraft. Şi apoi paracliserul este un om cinstit.

— Atunci, mai spuse domnul Blount, mi-l veţi prezenta mâine pe nepotul dumneavoastră?

— Nu, domnule, vi-l aduc numaidecât. Este jos.

— Unde „jos”?

— La poartă, în trăsura mea. Ei, am făcut uz de o stratagemă ca să vin cu el până aici, spuse Shoking. I-am fabulat un adevărat roman în miniatură. Nepotul meu ştia că frânghia rămăsese la paracliser. Eu m-

am dus, i-am cumpărat-o, dar lui i-am spus că am ajuns prea târziu, că frânghia se şi vânduse… „Cui?” m-a întrebat el înnebunit. „Directorului spitalului «Bethleem»”. „Trebuie să o răscumperi, m-a rugat bietul băiat.” „Este exact ceea ce intenţionez să fac”, l-am liniştit eu. Şi am venit până aici amândoi, el neştiind că de fapt frânghia o aveam la mine, ascunsă, cum vedeţi, sub mantie. Şi cum voiam mai întâi să discut cazul între patru ochi cu dumneavoastră, l-am lăsat jos, spunându-i că numai astfel pot duce tratativele…

— Foarte bine, domnule, răspunse directorul, dar acum ce îi veţi mai spune?

— Că dumneavoastră nu v-aţi hotărât încă să vă despărţiţi de frânghie…

— Bun!

— Dar că poate veţi ceda în urma insistenţelor lui…

— Bun! Într-adevăr, e un mijloc interesant ca să-l puteţi ademeni. Dar cum îl veţi lăsa singur?

— Am eu un plan…

— Care?

— Va să zică, celălalt director, domnul John Bell, este plecat, după cum mi-aţi spus… Ei bine, dumneavoastră îi veţi arăta nepotului meu această frânghie, însă îi veţi spune că nu puteţi să i-o cedaţi fără asentimentul domnului Bell. Şi vă asigur că va rămâne aici până când se va întoarce domnul Bell.

— Totul este combinat de minune, milord! Acuma, dacă vreţi, puteţi să îl aduceţi pe nepotul dumneavoastră…

— Da, imediat, spuse Shoking.

Şi pretinsul lord Wilmot se ridică. Domnul Blount îl însoţi până la uşa pavilionului şi trase de ciucurele care acţiona soneria din loja portarului.

Acesta veni destul de repede în întâmpinarea lui Shoking.

Când rămase singur, domnul Blount chemă doi infirmieri şi le spuse:

— Va fi adus de îndată un nebun. Aveţi grijă şi staţi pe aproape. Nu se ştie ce se poate întâmpla…

Shoking îl regăsi pe Marmouset care îl aştepta răbdător la poarta mare de la intrarea în Bedlam.

— Ei bine, s-a făcut? întrebă el.

— Da, totul este aranjat.

— Mă aşteaptă? Pe care dintre directori l-ai văzut?

— Te aşteaptă; am vorbit cu domnul Blount.

— Oh, atunci, spuse râzând Marmouset, totul merge de la sine.

— Cum aşa?

— Prietene Shoking, zise Marmouset, mulţumeşte-te să spui şi să faci ceea ce îţi poruncesc eu, şi nu te ocupa de rest.

— Totuşi, protestă Shoking ofensat, sunt lucruri pe care nu le înţeleg…

— Ar fi cu totul inutil, replică sec Marmouset.

Shoking îşi lăsă bărbia în piept şi tăcu. Marmouset îl luă de braţ şi, împreună, intrară în Bedlam. Ajungând în pavilion la domnul Blount, Marmouset i se adresă cu surâsul pe buze:

— Domnule, unchiul meu, lordul Wilmot, mi-a spus că nu vreţi cu niciun chip să cedaţi frânghia spânzuratului.

— Domnule, îi răspunse acesta examinându-l plin de curiozitate, eu şi colegul meu John Bell am plătit-o foarte scump.

— Adevărat?

— Cinci mii de lire!

— Dar eu vă ofer zece mii.

— E foarte ispititoare oferta dumneavoastră…

— Şi totuşi şovăiţi? se miră Marmouset.

— Da şi nu.

— Cum aţi spus?

— În ceea ce mă priveşte, nu am nimic împotrivă, dar, deocamdată, domnul John Bell este plecat.

— Ah! se întristă Marmouset.

— Şi eu nu pot face nimic fără acordul lui.

— Înţeleg, înţeleg… Dar domnul Bell, fără îndoială, nu va întârzia să se întoarcă?

— Într-o oră va fi negreşit în spital.

— Ei, atunci îl aştept. Apoi, privind spre Shoking adăugă: Unchiule, este ora când se deschid lucrările la Parlament. Te sfătuiesc să nu lipseşti de la şedinţă.

— Să te las singur aici? întrebă Shoking, schimbând o privire complice cu domnul Blount.

— Oh, fii fără grijă, unchiule, de îndată ce intru în posesia frânghiei, te voi căuta.

— Foarte bine, dragul meu, spuse pretinsul lord Wilmot.

Şi strângând mâna domnului Blount, care nu înceta să-i zâmbească gentil, plecă, lăsându-l acolo pe Marmouset.

Rămaşi singuri, domnul Blount zise:

— Domnule, în aşteptarea colegului meu, pot să vă ofer o ceaşcă de ceai?

— Cu plăcere, vă mulţumesc, spuse Marmouset, tot voiam să vorbesc ceva cu dumneavoastră…

— Vă stau la dispoziţie, domnule.

— Scumpe director, început Marmouset schimbând deodată tonul şi atitudinea, unchiul meu este un perfect nătărău.

— Domnule! se indignă doctorul Blount.

— El a jucat faţă de dumneavoastră rolul pe care trebuia să-l joace

domnului Bell.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-a adus frânghia…

Domnul Blount avu din nou un gest de surprindere.

— Cunoaşteţi scrisul acesta?

Şi Marmouset îi arătă directorului de la Bedlam scrisoarea reverendului Patterson.

Aşa cum ştim, această scrisoare îi fusese dictată de Rocambole, travestit în secretar principal al maestrului Colcram, şi suna astfel:

„V-aş ruga, în numele societăţii al cărei membru sunteţi în mod secret, să îi faceţi purtătorului acestui bilet toate înlesnirile ce vi le va cere.”

Abia îşi aruncase ochii pe acea hârtie, că domnul Blount tresări şi îl privi speriat pe Marmouset.

— Deci, domnule, dumneavoastră… nu sunteţi?…

— Nu, spuse Marmouset râzând, nu sunt nebun şi, în ce mă priveşte, nu aş da nici trei şilingi pe această sfoară.

— Ah!… Dar atunci?

— Trebuia să vă văd… şi să mă înţeleg cu dumneavoastră.

— În ce problemă?

— Mai întâi asupra modalităţii de a-l manevra pe colegul dumneavoastră, domnul John Bell, cum vom crede de cuviinţă.

Domnul Blount îşi ridică privirile spre tavan.

— Iar această frânghie este un mijloc excelent, adăugă Marmouset.

— Şi apoi?

— Apoi… vreau să fac să evadeze un prizonier de-al dumneavoastră. De altfel, această hârtie este un ordin, şi dumneavoastră trebuie să mă ascultaţi…

Domnul Blount se înclină.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, spuse el.

Capitolul VIII

Ce anume se mai petrecuse între Marmouset şi directorul Blount nimeni nu ştie. Cert este însă că, după vreo oră, directorul dădu ordin celor doi infirmieri ca aşa-zisul nebun să fie închis într-o celulă şi supravegheat cu cea mai mare străşnicie. Şi Marmouset al nostru se lăsă condus fără niciun fel de rezistenţă. Numai că avusese grijă să-şi înfăşoare în jurul mijlocului faimoasa frânghie a spânzuratului.

Nu după mult timp se întoarse şi domnul John Bell. Domnul Blount dăduse ordin să i se semnaleze imediat acest fapt, întrucât codirectorul său locuia într-un alt pavilion. Cei doi directori ţineau de altfel o permanentă legătură de serviciu. Exista însă între ei o oarecare

gelozie, un fel de rivalitate care se datora următorului raţionament pe care şi-l făcea fiecare dintre ei.

„Anglia nu are decât o regină; de ce atunci Bedlam are nevoie de doi directori, cu puteri egale, dar ale căror opinii şi dispoziţii se pot ciocni în orice clipă? Nu ar fi mai simplu să fie concediat colegul meu?…”

De aceea, în afara cazurilor foarte grave, domnul Blount nu se consulta cu domnul Bell, şi invers.

Dar iată că, de îndată ce fu anunţat că se întorsese colegul său, domnul Blount se şi duse la el.

Aşa cum ne-am dat seama din biletul domnului Patterson, domnul Blount făcea parte din asociaţia aceea secretă a Misiunii evanghelice, care dintr-un modest apartament din Oxford Street punea la cale destinele multor oameni. Pe când domnul Bell, dimpotrivă, pe lângă faptul că nu făcea parte din faimoasa societate, mai era şi catolic. Ar fi fost deci o greşeală din partea lui Marmouset dacă s-ar fi gândit să se folosească de el. De altfel, în ciuda monomaniei, domnul Bell se comporta ca un om integru, stăpânind serviciul şi respectând regulamentele acestui ospiciu.

Domnul Blount se grăbi deci să îl vadă. Domnul Bell păru foarte mirat.

— Regret, scumpul meu coleg, spuse domnul Blount, că tocmai în seara aceasta aţi fost plecat…

— Nu înţeleg… spuse domnul Bell.

— Pentru că ni s-a trimis un nou pacient.

— Ei bine! Şi nu l-aţi primit?

— Ba da, cum să nu-l fi primit?

— Atunci totul este în perfectă ordine.

— Da, dar ţinând seama de importanţa persoanei…

— Ah, e vorba de-o persoană importantă?

— Nepotul lordului Wilmot.

— Lordul Wilmot?

— Da.

— N-am auzit de acest lord.

— Asta nu înseamnă nimic. Există şase sute de familii de lorzi în Anglia.

— Pe puţin.

— Dar lordul Wilmot este nemaipomenit de bogat.

— Da?

— Într-atât, încât şi-a permis să plătească zece mii de lire pentru frânghia cu care a fost spânzurat Tom Justice, ultimul condamnat la spânzurătoare.

Domnul Blount exageră cu bună-ştiinţă preţul frânghiei.

Domnul John Bell tresări.

— Ce tot spuneţi?

— Adevărul.

— Cum, lordul Wilmot a cumpărat frânghia lui Tom?

— De fapt nu el, ci nepotul său.

— Şi nepotul acesta este nebunul despre care vorbeaţi?

— E nebun tot atât cât suntem fiecare din noi.

— Totuşi…

— Da, totuşi, ni l-au adus astă-seară. Familia lui l-a socotit nebun din moment ce a plătit pentru un capăt de sfoară suma de zece mii de lire.

Domnul John Bell ridică din umeri.

— Deci lordul Wilmot este cel care cere să fie sechestrat?

— Exact.

— Noi nu putem, colega, protestă domnul John Bell, să consimţim la infinit asemenea monstruozităţi!

— Poftim? făcu domnul Blount.

— Bedlam este, la urma urmei, o casă de nebuni.

— Desigur, o casă de nebuni.

— Şi nu altceva.

— Parcă eu spun altfel?...

— Şi pentru că o familie doreşte…

— Da, dar medicii opinează că tânărul este nebun.

— Atunci sunt nebun şi eu, spuse domnul Bell cu vehemenţă.

— Dumneavoastră spuneţi…

— Cu toate acestea, continuă domnul Bell oftând îndurerat, numai dumneavoastră ştiţi cât de mult doream să am această frânghie.

Domnul Blount tăcu.

— Şi de la cine a cumpărat-o?

— De la paracliserul bisericii Saint George.

— Mizerabilul! Îmi dăduse totuşi cuvântul lui… zise domnul Bell, bătând furios din picior.

— Ei bine, nu vă mai necăjiţi, acuma frânghia este în posesia lui sir Arthur.

— Aşa îl cheamă pe nepotul lordului?

— Da.

— Şi i-a lăsat frânghia?

— Desigur.

— O are asupra lui?

— Înfăşurată în jurul mijlocului, ca un brâu.

Domnul Bell rămase o clipă pe gânduri. Apoi o idee inspirată îi trecu fără îndoială prin minte, că spuse:

— Vreau să-l văd.

— Pe cine?

— Pe sir Arthur, noul nostru pensionar.

— Dar poate s-a culcat.

— Nu e nimic, să se scoale.

— N-aţi putea să aşteptaţi până mâine?

— Nu, categoric nu, spuse domnul Bell. Şi deschizând uşa cabinetului său, întrebă: În ce pavilion l-aţi instalat?

— În pavilionul din sud, la numărul 17.

— Mă duc acolo.

— Dar, scumpul meu coleg…

Domnul Bell nu îi mai răspunse. O şi pornise pe scară, coborând în goană.

Văzându-l cum se depărta, domnul Blount surâse: „Fără îndoială, este nebun de-a binelea”, îşi spuse.

Ajungând la pavilionul dinspre sud, năvăli ca o furtună în camera lui Marmouset. Acesta nu se culcase, cum crezuse domnul Blount. Stătea la o masă şi scria liniştit. Văzându-l pe domnul Bell oprindu-se în mijlocul camerei, gâfâind şi cu obrajii împurpuraţi, îşi ridică spre el privirile mirate.

— Domnule, începu domnul Bell, dumneavoastră sunteţi sir Arthur?

— Da, domnule.

— Eu mă numesc John Bell.

— Îmi pare bine.

— Şi sunt directorul acestei instituţii.

— Care este o casă de nebuni, spuse cu indiferenţă Marmouset.

— Da, domnule.

— Şi în care am fost târât mişeleşte, pentru că trebuie să ştiţi, domnule, eu nu sunt nebun.

— Vă cred, domnule, spuse directorul Bell.

— Serios? întrebă Marmouset, foarte amuzat.

Infirmierii zâmbeau, fiindcă pentru ei o scenă ca aceasta nu însemna o noutate.

— Puteţi pleca! le spuse domnul Bell cu un ton poruncitor.

Şi rămase singur cu Marmouset.

Capitolul IX

Îmbujorat şi cu străluciri febrile în ochi, domnul John Bell continuă, de îndată ce infirmierii se retraseră:

— Domnule, îmi dau foarte bine seama că dumneavoastră nu sunteţi nebun.

— Bineînţeles că nu sunt, răspunse Marmouset.

— Şi totuşi familia dumneavoastră v-a internat aici.

— După cum vedeţi.

— Eu vă sfătuiesc să reclamaţi, domnule.

— Ei aş! îl contrazise Marmouset. În Anglia există destui avocaţi care sunt în stare să dovedească nebunia, iar familia mea, sunt sigur, şi-a luat toate măsurile în acest sens.

Domnul John Bell bătu din picior mânios.

— Iată ce este, domnule, eu nu am de gând să mă fac părtaşul unei asemenea ticăloşii, spuse el.

— Vai, domnule, doar dacă m-aţi lăsa să evadez, căci altă posibilitate nu întrevăd…

— Să evadaţi? Să evadaţi? se miră domnul John Bell.

— De ce nu? întrebă cu candoare Marmouset.

— Dar lucrul acesta este absolut imposibil.

— De ce să fie imposibil?

— În primul rând, în ceea ce mă priveşte, nu aş putea să nu-mi fac datoria.

Marmouset începu să râdă.

— Cu toate acestea, spuse el, recunoaşteţi că nu sunt nebun.

— Recunosc, desigur.

— Poţi avea fantezia să posezi frânghia unui spânzurat, fără ca pentru asta…

Domnul John Bell nu-l lăsă pe Marmouset să termine ideea.

— Aveţi, într-adevăr acea frânghie?

— Iat-o, zise Marmouset.

Şi, desfăcându-şi haina, i-o arătă.

Domnul John Bell rămase uluit, privind şi nevenindu-i să creadă, că acel brâu care încolăcea mijlocul tânărul sir Arthur nu era altceva decât frânghia spânzuratului Tom Justice.

— Ah, făcu el în extaz, dacă ar fi a mea…

— Ei, ce aţi face?

— Aş fi un om bogat.

— Ei aş!

— Peste măsură de bogat, domnule, peste măsură de bogat, chiar înainte de cincisprezece zile…

Domnul John Bell, care în acel moment avea nevoie de unul din acele duşuri binefăcătoare pe care le aplica generos pensionarilor săi, domnul John Bell, spuneam, începu să istorisească plin de exaltare toată biografia strămoşilor săi, povestea comorilor îngropate de aceştia şi profeţia somnambulei care îl asigurase că va găsi acea avere numai atunci când va fi posesorul frânghiei unui spânzurat.

— Cum, se miră Marmouset, chiar aşa v-a prezis?

— Da, domnule.

— Şi dumneavoastră credeţi?

— Ca în lumina soarelui.

— Şi eu, spuse calm Marmouset.

— De aceea, mă gândeam, reluă domnul John Bell, dacă mi-aţi

împrumuta această frânghie…

— Oh, nu, se apără Marmouset.

— Dacă mi-aţi vinde-o…

— Nici pentru o sută de mii de lire.

Domnul John Bell scoase un strigăt de disperare.

— Ascultaţi-mă, domnule, zise Marmouset, s-ar putea să ne înţelegem totuşi…

— Vai, domnule, ce bine ar fi! exclamă fericit domnul John Bell.

— Ia spuneţi-mi, care e situaţia dumneavoastră aici?

— Am două mii de lire salariu.

— Puţin.

— Da, dar şi când voi găsi comorile…

— O să vă daţi demisia?

— Bineînţeles, cum altfel!

— Ei bine, pentru ce nu demisionaţi numaidecât?

— Pentru că… nu am găsit… comoara.

— Dar dacă aţi avea frânghia…

— Oh, atunci aş găsi comoara…

— Atunci, spuse Marmouset, hai să evadăm amândoi…

— Evadăm, şi după aceea? întrebă gânditor John Bell.

— Pornim împreună în Irlanda, şi dacă somnambula v-a înşelat cu prezicerile ei, cu alte cuvinte dacă nu vom găsi nimic, atunci eu consimt să mă întorc aici cu dumneavoastră.

Domnul John Bell păru că se mai linişteşte puţin.

— Ceea ce îmi propuneţi acum, la prima vedere, pare ceva imposibil, spuse el, dar există un mijloc să le împăcăm pe toate.

— Adevărat? îl stârni Marmouset

— Ascultaţi-mă, zise domnul John Bell, medicii au remarcat deseori influenţa favorabilă pe care o au călătoriile asupra oamenilor cu mintea tulburată. Nu o dată am cerut permisiunea de a lua cu mine pe unii din pacienţii în a căror vindecare nădăjduiam.

— Şi v-a fost acordată această permisiune?

— Evident.

— Atunci înseamnă că aţi cere-o şi pentru mine?

— La asta mă gândeam.

— Ar trebui, însă, ca familia mea să nu ştie nimic.

— Dar nici nu va avea timp să afle.

— Cum asta? întrebă Marmouset

— Plecăm chiar mâine!

— Foarte bine! exclamă Marmouset. Dar nu vom pleca singuri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dumneavoastră aveţi aici un nebun de care eu mă interesez în mod deosebit..

— Ei!

— Şi pe care vreau să-l luăm cu noi.

— La ce bun?

— Iertaţi-mă, făcu Marmouset. Eu am ascultat povestea dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră, acuma o veţi asculta, îmi închipui, şi dumneavoastră pe a mea.

— Poftim! zise domnul John Bell, resemnat la orice, cu gândul numai la preafericita frânghie

— Ştiţi dumneavoastră a cui este această frânghie? îl întrebă Marmouset.

— Este frânghia cu care a fost spânzurat un om care se numea Tom.

— Exact.

— Şi condamnatul, înainte să moară, uzând de drepturile sale, a lăsat-o moştenire paracliserului de la Saint George.

— Întocmai.

— Şi paracliserul v-a vândut-o.

— Cu o condiţie, domnule, zise grav Marmouset. Cu condiţia de a face să iasă din închisoare un nenorocit care pretinde că ar fi lordul William Pembleton.

Domnul John Bell îl opri cu un gest de spaimă:

— Oh, cât despre asta, domnule, te asigur, este cu totul imposibil.

— Pentru ce?

— Pentru că lordul William Pembleton este complet nebun.

— Dar ce, eu spun că nu ar fi?

— Şi pentru că aceia care au făcut totul ca să fie închis…

— Sunt foarte puternici, nu-i aşa?

— Grozav de puternici, domnule!

— Atunci, nu v-aţi lua răspunderea?

— Nu, nu-mi iau această răspundere.

— Eu v-aş sfătui să mai reflectaţi…

— Oh, este inutil să mai insistaţi.

— Atunci, regret, spuse plin de răceală Marmouset.

— Dar, domnule…

— I-am dat paracliserului cuvântul meu de gentleman şi…

— Domnule, se avântă domnul John Bell, dacă aş face ceea ce îmi cereţi, ar fi o abatere de la îndatoririle mele…

— Dacă nu mă veţi asculta, nu veţi avea frânghia. Bună seara, domnule…

Şi Marmouset îşi încheie liniştit haina, fascinanta frânghie dispărând.

Domnul John Bell îşi simţi fruntea brobonată de sudoare, iar sentimentul unei violente disperări îl paraliza.

— Vă sfătuiesc să mă lăsaţi să dorm, şi să faceţi şi dumneavoastră acelaşi lucru, mai spuse Marmouset.

— Bună seara… bâlbâi înnebunit bietul director.

— Mai reflectaţi, încheie Marmouset. Noaptea este un sfetnic bun… Şi întorcându-i spatele, se îndreptă spre pat.

Capitolul X

A doua zi dimineaţă Marmouset coborî în curtea interioară, îmbrăcămintea lui era foarte elegantă, lordul Wilmot având grijă să-i trimită de la prima oră rufărie şi haine.

Cei care îl cunoşteau ar fi fost surprinşi să-l vadă atât de schimbat. Îl ştiau cu părul şaten şi cu o mică mustaţă brună, cu vârfurile răsucite în sus, ca ofiţerii francezi. La Bedlam apăruse cu părul blond, cu barba rasă şi o pereche de favoriţi roşcaţi, tăiaţi englezeşte, care îi încadrau obrajii.

Marmouset coborî deci în curtea interioară. Plin de curiozitate, începu să se plimbe şi să-i examineze cu priviri iscoditoare pe cei din jur. Schimbă chiar vorbe curtenitoare cu câţiva. În cele din urmă, remarcă un bărbat tânăr, slab, care stătea mai retras pe bancă, părând că nu doreşte să se apropie de colegii lui de suferinţă. „El trebuie să fie omul meu”, se gândi Marmouset şi îşi continuă plimbarea de-a lungul şi de-a latul curţii, fără să-l piardă însă din ochi.

De altfel, omul remarcat de el rămânea placid pe banca lui, fără să-i dea vreo atenţie. Ochii lui priveau ţintă spre poarta curţii interioare, având aerul că aşteaptă pe cineva. Dar, iată, poarta se deschise şi un bărbat mic de statură, cu părul cărunt şi trăsături ascuţite, care te făceau să te gândeşti la o vulpe sau la un dihor, intră în curtea interioară. Atunci chipul omului pe care Marmouset îl observa discret se lumină parcă de o rază de bucurie. Se sculă imediat şi îşi întinseră mâinile. Marmouset, care se afla la mică distanţă de ei, putu să îi audă:

— Bună ziua, Edward Cokeries…

— Bună ziua, milord.

După ce se salutară astfel, se luară de braţ şi se îndreptară spre banca de pe care se ridicase tânărul bărbat.

„Chiar ei sunt”, îşi spuse Marmouset apropiindu-se şi el de bancă. Cei doi „nebuni” schiţară un gest de neîncredere, aproape de spaimă. Primul chiar vru să se ridice şi să se depărteze. Marmouset însă îl salută şi îi spuse cu un ton condescendent:

— Mă scuzaţi, milord…

Omul tresări, apoi răspunse imediat:

— Vă înşelaţi, domnule, eu nu sunt lord. Nu sunt… Mă numesc Walter Bruce şi nu sunt altul decât Walter Bruce…

— Altădată numele dumneavoastră a fost lord William Pembleton, zise Marmouset, înclinându-se din nou respectuos.

Atitudinea străinului îl impresionă puternic pe internatul de la Bedlam.

— Cine sunteţi dumneavoastră şi cum de pretindeţi că mă cunoaşteţi? se miră el.

— Un prieten, spuse Marmouset.

— Nu mai am prieteni.

— Vă înşelaţi, milord.

— Nu, nu mai am prieteni, repetă lordul William, dând violent din cap.

— Vă vorbesc în numele lui Tom…

— Tom a murit.

— Ştiu şi acest lucru; însă, înainte de a muri, mi-a destăinuit totul…

Evocarea lui Tom îl tulbură pe lordul William şi, fără voie, inima începu să-i bată puternic.

— Unde l-aţi cunoscut pe Tom? întrebă el.

— Nu l-am cunoscut.

— Deci, nu veniţi în numele lui?

— Am văzut-o însă pe Betsy.

— Betsy! O cunoaşteţi pe Betsy?

— Am cunoscut-o, milord. Betsy însă a murit şi ea.

Edward Cokeries şi lordul William tresăriră şi scoaseră un ţipăt de spaimă.

— Iată ultima noastră speranţă spulberându-se, murmură bărbatul scund, cu părul cărunt.

— Vă înşelaţi, domnilor, încercă să-i liniştească Marmouset, Betsy a murit la timp. A reuşit să pună mâna pe hârtiile pe care le-aţi avut ascunse la dumneavoastră acasă.

Edward Cokeries îl privi neîncrezător.

— Cum se face că ştiţi şi acest secret? se miră el.

— Domnule, hârtiile sunt în păstrarea mea.

— Ah!

— Şi cunosc toată povestea lordului William.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? izbucni lordul William.

— Un om, un om care vă va face să ieşiţi mâine de aici, răspunse calm Marmouset.

— Să ies de aici? Va fi oare cu putinţă să ies vreodată de aici?

— Da, milord, mâine veţi ieşi de aici.

— Ah, domnule, ar fi nedelicat din partea dumneavoastră să faceţi glume de acest fel cu mine, spuse cu glasul tremurat lordul William. Suntem atât de nefericiţi…

— Milord, zise Marmouset, dumneavoastră nu sunteţi şi nu aţi fost niciodată nebun.

— Bineînţeles că nu, spuse lordul William.

— Edward Cokeries însă a fost nebun câteva ore, acuma însă nu mai este.

— Eu nu cred ce spuneţi, se apără bărbatul cărunt.

— Ei bine, priviţi-mă atent, reluă Marmouset. Am eu aerul unui nebun?

— Nu, spuse lordul William. Cu toate acestea, vă aflaţi aici…

— Exact, milord.

— Vă aflaţi aici, continuă lordul William, probabil victimă a vreunei familii lacome…

— Nu, milord, sunt aici din propria mea voinţă.

— Ah, este cu neputinţă.

— Aşa cum vă spun, sunt aici pentru dumneavoastră…

— Pentru mine!

— Da, pentru a vă salva.

— Dar…

— Şi ca să vă redau soţiei şi copiilor dumneavoastră.

Auzindu-l, ochii lordului William se umplură de lacrimi,

— Vă rog, milord, nu plângeţi, soţia şi copiii dumneavoastră sunt la adăpost de orice griji materiale.

— Adevărat? Pe cuvântul dumneavoastră?…

— Vă jur…

Lordul William ridică ochii spre cer.

— Şi în curând, continuă Marmouset, îi veţi putea îmbrăţişa.

— Ah, domnule, cred că visez, spuse lordul William fremătând.

— Vă rog să vă calmaţi, milord, încercaţi să vă stăpâniţi emoţia şi să mă ascultaţi…

Edward Cokeries şi lordul William se uitau fascinaţi la acest om, pe care acum îl vedeau pentru prima oară.

— Şi tot nu ne-aţi spus cine sunteţi dumneavoastră? insistă lordul William.

— Milord, spuse Marmouset, aţi auzit vreodată vorbindu-se despre Omul Gri?

— Nu, habar nu am. Cine este acest Om Gri?

— Oh, eu am auzit, îl întrerupse Cokeries. Omul Gri l-a făcut să tremure până şi pe reverendul Patterson, şi nu o dată, ci foarte des…

— Ah, dumneata cunoşti şi acest amănunt? întrebă Marmouset.

— Da, sigur că îl cunosc. Dar ce e cu Omul Gri?

— Ei bine, Omul Gri l-a cunoscut pe Tom în închisoare. Şi interesându-l soarta lordului William, a jurat că îi va reda libertatea în primul rând, şi apoi averea şi numele.

— Oh, izbucni Edward Cokeries, dacă ceea ce spuneţi este adevărat, dacă Omul Gri se interesează de noi…

— Vă jur…

— Atunci suntem salvaţi, fiindcă Omul Gri poate tot ceea ce vrea!

— Şi eu, continuă Marmouset, am venit la dumneavoastră din partea lui!

Capitolul XI

Marmouset continuă:

— Omul Gri este deci cel care mă trimite.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? insistă lordul William.

— Eu, răspunse Marmouset privindu-l în ochi, eu sunt nimeni, sau aproape nimeni, căci numele meu nu v-ar spune mare lucru; e de-ajuns să ştiţi doar că sunt devotat trup şi suflet celui cărora englezii îi spun Omul Gri şi care pentru noi, francezii, are un alt nume.

— Ah, dumneavoastră sunteţi francez?

— Da. Şi Omul Gri mă trimite la dumneavoastră pentru a vă avertiza să fiţi pregătiţi.

— Pregătiţi pentru ce anume?

— V-am mai spus: să ieşiţi de aici.

Lordul William clătină sceptic din cap.

— Există o mulţime de oameni care au încercat să iasă, spuse el. Dar care, din păcate, nu au reuşit…

— Ei bine, noi vom reuşi.

— Cum? întrebă plin de uimire şi spaimă lordul William.

— Pe poarta principală, în plină zi.

Lordul William dădu iarăşi din cap.

— Pentru astăzi, atât, spuse Marmouset. Nu am voie să vă spun mai mult. Ar însemna să nu dau întocmai ascultare instrucţiunilor primite de la Omul Gri.

Totuşi, Edward Cokeries avu o uşoară îndoială:

— Dar, în sfârşit, spuse el, cine ne va garanta că veniţi într-adevăr din partea lui?

— Ah, făcu Marmouset, vreţi o garanţie?

— Da, interveni lordul William, am vrea o dovadă că ceea ce ne spuneţi este adevărat. După aceea, ne vom încrede orbeşte în dumneavoastră.

— Poftim, spuse Marmouset, scoţându-şi mâna dreaptă din buzunar. Priviţi…

— Inelul meu! exclamă Cokeries.

— Da, inelul pe care i l-aţi încredinţat lui Betsy şi pe care eu i l-am scos din deget după ce i-am închis ochii, fiindcă vreau să vă mai spun că am fost lângă ea când şi-a dat obştescul sfârşit.

— Acum vă cred, spuse Cokeries luându-şi verigheta.

— Totuşi, cine ne poate garanta că Betsy nu a căzut în mâinile duşmanilor mei? întrebă lordul William.

— Dacă ar fi aşa, răspunse Marmouset, duşmanii dumneavoastră ar

fi în posesia hârtiilor care de fapt sunt la mine şi datorită cărora vă veţi redobândi toate drepturile.

— Ei bine?

— Şi, în loc să încerce să vă facă să ieşiţi din acest infern, duşmanii dumneavoastră v-ar lăsa aici până la ceasul de apoi.

Argumentul simplu al lui Marmouset păru fără replică. Şi fruntea lordului William se descreţi. Edward Cokeries îi întinse mâna.

— Suntem ai dumneavoastră, spuse el, şi tot ce ne veţi spune să facem de aici înainte vom face.

Tocmai atunci, în curtea interioară apăru domnul John Bell. Oricât de monoman ar fi fost, el rămânea totuşi un director sever. Avea chiar reputaţia de om aspru, şi cei mai neîmblânziţi nebuni tremurau când îl vedeau. De aceea, nimeni nu îndrăznea să intre în vorbă cu el dacă din întâmplare avea chef să se plimbe prin curtea spitalului.

Când îl văzu, Marmouset le spuse noilor săi prieteni:

— Îmi permiteţi, mă duc să-l salut pe director.

— Nu vă sfătuim, spuse lordul William.

— Vai, domnule, feriţi-vă cât puteţi de el, adăugă Edward Cokeries.

— De ce?

— Pentru că este un om foarte rău.

— Da' de unde!

— Ascultaţi-ne pe noi… dacă vreunul are proasta inspiraţie să îi adreseze o reclamaţie, sau indiferent ce doleanţă, el dă ordin imediat infirmierilor să îi administreze respectivului un duş.

— Spre exemplu eu, zise lordul William, am vrut să îi povestesc ce mi s-a întâmplat…

— Şi nu v-a ascultat?

— M-a trimis la carceră.

— Iar eu, spuse Edward Cokeries, am fost biciuit.

— Ei bine, zise râzând Marmouset, veţi vedea că nimic din toate acestea nu mi se va întâmpla.

Şi ridicându-se de pe bancă, porni direct spre domnul John Bell.

Acesta se plimba încruntat, cu capul aplecat în piept. Călca la întâmplare şi murmura cuvinte fără şir, oprindu-se brusc; semăna mai degrabă cu un nebun decât cu un director de spital.

Pacienţii din curtea interioară se depărtau cât puteau de el, plini de spaimă. Din timp în timp, directorul ridica uşor capul şi arunca în dreapta şi-n stânga priviri feroce. Apoi recădea în meditările lui.

Deodată, Marmouset i se opri în faţă. Domnul John Bell ridică mai întâi biciul cu noduri de plumb cu care era întotdeauna înarmat. Dar îl recunoscu imediat.

— Ah, dumneata eşti, sir Arthur? se miră el.

Şi cu un surâs larg pe buze îl salută politicos.

— Da, eu sunt. Ce mai faceţi? V-aţi gândit? Aţi reflectat? întrebă

Marmouset, făcându-i complice cu ochiul.

— Da, m-am gândit, răspunse domnul John Bell. M-am gândit că aveam destulă putere să obţin concedierea paracliserului.

— Şi cu ce v-aţi fi ales?

— Aşa, ca să-l pedepsesc pentru lipsă de loialitate faţă de mine.

— Ei şi?

— Păi îmi făgăduise frânghia pentru cinci mii de lire.

— Eu i-am dat pe ea zece mii şi am avut-o. Toată lumea ar fi procedat la fel, domnule.

Domnul John Bell bătu din picior.

— Nu este altceva decât un om fără cuvânt! se înfurie el.

— În loc să fiţi atât de pornit împotriva lui, zise Marmouset, aţi face mai bine să reflectaţi asupra propunerilor mele.

Domnul John Bell oftă.

— Din păcate, propunerile dumneavoastră sunt irealizabile…

— Cum aşa?

— Domnule, spuse el coborând vocea şi luându-şi un aer misterios, domnule, vă cred un perfect gentleman.

— Şi eu am această pretenţie, domnule.

— Incapabil să nu respecte cuvântul dat, urmă domnul John Bell.

— Nu încape îndoială!

— Dacă v-aş cere cuvântul dumneavoastră…

— Pentru ce anume?

— Cuvântul dumneavoastră de onoare că nu veţi dezvălui absolut nimănui secretul pe care vi-l voi încredinţa?

— Vă dau cuvântul meu de onoare, domnule! Şi cuvântul meu de gentleman!

— Atunci, izbucni domnul John Bell, oftând uşurat, veţi înţelege pentru ce îmi este cu neputinţă să accept condiţia pe care mi-aţi pus-o.

— Nu văd nicio piedică, spuse Marmouset.

— Sir Arthur, zise John Bell, omul despre care vorbesc este lordul William Pembleton şi cu cât mă gândesc, înclin să opinez că nu este câtuşi de puţin nebun.

— Aveţi dreptate, domnule.

— Totuşi, el este condamnat să moară aici.

— Chiar aşa?

— Şi se află internat la Bedlam din ordinul unei puteri împotriva căreia chiar m-aş feri foarte tare să lupt.

— Care este această putere?

— Nu e vorba de un om, sir Arthur, ci de o asociaţie.

— Ah, ah!

— O asociaţie religioasă, ceea ce înseamnă ceva şi mai cumplit.

— Bun, acceptă calm Marmouset, mi s-a vorbit despre ea. Este societatea Misiunii evanghelice.

— Întocmai.

— Ceva echivalent cu iezuiţii, cum li se spune acestora pe continent.

— Exact, sir Arthur, exact.

— Şi dumneavoastră vă e teamă de ei?

— Vai de mine, ca de foc…

— Lăsaţi, îl linişti Marmouset râzând. Dacă acesta este singurul obstacol care vă desparte de frânghia mea, este ca şi a dumneavoastră!

— Ce vreţi să spuneţi? şi ochii domnului John Bell scânteiară.

— Daţi ordin să mi se dea ceva cu ce să scriu, adăugă Marmouset.

— Şi apoi?

— Şi odată scrisă hârtia, să ordonaţi să fie dusă la adresa pe care o voi indica.

— Dar…

— Mai mult nu vă pot spune, adăugă Marmouset, însă veţi vedea singur rezultatul.

— Poftiţi în cabinetul meu, îl invită John Bell, luându-l cu familiaritate de braţ.

Capitolul XII

Cabinetul domnului John Bell era la parterul unuia dintre pavilioanele ce dădeau spre curtea interioară. Toţi pacienţii care se aflau aici se priviră nedumeriţi când îl văzură pe noul pensionar la braţul directorului. Nu mai înţelegeau nimic. Chiar lordul William şi Edward Cokeries erau la fel de uluiţi.

Dar Marmouset putu la un moment dat să se întoarcă şi să le facă un semn discret prin care voia parcă să le spună: „Ei bine, ce vă spuneam eu?”

Ajungând în faţa cabinetului său, domnul John Bell deschise uşa:

— Luaţi loc acolo, şi îi arătă o masă.

Marmouset luă o pană, o încercă şi începu să scrie. Cui? Domnul John Bell nu ştia. Ce anume scria? Nici asta nu ştia. Dar, cum stătea în picioare, la spatele lui Marmouset, putu să tragă cu coada ochiului peste umărul acestuia. Văzu că scria liniştit, însă într-o limbă necunoscută lui. Nu semăna nici cu engleza, nici cu franceza, nici cu vreo limbă slavă. Scrisul acela bizar îl uimi într-atât, încât îl întrebă:

— Dar în ce limbă scrieţi dumneavoastră, sir?

— În javaneză, răspunse calm Marmouset.

— Nu se poate!

— De ce să nu se poată, domnule?

— Şi cui scrieţi?

— Veţi vedea!

Şi luând un plic, scrise adresa într-o engleză desăvârşită:

„Pater-Noster Street 17
Domnului Burdett, secretar principal
la avocatul James Colcram”

După ce îl lipi, i-l dădu domnului John Bell spunându-i:

— Dacă această scrisoare va ajunge înainte de amiază, atunci nu încape îndoială că vom putea pleca mâine.

— Adevărat? se înflăcără domnul John Bell.

— Da, domnule.

— Şi îl vom putea lua cu noi şi pe lordul William?

— Da, şi pe un oarecare Edward Cokeries.

— Ce rost are?

— Ori… ori, spuse calm Marmouset, descheindu-şi haina.

Nesperata frânghie, pe care Marmouset o purta ca pe un brâu, apăru din nou sub privirile fascinate ale domnului John Bell.

Marmouset se ridică de la masa de scris.

— Totuşi, încercă domnul John Bell să reziste, eu nu prea văd ce relaţii pot exista între domnul Burdett, căruia i-aţi scris dumneavoastră acum, şi societatea Misiunii evanghelice?

— Vă veţi convinge singur chiar astăzi până la apusul soarelui, îi spuse Marmouset, refuzând să dea alte explicaţii.

Astfel că domnul John Bell se resemnă să aştepte, iar Marmouset se întoarse în curtea interioară a spitalului. Aici îi regăsi pe lordul William şi pe Edward Cokeries, care se întrecură să-i mărturisească uimirea lor.

— Nu v-am spus că am venit aici din partea Omului Gri? îl întrebă el pe lordul William.

— Ba da, răspunse acesta.

— Iar domnul Cokeries nu v-a povestit că Omul Gri este în stare să facă orice?

— Într-adevăr, aşa mi-a povestit.

— Ei bine, trimiţându-mă aici, Omul Gri mi-a cedat într-un fel o parte din misterioasa lui influenţă, asta e tot!

Şi la fel cum procedase cu domnul John Bell, nici lor nu le mai dădu alte explicaţii.

*
* *

Cuprins de exaltare, domnul John Bell măsura cu paşi mari cabinetul său, vorbind de unul singur:

— Nu, altfel nu se poate, îmi trebuie frânghia!

Şi gândurile lui începură să fabuleze milioane, titluri de nobleţe; ba, se şi vedea făcând parte din Parlament.

Nu trecuse nicio oră de când scrisoarea lui Marmouset fusese

trimisă printr-un infirmier de la Bedlam, când domnul John Bell, pradă aceleiaşi exaltări şi vise de îmbogăţire, auzi bătăi în uşă.

— Intră! spuse el morocănos.

În cadrul uşii apăru domnul Blount. Cel de-al doilea director de la Bedlam părea speriat.

— Scumpul meu coleg, începu el, aş dori să vorbesc ceva serios cu dumneavoastră.

— Mă rog, zise domnul John Bell cu un aer de proastă dispoziţie.

— Avem de discutat lucruri foarte grave.

— Adevărat? şi domnul John Bell, la fel de ursuz, îi împinse un scaun, invitându-l.

Domnul Blount continuă:

— Dumneata ştii că avem aici un pacient asupra căruia, conform dispoziţiunilor primite, trebuie să ne concentrăm şi să-l veghem cu străşnicie?

— Avem mai mulţi în situaţia respectivă…

— Da, zise domnul Blount, eu mă refer însă la Walter Bruce.

— Spuneţi mai bine William Pembleton…

— Fie, cum vreţi.

— Ei bine? întrebă nerăbdător domnul John Bell.

— Aşa cum ştiţi, avem ordinul expres al preşedintelui curţii de a nu-i îngădui să comunice cu nimeni dinafară… Şi ne-am pierde cu siguranţă posturile dacă vreunul din noi…

— Nu înţeleg ce spuneţi, zise domnul John Bell.

— Ei bine, adineauri a venit o doamnă care ţinea cu orice preţ să-l vadă pe lordul William. Şi cine credeţi că era această doamnă?

— De unde vrei să ştiu?

— Era chiar lady Evandale Pembleton!

— Nu se poate! făcu domnul John Bell.

— Întocmai cum aţi auzit!

— Şi ce aţi făcut?

— Am refuzat vizita.

— Cu toate acestea, zise domnul John Bell, lordul Evandale şi lady Evandale sunt autorii principali ai internării la Bedlam a lordului William.

— Da.

— În cazul acesta nu exista niciun impediment.

— Nu am vrut să o las să-l viziteze fără să vă consult.

— Extraordinar! zise domnul John Bell şi căzu din nou într-o reverie nesperată până atunci.

Capitolul XIII

În timp ce domnul Blount şi John Bell se priveau ca doi oameni

aflaţi într-o mare încurcătură, intră un servitor şi aduse o carte de vizită. Blount îşi aruncă ochii peste ea şi tresări.

— Ce mai este? întrebă John Bell.

— Cartea de vizită este a reverendului Patterson.

— Drace, făcu John Bell încruntându-se, ce-o mai fi vrând şi ăsta de la noi?

Blount, mai puţin îngrijorat, cel puţin în aparenţă, îi spuse omului de serviciu:

— Pofteşte-l să intre.

Îmbrăcat în lunga lui sutană neagră, cu pălăria de quaker[8] pe cap, intră reverendul Patterson, cu paşi vătuiţi şi privirile cătând în jos, aşa cum se cuvine unei feţe bisericeşti a cărei împărăţie – aşa cum spune *Evanghelia* – nu ţine de lumea aceasta.

Se scuză foarte politicos, cu smerenie chiar, că deranjează nişte onorabili şi însemnaţi gentlemeni, care aveau, fără îndoială, preocupări importante şi le tulbură gândurile vorbindu-le despre măruntele lui treburi.

După ce declamă toate aceste complimente şi scuze, îşi ridică privirile.

— Domnilor, zise el, eu nu sunt decât un umil executor al voinţei preşedintelui Înaltei Curţi.

John Bell se înfioră.

— V-am trimis, acum câtva timp – nu e mult de atunci – părerile înălţimii sale, în sensul ca dumneavoastră să vegheaţi cu cea mai mare străşnicie un nebun periculos, pe nume Walter Bruce.

— Da, cunoaştem acest caz, spune Blount.

— Omul despre care vă vorbesc, continuă reverendul privindu-l insistent pe John Bell, pretinde că ar fi lordul William Pembleton, care de fapt a murit demult, după cum poate confirma, de altfel, oricine.

— Incontestabil, îl asigură Blount.

— Însă dumneavoastră cunoaşteţi de bună seamă, zise imperturbabil reverendul, că mizerabilul despre care vorbim are îndrăzneala să susţină nişte drepturi de domeniul fanteziei.

Blount crezu că e cazul să zâmbească.

— Şi a reuşit – prin ce mijloace, nu ştiu! — să îi trimită o scrisoare văduvei lady Evandale Pembleton.

— Ah! tresări John Bell.

— Iar lady Evandale nu numai că s-a speriat de ameninţările acestui netrebnic, dar într-un fel a fost şi derutată în convingerile ei.

— Cum se poate? întrebă mirat Blount.

— Memoriul acestui individ, care semnează cu neruşinare „Lord William", în timp ce în realitate pe el îl cheamă Walter Bruce, memoriul, cum spuneam, a tulburat-o profund pe lady Evandale.

— Nemaipomenit! îşi dădu cu părerea John Bell.

— Nu ar fi deci imposibil ca lady Evandale să dorească să-l vadă pe acest om şi de aceea să vină aici…

— A şi venit, se grăbi Blount să-i întărească bănuielile reverendului Patterson…

— Şi… ce s-a întâmplat? întrebă acesta cu vocea gâtuită.

— Nu l-a văzut.

— Ah!

— M-am opus categoric! spuse Blount.

— Într-adevăr? şi faţa reverendului se însenină.

— Dar să ştiţi că va reveni, zise Blount.

— Când?

— Mâine, aşa a spus.

— Nu trebuie să îl vadă!

— Va fi greu să o împiedicăm a doua oară.

— Cum să vă fie greu?

— A spus că va aduce un ordin al lordului-cancelar.

Reverendul se încruntă din nou.

— Nu există deci niciun mijloc de a zădărnici această întrevedere? întrebă el.

— Ar fi unul… îndrăzni John Bell.

— Care?

— Ar fi… ca acest Walter Bruce… să nu… mai fie aici…

— Şi ce ai face dumneata pentru asta? mai întrebă reverendul.

— Să zicem că l-aş lua cu mine.

— Unde anume?

— Am de gând să fac o călătorie şi aş putea să iau unul sau doi dintre nebunii mei. De multe ori aceste călătorii sunt un bun remediu pentru psihicul lor.

— Atunci… aţi fi dispus să plecaţi mâine?

— La nevoie, chiar în seara asta, spuse John Bell.

— Da, ar fi bine să plecaţi degrabă, chiar astă-seară, propuse reverendul.

Privirile lui John Bell se înseninară. Se gândea la minunata frânghie a spânzuratului, pe care sir Arthur i-o va împrumuta fără nicio greutate.

Dar, aşa cum vom vedea, domnul John Bell era un om foarte conştiincios.

— Există, totuşi, zise el, un mare pericol în privinţa acestui plan…

— Care? întrebă uşor speriat reverendul.

— Eu am de gând să merg în Irlanda.

— E cum nu se poate mai bine!

— Da, dar în Irlanda eu nu mă bucur de autoritatea pe care o am în Anglia.

— Ei bine?

— Acest Walter Bruce este un om hotărât şi îndrăzneţ…

— A şi dovedit-o… confirmă reverendul.

— Ce fac eu dacă scapă de sub supravegherea mea?

— Întâmple-se orice, numai să nu-l văd stând de vorbă cu lady Pembleton.

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, spuse liniştit John Bell, sunt gata să plec chiar acum.

— Şi, mai ales, ia-l cu dumneata, adăugă reverendul.

*
* *

Câteva minute după aceea, Blount îl conducea pe domnul Patterson spre poarta principală a Bedlamului. Reverendul surâdea radios:

— Naivul, spuse el, a căzut straşnic în capcană!

— Ah, răspunse Blount, s-a întâmplat aşa numai pentru că omul pe care mi l-aţi trimis este foarte iscusit.

— Aşa se pare…

— Este surprinzător de isteţ acest sir Arthur.

— Va să zică sir Arthur e numele lui?

— Da. Cum, dumneavoastră nu ştiaţi cum îl cheamă?

— Nu îl cunosc.

— Ei, dar atunci…

— Un om foarte amabil, de care mă folosesc în această problemă, un oarecare domn Burdett este cel care l-a ales.

— Atunci… dumneavoastră nu l-aţi văzut niciodată?

— Niciodată.

— Vreţi să-l vedeţi?

— Este absolut de prisos!

Şi reverendul Patterson plecă încântat de întorsătura pe care o lua toată această afacere.

Capitolul XIV

De-abia ieşise reverendul Patterson, că domnul John Bell se şi grăbi să se întoarcă în curtea interioară, unde îl lăsase pe sir Arthur.

Acesta însă nu mai era acolo.

Porni nerăbdător în căutarea lui. De bună seamă, dacă în acel moment primarul Londrei ar fi venit să viziteze spitalul Bedlam şi l-ar fi întâlnit pe cel de-al doilea director, nu ar mai fi avut aceeaşi părere ca prima oară. Era complet schimbat. Întreaga lui fizionomie, mersul nesigur, încordarea şi neliniştea care îi străluceau în ochi, totul trăda nebunia, poate chiar nebunia incurabilă.

John Bell năvăli în camera lui Marmouset ca un uragan. Pretinsul

sir Arthur stătea foarte liniştit în faţa unei mese şi scria.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Marmouset ridicându-şi privirile de pe hârtia din faţa lui. Pun rămăşag că îmi aduceţi o veste importantă!

— O veste foarte importantă, zise John Bell.

— S-o auzim!

— Nu mai există nicio opreliştе în calea plecării noastre.

— Adevărat?

— Şi îl vom putea lua cu noi şi pe Walter Bruce.

— Vreţi să spuneţi pe lordul William?

— Da, mă rog…

— Ah, făcut Marmouset calm, eu însă am o curiozitate, poate stranie…

— Care?

— Aş vrea să cunosc părerea dumneavoastră în privinţa acestei poveşti.

— Care poveste?

— Aş vrea să ştiu dacă dumneavoastră credeţi într-adevăr povestea lordului William.

— Cred, bineînţeles, răspunse John Bell.

— Atunci, spuse Marmouset, recunoaşteţi că sunteţi instrumentul unei oribile speculaţii a familiei lui?

— Eu nu, sir Arthur, spuse calm John Bell.

— Atunci cine?

— Preşedintele Înaltei Curţi.

— De care depindeţi şi căruia îi daţi ascultare?

— Prin însăşi forţa împrejurărilor, din păcate!

— Aşadar, însuşi preşedintele Înaltei Curţi vă permite să-l luaţi cu dumneavoastră în această călătorie pe lordul William?

— Da, sau mai bine zis reverendul Patterson este acela care…

— Ceea ce este absolut acelaşi lucru.

— Aveţi dreptate, fu de acord John Bell.

Ca din întâmplare, Marmouset îşi descheie haina, şi John Bell putu iarăşi să vadă faimoasa frânghie înfăşurată în jurul şalelor.

— Ştiţi, spuse John Bell vorbind ca în transă, ştiţi că plecăm chiar în seara asta?

— Ah, da? zise Marmouset calm.

— Cu expresul de Liverpool…

— Adevărat? Nu glumiţi?

— Nu, este drumul cel mai scurt pentru a ajunge în Irlanda.

— Depinde de comitatul în care vreţi să mergeţi.

— Aveţi dreptate, dar acesta este drumul cel mai scurt.

— Să zicem, acceptă Marmouset.

Şi cu acelaşi calm îşi încheie haina.

— Oh, domnule, oh, sir Arthur, eu cred în cuvintele somnambulei

ca în lumina soarelui!

— Căutaţi un alt termen de comparaţie, zise Marmouset, fiindcă la Londra v-aţi putea înşela.

— Nu înţeleg…

— Păi, se vede atât de rar soarele pe aici!

— Într-adevăr! Dar, în sfârşit, eu cred în cuvintele somnambulei, ce mai!

— Bine, dar aceasta este o altă poveste… şi…

— Şi voi scoate în sfârşit la iveală comorile strămoşilor mei graţie frânghiei spânzuratului….

— De asta sunt foarte convins, zise Marmouset.

— Comorile, şi titlurile, şi documentele…

— Ah, va să zică există şi titluri?

— Da, nu v-am spus până acum? Ei bine, după ce le voi găsi, voi avea dreptul la titlul de lord.

— Felicitări!

— Voi ocupa un loc în Camera lorzilor, continuă John Bell exaltat, şi voi ţine discursuri în favoarea Irlandei…

— Minunat!

— Şi îl voi ataca pe preşedintele Înaltei Curţi.

— Atunci, la nevoie, îl veţi apăra pe lordul William?

— Fără îndoială!

Marmouset îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs. „Ce îmi spunea mie Rocambole? se gândi el. Cine îl ascultă pe John Bell, poate crede că e un om greu de păcălit. Dar să-l fi creat cineva anume, şi tot n-ar fi reuşit să facă un complice mai bun pentru cauza noastră…”

— Aşa că, reluă John Bell, totul este bine hotărât, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Plecăm astă-seară?

— Da.

John Bell se scărpină după ureche.

— Nu mai este decât un singur lucru care mă reţine oarecum, zise el.

— Ce anume?

— Cum îl vom lua pe lordul William cu noi? Oare va consimţi să vină?

— Oh, mă ocup eu de asta…

— Ţineţi totuşi să ne însoţească şi fostul om de legi?

— Edward Cokeries?

— Da.

— Eu nu ţin câtuşi de puţin, însă este una din condiţiile puse de paracliser când mi-a vândut frânghia.

— Desigur, în cazul aceasta, îl vom lua. Frânghie scumpă, dragă şi prea iubită frânghie!

Şi gravul director de la Bedlam începu să danseze prin cameră. Nu se opri decât atunci când se auziră pe coridor paşii unui infirmier.

„Grozav medic alienist! se gândea Marmouset. E mai nebun decât toţi nebunii la un loc aflaţi aci!”

Când se bătu în uşă, John Bell îşi domoli subit entuziasmul şi se grăbi să deschidă. Infirmierul aduse cartea de vizită a lordului Wilmot. Admirabilul domn aştepta la vorbitor şi dorea să-şi vadă nepotul, pentru ca el însuşi să-şi dea seama de starea sănătăţii acestuia.

— Fir-ar să fie! murmură John Bell, după ce infirmierul îi făcu această comunicare. Numai de n-ar avea fantezia să vă ia cu el tocmai acuma!

— Ce-are a face?

— Cum? Tocmai dumneata mă întrebi?

— Fără îndoială.

— Dar, înseamnă că nu aţi mai pleca?…

— Dimpotrivă. Fix la ora opt mă veţi găsi în gara Charring Cross.

— Îmi făgăduiţi? Şi John Bell îl privea pe Marmouset plin de îngrijorare.

— Pe cuvânt de onoare!

Şi părăsindu-l pe John Bell, care de fapt de-abia aştepta să rămână singur şi să înceapă din nou să danseze, Marmouset coborî la vorbitor.

Capitolul XV

Marmouset îl găsi pe Shoking alias lordul Wilmot la vorbitor. Părea tulburat.

— Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând…

— Nici eu nu prevăzusem această vizită, îl întâmpină Shoking.

Apoi, aruncând o privire în jur, vrând să se asigure că nimeni nu îi putea auzi, continuă:

— Suntem singuri? Crezi că nu ne aude nimeni?

— Bineînţeles, şi spune-mi odată despre ce este vorba?

— Nu ştiu absolut nimic, izbucni disperat Shoking.

— Ce anume nu ştii?

— Ieri am făcut sau nu tot ce ai vrut dumneata?

— Fără îndoială. Şi ce e cu asta? se miră Marmouset.

— Dar ţi-am spus că am acţionat absolut automat, ca un instrument, cu alte cuvinte vorbeam ca un papagal, repetam o lecţie pe care o învăţasem pe dinafară…

— Ei bine?…

— Dar că eu personal nu înţelegeam absolut nimic din tot ce făceam.

— Prietene, nici nu era nevoie să fi înţeles, încercă să îl liniştească Marmouset.

— Bun. Aşa mi-am spus şi eu. Am impresia însă că va trebui să continui să… nu înţeleg…

— Poate că da. Dar, în sfârşit, despre ce este vorba?

— Oh, de un lucru foarte simplu în aparenţă.

— Să auzim, îl îndemnă Marmouset.

— Cu câteva ore înainte, mă plimbam pe Strand şi trăgeam cu coada ochiului pe la vânzătoarele de prăvălie şi pe la vitrine; deodată cineva mă bate pe umăr…

— Cine oare?

— Un bărbat pe care atunci îl vedeam pentru prima oară în viaţa mea.

— Cum arăta?

— Roşcat, cu ochelari şi ducea sub braţ nişte hârtii… sigur un om de legi.

Marmouset începu să zâmbească, fiindcă din sumara descriere a lui Shoking nu putea fi altcineva decât *domnul Burdett*.

— Dragă Shoking, eşti sigur că nu l-ai cunoscut în vreo ocazie.

— Absolut sigur.

— Nu l-ai mai văzut chiar niciodată…

— Niciodată. Dar de ce mă întrebi?

— Oh, făcu Marmouset. Mă gândeam totuşi că s-ar putea să fie o cunoştinţă; după cum mi l-ai descris, ştiu precis cine este.

— Serios? Şi cine e? întrebă Shoking.

— Nu poate fi altcineva decât primul secretar al domnului avocat Colcram.

— Eu susţin că pe omul acela care m-a bătut pe umăr nu l-am mai văzut în viaţa mea…

— Mă rog. Şi ce ţi-a spus adineauri domnul Burdett, căci aşa îl cheamă: Burdett.

— Ce mi-a spus? Un cuvânt care m-a năucit. Mi-a spus: „Bonjour, milord!”

— Adevărat?

— Purtam totuşi hainele mele obişnuite, deci redevenisem Shoking, pârlitul Shoking… Atunci m-am uitat lung la el şi i-am spus:

— „Gentleman, vă arde de glumă?”

— „Glumesc atât de puţin cu dumneata, mi-a răspuns el, încât am să-ţi spun cum te cheamă…”

— „Shoking!” am zis eu imediat.

— „Perfect, dar în anume împrejurări te mai numeşti şi lord Wilmot.”

— „Ah, de unde ştii” m-am mirat eu.

— „Şi, a continuat el, ieri seară ai intervenit să fie închis la Bedlam sir Arthur, nepotul dumitale…”

— „Este adevărat… Dar de unde ştiţi dumneavoastră acest lucru?”

— „Nu te priveşte. Am să-ţi dau însă un mesaj pentru el.”

— „Pentru sir Arthur?”

— „Sir Arthur sau Marmouset, cum vrei dumneata, vezi bine că sunt la curent…”

— Şi ţi-a dat vreo scrisoare pentru mine? întrebă Marmouset.

— Da, mi-a dat şi m-a îndemnat să ţi-o aduc numaidecât.

— Unde e scrisoarea?

— Iat-o! Şi scoţând scrisoarea din buzunar, i-o întinse.

Marmouset o deschise nerăbdător. Era scrisă tot în acea limbă bizară pe care John Bell nu putuse să o identifice; el citi:

„Am trimis o falsă lady Pembleton. Speriat, reverendul l-a autorizat personal pe John Bell să plece urgent cu lordul William. Dacă pleci în astă seară, ai grijă, la gara Charring Cross să cumperi Pall Mall Gazette. Îl vei recunoaşte fără îndoială pe omul de la chioşcul de ziare. El îţi va da un exemplar din jurnal, în care vei găsi o scrisoare. În ea sunt instrucţiunile.

Burdett”

Shoking ardea de nerăbdare să cunoască şi el textul acelei scrisori. Dar Marmouset socoti probabil inutil să i-o tălmăcească şi o puse foarte liniştit în buzunar.

— E în ordine, spuse el, îţi mulţumesc.

— Nu te supăra, zise Shoking, dar aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Îţi voi răspunde numai dacă se va putea. Ascult…

— Cum de m-a acostat acel om pe care nu l-am văzut niciodată. Putea foarte bine să se înşele.

— Înseamnă că acel om te cunoaşte. Aşa cum de altfel şi tu îl cunoşti.

— Eu îţi repet că atunci l-am văzut pentru prima oară.

— Iar eu îţi afirm contrariul. L-ai cunoscut chiar foarte bine…

Shoking tresări. Marmouset zâmbea nepăsător.

— Ai locuit chiar multă vreme împreună cu el.

— Oh, nu, tresări Shoking, cu neputinţă… Că doar nu e… nu-i aşa?

Şi cuprins de emoţie, vru să pronunţe un nume…

— Taci! îl opri Marmouset. Niciun cuvânt în plus!

Shoking rămase interzis. Marmouset îl rugă să plece.

— Şi când va trebui să mă întorc? întrebă Shoking.

— Aici în niciun caz. Pentru că pe mine nu mă mai găseşti…

— Vrei să ieşi de la Bedlam?

— Fără îndoială. Plec chiar în seara asta.

— Unde anume?

— La gara Liverpool.

— Singur?

— Nu, cu lordul William şi cu Edward Cokeries.

Shoking părea din ce în ce mai nedumerit.

— Ne vom îmbarca spre Irlanda.

— Dar atunci, Vanda… eu?… întrebă Shoking.

— Veţi sta liniştiţi aici, la Londra, până când vă voi scrie, dacă voi putea.

— Pe cuvântul meu, spuse Shoking puţin ofensat, este totuşi neplăcut să ai de-a face cu oameni atât de misterioşi ca dumneata.

Marmouset nu se supără.

— Sunt misterios, zise el, pentru că în problema asta nici eu nu ştiu mai mult decât tine. Aştept noi instrucţiuni.

Shoking îşi stăpâni un strigăt de emoţie.

— Ah! de-abia acuma încep să înţeleg, spuse el… iar omul pe care l-am întâlnit… Dar sunt chiar un imbecil din moment ce nu l-am recunoscut… Omul acela nu era deci altul decât…

— Taci din gură! i-o tăie scurt Marmouset.

Şi îndemnându-l pe aşa-zisul lord Wilmot să plece, sir Arthur se îndreptă liniştit spre curtea interioară, unde avea să-i înştiinţeze pe lordul William şi pe Edward Cokeries de apropiata lor plecare.

Capitolul XVI

În aceeaşi seară, la ora 7, o cabrioletă cu patru locuri staţiona în faţa porţii principale de la Bedlam. Servitorii se grăbiseră să încarce vreo şase pachete. Toate aparţineau lui John Bell. Valetul său, cu care călătorea totdeauna, vorbea destul de familiar cu vizitiul.

— Noi suntem cunoştinţe vechi, Tobby, spuse el.

— Ai dreptate, domnule Jack, îi răspunse vizitiul, mângâindu-şi caii cu coada biciului. Ai dreptate, sunt vreo zece ani de când ne cunoaştem…

— Aşa e, Tobby, se împlinesc zece ani, aşa e…

— Cred că v-am dus cu trăsurica mea de vreo treizeci de ori; şi parcă e un făcut: de câte ori poliţiştii trebuie să aducă vreun nebun aici, la ospiciu, tocmai atunci trec eu pe stradă şi mi se face semn să opresc şi să îi iau…

— În cazurile acestea bacşişurile sunt destul de mici, nu-i aşa, Tobby, întrebă servitorul.

— Da, dar se întâmplă să am de-a face şi cu nebuni generoşi.

— Ei, află că de data asta nu ai să te poţi plânge, Tobby.

— Dar, domnule Jack, mi se pare că astăzi nu plimb nişte nebuni.

— Ba da.

— Mi s-a spus că trebuie să-l conduc la gară pe domnul Bell…

— Aşa şi este.

— Păi domnul Bell nu este nebun, după câte ştiu eu… zise vizitiul, scărpinându-se după ceafă.

Servitorul zâmbi cu un aer de superioritate şi-i şopti:

— Domnul Bell nu merge singur, dragul meu…

— Ah, aşa stă treaba, va să zică…

— Da, ia cu dumnealui trei internaţi din Bedlam.

— Care sunt fără îndoială vindecaţi, nu-i aşa?

— Şi da, şi nu.

— Nu înţeleg, zise vizitiul.

— Ascultă-mă, Tobby, am să-ţi spun întregul adevăr. Vei conduce patru persoane care vor lua loc înăuntru în trăsură, şi pe mine care voi avea cinstea să stau cu tine în spate, să-ţi ţiu de urât pe capră.

— Înseamnă, în total, cinci persoane, domnule Jack.

— Exact, iar din cele cinci persoane, nu este nebun cu adevărat decât unul singur. Şi numele lui o să ţi-l spun numai după ce ajungem la Charring Cross.

— Şi acuma de ce nu-mi spuneţi, domnule Jack?

— Am eu motivele mele. Însă trebuie să ştii un lucru, Tobby, în momentul de faţă, omul cel mai fericit din Bedlam nu este unul din cei cinci de care ţi-am vorbit, cum e normal să-ţi închipui, ci domnul Blount, celălalt director.

— Păi de ce să fie atât de fericit, domnule Jack?

— Cum de ce? Pentru că pleacă domnul Bell.

— A, poate e vorba de gelozie, domnule Jack, poate…

— Şşt! îi făcut semn Jack. Uite să se apropie călătorii noştri.

Într-adevăr, poarta se deschise şi apăru John Bell, pe cap cu o caschetă cu vizieră dublă, cu ochelari mari pe nas, cu o tolbă de vânător în bandulieră şi o pătură pe umăr. În urma lui venea lordul William, la braţul lui Marmouset. Edward Cokeries încheia grupul.

John Bell părea a fi în aceeaşi stare de exaltare. Cum îl văzu pe vizitiu, îl şi interpelă:

— Hei, vizitiu, calul dumitale merge cum trebuie?

— Bineînţeles, înălţimea voastră… în privinţa asta, nu vă faceţi griji…

— Nu de alta, dar nu doresc să pierd trenul… Te rog să te gândeşti că în ceea ce mă priveşte, e o chestiune de şapte sau de opt sute de mii de lire, cel puţin…

— Cerule! se miră Tobby. Poţi să cauţi mult şi bine şi nu găseşti o asemenea avere la Londra.

— Şi mai e vorba şi de un titlu de lord… adăugă doctorul.

— Căile ferate sunt atât de prost organizate, continuă John Bell, că, uite, trebuie să mergi la Charring Cross, să treci apoi din nou peste Tamisa şi să revii la London Bridge… pentru ca abia după aceea… să ajungi la gara Liverpool printr-un tunel subteran. Oh! nu se mai termină odată!

Şi spunând acestea, întinse mâna şi deschise singur portiera.

— Vizitiu, întrebă el, ce oră este?

— Şapte şi un sfert, domnule.

— Atunci crezi că vom ajunge la timp?

— Sosim cu un sfert de oră înainte, excelenţă…

Marmouset, lordul William şi Edward Cokeries se instalaseră şi ei confortabil în trăsură.

— Vizitiu, strigă John Bell, dă bice şi porneşte odată! Este cam prăpădit calul dumitale…

— Este el slab, dar e grozav, domnule!

— Fii atent, continuă John Bell, tocmai când Jack închidea portiera, dacă ajungem la timp, îţi dau o coroană pentru cursă şi un şiling bacşiş; şi, mai târziu, când voi deveni lord, îţi voi dărui un cal, să-l înlocuieşti pe acesta care, hotărât lucru, arată foarte rău…

Jack se urcă pe capră alături de Tobby şi porniră la drum cu viteză moderată, îndreptându-se spre podul Westmister. Şi cum tuturor birjarilor le place să vorbească, părându-le astfel mai scurtă cursa, birjarul nostru, privindu-l cu coada ochiului pe Jack, zise:

— Pe cuvântul meu, domnule Jack, dacă n-aş şti că domnul John Bell e directorul ospiciului, aş putea să jur…

— Ia mai taci din gură, Tobby…

— Păi uită-te şi dumneata: ceilalţi trei par a fi perfect sănătoşi şi în toate minţile…

— Ţi-am spus adineauri că din cei patru clienţi ai dumitale, unul singur e nebun. Şi ţi-am mai spus că numai după ce ajungem la gară o să ţi-l arăt.

— Bine, acceptă vizitiul, dacă îmi răspundeţi aşa, trebuie să aveţi motivele dumneavoastră…

Şi după scurt timp începu să vorbească despre cu totul altceva.

Nici nu trecuseră douăzeci de minute, şi ajunseră la gara Charring Cross, care, se ştie, se află la intrarea străzii Strand, foarte aproape de Trafalgar Square.

John Bell sări sprinten din trăsură, înainte chiar ca Tobby să fi făcut întoarcerea în faţa peristilului. Atunci valetul îi spuse vizitiului zâmbind:

— Acuma, priveşte atent, Tobby.

— Unde, domnule Jack?

— Singurul, dar absolut singurul nebun dintre toţi este domnul John Bell.

— Nu mai spuneţi, domnule Jack! se întristă vizitiul.

— Nebun de legat, iar celălalt director, domnul Blount, mi-a dat toate instrucţiunile, zise servitorul cu un ton misterios.

Şi după ce îi plăti cursa, se ocupă tacticos şi liniştit de transportarea bagajelor.

*

* *

Marmouset ajunsese pe peron şi căuta cu privirea chioşcul de cărţi şi ziare care, atât în Anglia, cât şi în Franţa, sunt nelipsite în toate staţiile.

Văzându-l, se îndreptă într-acolo. Marfa fusese expusă într-un colţ, în stânga. Aşezat pe un scaun în faţa unei mese, vânzătorul îşi rezemase capul în mâini şi cu ochelarii albaştri la ochi părea că citeşte foarte atent o carte.

— Mă scuzaţi, domnule, zise Marmouset, mai aveţi din întâmplare un exemplar din *Pall Mall Gazette*?

Omul tresări şi sălta capul imediat. Apoi, cu mâna stângă, îşi ridică ochelarii pe frunte. Marmouset de-abia se putu stăpâni.

— Milon! exclamă el.

— Vezi, răspunse vechiul prieten al lui Rocambole, vezi că nici eu nu am murit?

Şi Milon îşi puse la loc ochelarii, pe nas.

Capitolul XVII

Continuând să-şi potrivească ochelarii, Milon zise:

— Poftim *Pall Mall Gazette*. Apoi, uitându-se la ceasul de pe peronul gării, adăugă: Mai sunt douăzeci de minute până la plecare. Înseamnă că avem timp să vorbim. Cred că îţi închipui că stăpânul nu a scris nicio scrisoare…

— Cum aşa? În ziarul ăsta nu am niciun mesaj?

— Nu.

— Dar atunci… instrucţiunile cu pricina…

— Le găseşti în ziar.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Din pagină în pagină ai să vezi câte un cuvânt, câte un rând, câte o literă, însemnate uşor cu creion albastru.

— Ah, foarte bine, se linişti Marmouset.

— Ai să le grupezi şi astfel ai să ştii ce ai de făcut.

— E în ordine.

— Dar pentru că tot mai avem timp, am să-ţi explic eu pe scurt despre ce este vorba. Mâine dimineaţă ajungi la Liverpool. Prima navă cu aburi care pleacă spre Dublin se numeşte „Crimée”, iar căpitanul face parte din grupul prietenilor noştri.

— Ah, adevărat? Deci ne îmbarcăm?

— Fără îndoială.

— Spre Irlanda?

— Nu chiar?

Marmouset îl întrebă atunci foarte mirat:

— Păi din moment ce ne îmbarcăm, unde ne-am mai putea opri în drum? Doar dacă nu vom coborî în largul mării…

— Se vede că nu cunoşti deloc geografie. Şi asta nu face cinste educaţiei strălucite pe care ţi-am dat-o eu, împreună cu stăpânul nostru, spuse Milon.

— Ah, este adevărat! făcu Marmouset. Am uitat de existenţa insulelor, da, am uitat de insula Man.

— Fără îndoială, şi toate navele cu aburi acostează în portul Douglas.

— Deci mergem până în insula Man?

— Da.

— Şi acolo ce avem de făcut?

— Îmi pare rău că nu mai pot să-ţi spun restul, pentru că, iată, se apropie domnul Bell.

— Drace!

— Este de-ajuns să ştii că în insula Man există o somnambulă.

— La care vom merge să o consultăm?…

— Da, şi ea o să vă spună unde anume este ascunsă comoara pe care o caută domnul John Bell.

— Şi cum noi nu o să ajungem până în Irlanda…

— Şşt! *Pall Mall Gazette* îţi va da toate celelalte lămuriri. Uite-l pe domnul John Bell.

Într-adevăr, directorul de la Bedlam se îndrepta plin de nerăbdare spre chioşcul de ziare, şi cărţi. Sir Arthur – alias Marmouset – puse un şiling pe tejgheaua pretinsului librar. Milon îi dădu restul şi îi ură într-o engleză curată:

— Călătorie plăcută, gentleman.

Marmouset puse ziarul în buzunar şi îl întâmpină pe John Bell. Acesta îi spuse:

— Vizitiul a avut dreptate. Am ajuns cu un sfert de oră mai devreme. Îmi place foarte mult vizitiul nostru.

— Adevărat? spuse Marmouset, vrând să întreţină conversaţia.

— Da, şi când voi deveni lord, îi voi face cadou un cal… Să ştii că eu când spun o vorbă…

— V-aţi înregistrat bagajele? îl întrebă Marmouset.

— Jack se ocupă de treburile astea. Şi parcă nemaiavând răbdare, consultă ceasul de pe peron. Hotărât lucru, spuse el, căile ferate au rămas de o încetineală intolerabilă.

— Fiţi liniştit, vom pleca la timp. Unde sunt cei doi nebuni ai noştri?

— Îi supraveghează Jack.

Marmouset îl luă de braţ pe domnul John Bell şi continuă:

— Chiar acuma am vorbit cu librarul şi mi-a dat o informaţie foarte preţioasă.

— Ce v-a spus?

— Mi-a spus că navele cu aburi acostează pe insula Man.

— Ei poftim! Încă o întârziere! se necăji directorul, bătând înciudat din picior.

— Însă în insula Man trăieşte o somnambulă care face minuni.

— Ce vorbeşti, domnule? O somnambulă?

— Da.

— Ei, dar de ce ne mai trebuie, din moment ce avem frânghia?

— Totuşi, spuse Marmouset, somnambula aceasta are o reputaţie grozavă şi se pare că datorită ei s-au găsit multe comori… Cel puţin aşa mi-a spus librarul adineauri.

John Bell căzu pe gânduri şi nu mai scoase niciun cuvânt până când se auzi semnalul de plecare a trenului.

Jack reţinuse un compartiment întreg, unde se şi instalase, împreună cu lordul William şi Edward Cokeries. John Bell şi Marmouset veniră şi îşi luară şi ei locurile. Trenul se puse în mişcare. Tot timpul călătoriei, lordul William şi Edward Cokeries nu scoaseră niciun cuvânt. În, schimb, John Bell făcu tot felul de speculaţii şi digresiuni. Nu închise ochii toată noaptea, întocmind planuri pentru viaţa pe care urma să o ducă de îndată ce va fi în posesia averii şi comorilor lăsate de la strămoşii săi. Din când în când, valetul lui ridica ochii spre tavan şi părea să spună: „Dacă o s-o ţină întruna aşa, va trebui să-l legăm”.

În sfârşit, la orele 7 dimineaţa, ajunseră la Edinburgh. John Bell, fiind la curent şi cu plecarea vaselor cu aburi, spuse:

— „Crimée” ridică ancora la ora nouă, aşa că nu mai avem timpul să luăm prânzul pe uscat.

— Nu e nimic, o să luăm masa la bordul vasului, răspunse Marmouset.

Astfel că de la gară se urcară direct pe puntea vasului. „Crimée” aştepta pregătită sub presiune, gata de plecare.

Odată urcat la bord, Marmouset scoase *Pall Mall Gazette* din buzunar şi descifră corespondenţa misterioasă a lui Rocambole.

După ce află ce avea de făcut, o porni în căutarea căpitanului.

John Bell scruta orizontul şi era convins că în ceaţa dimineţii vede pământul Irlandei.

Capitolul XVIII

Să ne întoarcem puţin la reverendul Patterson, *deus ex machina* misterios al persecuţiilor odioase a cărui victimă era de atâta vreme nefericitul lord William Pembleton.

Deci, reverendul Patterson, după ce părăsi Bedlam, se îndreptă grăbit spre Pater-Noster Street. Domnul Colcram lipsea. Dar era

domnul Burdett. Primul secretar al avocatului Colcram îi ieşi surâzând în întâmpinare.

— Ştiu fără să-mi spuneţi ce vă aduce aici şi ce vreţi să-mi comunicaţi.

— Adevărat?

— Lady Pembleton a fost la Bedlam.

— Va să zică aţi aflat?

— Ştiu tot, spuse domnul Burdett calm. Cei doi directori însă, cuprinşi de o teamă salvatoare, nu au permis întrevederea ei cu Walter Bruce.

— Întocmai.

— Lady Pembleton se va duce mâine din nou.

— Da, însă…

— Vreţi să spuneţi că Walter Bruce nu se va mai afla acolo mâine.

— Desigur, domnul John Bell pleacă astă-seară.

— Şi îl ia cu el în această călătorie?

— Natural, ceea ce face ca noi să ne fi descotorosit de el. Dar după ce spuse aceste cuvinte, reverendul tresări.

— Scumpul meu domn, zise Burdett, lordul William nu este nebun, şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru.

— Nu, desigur, nu este nebun…

— În schimb, directorul de la Bedlam, domnul John Bell, este nebun de-a binelea…

— Nebun de legat!

— Aşa că, urmă domnul Burdett, nimic nu ar fi mai uşor pentru lordul William decât să evadeze?

— Puţin mă interesează! Numai să nu se întoarcă la Londra.

— Vă închipuiţi, cred, că dacă reuşeşte să scape, acesta va fi primul lucru pe care ar dori să îl facă.

Reverendul se încruntă.

— Însă, adăugă domnul Burdett, eu mi-am luat toate măsurile de prevedere; omul care joacă rolul lui sir Arthur este un băiat îndrăzneţ şi totodată foarte prudent.

— L-aţi văzut astăzi?

— Nu, ar fi fost absolut inutil, am pus să i se transmită instrucţiunile mele.

Reverendul Patterson se aşezase lângă biroul domnului Burdett.

— Acum, continuă el, să-i lăsăm pentru o clipă pe lordul William şi pe domnul John Bell şi să vorbim liniştiţi despre o altă problemă.

— Vă ascult, spuse domnul Burdett.

— Va să zică, lady Pembleton s-a dus la Bedlam! Aceasta este o dovadă că ea va încerca să nu plătească sumele la care s-a obligat decedatul lord Evandale.

— Bineînţeles, dar noi vom putea fără nicio greutate să o obligăm.

— Şi eu m-am gândit tot aşa. Numai că iată, sunt mai puţin documentat în treburile astea strict juridice…

— Şi vă frământă întrebarea dacă nu cumva procedura o să dureze prea mult?

— Cam aşa ceva…

— Un avocat obişnuit ar cere îngăduinţa unui termen de cel puţin doi ani.

— Şi dumneavoastră?

— Eu voi lucra în aşa fel, încât vom rezolva totul în trei luni.

— Mi-o făgăduiţi?

— V-o jur!

Ochii reverendului sclipiră.

— Ei bine, se înflăcără el, contez pe dumneavoastră şi vă declar solemn că aveţi mână liberă să acţionaţi fără să mă amestec, în niciun fel, cu atât mai mult cu cât voi lipsi din Londra un timp.

— Plecaţi?

— Da, pentru câteva zile numai, plec în Franţa.

— Scuzaţi-mi curiozitatea, insistă domnul Burdett, dar ce faceţi în Franţa?

— Încerc să dau de urma unui om, singurul de care mă tem în mod serios.

Domnul Burdett îl asculta nepăsător.

— Despre cine vorbiţi? îl întrebă.

— Un oarecare şef fenian care se spune că ar fi de origine franceză.

— Cum îl cheamă?

— I se spune Omul Gri.

— Ah, făcu domnul Burdett, am auzit şi eu despre el. Nu e cel care a fost la Newgate?

— Ba da.

— Şi care a evadat chiar în ajunul zilei când fusese hotărâtă executarea lui?

— Fenianii au făcut în aşa fel încât, ca să-l elibereze, au aruncat în aer o parte din zidul de la Newgate.

— Da, spuse Burdett, aşa ştiu şi eu. Şi ziceţi că de acest om vă temeţi dumneavoastră?

— Este singurul adversar serios pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

— Dar de unde ştiţi că ar fi părăsit Londra?

— M-a informat un detectiv în care am toată încrederea.

— Şi detectivul pretinde că s-ar fi dus în Franţa?

— Da.

— Ei bine, cum v-am mai spus, şi eu mă tem de acest om; duceţi-vă în Franţa, domnule reverend, îl sfătui Burdett. În acest timp, noi vom lichida succesiunea lordului Evandale.

Reverendul Patterson îşi luă rămas bun şi plecă mulţumit. După ce

închise uşa, Burdett îşi frecă mâinile zâmbind.

— Nu pui tu mâna pe Omul Gri… zise el.

*
* *

Reverendul se urcă din nou în cabrioleta care îl aşteptase şi dădu ordin vizitiului:

— Elgin Crescent!

În Elgin Crescent era locuinţa sa particulară. Cabrioleta coborî Fleet Street, urcă pe Farringdon Road şi ajunse în Oxford Street, artera cea mai puţin circulată şi care taie oraşul dintr-un capăt în celălalt.

Tocmai când intrau în Oxford Street se încrucişară cu o altă cabrioletă, din interiorul căreia un domn, părând surprins, îi făcu semne reverendului, apoi porunci vizitiului să oprească. Acelaşi lucru făcu şi reverendul.

Gentlemanul – care nu era altul decât sir Archibald, tatăl văduvei Anne Pembleton – sări sprinten din trăsură şi veni cu mâinile întinse spre reverendul Patterson. Acesta îl primi cu destulă răceală. Sir Archibald însă nu observă.

— Unde vă duceţi? întrebă el amabil.

— Mă întorc acasă.

— În Elgin Crescent?

— Da.

— Îngăduiţi-mi să vă însoţesc. Cabrioleta mea va veni din urmă. Am multe să vă spun…

Şi sir Archibald se şi instală pe banchetă lângă reverend, apoi îi făcu semn vizitiului său să îi urmeze.

Domnul Patterson nu avea ce să discute cu sir Archibald şi era vizibil contrariat de această insistenţă.

— Închipuiţi-vă că vin tocmai din Scoţia, zise sir Archibald.

— Ah, da?

— Unde am condus-o pe lady Pembleton…

Uluit, reverendul Patterson îl întrerupse:

— Pe fiica dumneavoastră? întrebă el.

— Da, pe fiica mea.

— Vreţi să spuneţi că aţi condus-o pe lady Pembleton în Scoţia?

— Da, domnule reverend, la New Pembleton.

— Şi când aţi plecat într-acolo?

— Acum cinci zile.

— Şi v-aţi întors astăzi?

— Eu, da.

— Şi lady Pembleton s-a întors cu dumneavoastră?

— Nu, ea a rămas la New Pembleton.

Reverendul îl privi plin de neîncredere.

— Cred că vă bateţi joc de mine, sir Archibald, spuse el.

Capitolul XIX

Baronetul tresări.

— Ce motive aş avea, domnule reverend, să îmi bat joc de dumneavoastră? se miră el.

— Nu le cunosc, sir Archibald, dar constat acest lucru.

— Cum aţi spus?

— Susţin că lady Pembleton nu este în Scoţia.

— Vă rog, faceţi-mă să înţeleg.

— Lady Pembleton este la Londra.

— Sunteţi complet greşit, domnule reverend!

— Vă pot dovedi acest lucru.

Sir Archibald îl privea cu o curiozitate crescândă; în cele din urmă îi spuse:

— Dumneavoastră vă bateţi joc de mine… Vă repet, fiica mea este la New Pembleton, adică la o sută de leghe de Londra.

Reverendul ridică din umeri.

— Uite ce zic eu, sir Archibald, cu mine aţi face mai bine să jucaţi cu cărţile pe faţă…

— Ce vreţi să insinuaţi?

— Ascultaţi-mă o clipă. Nici lady Pembleton, nici dumneavoastră nu puteţi nega că acum câteva luni v-am făcut un mare serviciu.

— Pentru care vă suntem foarte recunoscători, domnule reverend.

— Fără mine, continuă reverendul Patterson, nu v-aţi fi putut descotorosi atât de uşor de Walter Bruce.

La auzul acestui nume, sir Archibald tresări.

— Ei bine! zise el.

— Este adevărat, continuă reverendul că asociaţia al cărei şef sunt nu lucrează decât din dragoste pentru Dumnezeu şi de aceea lordul Evandale a contractat faţă de noi angajamente destul de copleşitoare.

— Pe care noi nu încercăm să le neglijăm, domnule reverend, îl întrerupse intrigat sir Archibald, vorbind cu un accent de francheţe care îl puse pe gânduri pe Patterson.

— Adevărat? întrebă acesta.

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine, zise sir Archibald, eu sunt bogat, pot spune fabulos de bogat. În consecinţă, era mai puţin importantă problema averii decât a titlului, şi numai de aceea am tratat cu dumneavoastră. Ceea ce nu doream noi era acel proces care ne ameninţa şi care ar fi dezvăluit misterul dramei petrecute la New Pembleton; iar ceea ce voiam noi era ca lordul William să rămână pentru totdeauna Walter Bruce.

— Şi ziceţi că dumneavoastră ne veţi plăti acele sume făgăduite în

scris în folosul nostru de către defunctul lord Evandale?

— Dar bineînţeles că asta este intenţia noastră, spuse sir Archibald, mirat că i se punea o astfel de întrebare.

— Atunci este foarte straniu… şi reverendul Patterson îl privi în ochi.

— Noi vă stăm la dispoziţie, adăugă sir Archibald.

— În cazul acesta, zise calm reverendul, mi-aţi putea da o explicaţie, sir Archibald?

— Cu plăcere!

— Pentru ce lady Pembleton a ţinut neapărat să-l vadă pe Walter Bruce, cu alte cuvinte pe lordul William?

— Nu ştiu să-i fi venit această idee năstruşnică.

— Deci, a făcut-o fără ştirea dumneavoastră?

— Fără îndoială.

— Aflaţi, vă rog, că a fost la Bedlam.

— Nu mai spuneţi!

— Şi a cerut să stea de vorbă cu lordul William.

— Mă mir! zise sir Archibald. Şi când s-a întâmplat acest lucru?

— Chiar astăzi!

— Ah, sări ca ars sir Archibald, cu neputinţă să poată fi adevărat! Materialmente cu neputinţă, pentru că, vă repet, lady Pembleton este de cinci zile în Scoţia.

Sir Archibald vorbea cu un ton atât de convingător, încât reverendul Patterson se descumpăni.

— Totuşi, spuse el, o doamnă s-a prezentat la Bedlam chiar astăzi şi a cerut să-l vadă pe lordul William.

— Şi această doamnă a pretins că se numeşte lady Pembleton?

— Exact.

Sir Archibald părea de-a dreptul consternat.

— Eu nu înţeleg nimic din toate acestea; care altă femeie decât fiica mea ar putea să se prezinte drept lady Pembleton?…

Reverendul Patterson nu răspunse. O vagă bănuială începu să ia proporţii şi să îl neliniştească; îşi aminti că, din chiar dispoziţiile date de el, bunul şi jovialul director de la Newgate, în speranţa de a obţine mărturisiri de la Omul Gri, îl pusese în contact cu Tom, condamnatul la moarte… Cine putea să îl asigure pe el că Tom nu îi povestise Omului Gri tot ce se întâmplase lordului William? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, oare fenianul, cu renumitul său spirit de aventură, nu luase în mână cauza lordului William?

Şi din moment ce o femeie, dându-se drept lady Pembleton, se prezentase cu aplomb la Bedlam, înseamnă că din orice colţ al pământului poate să apară cineva care să se intereseze de viaţa lui.

Reverendul nu îşi dezvălui gândurile care îl frământau. Tot vorbind, îşi dădură seama că ajunseseră în Elgin Crescent.

— Încep să vă cred, sir, da încep să vă cred, mormăi reverendul.

— Aşa şi trebuie! răspunse fericit sir Archibald.

— Aş prefera însă din tot sufletul ca dumneavoastră să fiţi acela care să mă fi înşelat.

— De ce?

— Iată că am ajuns la mine: să intrăm şi să stăm puţin de vorbă în casă.

Baronetul observă că reverendul era uşor agitat.

— Dar, întrebă el, ce vă nelinişteşte atât de mult?

— Poftiţi totuşi la mine…

Şi reverendul coborî grăbit din trăsură, scoase o cheie din buzunar, descuie şi intrară în casă.

Un valet le ieşi în întâmpinare.

— Domnule, spuse el, detectivul Scotowe abia a plecat. Voia să vorbească înălţimii voastre şi a aşteptat foarte mult timp; dar, în cele din urmă, neştiind dacă vă veţi întoarce curând…

— Şi nu a spus nimic?

— V-a lăsat o scrisoare.

— Unde este?

— Pe şemineu, în biroul dumneavoastră.

Reverendul intră imediat în birou, se îndreptă spre şemineu şi, luând plicul, îl deschise. Scrisoarea conţinea doar câteva rânduri:

„Victorie!

L-am găsit pe Omul Gri.

Omul nostru e travestit cu nişte ochelari albaştri, o perucă roşcată şi pretinde că îl cheamă Burdett.

Este secretar principal la domnul Colcram, avocatul.

Aştept ordine pentru a acţiona.

W. Scotowe”

Pe măsură ce citea, reverendul devenea palid ca un mort.

— Ah, murmură el, sufocat de indignare, fără îndoială omul ăsta este mai tare decât mine! De trei săptămâni mă duce de nas şi mă păcăleşte ca pe un copil…

Şi, lipsit de puteri, se prăbuşi într-un fotoliu, simţind că leşină.

Capitolul XX

Atât reverendul Patterson, cât şi sir Archibald se priveau la fel de nedumeriţi. Primul părea distrus, zdrobit. Celălalt, fără să înţeleagă mare lucru, îşi dădea seama totuşi că se petrecea o mare catastrofă.

Şi cum reverendul Patterson, care îl invitase, continua să tacă, prostit, sir Archibald îndrăzni să îl întrebe:

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă?

— Ah, vreţi să ştiţi? întrebă el într-o explozie de mânie. Ei bine, am să vă spun! Până acum dumneavoastră m-aţi considerat un om deştept. Să ştiţi că v-aţi înşelat!

Şi îl cuprinse un râs nervos, înfricoşător.

— Nu vă înţeleg… bâlbâi sir Archibald.

— Aflaţi că sunt un imbecil desăvârşit, un nerod nenorocit, zise reverendul Patterson.

— Vai, domnule! Vă rog…

— Da, da, iată, se împlinesc trei săptămâni de când sunt tras pe sfoară de un om căruia i-am acordat toată încrederea, un om care este de fapt cel mai crunt duşman al meu.

Sir Archibald tot nu se dumirea.

— Vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat? Ei bine, nu lady Pembleton a fost aceea care s-a prezentat la Bedlam.

— Păi eu nu v-am spus! Cine putea fi mai sigur decât mine de acest lucru?

— Iar lordul William nu mai este acolo.

Sir Archibald scoase un strigăt de spaimă.

— Ce-aţi spus? Lordul William nu mai este la Bedlam? întrebă el.

— Nu.

— Atunci unde este?

— În drum spre Irlanda.

— Dar sunteţi nebun, domnule! exclamă sir Archibald.

— Nu încă… în curând însă am să înnebunesc.

Şi vorbind, reverendul se bătea cu pumnii în piept, se plimba prin cameră agitat ca un animal feroce închis într-o cuşcă de fier.

— Dar, în sfârşit, încercă sir Archibald să-l oprească din această cursă ameţitoare, vă rog, explicaţi-vă… Cum se face că lordul William nu mai este la Bedlam?

— Nu mai este pentru că i s-au deschis larg porţile!

— De către cine?

— Chiar de mine!

— De dumneavoastră!

Auzea şi nu-i venea să creadă astfel de mărturisiri.

Reverendul continuă:

— De trei săptămâni nu fac altceva decât să urmez orbeşte sfaturile unui om care a jurat, sunt sigur, să-i înapoieze lordului William titlurile şi averea.

— Domnule Patterson, dar ceea ce spuneţi dumneavoastră este extraordinar! Nu pot să cred…

— Aflaţi de la mine că acesta este adevărul! ţipă scos din fire reverendul. Şi, continuând să râdă nervos, adăugă: Pentru că nu sunt decât un imbecil!…

Şi pe când vorbea, din interiorul casei se auzi soneria. Reverendul se linişti puţin şi, crezând că soseşte vreun enoriaş, îşi rugă musafirul:

— V-aş rămâne îndatorat dacă nu mai discutăm nimic deocamdată…

În aceeaşi clipă uşa biroului se deschise şi intră detectivul Scotowe. Reverendul Patterson avea un deosebit talent de a-şi stăpâni emoţiile. În cele câteva secunde, de când auzise soneria şi până la apariţia detectivului în birou, avusese timp să-şi regăsească acea mască de gheaţă care o afişa de obicei.”

— Ah, iată-vă! spuse detectivul. Tocmai mă depărtam de casa dumneavoastră, chiar ajunsesem la capătul celălalt al străzii, când am văzut că se opreşte aici o trăsură. Am fost convins că numai înălţimea voastră putea fi, şi m-am întors din drum…

— Aţi procedat foarte cuminte, zise reverendul, încercând să îl tempereze.

— Aţi citit scrisoarea mea?

— Da, am citit-o.

— Şi?

— Ei bine, sunteţi un om foarte priceput, dacă totuşi nu cumva vă înşelaţi…

— Nu mă înşel câtuşi de puţin, domnule, se apără detectivul.

— Sunteţi deci sigur că Omul Gri?…

— Nu este altul decât domnul Burdett! Locuieşte la doi paşi de Pater-Noster, în Sermon Lane.

— Bun!

— Când seara se întoarce la el acasă, îşi scoate ochelarii, peruca roşcată şi favoriţii roşcaţi.

— Locuieşte singur?

— Nu, nu locuieşte singur, stă împreună cu un francez, un fel de Hercule pe care îl cheamă Milon şi care este librar în gara Charring Cross.

— Ah, făcu iarăşi domnul Patterson, care căzuse pe gânduri şi părea să fi uitat că în biroul lui mai era şi sir Archibald.

Într-adevăr, de la sosirea detectivului, acesta nu se mişcase şi nu pronunţase niciun cuvânt. Stătea cuminte într-un fotoliu, uitându-se când la reverend, care îşi recăpătase calmul şi stăpânirea de sine, când la detectiv, care părea încântat de sine.

— Atunci, reluă detectivul, vedeţi bine, nu am vrut să iau nicio măsură fără avizul înălţimii voastre…

— Cum aşa?

— Omul Gri poate fi arestat, sau la el acasă, sau în biroul domnului avocat Colcram.

— V-aţi luat toate măsurile în vederea arestării?

— Absolut toate.

— Câţi oameni aveţi sub ordinele dumneavoastră?

— Opt.

Reverendul se uită la pendulă.

— Este ora opt, spuse el gânditor. Sunteţi sigur că imobilul din Sermon Lane nu are două ieşiri?

— Foarte sigur.

— Dar poate are totuşi două scări?

— Nu are decât una.

— Şi strada poate fi uşor împresurată?

— Foarte uşor. Este de fapt o străduţă, aşa cum arată însuşi numele ei.

— Ei bine, hotărî reverendul, a cărui privire avu sclipiri sălbatice, să nu lăsăm pe mâine ce putem face azi!

— Sunteţi de părere că trebuie să-l arestăm chiar în seara asta?

— Cât mai urgent cu putinţă.

— Înainte de miezul nopţii, spuse detectivul Scotowe, îl arestăm şi îl ducem direct la Newgate.

— Iar poimâine să fie spânzurat! decretă reverendul.

— Dar despre cine vorbiţi cu atâta ardoare? întrebă în cele din urmă sir Archibald.

— Despre un om al cărui nume este destul de cunoscut: *Omul Gri*. Şi reverendul Patterson se adresă detectivului: Să mergem! Partida nu este încă pierdută… din moment ce omul nostru va fi totuşi spânzurat!

Capitolul XXI

Într-adevăr, în Sermon Lane locuia Rocambole, alias domnul Burdett, secretarul principal al domnului Colcram, avocatul din Pater-Noster. De ce alesese el tocmai această stradă? Pentru simplul motiv că aici exista o casă pe care o cunoştea. Ocupase aceeaşi cameră închiriată de miss Ellen încă de pe vremea când fusese doamnă a închisorilor şi când venea aici să-şi schimbe hainele după ce termina acele triste îndatoriri faţă de deţinuţi.

Rocambole păstrase o cheie. Din întâmplare, această cheie nu îi fusese confiscată nici în timpul arestării sale la Newgate. Bunul director, nădăjduind că până la urmă tot îi va face destăinuiri, se arătase, aşa cum ştim, generos şi plin de atenţii.

Deci, în ziua sau mai bine zis în noaptea în care, avântându-se în apele Tamisei, îşi recăpătară libertatea, Rocambole îşi aminti de Sermon Lane. Înotători viguroşi, amândoi traversară Tamisa ca şi cum ar fi fost vorba de o gârlă oarecare, şi, odată fluviul trecut, se odihniră puţin pe taluzul malului drept dinspre City.

Atunci Milon îi spuse lui Rocambole:

— Suntem liberi, stăpâne, e drept, dar nu în afară de pericol.

— Ce vrei să spui?

— Hainele de pe noi sunt ude leoarcă.

— Şi te temi cumva să nu răceşti? Sau ai reumatism?

— Nu la asta mă gândeam. Dar ar trebui să ne adăpostim undeva ca să ne uscăm hainele.

— Ai dreptate.

— În vreo tavernă, la vreun hotel sau la vreo pensiune, în sfârşit, oriunde… Cum nu e deloc anotimpul scăldatului, n-ar fi de mirare să trezim bănuielile vreunui poliţist…

— Raţionamentul tău nu e rău, spuse Rocambole ironic; dar fie vorba între noi, bătrâne, am mai trecut noi şi prin altele mai grele.

— Aşa e, stăpâne.

— Însă, continuă Rocambole, de data asta nici măcar nu e cazul să ne gândim prea mult. Avem asigurată o locuinţă.

— Vaporul lui miss Ellen?

— Nu.

— Totuşi, vasul acela ne aşteaptă…

— Da, însă ştii bine că acuma trebuie să rămânem la Londra.

— Într-adevăr, mă furaseră gândurile… Îmi făceam iluzii…

— Cum îţi spuneam, deci, avem o locuinţă în City.

— Ne aşteaptă cineva?

— Nu, vom deschide cu cheia noastră.

Rocambole scoase din buzunar o cheie şi i-o arătă credinciosului său prieten. Apoi se uită spre cerul care rămânea tot întunecat.

— Avem două ore înaintea noastră. Hai să mergem! îl îndemnă el.

Îndreptându-se spre Podul Londrei, ajunseră în City şi intrară în Sermon Lane. Fundătura părea pustie; în casa pe care o căutau se putea intra oricând, pentru că uşa avea un mic secret, un zăvor ascuns, ceea ce îngăduia locatarilor să se întoarcă la orice oră.

Se instalară deci în camera lui miss Ellen şi Rocambole reflectă zâmbind:

— Numai aici nu le va trece prin gând să ne caute!

La Londra oamenii nu se preocupă de treburile vecinilor. A doua zi, când unii dintre locatari îi întâlniseră pe prietenii noştri, îşi văzuseră mai departe de drum, spunându-şi poate că mai aveau în casă alţi doi chiriaşi.

După opt zile, atât Milon, cât şi Rocambole aveau fiecare câte o profesie. Milon încasase o poliţă de 1000 de lire de la banca „Davis Humphrey & Co", cu care se asigurase la plecarea sa din Paris. Apoi cumpărase un loc pentru un chioşc de ziare în gara Charring Cross.

Rocambole devenise domnul Burdett.

În fiecare dimineaţă Milon pleca la ora 7; Burdett la ora 8, şi niciunul din ei nu se întorcea acasă în timpul zilei. La ora 6, după ce plecau toţi secretarii biroului de avocatură, domnul Burdett cobora

Fleet Street şi Strand şi se îndrepta spre gara Charring Cross. Exact atunci vânzătorul de ziare şi cărţi îşi închidea prăvălia şi părăsea gara. Amândoi se întâlneau sub peristil, se luau de braţ şi, traversând Trafalgar Square, o porneau când spre Leicester Square, când spre Haymarket. Luau un pahar de sherry la „Café de la Régence", pentru singura plăcere de a auzi vorbindu-se franţuzeşte, apoi se duceau să cineze, când în vreo cârciumă, când la o braserie, dar cel mai adesea la un negustor de peşte care avea prăvălia în colţ, pe Piccadilly.

Nu ajungeau acasă înainte de ora 10 sau 11 noaptea.

Or, chiar în seara în care detectivul Scotowe îl înştiinţa pe reverendul Patterson că Omul Gri nu era altul decât domnul Burdett, Rocambole şi Milon ieşeau din restaurantul lor obişnuit. Era aproape ora 9. Mergeau la braţ şi, când începură să coboare pe Haymarket, Milon îl întrebă pe Rocambole:

— L-ai observat pe omul care lua masa în faţa noastră?

— Da, probabil e slujbaş la vreun birou de avocatură.

— E un spion, spuse Milon. Şi pe deasupra mai e şi francez.

— De unde ştii?

— L-am cunoscut la Paris.

— Se poate… o fi făcut afaceri proaste la Paris şi a venit să caute de lucru la Londra.

— Şi ne toarnă pe noi! Sunt sigur de asta, conchise Milon.

— Hai, mai lasă şi tu bănuielile!

În clipa aceea, Milon privi ca din întâmplare în urma lor.

— Fii atent! spuse el strângându-i braţul. Uită-te în spate!

Fără să se oprească din mers, Rocambole întoarse puţin capul. Constată şi el că omul acela îi urmărea.

— Ei, dacă-i aşa, zise Rocambole, hai să ne distrăm puţin. Să mergem mai repede.

— Stăpâne, eu aş zice să ne descotorosim de el, fu de părere Milon.

— Exact asta vreau şi eu. Vei vedea.

Şi, grăbind pasul, îşi văzură de drum.

Capitolul XXII

Nu încape îndoială că Rocambole era absolut de nerecunoscut chiar pentru cei care îl ştiau şi îl cunoscuseră. De asemenea, Milon îşi schimbase şi el înfăţişarea în aşa fel încât chiar prietenul său Marmouset îl privise ca pe oricare străin, vorbise cu el de două ori în aceeaşi zi şi tot nu îşi dăduse seama că avea în faţă pe vechiul lui prieten.

Amândoi mergeau acum pe stradă ca doi englezi sadea. Şi în timp ce coborau pe Haymarket, venindu-i parcă greu să împărtăşească opiniile prietenului său, Rocambole îi şopti în franţuzeşte:

— Eu nu zic că nu l-ai recunoscut pe individul acela de la Paris…

— Ce să mai vorbim, stăpâne, l-am recunoscut…

— Şi nici nu spun că nu ar fi, cum zici, un turnător. Dar eşti chiar sigur că are ceva cu noi?

— Păi, nu vezi, stăpâne? Ne urmăreşte!

— Acesta nu este un motiv. Ascultă-mă până la capăt.

— Sunt numai urechi, stăpâne!

— Poliţia a fost pe urmele noastre chiar de când am evadat, ştiu acest lucru; dacă însă mă gândesc mai bine, acuma nu mai este…

— Cum asta, nu ştiu nimic?

— În ceea ce mă priveşte, la Scotland Yard, adică la Prefectura Londrei, există două păreri, amândouă susţinute de adepţi înflăcăraţi. Unii – şi aceia sunt cei mai numeroşi – spun că am fost îngropat sub ruinele subteranului. Ceilalţi susţin că eu aş fi plecat din Londra.

— Ei bine! zise Milon. Din moment ce omul acesta ne urmăreşte, trebuie totuşi să credem că mai este şi o a treia părere – că Omul Gri se ascunde sub peruca şi ochelarii domnului Burdett, secretarul principal al avocatului Colcram…

— Nu, îl contrazise calm Rocambole.

Milon clătină din cap neîncrezător.

— Dacă ar exista cea de-a treia opinie, aşa cum spui, nu ar putea fi susţinută decât de cel mai temut om, care întrece toţi poliţiştii din Regatul Unit.

— Şi… cine este acest om?

— Nimeni altul decât reverendul Patterson.

— Şi ce te face să crezi că nu este chiar el cel care a pus să fii urmărit?

— S-ar putea să fiu căutat din ordinul lui. Însă, te asigur că nu el îl bănuieşte pe Omul Gri în pielea domnului Burdett.

Milon nu mai răspunse nimic, dar se întoarse din nou şi trase cu coada ochiului. Turnătorul, cum îi spunea el, cobora, ca şi ei, Haymarket. Numai că trecuse pe celălalt trotuar. Atunci îi strânse uşor braţul lui Rocambole.

— Vezi bine că…

Rocambole se încruntă.

— Da, prietene, se pare că ai dreptate.

O porniră pe Sauton Street, care este totdeauna mai puţin aglomerată, şi intrară în tutungeria din faţa hotelului „Sauton”. Misteriosul personaj se angajă şi el pe aceeaşi stradă.

— Stăpâne, am un chef nemaipomenit să traversez, să mă proptesc în faţa lui şi să îl culc la pământ cu un pumn… bombăni Milon în timp ce Rocambole îşi aprindea o ţigară de foi.

— Eşti un nătărău, îi răspunse Rocambole.

— Ah, asta e părerea dumitale?

Şi colosul îşi lăsă umil capul în jos.

Necunoscutul se oprise pe trotuarul opus. Rocambole ieşi primul din tutungerie, traversă strada şi se opri chiar lângă el. Necunoscutul nu se mişcă.

— Tu ce învârteşti pe aici, pe la Londra? îl întrebă în englezeşte Rocambole.

Necunoscutul tresări.

— Scuzaţi-mă, răspunse el într-o engleză stâlcită, încerc şi eu să-mi câştig existenţa.

— Eşti francez?

— Da.

— Şi de ce ne urmăreşti pe noi?

— Pentru asta primesc o guinee pe zi.

— Şi cine te plăteşte atât de generos?

— Un detectiv, domnul Scotowe.

Milon, care pornise imediat după Rocambole, asculta conversaţia încremenit. Nu înţelegea şi desigur oricare în locul lui nu l-ar fi înţeles mai bine pe acest neobişnuit detectiv care îşi trădează secretul de la prima întrebare. Însă Milon uitase un lucru esenţial, acea forţă de fascinaţie a privirii lui Rocambole.

Iar Rocambole îşi ridicase pe neaşteptate ochelarii şi îşi fixase asupra omului privirile limpezi şi dominatoare, încât acesta începu să tremure din tot corpul.

— Atunci, spuse el, ştii cine sunt eu?

— Se pare că sunteţi omul care a evadat de la Newgate.

— Foarte bine, zise calm Rocambole.

Şi băgându-şi mâna în buzunar, scoase un pumn de monezi de aur:

— Ţine, îi spuse el întinzându-i aurul, ia astea şi cară-te!

Omul bâlbâi nişte cuvinte de scuză, luă banii şi plecă grăbit.

Rocambole începu să râdă.

— Vezi, îi spuse lui Milon, nu este atât de greu. Acuma hai să plecăm.

— Eu nu înţeleg nimic din tot ce s-a petrecut, zise colosul.

— Lasă, nici nu e nevoie să înţelegi, hai, vino.

Şi îşi continuară drumul.

În fiecare seară obişnuiau să se abată pe la cârciuma „Evans”, în Covent Garden, să bea bere.

— Să nu schimbăm nimic din programul nostru de până acum, spuse Rocambole.

Se îndreptară deci spre cârciumă, unde ascultară cântecele acelui oribil cor de bărbaţi în haine negre care delectează seară de seară clientela bizarului local. La ora 10, Rocambole îşi puse în buzunar ziarul pe care îl citise.

— Presupun, zise Milon, că nu ne ducem în Sermon Lane?

— De ce nu?

— Fiindcă poliţia ştie…

— Poliţia nu ştie nimic, îl linişti Rocambole.

— În fond, zise filosofic Milon, cum eu de obicei merg acolo unde mergi şi dumneata, îmi este egal…

Şi se întoarseră în Sermon Lane.

Când ajunseră în odăiţa lui miss Ellen, Rocambole îşi scoase peruca, se descotorosi de ochelari, dădu jos favoriţii falşi şi redeveni astfel el însuşi. În acest timp, Milon îşi aprinse o pipă şi se aşeză la fereastră. Dar deodată se trase speriat înapoi.

— Ce mai este? întrebă Rocambole.

— Stăpâne, strigă colosul, de data asta trebuie să recunoşti că suntem prinşi ca într-o cursă de şoareci!

— Nu se poate! exclamă Rocambole apropiindu-se de fereastră şi aplecându-se ca să poată vedea afară.

Strada era împânzită de poliţişti.

— Şi niciun mijloc de scăpare!… şopti Milon disperat.

Capitolul XXIII

După cum se vede, reverendul Patterson nu pierduse timpul. În mare grabă adusese la cunoştinţă preşedintelui Înaltei Curţi de Justiţie revelaţiile detectivului Scotowe. Apoi alergase la Newgate. Bietul director, care altădată râdea întruna, acum nici nu mai zâmbea. Devenise chiar melancolic şi tresărea înnebunit de spaimă ori de câte ori soneria anunţa vreun vizitator. Avea impresia că va apărea omul îmbrăcat în negru care să îi aducă destituirea.

Reverendul Patterson se prezentase într-adevăr la Newgate. Blajinul director era singur în cabinetul său.

— Ah, scumpul meu domn, îl întâmpină el, aţi venit să mă copleşiţi cu mustrări; desigur, aveţi tot dreptul să o faceţi; poate îmi aduceţi chiar destituirea?…

— Nicidecum, domnule, spuse calm reverendul Patterson.

Răspunsul acesta nu avut darul să-i readucă surâsul pe buze bunului director.

— În ziua în care îmi va veni destituirea, mă voi supune fără nicio obiecţie. Îmi merit soarta. Ah! Cumplit m-a păcălit Omul Gri… Şi eu care îl credeam un adevărat gentleman…

Aici directorul oftă din nou.

— Ştiţi dumneavoastră, continuă el după o scurtă pauză, că mizerabilii aceia mi-au pus căluş în gură şi m-au legat ca pe un criminal?

— Ştiu, cunosc şi acest amănunt, scumpul meu domn.

— Ticăloşii de feniani au vrut să arunce în aer Newgate şi întregul

City, asta ştiţi?

— Ştiu.

— Oh, aş da tot ce am numai să-mi fie adus înapoi mizerabilul acela!

Pe buzele reverendului apăru un surâs diavolesc:

— Pun rămăşag, zise el, că nu l-aţi mai trata cu atâtea menajamente?

— L-aş pune în lanţuri până în clipa când va trebui să fie spânzurat.

— I-aţi păstrat celula?

— Da, bineînţeles, domnule…

— Nu mai e altcineva în ea?

— Absolut nimeni.

— Cu atât mai bine! spuse reverendul mulţumit şi plin de sine.

Şi cum directorul îl privea din ce în ce mai uimit, înalta faţă bisericească îi spuse:

— Scumpe domn, e cazul să vă consolaţi, căci celula care a stat până acum goală va fi locuită chiar la noapte.

— Ce spuneţi? se miră onorabilul director. De către cine?

— Cum de către cine? De Omul Gri!

— Va să zică, l-aţi prins din nou?

— Nu încă, dar îl vom prinde.

Bucuria care înseninase pentru o clipă chipul directorului se şterse pe dată.

— Mi-e teamă, zise el, să nu vă faceţi iarăşi iluzii…

— Eu vă spun să daţi dispoziţii să se pregătească celula şi să-l primiţi cum se cuvine, fură ultimele cuvinte ale reverendului, fără să-i dea alte explicaţii.

Cabrioleta îl aştepta în faţa închisorii. Dădu ordin să fie, condus în Saint Paul. Cum ajunse aici, coborî şi se uită de jur-împrejur. Tocmai bătea ora 6. Un bărbat care patrula prin piaţă se îndreptă spre el. Era detectivul Scotowe.

— Ei, ce se aude? întrebă cu vioiciune reverendul.

— Oamenii noştri – pretinsul secretar şi librarul – au fost urmăriţi toată seara de agenţii mei, zise detectivul.

— Bun! Şi acuma unde sunt?

— Încă nu s-au întors.

— Şi cum veţi şti dacă…

— Voi fi anunţat, îl întrerupse detectivul.

Pe când Scotowe vorbea, un poliţist intră în piaţă şi păru să caute pe cineva.

— Ah! zise detectivul. Iată, a venit omul aşteptat.

Într-adevăr, acesta se îndrepta spre el.

— S-au întors! îl întâmpină detectivul. Chiar în momentul ăsta.

— Unde îţi sunt oamenii? întrebă reverendul.

— În capătul fundăturii Sermon Lane am plasat şase. Stau ascunşi într-o cârciumă. Va fi de-ajuns un fluierat, şi ei vor ieşi imediat.

— Şi ceilalţi?

— Ceilalţi sunt lângă Colegiul doctorilor în drept.

— Foarte bine! Hai să mergem!

Detectivul şopti ceva la urechea agentului său, care porni ca o săgeată. După un sfert de oră, Sermon Lane se înţesase de poliţişti.

Acesta era spectacolul care îl speriase pe Milon şi îl făcuse să se retragă îngrozit de la fereastră.

Scotowe îşi cunoştea bine meseria: luase toate măsurile de prevedere, pontând şi toate ieşirile străzilor din jur.

Reverendul nu se depărtă, cum s-ar fi putut crede. Se apropie odată cu poliţiştii şi, iscodind de jur-împrejur, îl întrebă nerăbdător pe Scotowe:

— Domnule, eşti convins că imobilul nu are decât o ieşire?

— Nu încape nicio îndoială, îi răspunse detectivul liniştit. De altfel, un om de-al meu pândeşte chiar pe scară.

— Dar uşa văd că e încuiată…

— Oh, nu face nimic. Priviţi…

Şi Scotowe mişcă zăvorul ascuns cu dibăcie.

— Oamenii dumneavoastră sunt înarmaţi? mai întrebă Patterson.

— Da.

— Atunci nu avem decât să urcăm, spuse victorios reverendul.

O parte din poliţişti rămase în stradă; ceilalţi porniră alături de Scotowe şi reverend, acesta mergând în fruntea lor ca la o procesiune. Pe scară dădură de omul postat în dreptul uşii camerei cu pricina.

— Sunt înăuntru, spuse el încet.

Scotowe bătu.

Nu primiră niciun răspuns.

— Sunt totuşi înăuntru, insistă detectivul.

Şi le arătă cu mâna un firicel de lumină care se strecura pe sub uşă. Scotowe bătu din nou. Dar nici de data aceasta nu le răspunse nimeni.

— Spargeţi uşa! porunci reverendul.

— Nu are rost, cheia este pe dinafară…

Într-adevăr, cheia era în broască. Reverendul puse mâna pe clanţă şi deschise. Dar imediat scoase un strigăt de furie şi disperare. Camera era goală. Pe şemineu ardea o lampă. Pe masă, pipa lui Milon, caldă încă. Dar, ca în poveştile cu fantome, Rocambole şi Milon se făcuseră nevăzuţi.

Capitolul XXIV

Ce se întâmplase cu Rocambole? Unde dispăruse prietenul său, vânzătorul de ziare de la Charring Cross?

Încremeniţi cu toţii, priveau şi nu le venea să creadă. Palid, tremurând de mânie, reverendul Patterson îşi îndreptă privirile întrebătoare către detectiv. Acesta striga la omul pe care îl pusese de pază pe scară:

— Tu eşti singurul care trebuia să-i vezi dacă ar fi ieşit afară!

— Domnule, vă jur că nu am văzut nimic! Uşa nu s-a deschis!

Detectivul coborî în fugă scările şi ajunse în stradă. Aici îi întrebă acelaşi lucru pe poliţişti. Unul din ei îl spuse că la un moment dat zărise la fereastră un bărbat fumând, că la foarte scurt timp se apropiase un altul şi apoi amândoi se trăseseră înapoi.

Scotowe urcă din nou în cameră. Aici observă un dulap în perete; îl deschise şi îl examină. Dulapul era gol, şi toate laturile intacte. Un examen amănunţit al pereţilor, al podelei şi al plafonului îl făcu să tragă concluzia că nu exista nicio ieşire tainică sau vreun ascunziş.

Şi totuşi Rocambole şi Milon dispăruseră din această cameră. Iar poliţistul aşezat la pândă jura că văzuse uşa închizându-se în urma lor şi că de atunci nu se mai deschisese.

— Ăştia nu sunt oameni! izbucni detectivul. Ăştia sunt diavoli!

— Sau poate fantome, care dispar şi apar când vor, bombăni un poliţist.

Reverendul tăcea, consternat. În cele din urmă se smulse din marea de buimăceală care îl cuprinsese şi spuse detectivului:

— Domnule, este absolut cu neputinţă ca aceşti oameni să nu fi ieşit pe uşă!

Poliţistul protestă cu vehemenţă.

— În cazul acesta, zise detectivul, înseamnă că sunt tot în această casă!

— Trebuie să o controlăm amănunţit.

— Dar, domnule reverend, îndrăzni detectivul, dumneavoastră ştiţi foarte bine că în Anglia domiciliul cetăţenilor este inviolabil.

— Prostii! îi răspunse reverendul. Urmaţi-mă, eu îmi fac datoria mea!

Şi imediat bătu la uşa de alături.

Locatarul respectiv apăru.

— Domnule, îi spuse reverendul Patterson, căutăm un răufăcător din categoria cea mai periculoasă, unul din acei feniani blestemaţi care au vrut acum câteva zile să arunce în aer o clădire importantă a oraşului.

— Nu îl găsiţi la mine, domnule, răspunse calm locatarul. Eu aici locuiesc singur.

— Nu ne interesează cu cine locuieşti, spuse reverendul, uite o bancnotă de cinci lire, te rog îngăduie-ne să vizităm apartamentul…

În Anglia, ca şi oriunde aiurea, banii deschid toate uşile pe care legea nu reuşeşte să le deschidă. Mulţumită acestui talisman,

reverendul, împreună cu detectivul, inspectă toată casa de la parter până la mansardă.

Nicăieri însă nu găsiră urma Omului Gri sau a însoţitorului său. Înnebuniţi, se întoarseră cu toţii în camera lui Rocambole.

În culmea mâniei, dar fără să-şi piardă capul, reverendul se adresă detectivului:

— Omul ne scapă, domnule, dar există acte şi documente pe care trebuie să le găsim aici neapărat.

— Aveţi dreptate, zise Scotowe.

Şi reverendul le împărtăşi un raţionament foarte simplu:

— Din moment ce Burdett şi Omul Gri sunt una şi aceeaşi persoană, înseamnă că este omul căutat de noi; şi ca să ne atace, el nu se bizuie pe altceva decât pe un document, o declaraţie a acelui locotenent Percy, vizată de Ambasada engleză de la Paris. Or, acest act nu poate fi decât printre hârtiile din biroul domnului avocat Colcram. Trebuie să punem mâna pe el cu orice preţ…

— Cum veţi putea dumneavoastră să răscoliţi printre hârtiile avocatului Colcram? întrebă omul poliţiei.

— Urmaţi-mă cu oamenii dumneavoastră, răspunse reverendul Patterson.

Părăsiră cu toţii casa din Sermon Lane şi se îndreptară spre strada Pater-Noster, unde erau birourile avocatului Colcram. Locuinţa acestuia, însă, era dincolo de City, în Elgin Crescent, la doi paşi de casa reverendului. Clădirea în care îşi instalase birourile nu avea locatari, fiind încredinţată în paza unui portar. Acesta nu le deschise uşa de la intrare.

Şi, cu toate că reverendul Patterson îi arătă un ordin al preşedintelui Înaltei Curţi, iar detectivul îşi declină competenţa, portarul refuză cu încăpăţânare să-i lase să pătrundă în birouri în absenţa domnului avocat Colcram.

Reverendul nu se lăsă bătut.

— Înconjuraţi casa! îi porunci el lui Scotowe. Supravegheaţi ca nimeni să nu intre sau să iasă din clădire şi aşteptaţi-mă!

Apoi se urcă sprinten în prima cabrioletă întâlnită în staţie şi-i strigă vizitiului:

— În Elgin Crescent!

După trei sferturi de oră reverendul sosea la domnul Colcram.

Avocatul lucra încă, nu se culcase.

El îl cunoştea pe reverend şi ştia de câtă putere şi influenţă dispune. Acesta fusese de altfel motivul pentru care nu şovăise să o refuze pe sărmana Betsy când venise la el să-i încredinţeze cauza lordului William Pembleton.

Reverendul nu avea deci motive să facă uz de vreo tactică specială. Îi aduse la cunoştinţă, fără altă introducere, că secretarul său

principal, domnul Burdett, căruia îi acordase atâta încredere, nu era altul decât Omul Gri, adică Rocambole, fapt care îl ului peste măsură pe domnul Colcram. Apoi îi relată eşecul descinderii din Sermon Lane şi în încheiere îi spuse:

— Este cu neputinţă ca documentele pe care le căutăm să nu fie la dumneavoastră…

Fără niciun fel de obiecţiune, domnul Colcram acceptă să îl însoţească. Se urcară amândoi în aceeaşi trăsură care aşteptase afară şi se întoarseră în City. Detectivul Scotowe executase plin de zel dispoziţiile reverendului. Îi raportă că nimeni nu intrase şi nimeni nu ieşise din clădire.

Domnul Colcram şi reverendul Patterson începură o percheziţie minuţioasă şi făcură un adevărat inventar al tuturor hârtiilor şi obiectelor găsite în birouri; peste mult căutatul act nu dădură, dar cu acest prilej constatară că şi celelalte hârtii referitoare la cazul lordului William dispăruseră. Reverendul simţea că înnebuneşte. Se luminase de ziuă şi încă nu terminaseră migăloasa treabă. Când, în cele din urmă, se hotărî să se retragă, un poliţist, care fusese postat în colţul străzii, intră în biroul avocatului şi-i întinse o scrisoare, pe care, spunea el, i-o încredinţase un gentleman, rugându-l să i-o aducă urgent.

Scrisoarea era adresată reverendului. O deschise febril şi citi:

„În noaptea aceasta v-aţi dat multă osteneală pentru nimic. Nu aţi găsit actele şi nici nu m-aţi arestat.

Mii de salutări şi condoleanţele mele.

Omul Gri”

Reverendul scoase un strigăt de mânie. După ce că îl scăpase, Rocambole îşi mai bătea şi joc de el! Cum reuşise oare să înşele ochiul ager al detectivului Scotowe şi vigilenţa poliţiştilor acestuia?

Capitolul XXV

Să reluăm firul povestirii din momentul în care Milon îi strigase lui Rocambole: „Suntem prinşi!”

Rocambole se apropie deci şi el de fereastră şi aruncă o privire rapidă în stradă. Fiecare colţişor era împânzit de poliţişti.

— Şi nicio armă ca să ne apărăm! se văită Milon, cuprins de disperare.

— Te înşeli, prietene, îi răspunse Rocambole.

Şi, scoţând din buzunar două pistoale, îi dădu lui Milon unul şi adăugă:

— S-ar putea, însă, să nu avem nevoie de ele.

— Cum? Ne lăsăm prinşi fără măcar să ne apărăm? întrebă Milon

neîncrezător.

Rocambole ridică din umeri. Milon rămase fără replică.

— Nu am timp de explicaţii, continuă stăpânul; totuşi, cum ştiu că eşti în stare să faci vreo prostie, ascultă-mă repede, căci minutele sunt preţioase.

— Te ascult, stăpâne.

— Ceea ce se întâmplă acum prevăzusem de mult.

— Cum, ştiai şi totuşi ai ţinut să ne întoarcem aici?

— Aveam motivele mele.

— Ce să mai vorbim, în concluzie, suntem prinşi!

— Nu încă. Taci şi ascultă. Tu n-ai văzut nimic în timp ce veneam spre casă?

— Nu, nu-mi amintesc, strada era pustie.

— Sub arcada uşii de la intrare era un om. Omul s-a strecurat tiptil pe scară după ce am intrat noi. Este un poliţist. Stă precis în faţa uşii noastre.

— Asta înseamnă că el ne va opri când o să vrem să o ştergem?

— Nu. Ai să vezi… lasă-ţi pipa şi hai să fugim!

Şi Rocambole deschise uşa larg şi se aşeză în aşa fel încât să poată fi în plină lumină a lămpii care ardea pe cămin. Poliţistul, cu revolverul în mână, tocmai se pregătea să deschidă gura, să dea alarma. Rocambole însă îi făcu un semn misterios, cu arătătorul mâinii stângi, un semn care schiţa o cruce în dreptul frunţii poliţistului. Încremenind, poliţistul se dădu în lături. Atunci Rocambole îi spuse foarte încet:

— Eu sunt Omul Gri.

Poliţistul rămase în aceeaşi poziţie, ca fascinat. Rocambole se întoarse încet spre Milon şi-l îndemnă să-l urmeze. Milon ieşi la rândul lui din cameră. Rocambole trase uşa, o închise fără zgomot şi lăsă cheia pe dinafară. Apoi urcă sprinten scara. Milon, după el. Ajunseră astfel la ultimul etaj. Milon înţelese că nu era momentul să îl întrebe nimic. La capătul scării, o uşă întredeschisă. Intrară într-o cameră complet goală, în care lumina pătrundea direct din acoperiş printr-o fereastră-tabacheră. Fereastra era deschisă.

— Serveşte-mi drept scară, îi spuse Rocambole lui Milon. După aceea îţi voi întinde piciorul.

Urcă sprinten pe umerii lui Milon, ajunse la rama tabacherei şi se cocoţă pe acoperiş. Lăsă apoi să-i atârne un picior, Milon se agăţă şi, cu forţa şi puterea care îl caracterizau, Rocambole îl trase pe acoperiş. Când se văzură sus, dădu drumul fără zgomot cercevelei cu geam, şi astfel tabachera se închise perfect.

— Acum, spuse el, totul e să nu ameţim. Ţine-te după mine!

Acoperişul din ardezie, construit în pantă lină, era foarte lunecos. Rocambole mergea cu pas sigur, cu o supleţe pe care ar fi invidiat-o

chiar un ţiglar de meserie. Iar Milon, fost antreprenor de construcţii, pornind vitejeşte în urma stăpânului, murmură:

— Bun! Mă cunoaşte… doar sunt din construcţii…

Şi din acoperiş în acoperiş, ajunseră la extremitatea sudică a străzii Sermon Lane. Rocambole se opri.

— Ce e, stăpâne? Rămânem aici? întrebă Milon.

— N-ai nicio grijă…

Şi, aplecându-se, bătu uşor de trei ori în acoperiş. Deodată în faţa lor se căscă un gol; o scândură de culoarea ardeziei se răsturnase ca batantul unei uşi şi Milon văzu o mansardă; în mijlocul încăperii, exact sub ei, era un pat în care îşi dădură imediat drumul pe rând. Apoi Rocambole închise trapa şi rămaseră în întuneric.

— Unde suntem? întrebă Milon.

— La un prieten care nu va întârzia să se întoarcă.

— Unul de-ai noştri?

— Nu, un prieten de-al meu… Cred că îţi închipui că am destui şi la Londra…

— Bine, stăpâne, dar cine ne-a deschis?

— Nimeni, am făcut să se mişte un resort care s-a declanşat după cele trei apăsări scurte.

— Aşadar, suntem în siguranţă?

— Nicio grijă; acuma, dacă vrei, spuse Rocambole, chiar putem sta de vorbă, avem timp…

— În cazul acesta, explică-mi, te rog, cum de ne-a lăsat poliţistul să trecem?

— Foarte simplu: l-am recunoscut încă de când am urcat, este irlandez şi pe deasupra mai este şi fenian.

— De aceea ai făcut semnul fenianilor?

— Da.

— În fine, acuma înţeleg, dar trebuie să recunoşti, stăpâne, că am riscat mult…

— Sigur că am riscat, dar a fost necesar.

— De ce să fie necesar? Nu înţeleg!

— Am vrut să-i dovedesc reverendului Patterson că nu mă tem de el.

— Ah! asta e cu totul altceva, zise Milon. Dar hârtiile?…

— Care hârtii?

— Cele din sertarul de la biroul domnului avocat Colcram…

— Nu mai sunt acolo, fii liniştii. Le-am luat cu mine aseară, când am plecat. Şi Rocambole îşi descheie paltonul şi-i arătă în buzunarul de la piept o gentuţă de piele.

Milon răsuflă uşurat.

— Dar, zise el deodată, înseamnă că reverendul ştie cine eşti?

— Ştie, bineînţeles că ştie.

— Şi va trimite neîntârziat ordine în Irlanda, ca să-l aresteze pe Marmouset.

Mansarda răsună de râsul lui Rocambole:

— Vom încerca să parăm şi lovitura asta! spuse el.

Capitolul XXVI

În faţa neaşteptatului eşec, reverendul Patterson nu îşi pierdu totuşi capul. După ce rupse în bucăţele scrisoarea Omului Gri, încercă să se calmeze şi să se gândească. Mintea lui ageră făcu următorul raţionament: dacă se va înverşuna în urmărirea Omului Gri, va pierde inutil un timp preţios. Totul îi apăru deodată foarte clar. Nu mai avu niciun dubiu că Omul Gri apăra cauza lordului William. Cu un astfel de adversar nu trebuie să ia hotărâri pripite.

„Va să zică, ce m-a convins să fac acel domn Burdett? recapitulă el. M-a convins că era necesar să-l las pe lordul William să iasă de la Bedlam, ba chiar m-a folosit ca pe un pion în jocul lui. La ora aceasta deci, lordul William este în drum spre Irlanda. Ajuns acolo, el se va descotorosi de John Bell şi, nestingherit, se va întoarce la Londra. Primul lucru care trebuie făcut, deci, este să punem mâna, de bunăvoie sau cu forţa, pe lordul William şi să-l sechestrăm.”

După ce ajunse la această concluzie, reverendul se adresă detectivului Scotowe:

— Trebuie să pleci chiar astăzi spre Irlanda, şi acolo să dai de urma a trei persoane: unul din directorii de la Bedlam şi doi pacienţi care au fost internaţi în clinica lui au părăsit Bedlamul împreună chiar ieri seară.

— Cunosc povestea… spuse detectivul.

— Foarte bine, foarte bine, îl încurajă Patterson.

— Vorbiţi despre domnul John Bell, nu-i aşa? întrebă Scotowe.

— Da…

— Ei bine, domnul John Bell, care este socotit mai nebun decât toţi nebunii de la Bedlam, a luat expresul de Liverpool, însoţit nu de două persoane, ci de patru.

— Cum de ştii toate aceste amănunte?

— Absolut întâmplător. Unul din oamenii pe care îi utilizez avea treabă ieri în gara Charring Cross şi i-a văzut când plecau…

— Şi erau patru?

— Nu, de fapt erau cinci.

— Ştii cumva numele celorlalţi doi?

— Unul din ei e valetul domnului John Bell; celălalt, un oarecare Arthur, deţinătorul frânghiei spânzuratului…

— Ah, este adevărat, ai dreptate, spuse reverendul, care îşi aminti atunci semiconfidenţele făcute lui de către aşa-zisul Burdett. Va trebui deci să pleci în Irlanda, repetă el. Imediat vei proceda la arestarea tuturor.

— Ce motiv să invoc?

— Oh, un motiv foarte simplu. Domnul John Bell, director la Bedlam, care, să zicem, a înnebunit subit, a fugit din spital împreună cu alţi trei nebuni. Nebunia însoţitorilor săi, însă, va fi mai greu de constatat decât a directorului.

— Şi va trebui să-i aduc înapoi la Londra?

— Nu. Îi internezi pe toţi patru în casa de nebuni din Dublin.

— Apoi?

— Te întorci degrabă şi continuăm să-l căutăm pe Omul Gri.

— Mă scuzaţi, domnule reverend, spuse Scotowe, dar eu nu sunt de părere să ne ducem până în Irlanda.

— Poftim? întrebă reverendul Patterson, parcă neînţelegând.

— Ştiţi doar bine că toate navele care pleacă din Liverpool spre Dublin acostează în insula Man. Or, domnul John Bell s-a îmbarcat abia acum o oră, dacă nu mai întârzie cumva la Liverpool.

— Bun! spuse reverendul, care tot nu înţelegea.

— Expediaţi imediat o depeşă oficială comandantului micului port Douglas ca până la noi ordine să fie reţinut în port vaporul cu care călătoreşte John Bell.

— Şi ce câştigăm din această treabă?

— În insula Man există o casă de nebuni.

— Nu ştiam…

— O casă de nebuni cu o reputaţie mai faimoasă decât Bedlam.

— Ce vorbeşti, domnule? se miră reverendul.

— Şi această reputaţie i se trage din simplul fapt că în acest spital sunt internaţi numai nebuni incurabili. Odată intrat acolo, nimeni nu mai iese!

— Ei aş! făcu reverendul. Dar zidurile, zidurile îi sunt tot atât de groase ca…

— Nicio grijă, îl asigură zâmbind detectivul Scotowe. Insula Man ne oferă mai multe garanţii decât Dublin.

— Ce înţelegi prin asta, domnule?

— Să vorbim deschis, înălţimea-voastră, eu sunt la curent cu micile interese ale societăţii Misiunii evanghelice, aşa că de fapt nu vă interesează nebunia domnului John Bell. Dumneavoastră vi se face părul măciucă numai la gândul că lordul William, altfel spus nebunul Walter Bruce, ar putea să reapară incognito la Londra.

— Într-adevăr…

— Or, vă daţi seama, lordul William are acum un ajutor redutabil.

— Un diavol! completă reverendul.

— Fenian, zise Scotowe, fenian serios.

— Ei bine? întrebă reverendul Patterson.

— Urmăriţi cu atenţie raţionamentul meu, zise detectivul. Să presupunem că mă duc la Dublin; aici reuşesc să-l internez pe domnul John Bell şi pe cei care îl însoţesc; dar Omul Gri, care, sunt sigur, nici el nu doarme, soseşte după mine… Mă urmăriţi?

— Da.

— Să nu uităm că Dublin este capitala Irlandei, iar Irlanda este patria fenianilor. Deci există feniani peste tot – în poliţie, în închisori, la căile ferate, pe bordul vaselor…

Reverendul se înfioră.

— Vă închipuiţi deci că Omul Gri, dacă vrea să-l elibereze pe lordul William, îşi va găsi fără greutate ajutoare.

— Ai dreptate, spuse reverendul.

— La asta m-am gândit…

— Deci, spui că e mai bine insula Man?

— Mult mai bine, dar vasul cu aburi credeţi că va aştepta?

— Din ordinul Amiralităţii, bineînţeles…

— Asta este: cum facem rost de acest ordin?

— Uite ce problemă te frământă!… Există cineva care îl poate obţine într-o oră!

— Şi cine este această persoană atât de influentă?

— Sir Archibald… zise reverendul. Alerg la sir Archibald!

— Iar eu, zise Scotowe, cum nu mă îndoiesc nicio clipă că de acum într-o oră veţi obţine hârtia, zbor la gară să prind trenul de Liverpool.

Astfel se despărţiră. Reverendul se urcă într-o cabrioletă şi porunci să fie condus la casa Pembleton, unde sir Archibald locuia de când murise ginerele său, lordul Evandale.

Se luminase de ziuă, şi primele raze ale soarelui răzbăteau prin ceaţă. Chiar la aceeaşi oră vaporul în care se îmbarcase John Bell şi însoţitorii săi ieşea din docurile de la Liverpool şi pornea în larg.

Capitolul XXVII

Acum să părăsim Londra şi să ne îndreptăm atenţia spre Liverpool, de unde John Bell luase vaporul împreună cu oamenii săi. Marmouset, cum ştim, se apropiase de căpitan cu puţin înainte de a se ridica ancora.

Căpitanul, pe nume Robert Wallace, era un tânăr înalt, cu părul blond şi ochi albaştri, cu înfăţişarea unui adevărat scoţian. La Portsmouth şi la Liverpool găseai destui marinari care pretindeau că numele adevărat al căpitanului nu ar fi acesta, că ei l-ar fi cunoscut la bordul unui vas american şi că pe atunci i se spunea William Bright. Aceiaşi marinari mai susţineau că nu ar fi scoţian, ci irlandez.

Fără îndoială că Amiralitatea era străină de toate zvonurile, dovadă însuşi faptul că Robert Wallace comanda unul din cele mai frumoase nave cu aburi ale Marinei engleze, bucurându-se de stima şefilor săi.

Deci Marmouset se opri lângă căpitan şi îl salută. Căpitanul îl privi deschis şi aşteptă.

— Domnule, zise Marmouset, numele meu este sir Arthur.

Căpitanul salută.

— Sunt nepotul lordului Wilmot.

Căpitanul se înclină din nou.

— Un prieten de-al unchiului meu urma să vă scrie pentru a mă recomanda…

— Într-adevăr, domnule…

— Şi… acest prieten…

Robert Wallace îşi duse un deget la buze.

— Domnule, spuse el în şoaptă, există nume pe care nu are rost să le pronunţăm.

— Foarte bine, domnule, am înţeles, răspunse tot şoptit Marmouset.

Apoi, după o clipă de tăcere, continuă:

— Sunt nerăbdător să ajungem cât mai repede în larg.

— Şi eu, domnule, răspunse căpitanul. Îngăduiţi-mi, deci, să comand manevra de plecare.

Ancorele se ridicau încet din fundul apei, iar maşinile îşi făceau auzită respiraţia zgomotoasă.

„Iată un om care vorbeşte puţin, se gândi Marmouset. Sunt sigur că se poate conta pe el, la nevoie.” Se apropie de John Bell, a cărui exaltare, departe de a se pondera, lua proporţii. În sfârşit, nava începu să lunece uşor, elicea se învârti şi un nor de fum îmbâcsi albastrul cerului. Dar, tocmai când vasul ieşea din radă, căpitanul dădu ordin de oprire a motoarelor.

— Ce faceţi? întrebă speriat Marmouset.

— Priviţi şi dumneavoastră, îi răspunse acesta calm. Şi întinzând mâna, arătă spre semaforul care domina oraşul.

— Şi ce e cu asta?

— Este un semnal. Ne ordonă să oprim.

— Pentru ce?

— Depeşă de la Londra.

Marmouset păli, dar căpitanul, zâmbind misterios, îi spuse:

— Nu vă fie teamă de nimic, domnule…

— Dimpotrivă, mă tem de toate, zise Marmouset. Vi se poate da ordin să ne debarcaţi.

Căpitanul nu răspunse, de parcă n-ar fi auzit ce îi spusese Marmouset. Nava, care se avântase cu o viteză uimitoare, stătea acum nemişcată. John Bell, nefiind atent la explicaţiile căpitanului, se

înfurie.

— Domnule, vă bateţi joc de noi? Ce înseamnă toate astea?

— Eu nu îmi bat joc de nimeni, domnule, răspunse căpitanul.

— Atunci de ce nu pornim?

— Pentru că a intervenit un accident la maşini, îl linişti căpitanul.

Şi întorcând spatele lui John Bell, care fierbea de mânie, îşi potrivi binoclul şi privi spre port.

Marmouset urmărea îngrijorat direcţia binoclului. Depeşa aceea putea foarte bine să fie un ordin al Amiralităţii, solicitat de acel demon cu sutană, reverendul Patterson. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că totul era pierdut.

Căpitanul bănuia, fără îndoială, frământările lui Marmouset, dar nu scotea o vorbă. În sfârşit, o barcă se desprinse dintre nave şi o porni în larg. Atunci căpitanul îi strigă lui Marmouset:

— Uite că vine şi depeşa…

Barca la care vâsleau patru mateloţi zbura pe valuri. Cam peste vreo jumătate de oră, care lui Marmouset i se păru o veşnicie plină de spaime şi gânduri negre, o jumătate de oră care îl irită pe John Bell peste măsură, barca abordă nava la tribord. Unul din cei patru mateloţi apucă scara cu amândouă mâinile şi se căţără pe punte. Căpitanul înaintă în întâmpinarea lui. Marmouset nici nu mai respira, iar bătăile inimii nu şi le mai simţi când matelotul îi înmână căpitanului depeşa.

— Este pentru dumneavoastră, spuse căpitanul şi îi întinse lui Marmouset o telegramă.

Acesta o luă, o deschise şi citi cu respiraţia tăiată.

Telegrama era semnată *Burdett*.

Rocambole, după cum se vede, i-o luase înainte reverendului Patterson şi nu pierduse timpul chiar din momentul în care l-am văzut pătrunzând prin acoperiş în mansarda casei din Sermon Lane. Depeşa era laconică:

„Burdett descoperit. La adăpost. Dar duşmanul şi-a luat măsuri. Faceţi la fel. Veţi primi noi instrucţiuni.”

Rocambole nu spunea mare lucru, dar spunea tot. Reverendul Patterson îl descoperise în domnul Burdett pe Omul Gri. Deci reverendul îşi dădea seama acum că greşise lăsându-l pe lordul William să părăsească închisoarea-spital Bedlam. În consecinţă, el va lua măsuri energice pentru a-l împiedica să ajungă în Irlanda… Slavă Domnului! bine că s-a întâmplat aşa! Putea să fie mai rău…” Şi întorcându-se spre căpitan, îi spuse:

— Acuma putem pleca, nu?

Căpitanul îl expedie pe matelotul care adusese mesajul, apoi dădu ordinul de manevră şi nava se puse din nou în mişcare.

— Domnule căpitan, îl întrebă Marmouset, dacă telegrama ar fi fost pentru dumneata şi ţi s-ar fi ordonat să ne debarci, ce ai fi făcut?

— Nu aş fi executat ordinul, răspunse scurt Robert Wallace.

Şi scuzându-se că are îndatoriri de serviciu, salută, îi întoarse spatele, tot aşa cum i-l întorsese şi doctorului John Bell, şi se depărtă.

Nava luase viteză.

Capitolul XXVIII

Acum să-l urmărim pe detectivul Scotowe. Acest om foarte iscusit se bucura de o reputaţie serioasă printre oamenii poliţiei. Numai un adversar ca Rocambole îl făcuse să piardă o partidă pornită atât de bine. Trăgea însă nădejde să îşi ia revanşa, şi cele 12 ore petrecute în trenul de Liverpool i se părură fără sfârşit.

Când ajunse în oraş, dădu cu destulă uşurinţă de urmele lui John Bell şi ale însoţitorilor acestuia. Directorul de la Bedlam se îmbarcase chiar în dimineaţa aceea.

Apoi, de la telegraful submarin luă toate informaţiile necesare. Vasul, plecat de dimineaţă, ajunsese în insula Man, unde mai era încă, datorită unui ordin venit de la Amiralitate şi transmis de biroul din Liverpool. Ordinul, adresat căpitanului portului Douglas, era scurt:

„Reţineţi până la noi ordine nava şi pe căpitanul Robert Wallace; supravegheaţi pasagerii.”

„Bun! îşi zise Scotowe. Reverendul Patterson n-a pierdut timpul degeaba…”

Totuşi, cum nicio navă nu pleca în seara aceea spre Irlanda, detectivul se văzu nevoit să rămână restul zilei şi noaptea la Liverpool. Această întârziere îl supăra foarte mult. Cu flerul lui de poliţist, îşi dădea seama că Omul Gri nu va sta cu mâinile în sân. El va transmite precis vreun mesaj cifrat pasagerilor de pe vas.

Suntem în plină iarnă, şi marea Irlandei, canalul, cum spun englezii, era periculos şi foarte obositor pentru navigaţie. Altfel, Scotowe ar fi închiriat o barcă şi ar fi plecat imediat spre insula Man.

Neavând încotro, se resemnă să aştepte până a doua zi dimineaţă; cum nu avea nimic de făcut, se gândi să-şi petreacă seara într-o tavernă din port, frecventată mai ales de marinari.

Tocmai intrase şi-şi comandase un grog cu gin, când văzu că la masa vecină se aşeză un marinar înalt, voinic şi cu gâtul vânjos. Marinarul avea o chică de păr negru şi des, pielea bronzată şi barba uşor încărunţită. Poliţistul îl examină profesional. Imediat ce se aşeză, marinarul lovi cu pumnul în masă şi ceru o sticlă de bere. După ce goli primul pahar, îl auzi spunând în dialect irlandez:

— Cine vrea să se îmbarce pentru insula Man?

Auzindu-l, Scotowe tresări, dar nu scoase nicio vorbă. Un alt marinar, care moţăia într-un colţ, deschise ochii şi, săltându-şi capul, se uită lung la noul-venit.

— Ah, dumneata eşti Ben? zise el.

— Dar cine vrei să fie? răspunse acesta. Am venit să beau o bere înainte de plecare.

— Şi unde zici că te duci?

— În Irlanda.

— Când pleci?

— Cum vine mareea, am şi pornit-o.

— Cu barca dumitale, cu „Queen Victoria”?

— Păi cu ce altceva? răspunse Ben. N-are ea decât douăzeci de picioare în lungime şi pescaj mic, dar înfruntă valurile ca o fregată!

— E cam agitată marea, bătrâne, fu de părere omul din colţ.

— O fi, dar nu pentru mine…

— Şi mai sunt şi stâncile submarine în canal…

— Ăi patru mateloţi ai mei cunosc hăţişurile astea de ţărm tot atât de bine cum le cunosc şi eu. Şi apoi, ce să mai vorbim prosteşte? Eu trebuie să plec! Am o afacere în insula Man şi nu trebuie să o ratez!

— A, asta e! Va să zică o porneşti în larg chiar la noapte? îl mai întrebă marinarul.

— Vântul e prielnic, bate din nord-est, şi o să intrăm în Dover cu mult înaintea zorilor.

— Domnul să vă păzească, Ben! Dar eu, unul, n-aş pleca.

Ben ridică din umeri. Alţi câţiva marinari se amestecară în discuţie şi fură de aceeaşi părere, că marea se arăta agitată.

Scotowe asculta şi nu spunea nimic.

Când îşi goli sticla de bere, Ben marinarul se ridică.

— Păi, din moment ce aici nu găsesc pasageri pentru insula Man, zise el, să ne vedem sănătoşi! Bună seara!

Dar pornind spre uşă, Scotowe îl opri.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse el.

Ben se întoarse, îl privi şi păru că de-abia atunci îl vedea.

— Chiar plecaţi la noapte? întrebă Scotowe.

— Negreşit, domnule.

— Şi vă duceţi la Douglas?

— Exact.

— Credeţi că puteţi ajunge acolo înainte de-a se lumina de ziuă?

— Pentru mine nu e o problemă, n-am nicio îndoială, domnule!

— Cât mi-aţi cere să mă duceţi şi pe mine acolo?

— Două lire şi opt şilingi, domnule.

— S-a făcut! spuse Scotowe. Merg şi eu cu dumneavoastră. Şi scoţându-şi portofelul, îi plăti marinarului suma cerută.

— Ceva bagaje aveţi? întrebă marinarul.

— Doar sacul ăsta de drum.

— Atunci, hai să mergem! îl îndemnă Ben.

— Uite un gentleman, murmură unul din mateloţii din cârciumă, care nu se teme de aventură!

— De fapt, îşi dădu cu părerea un altul, marea e destul de supărată.

— Eh, coaja de nucă a lui Ben a mai văzut şi altele mai grozave, se auzi încheind discuţia cel care moţăise în colţul tavernei.

. . . . . .

După o oră, *coaja de nucă* sălta pe valuri; când dispărea ca în abis, când se arăta pe coama unui val înalt cât o casă… Scotowe se cramponase de parâme, de teamă să nu îl mătură vreo rafală. Ben sta la cârmă şi îşi fuma pipa. Cei patru marinari şi musul participau în egală măsură la indiferenţa şefului. Scotowe începea să se căiască de cutezanţa lui, când, un om care dormea pe fundul bărcii se ridică şi se apropie de el. Cu tot spiritul lui de poliţist, nu îi dăduse atenţie când se urcase. Văzuse un om culcat, învelit cu un morman de plase în chip de pătură, şi crezuse că era vreunul dintre oamenii din echipaj.

— Eh, se adresă el lui Scotowe, ce zici ce agitată e marea şi cum ne mai zgâlţâie?

Scotowe încremeni. Unde mai auzise el vocea aceasta? Încercă să vadă chipul omului. Noaptea însă era ca de păcură, iar lumina felinarului de la pupă nu răzbea până la ei.

Capitolul XXIX

Necunoscutul îşi lăsă mâna pe umărul lui Scotowe. Detectivul se clătină uşor, de parcă l-ar fi lovit cineva cu un ciocan.

— Ce ai, domnule, cu mine? întrebă el.

— Cum vezi, sunt şi eu aici, ca şi dumneata, răspunse necunoscutul, marea e agitată şi îţi ceream părerea.

— Despre ce?

— Despre barca noastră; rezistă până în port?

— Habar n-am!

Scotowe răspundea mecanic, întrebându-se continuu: „Unde am mai auzit eu vocea asta?”…

Necunoscutul îşi tot apăsa mâna grea ca o nicovală pe umărul lui.

— Nu pari prea speriat, mai spuse omul.

— Slavă Domnului! zise Scotowe.

— Ah, dumneata crezi în Dumnezeu?

Şi necunoscutul râse tăios şi batjocoritor.

— Pentru ce n-aş crede în Dumnezeu? întrebă Scotowe şi făcu un gest de enervare, vrând să îi înlăture mâna de pe umărul său.

Necunoscutul însă continuă să râdă.

— Pentru că practici o meserie drăcească.

Scotowe tresări şi făcu un pas înapoi.

— Ce vreţi să spuneţi? îngăimă el.

— Eşti detectiv, nu-i aşa? întrebă necunoscutul cu acelaşi ton batjocoritor.

— Ce vă interesează?

— Cum să nu mă intereseze? Doar zilele trecute ai făcut o descoperire uluitoare la Londra…

Auzindu-l, fără voie se cutremură. Vru să se desfacă din strânsoare.

— Lăsaţi-mă, domnule, spuse el aproape rugându-se.

Necunoscutul râmji.

— Să nu vă atingeţi de mine…

Necunoscutul izbucni în râs. Apoi, apucându-l de umeri, îl târî în cercul de lumină descris de felinarul de la pupă.

— Uită-te bine la mine, îl îndemnă el.

— Omul Gri! strigă sufocat Scotowe.

— Exact! Omul Gri, răspunse Rocambole, căci el era.

Şi cum Scotowe arunca în jur priviri disperate, căutând pe cineva care să-i poată veni în ajutor, Rocambole continuă cu acelaşi ton batjocoritor:

— Oh, scumpul meu domn, dar constat că eşti cu mult sub reputaţia de care te bucuri în lume. Se spune că eşti foarte abil, şi, când colo, ai intrat fără pic de judecată în prima capcană întinsă.

Frica puse stăpânire pe Scotowe.

— Ajutor! strigă el. Domnule Ben, ajutor!

— Ce se întâmplă acolo? întrebă stăpânul bărcii, apropiindu-se.

— Domnule Scotowe, îl dojeni Rocambole, ar fi trebuit ca şi pe dumnealui să-l fi recunoscut…

Şi cum lui Scotowe îi pierise graiul, Rocambole îi zise, neîncetând să râdă:

— Domnul Ben, stăpânul bărcii, şi vânzătorul de cărţi şi ziare din Charring Cross sunt unul şi acelaşi, scumpul meu domn…

— Ah, bâigui el în cele din urmă, sunt pierdut!

— Am absolut aceeaşi impresie, zise Rocambole.

Şi într-o limbă necunoscută poliţistului, i se adresă lui Ben, adică lui Milon. Vorbiră nestingheriţi câteva minute. Detectivul simţea cum i se înmoaie picioarele. În fine, îl auzi pe Rocambole vorbind din nou în engleză:

— Scumpul meu domn Scotowe, te lăsăm să alegi cum vrei să mori, şi scoase un revolver din buzunar.

Apoi calm, şi în timp ce detectivul încerca să se tragă îndărăt, continuă:

— Vrei să îţi zbor creierii, sau preferi să te aruncăm de viu în mare?

Scotowe scoase un strigăt de fiară şi căzu în genunchi:

— Îndurare! Îndurare! Cruţaţi-mi viaţa! Am soţie, am copii…

Rocambole începu să râdă cu poftă.

— Ce vorbeşti, domnule? Dar dacă, acum câteva nopţi, când m-aţi hăituit cu toţii, aţi fi reuşit să mă înşfăcaţi, m-aţi fi cruţat? Aţi fi consimţit să nu mă duceţi direct la Newgate, unde mă aştepta o frumoasă cravată de cânepă?

— Iertare! Iertare, domnule, bâlbâia Scotowe, tot în genunchi, la picioarele lui Rocambole.

— Fără îndoială, cunoşti proverbul din bătrâni că mai bine să omori lupul decât să te laşi mâncat de el! Ei bine, scumpul meu domn, trebuie să mă crezi, eu, personal, nu am împotriva dumitale niciun sentiment de ură…

Auzindu-l astfel, o undă de speranţă încolţi în sufletul lui Scotowe.

— Însă, continuă Rocambole, dacă aş face nebunia să te las în viaţă, m-aş căi mai devreme sau mai târziu.

— Nu, spuse repede detectivul, nu, vă jur!

— Mofturi! strigă Rocambole. Ştiu eu bine cât face cuvântul unui poliţist de teapa dumitale!

— Vă jur, domnule, că nu voi mai întreprinde nimic împotriva dumneavoastră! Şi implorând astfel, Scotowe rămânea umil, tot în genunchi.

Rocambole şi Milon mai schimbară câteva cuvinte în limba aceea necunoscută detectivului. Prăbuşit pe jos, îşi aştepta verdictul.

— Scumpul meu domn, îl auzi pe Rocambole adresându-i-se, va să zică, numele dumitale este Jack Scotowe?

— Da, domnule.

— De meserie detectiv?

— Nu mai sunt, gata, am terminat! Şi dacă mă cruţaţi, vă jur…

— Un moment, te rog… nu despre asta este vorba. Eşti detectiv în serviciul societăţii Misiunii evanghelice?

— Am fost, spre nenorocirea vieţii mele.

— În consecinţă, ai asupra dumitale actele cu care să-ţi dovedeşti identitatea?

— Da.

— Şi o scrisoare de recomandare din partea reverendului Patterson?

— Da, spuse iar Scotowe.

— Ei bine, trebuie să ni le dai pe toate.

— Şi nu mă veţi ucide? Mă veţi cruţa?…

— Da, sau, mai bine zis, totul depinde de dumneata…

Căutând să se aşeze în lumina felinarului, Rocambole îşi aţinti asupra detectivului Scotowe proverbiala lui privire şi-i spuse:

— Dă-ne mai întâi actele!

Ca hipnotizat, Scotowe se execută cu o docilitate neobişnuită. Îşi deschise paltonul, scoase portofelul din buzunar şi i-l întinse.

— Ai grijă de dumnealui! îi spuse lui Milon şi, cu portofelul în mână, Rocambole se duse lângă felinar.

Capitolul XXX

În portofel găsi diferite acte, dar unul singur putea fi de-ajuns pentru stabilirea identităţii lui Scotowe; un *Permis de trecere* foarte interesant şi original. Era fără îndoială ceea ce căuta, fiindcă, desfăcându-l, avu o uşoară tresărire de bucurie. Acest permis misterios era o foaie de hârtie galbenă, cu colţurile rotunjite, în mijlocul căreia se vedeau desenate cu cerneală roşie două cruci împletite, iar dedesubtul lor, cu cerneală violetă, un „R”… şi un „P”…

Documentul acesta îi dădea lui Scotowe drepturi şi puteri aproape nelimitate. Putea, de exemplu, să se deplaseze oriunde şi să solicite o armată de oameni în sutană neagră; să i se deschidă porţile tuturor închisorilor; să ordone arestarea imediată a uneia sau mai multor persoane. În concluzie, era permisul de trecere pe care i-l dăduse reverendul Patterson în numele societăţii Misiunii Evanghelice.

După ce Rocambole cercetă cu grijă toate actele, le aşeză la loc în portofel şi îl puse cu grijă în buzunar. Apoi reveni lângă Milon, care parcă nu aştepta decât un semn din partea stăpânului ca să-şi ia victima de umeri şi să o arunce în mare.

— Ascultă-mă bine, domnule, îi zise Rocambole poliţistului, clipele care urmează sunt foarte importante pentru dumneata.

Detectivul îl privi înnebunit.

— Viaţa dumitale depinde de sinceritatea răspunsurilor pe care ni le vei da.

— Sunt gata să vă răspund!

— Vom vedea, vom vedea… Să procedăm metodic: Unde trebuia să te duci?

— În insula Man.

— Cu ce misiune?

— Trebuia să-l arestez pe domnul John Bell, directorul de la Bedlam, împreună cu persoanele care îl însoţesc.

— Şi după aceea?

— Trebuia să-i internez în casa de nebuni din insula Man.

— Şi să-i laşi pe toţi acolo?

— Da.

— Nu rămăsese cumva stabilit ca îndată după arestare să îi raportezi reverendului?

— Într-adevăr, aşa s-a stabilit…

— Ei bine, spuse Rocambole, te vei ghemui pe fundul bărcii, şi

acolo îţi voi pune o scândură pe genunchi, pe scândură o hârtie şi vei întocmi scrisoarea pe care ţi-o voi dicta eu.

Această propunere, acest ordin mai bine zis, nu ar fi avut nimic extraordinar în oricare altă împrejurare. Marea însă era cumplită, vântul sufla cu o furie neasemuită, iar barca înfrunta violenţa valurilor. Cu toate acestea, Scotowe, care îl ştia pe Omul Gri capabil să-şi pună în aplicare ameninţările, luă poziţia comandată.

Milon se îndreptă spre pupa, desprinse felinarul, ridică de pe fundul bărcii o scândurică, luă dintr-un sac hârtie, o călimară şi pană, pregătite dinainte, şi i le întinse detectivului. Apoi, ridicând felinarul, aşteptă ca stăpânul lui să înceapă să dicteze.

— Prin forţa împrejurărilor, spuse Scotowe cu aceeaşi umilinţă, scrisul îmi va fi tremurat, şi poate se va înţelege că nu am avut de ales…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse zâmbind Rocambole. Scrie!

Şi Rocambole începu să dicteze:

„Scumpe domnule reverend, domnul John Bell, lordul William şi ceilalţi doi sunt în siguranţă; nu ne vor mai stingheri. Totuşi, eu nu mă întorc la Londra. Iată de ce: domnul John Bell este, fără îndoială, nebun. Dar nebunia lui are în ea şi ceva raţional. Este vorba de existenţa comorilor îngropate de strămoşii lui. Nu vă pot explica mai mult.

Sunt în largul mării, într-o barcă lungă de zece picioare, pe care valurile furioase o scutură ca pe o jucărie.

Încotro mă duc, vă veţi întreba. În Irlanda.

Am îndeplinit misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o şi de aici înainte sunt liber.

V-aş face totuşi o propunere. Vă rog să mă ascultaţi. Sunt sigur că voi găsi comorile pe care le caută bietul domn John Bell. Vreţi să le împărţim?

Dacă da, luaţi prima navă cu aburi şi veniţi direct la Cork.

În port veţi găsi un han, «La Irlanda cea Verde». Vă voi aştepta acolo.

Servitorul dumneavoastră devotat, Scotowe.”

Scotowe scrise totul până la capăt.

— Acum, spuse Rocambole, trebuie neapărat să adaugi lângă iscălitură acel semn secret.

— Oh, da, aveţi dreptate, recunoscu Scotowe.

— Dar bagă de seamă cum îl faci; ţi-am mai spus şi îţi repet: viaţa dumitale depinde de sinceritatea dumitale. Dacă mă înşeli, eşti pierdut…

Pe când Rocambole îi vorbea astfel lui Scotowe, în largul mării sclipi o lumină.

— Priveşte bine, îl îndemnă Rocambole. Lumina pe care o vezi este felinarul de bompres al unei nave. Echipajul, căpitanul şi toţi cei de la bord sunt feniani; este inutil să-ţi mai spun că îmi sunt devotaţi.

Scotowe privea încremenit când spre lumina ce se zărea, când la Rocambole.

— În zori, vasul ne va repera şi noi îl vom acosta. Căpitanul te va lua la bordul său şi te va pune în lanţuri în fundul calei. Vasul se îndreaptă spre Irlanda. Dumneata vei rămâne în lanţuri până când o telegramă din Liverpool ne va anunţa că reverendul Patterson s-a îmbarcat şi el pentru Irlanda. Dacă reverendul rămâne la Londra, va fi dovada că semnul pe care l-ai pus sub semnătura dumitale nu va fi fost cel autentic. Atunci ţi se va lega un pietroi de picioare şi direct în fundul mării te vei opri, numai bun pentru hrană la peşti…

Scotowe luă din nou pana. Desenă cu grijă la sfârşitul scrisorii cele două cruci ale reverendului Patterson. Însă le inversă şi adăugă un punct dedesubt.

— Este bine, spuse Rocambole; acuma închide-o şi scrie-i adresa.

Detectivul îi întinse scrisoarea. Rocambole o puse în buzunar şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Marea devenea din ce în ce mai furioasă, dar barca rezista. În sfârşit, se arătară zorile. Atunci Milon ridică un pavilion alb în vârful catargului. Pavilionul trebuia să atragă atenţia vasului. Într-adevăr, nu după mult timp se văzu desprinzându-se o barcă.

O oră după aceea, Scotowe, legat în lanţuri fusese coborât în cala vasului. Iar Rocambole şi Milon îşi continuară liniştiţi drumul spre insula Man, gândindu-se că ora ispăşirii tuturor ticăloşiilor comise de reverendul Patterson va suna foarte curând.

Capitolul XXXI

Cu o dimineaţă înainte, vasul cu care călătorea John Bell şi cei care îl însoţeau ajunsese în micul port Douglas, în insula Man. Ancora nici nu fusese aruncată, că o barcă acostă imediat, aducând un ofiţer al Marinei regale. Ofiţerul urcă pe punte.

— Domnule căpitan, se adresă el căpitanului Robert Wallace, aveţi prevăzut în programul dumneavoastră să vă opriţi aici o oră?

— Exact timpul cât să poată debarca nişte pasageri şi să primim alţii, răspunse Robert Wallace.

— Ei bine, trebuie să vă comunic un ordin al Amiralităţii, zise ofiţerul.

— Da? făcu ironic Robert Wallace.

Ofiţerul îi înmână un plic. Căpitanul îl desfăcu şi citi:

„Ordon căpitanului Robert Wallace să rămână în insula Man şi să aştepte acolo până la noi instrucţiuni.”

— Dar, domnule, încercă să protesteze căpitanul, la bord am mulţi pasageri pentru Irlanda.

— Se ştie acest lucru.

— Şi toţi vor să ajungă cât mai repede la destinaţie.

— Cazul a fost prevăzut. Un alt vas cu aburi se află în port sub presiune.

— Foarte bine.

— Gata să pornească imediat spre Dublin.

— Şi vasul acesta poate să-mi ia pasagerii? întrebă căpitanul.

— Da, pe toţi, exceptând doar cinci dintre ei.

— Care sunt aceia?

— Mai întâi, un domn John Bell.

— Directorul de la Bedlam?…

— Chiar el. Şi apoi un oarecare Walter Bruce, un fost deportat. Celălalt, un om de legi, pe nume Arthur Cokeries. Mai aveţi şi un gentleman, sir Arthur. Şi, evident, servitorul domnului John Bell.

— Atunci, pe toţi aceştia îi reţin la bord?

— Până la noi ordine.

— Şi dacă vor cere să se plimbe prin oraş?…

— Personal nu văd niciun inconvenient, din moment ce dumneavoastră veţi răspunde de ei.

— Răspund, bineînţeles, spuse Robert Wallace.

Şi, socotind că şi-a îndeplinit misiunea, ofiţerul coborî din nou în barcă şi se depărtă. Tot timpul, de la o oarecare distanţă un om ascultase discret această convorbire. Omul nu era altul decât Marmouset. Imediat ce plecă ofiţerul, el se îndreptă spre căpitanul Robert Wallace.

— Este vorba de un ordin de arestare care ne priveşte pe noi, căpitane? întrebă el.

Robert Wallace îi arătă telegrama.

— Norocul cel mare, zise Marmouset, este că stăpânul meu nu stă cu mâinile în sân la Londra.

— Să sperăm, răspunse căpitanul.

— Dar până atunci, ce facem?

— O să fiţi nevoiţi să vă supuneţi dispoziţiilor primite.

— Şi dacă agenţii reverendului Patterson sosesc înaintea stăpânului?

— Atunci, răspunse calm căpitanul, e cu totul altă socoteală…

În acest timp, plin de nerăbdare, John Bell măsura puntea cu paşi mari. Apariţia ofiţerului îl intrigase. Ce putea fi? Dar uimirea lui făcu loc unei vii nerăbdări, şi când văzu că vaporul rămase încremenit în mijlocul portului, se apropie de căpitan şi îl întrebă:

— Dar ce facem aici, domnule? Dumneavoastră vă închipuiţi că eu am timp de pierdut?

— Domnule, îi răspunse curtenitor căpitanul, aşteptăm vasul acela, şi îi arătă cu mâna spre un colţ al portului. Tocmai îşi porneşte

motoarele…

— Dar ce avem noi cu el ca să fie nevoie să aşteptăm aici?

— Pentru că ne va acosta…

— De ce? Nu înţeleg!

— Ca să ia pasagerii de pe vasul meu şi să îi conducă în Irlanda.

— Cum, domnule, întrebă John Bell, a cărui faţă se congestiona din ce în ce mai mult, noi nu coborâm la Douglas? Dumneavoastră ştiţi bine că eu trebuie să consult acolo o somnambulă celebră…

— Foarte bine, domnule, răspunse căpitanul, dumneavoastră veţi coborî la Douglas.

— Şi ceilalţi nu?

— Dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră…

— Şi când vom pleca din nou la drum?

— De îndată ce veţi fi consultat-o pe somnambulă…

— Ah, foarte bine, acceptă John Bell, care păru că se linişteşte.

Un sfert de oră după aceea, într-adevăr, vasul care îşi încerca presiunea motoarelor acosta nava căpitanului Robert Wallace.

O punte mobilă fu aruncată de la un bord la celălalt şi transbordarea pasagerilor se efectuă. Însă, în acel moment, căpitanul celui de al doilea vas se apropie de Robert Wallace şi îi spuse în dialect irlandez:

— Şi eu am primit o telegramă…

— Da? se miră Robert Wallace.

— Trimisă din Liverpool pentru dumneavoastră.

— Daţi-mi-o, vă rog.

Şi Robert Wallace întinse mâna grăbit, luă telegrama, o desfăcu şi citi:

„Eu şi Milon am ajuns la Liverpool.
Anunţaţi şi pe Marmouset.
Veţi primi ordin să rămâneţi în insula Man.
Fiţi fără grijă, totul merge bine. R.”

Robert Wallace îi întinse telegrama lui Marmouset.

— Pe scurt, zise Marmouset descreţindu-şi fruntea, putem să coborâm pe uscat?

— Bineînţeles. Într-o oră las o barcă la apă şi puteţi să vă duceţi unde vreţi.

Nerăbdător, John Bell se plimba pe punte. Marmouset încerca să îl calmeze, dar fără succes.

— Ei, domnule, ştiu eu ce înseamnă întârzierile astea… ele fac parte dintr-o combinaţie infernală pusă la cale de colegul meu, domnul Blount, care a dorit întotdeauna să-mi ia locul şi să rămână numai el director la Bedlam… Lasă, că după ce îmi găsesc comorile şi documentele, îmi voi căpăta titlul de lord şi voi acţiona să fie destituit

imediat din slujbă… încheie el exaltat.

Nu după mult timp se lăsă barca la apă.

— Hai, domnule director, îl invită Marmouset, hai să mergem, nu vă mai enervaţi, vedeţi bine că totul trece dacă avem răbdare… Poftim, a sosit şi mult aşteptatul moment când o vom consulta pe celebra somnambulă…

Capitolul XXXII

Să facem acum un pas în urmă şi să revenim la Londra.

Impresionat de cele auzite, sir Archibald nu mai înţelegea nimic. Teama care îl cuprinsese pe reverendul Patterson când îşi dăduse seama că Omul Gri pătrunsese în tainele afacerilor sale îl stăpânea acum şi pe onorabilul baronet. (Căci sir Archibald, devenit socru al unui lord, obţinuse de la regină titlul de baronet.) Într-atât îl şocaseră cele întâmplate, încât uitase cu desăvârşire să îi reproşeze reverendului comportarea lui ireverenţioasă şi neobişnuită. Însă abia după ce acceptase complicitatea şi îşi jucase rolul de unealtă a reverendului, începu să îşi mai limpezească gândurile şi să raţioneze ca un om normal.

Îşi aminti cât de ironic şi distant fusese reverendul când el, sir Archibald, coborâse din trăsură şi se precipitase cu amândouă mâinile întinse spre trăsura lui. Atitudinea reverendului îşi găsea explicaţia în aşa-zisa vizită a fiicei sale la Bedlam. Ba, în plus, Patterson părea convins că el, sir Archibald, împreună cu lady Pembleton încercau să se eschiveze de la obligaţiile contractate de lordul Evandale faţă de societatea Misiunii evanghelice…

Şi tot frământându-se astfel, sir Archibald se întreba: pentru ce oare reverendul pusese la cale plecarea în Irlanda a doctorului John Bell şi a lordului William? Răspunsul veni de la sine: nu putea fi altceva decât teama de a nu interveni vreo înţelegere între jefuitori şi cel jefuit.

Din atitudinea înaltei feţe bisericeşti de un singur lucru putea fi sigur baronetul, şi anume că acea înţelegere, dacă ar interveni vreodată, ar păgubi nu numai societatea Misiunii evanghelice, dar în primul rând pe cel care iniţiase acest târg, deci pe reverend însuşi.

Pentru ce? Şi deodată sir Archibald, aproape speriat, găsi, printr-o înlănţuire logică a faptelor, răspuns întregii atitudini a reverendului. Dacă Patterson şi Societatea Misiunii lui evanghelice se luptă atâta, înseamnă că singurul ţel era acela de a pune mâna pe întreaga succesiune a lordului Evandale…

A doua zi, către prânz, sir Archibald luă o mare hotărâre; comandă trăsura şi plecă imediat la Elgin Crescent. Voia să îl vadă neapărat pe reverend şi să stea de vorbă cu el. În timp ce trăsura gonea, sir Archibald îşi spunea: „Nu ştiu exact ce anume a semnat lordul Evandale… Dar va trebui să aflu neapărat…”

Se osteni degeaba. Reverendul nu dormise acasă. Servitorul îl încredinţa că stăpânul lui plecase într-o călătorie.

Atunci, sir Archibald bănui că reverendul, neîncrezător în informaţiile acelui detectiv, plecase el însuşi pe urmele lordului William.

Descumpănit, se întoarse acasă. Deodată se gândi că ar fi foarte înţelept dacă s-ar duce imediat la gara Liverpool şi de aici să pornească pe urmele reverendului, tot aşa cum, la rândul lui, reverendul pornise după fostul pacient de la Bedlam.

Şi în timp ce cumpănea cum să facă să fie mai bine, un valet îi aduse o carte de vizită.

O citi:

Contesa Vanda R…

— Cine e şi ce vrea? îl întrebă pe valet.

— Excelenţă, este o doamnă foarte frumoasă, care insistă să vă vadă.

— Pofteşte-o, spuse sir Archibald.

Şi se ridică, pentru a ieşi în întâmpinarea vizitatoarei.

Când uşa salonului se deschise, îşi făcu apariţia Vanda, credincioasa prietenă a lui Rocambole. Sir Archibald, om de 58 de ani, dar care părea de 50, deci om care nu îmbătrânise încă, se înapoiase din India, unde îşi petrecuse tinereţea, cu un temperament vulcanic. Iar Vanda, care se înarmase cu întregul arsenal al cochetăriei feminine, era într-adevăr frumoasă şi părea o autentică aristocrată.

Sir Archibald încremeni. Ce voia oare persoana aceasta de la el? Fără să îşi dea seama, rămăsese în faţa ei ca în extaz. Vanda îşi arboră un surâs fermecător şi îi spuse:

— Vă cer mii de scuze, sir Archibald, că mă prezint astfel la dumneavoastră, dar interese majore…

Sir Archibald o invită să ia loc într-un fotoliu, iar el, tremurând de emoţie, rămase în picioare.

— Vă ascult, doamnă…

Vanda continuă:

— Domnule baronet, eu cunosc mai multe persoane care în acest moment joacă un rol important în existenţa dumneavoastră şi a fiicei dumneavoastră, lady Pembleton.

— Ah! se miră sir Archibald tresărind.

— Mai întâi, reverendul Patterson. Apoi, Omul Gri, despre care de aproape o lună de zile se vorbeşte în toată Londra.

Fără voie, baronetului îi scăpă un mic ţipăt.

— V-aş mărturisi chiar, urmă Vanda, fixându-l cu priviri tandre, că vin aici din partea lui…

— Din partea Omului Gri?

— Da.

Cu toată surprinderea sa, sir Archibald continua să o privească pe Vanda fără să pară câtuşi de puţin speriat.

Vanda continuă nestingherită:

— Azi-dimineaţă Omul Gri a părăsit Londra. Şi, la plecare, m-a

însărcinat să vin la dumneavoastră să vă văd.

— Doamnă, bâlbâi sir Archibald, permiteţi-mi să vă spun că eu, unul, nu l-am cunoscut vreodată pe Omul Gri, despre care îmi vorbiţi.

— Ştiu, domnule.

— Şi cum nu e greu să vă închipuiţi…

— Vă miraţi că are treburi cu dumneavoastră…

— Exact!

— Domnule, după ce veţi avea amabilitatea să luaţi loc şi să mă ascultaţi, nu veţi mai fi câtuşi de puţin mirat, răspunse Vanda surâzătoare şi cuceritor de calmă.

Sir Archibald trase un fotoliu şi se aşeză lângă ea. Şi la fel de emoţionat o invită curtenitor:

— Dar vorbiţi, doamnă, vă ascult, sunt al dumneavoastră…

Capitolul XXXIII

Stăpână pe sine, Vanda continuă:

— Mă veţi scuza, domnule, dar trebuie de la început să vă spun că toată povestea acelui Walter Bruce o cunosc.

Împins ca de un resort, sir Archibald îşi îndreptă capul. Neluând în seamă reacţia baronetului, Vanda zise:

— …a unui oarecare Walter Bruce, care susţine că este lordul William.

— Doamnă…

— Vă rog, îngăduiţi-mi să spun totul până la capăt, domnule baronet. Omul Gri, care m-a trimis la dumneavoastră, se ocupă acum de interesele lui, şi ar trebui să ştiţi că Omul Gri, când vrea să facă ceva, izbuteşte întotdeauna.

Sir Archibald simţea că i se face rău.

— Dumneavoastră, zise Vanda, ştiţi că defunctul dumneavoastră ginere, lordul Evandale, a dat mână liberă societăţii Misiunii evanghelice să se ocupe de averea sa.

— Da, ştiu ceva în sensul acesta, îngăimă sir Archibald.

— Ei bine, lordul Evandale a semnat cu prea multă uşurinţă anumite acte. Consecinţa acelor semnături este egală cu spolierea totală a fiicei dumneavoastră, lady Pembleton.

— Nemaipomenit! exclamă sir Archibald. De necrezut!

— Reverendul Patterson, şeful suprem al acestei societăţi, pe cât de periculoasă, pe atât de incorectă, a lăsat actele de care vă vorbesc la biroul avocatului Colcram. Avea încredere absolută într-unul din secretari, domnul Burdett. Or, acest domn Burdett este una şi aceeaşi persoană cu Omul Gri.

— Ştiu, doamnă. Am aflat.

— Iar Omul Gri a dispărut…

— Din păcate.

— Şi, dispărând, a luat cu el toate hârtiile în cauză.

— E fantastic!

— Iar acum reverendul îşi dă seama că este total dezarmat în lupta pe care o avea de purtat împotriva dumneavoastră…

Pe chipul baronetului străluci bucuria, dar Vanda continuă surâzând lasciv:

— Oh, nu vă grăbiţi să vă bucuraţi, domnule baronet, aţi schimbat numai adversarul, atâta tot.

— Dar, în fond, zise sir Archibald, ce doreşte Omul Gri?

— Tocmai de aceea mă aflu eu aici…

— Vă rog…

— Omul Gri este şeful unei organizaţii mult mai de temut şi mult mai puternică decât societatea Misiunii evanghelice… Şi scăzând tonul, de parcă îi încredinţa o taină, Vanda spuse grav: Este fenian, domnule…

Pe fruntea baronetului apărură broboane de sudoare.

— Omul Gri, continuă Vanda, a jurat să îi redea lordului William mai întâi libertatea.

— Eu, unul, nu am nimic împotrivă, doamnă.

— Şi apoi averea, zise Vanda.

Sir Archibald nu scoase o vorbă.

— Şi, în final, a jurat să-i redea numele şi titlul său.

— Oh, exclamă sir Archibald, ridicându-se de pe fotoliu, asta va fi cu neputinţă, doamnă!

— Pentru ce?

— Pentru că lordul William este mort şi s-a terminat de mult cu el.

— O fi el mort pentru toată lumea, domnule baronet, pentru toată lumea, repetă Vanda, nu însă şi pentru dumneavoastră…

— Fie. Dar până la urmă nu se va putea dovedi identitatea lui.

— Dimpotrivă, nimic nu poate fi mai uşor.

— Cum adică?

— Veţi vedea… Cu ajutorul unei declaraţii, pecetluită cu cele legale, dată de Percy, locotenentul care escorta ocnaşii…

— Oh, făcu sufocat sir Archibald, care încerca să-şi recapete stăpânirea de sine, acel faimos act despre care s-a vorbit atâta poate nici nu există, doamnă!

— Vă înşelaţi, domnule, să nu uitaţi nicio clipă că adversarul dumneavoastră este Omul Gri.

— Şi chiar credeţi că mă înşel? întrebă perfid sir Archibald.

— Da. Acel document se află în mâinile Omului Gri.

O mare tulburare se citi pe chipul baronetului.

— Se va porni deci un proces, zise el; un proces lung, anevoios şi plicticos şi, cine ştie, poate fără sorţi de izbândă.

— Iată că din nou vă înşelaţi, domnule, zise Vanda, al cărei surâs părea şi mai cuceritor. Omul Gri nu intentează niciodată procese.

— Cum aşa? întrebă automat sir Archibald, cucerit de frumuseţea şi farmecul straniei sale interlocutoare.

— Din simplul motiv că el însuşi este în afara legii, domnule.

— Ei, în cazul acesta, nu văd motivul pentru care eu şi fiica mea ar trebui să ne temem.

— Domnule, zise Vanda, pentru a face să triumfe cauza lordului William, Omul Gri nu se va adresa justiţiei, e drept; însă va recurge la mijloace mult mai violente decât vă imaginaţi.

Şi Vanda încetă să mai surâdă, iar sir Archibald simţi o uşoară înfiorare.

— Sunt convinsă, zise Vanda, că vă iubiţi fiica, aşa că ar fi inutil să discutăm acest lucru. Ei bine, eu mă aflu aici tocmai ca să vă dau un sfat bun.

— Dar nu mai înţeleg nimic…

— Dacă hârtiile ar fi rămas în mâinile reverendului Patterson, aţi fi fost prădat de toate bunurile lordului Evandale. Cum însă dumneavoastră înşivă sunteţi foarte bogat, această pagubă nu v-ar fi afectat prea mult.

— Într-adevăr, aşa este.

— Iar fiica dumneavoastră putea lăsa moştenire copiilor ei titlurile nobilei case Pembleton.

— Da, şi?…

— Acum, însă, în cazul că veţi refuza propunerile Omului Gri, este mai mult ca sigur că lady Pembleton îşi va pierde nu numai averea, dar şi titlurile şi poate chiar viaţa.

— Şi care sunt propunerile? întrebă sir Archibald, tulburat.

— Abandonarea pur şi simplu a averii lordului William…

— Cu neputinţă, doamnă.

— Şi pe lângă acest act, recunoaşterea lordului William ca şef al casei Pembleton.

— Niciodată!

— Domnule, spuse pe un ton glacial Vanda, eu mă aflu aici ca să vă avertizez, deci ca să aveţi timp de gândire. Voi reveni peste două zile…

Şi se ridică. Surâsul cuceritor îi reapăruse pe buze. În ciuda spaimei care pusese stăpânire pe el, baronetul se simţea din ce în ce mai fascinat privind-o.

— Deci, voi reveni peste două zile… repetă Vanda. La revedere, sir Archibald…

Şi legănându-se, ca o adiere de vânt, plecă.

Rămânând singur, sir Archibald îşi trecu mâna pe frunte şi zise:

— De această femeie mă tem mai mult decât de Omul Gri…

Se simţea profund tulburat. Un sentiment de dragoste sălbatică îl răscolise cu atâta violenţă, încât în acele clipe uitase cu desăvârşire scopul în sine al acestei surprinzătoare şi neaşteptate vizite.

Capitolul XXXIV

Portul Douglas este foarte mic, aşa cum este de fapt şi oraşul. Străzi înguste, case joase, ici-colo câteva edificii ca de carton presat. Cam aşa s-ar putea descrie capitala insulei Man.

De îndată ce ajunse pe uscat, John Bell o porni cu paşi grăbiţi.

— Scumpul meu domn, zise Marmouset, nu este cazul să alergaţi; poate ar fi mai bine să ştim şi încotro ne ducem.

— Direct la somnambulă, îi răspunse John Bell.

— De acord, dar unde locuieşte?

— Nu ştiu.

— Ei bravo! râse Marmouset. În cazul acesta, lăsaţi-mă să mă interesez…

Marmouset îi vorbea astfel pentru că, după ce pusese piciorul pe uscat, observase un tânăr care îl fixa foarte atent. Era îmbrăcat ca un pescar, cu un bluzon de cânepă impermeabilă şi o bonetă de lână cafenie pe cap, mâinile însă îi erau foarte albe. După felul în care îl privea, înţelesese că pentru el „pescarul” nu era un străin, aşa cum s-ar fi putut crede.

Şi cum el o şi pornise după John Bell, tânărul îşi potrivi pasul, ca din întâmplare, în aceeaşi direcţie. Fără niciun protocol, Marmouset i se opri în faţă şi îl întrebă:

— Domnule, aţi putea să-mi daţi o informaţie?

— Cu plăcere, răspunse surâzător tânărul.

— Aveţi aici, în Douglas, o somnambulă?

— Da, sigur că avem. Vă conduc eu dacă vreţi, şi pretinsul pescar îi făcu un semn cu ochiul.

John Bell adăugă repede:

— Ai de la noi o guinee, prietene, dacă întinzi pasul, că ne grăbim… Stă departe?

— Drept înainte, la capătul străzii, răspunse pescarul.

Şi văzând că John Bell o porneşte singur, îi şopti lui Marmouset:

— Dumneata eşti… sir Arthur?

— Pentru moment, da, răspunse Marmouset.

— Bine, dacă aşa te cheamă, am ceva să-ţi dau.

Şi îi strecură în mână o hârtie.

Era o telegramă.

— De unde vine? îl întrebă Marmouset.

— De la Liverpool; a sosit acum o oră.

Marmouset o deschise şi citi:

„Aranjaţi ca somnambula să-l reţină cât mai mult pe John Bell. Sir Arthur să mă aştepte. R.”

Depeşa fusese trimisă pe următoarea adresă:

George Black, Douglas, insula Man.

Marmouset îl examină pe omul de lângă el, apoi făcu semnul tainic de recunoaştere al fenianilor. George Black îi răspunse făcând acelaşi semn. După care Marmouset îi spuse:

— Recomandarea şefului este de prisos.

— Pentru ce?

— Pentru că suntem prizonieri aici.

— Aş! Dacă stăpânul nu ar vrea să rămâneţi aici, zise fenianul, aş aranja să vă răpesc din port chiar în noaptea asta, fără ştirea şi fără voia căpitanului şi în pofida ordinelor date de domnul Walburne.

— Ăsta cine mai e? întrebă Marmouset, care auzea pentru prima oară de el.

— Domnul Walburne este reprezentantul societăţii Misiunii evanghelice în insula Man. Ai răbdare, o să ţi-l arăt numaidecât.

— După câte am înţeles încă de la Londra, somnambula este de-a noastră.

— Cu totul de-a noastră.

— Spune-mi, te rog, este cu adevărat somnambulă?

Pe buzele lui George Black apăru un surâs.

— Când trebuie, este, zise el.

John Bell parcă avea aripi la picioare. Se depărtase mai mult de zece paşi de ei. Falsul pescar şi Marmouset mergeau unul lângă celălalt. Lordul William şi Cokeries veneau în urma lor. Strada pe care intraseră, lăsând în urmă portul, era lungă, îngustă şi cobora în pantă.

La capătul străzii, medicul se opri. Atunci George Black şi Marmouset grăbiră şi ei pasul şi îl ajunseră.

— Vă conduc eu, spuse însoţitorul lor. Şi luându-l de braţ, îl îndemnă pe John Bell să intre într-o alee îngustă şi întunecată, unde se vedea o scară; urcară cu toţii la etaj.

Pe prima uşă văzură o tăbliţă pe care se putea citi un singur nume: *Deborah*.

— Aici este, spuse George Black.

Generos, ca şi cum ar fi şi intrat în posesia comorilor strămoşilor săi, John Bell dădu călăuzei o guinee şi-i spuse cu un ton protector:

— Poţi să pleci, băiatule, mulţumesc.

George Black coborî scara. În trecere, se aplecă abil la urechea lui Marmouset şi îi şopti:

— Ne întâlnim din nou diseară în port.

Marmouset aprobă dând uşor din cap. În acest timp, John Bell bătea în uşă.

— Intră! se auzi dinăuntru o voce tremurată. Cheia este în broască.

Fără să mai aştepte, el întoarse cheia care acţiona clanţa şi, când deschise, directorul de la Bedlam se pomeni în pragul unei locuinţe sordide. O femeie bătrână sta chircită pe un scaun, ca o vrăjitoare. Pereţii camerei erau întunecoşi; draperii groase împiedicau lumina zilei să pătrundă înăuntru, astfel că nu i se putea distinge, chipul.

— Ce doriţi dumneavoastră? întrebă femeia.

— O consultaţie, răspunse John Bell.

— E pentru un bolnav?

— Nu.

— Atunci, ca să găsiţi cumva un obiect pierdut?

— Da.

— Cinci guinee, şi plata înainte, spuse scurt bătrâna, fără să se mişte de pe scaun. Puneţi banii pe masa de colo!

John Bell se grăbi să dea ascultare.

— Bine, se învoi somnambula. Acum, aveţi răbdare să adorm.

Şi, lăsându-se pe spate, se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

John Bell îşi simţea bătăile inimii ca nişte ciocane, iar obrajii lui căpătară culoarea homarilor după ce îi arunci în apă clocotită.

Capitolul XXXV

Se zice despre somnambuli că ar exista două categorii complet distincte. Unii care nu pot adormi decât magnetizaţi. Alţii care adorm singuri, prin simpla lor putere de sugestie. Somnambula din insula Man făcea parte din cea de-a doua categorie. Ea închise ochii şi încremeni subit.

John Bell şi însoţitorii săi păstrau o tăcere deplină. Trecură astfel câteva minute, care li se părură fără sfârşit. Dar, iată, somnambula îşi aplecă uşor capul spre umărul stâng şi, cu buzele întredeschise, începu să vorbească:

— Văd…

— Ah! izbucni John Bell. Vedeţi?

— Da, puneţi-mi întrebări.

— Ştiţi cine sunt eu? întrebă bietul om, tremurând de emoţie.

— Sunteţi un nobil lord.

John Bell se întoarse spre ceilalţi cu un aer triumfător:

— Aţi văzut? V-am spus, sunt un nobil lord!

— Sunteţi în căutarea unei comori, continuă neîntrebată somnambula, ca de pe alt tărâm.

— Este adevărat, aşa e…

— A unei comori îngropate.

— Da, aşa este. Dar o voi găsi oare?

Şi vocea dârzului director de la Bedlam de-abia se mai auzea de emoţie.

— O veţi găsi, o veţi găsi, fu răspunsul somnambulei.

— Când?

— De azi în opt zile.

— În ce loc? Vedeţi unde anume?

— Da.

— Oh, atunci spuneţi-mi repede, se rugă el, nemaigăsindu-şi astâmpăr.

De astă dată somnambula tăcu.

— Dar vorbiţi odată! izbucni John Bell.

— Este obosită… aşteptaţi… îi şopti la ureche Marmouset.

Vrând-nevrând, John Bell trebui să aştepte. În sfârşit, somnambula începu din nou să vorbească:

— Văd, spuse ea, dincolo de mare, o întindere de pământ; nu este un continent, este o insulă.

— Irlanda?

— S-ar putea… da, da… Irlanda este.

— Apoi? Şi apoi? întrebă sufocat bietul om.

— Vă veţi îmbarca şi veţi ajunge într-un mic port din sudul acestei insule.

— Este Cork?…

— Da, se poate să fie Cork. Uite, o veţi lua pe drumul din spatele portului şi veţi urca o colină. Veţi merge aşa vreo două ore…

— Şi apoi mă voi opri?

— Veţi ajunge în mijlocul unei păduri întinse, de stejari bătrâni, seculari…

— Ah! făcu doctorul, care nu mai vedea nimic altceva decât buzele somnambulei.

— Comoara pe care o căutaţi este îngropată la rădăcina unuia dintre acei stejari.

— Care? Unde? Care din ei? se precipită John Bell.

Somnambula însă tăcu.

Faţa lui John Bell era scăldată de sudoare.

— Apoi? Apoi? întrebă el întruna cu vocea din ce în ce mai sugrumată.

Somnambula însă continua să doarmă.

— Dar lăsaţi-o să se odihnească încă un moment, murmură Marmouset, scuturând uşor braţul nefericitului monoman.

Deodată, somnambula făcu o mişcare bruscă şi începu să se agite în scaun.

— Este, spuse ea, este aici un om care e încins în jurul şoldurilor cu o frânghie?

— Da, este un om aşa cum spui dumneata…

— Cu frânghia asta a fost spânzurat un om, adăugă ea.

— Da, şi ce e cu asta? întrebă el triumfător.

Şi fără să se mai controleze, John Bell începu să se agite prin cameră, măsurând-o cu paşi dezordonaţi.

— Lângă omul acesta, continuă somnambula, este un alt om, în dreapta lui.

Lordul William era cel care stătea în dreapta lui Marmouset.

— Trebuie, continuă femeia, să îi iei cu dumneata pe aceşti doi oameni.

— Aşa m-am gândit şi eu…

— Funia asta vă va fi de mare ajutor; dar dacă vreţi să vă aducă într-adevăr noroc, va fi nevoie ca fiecare dintre aceşti doi gentlemeni să ţină de un capăt al ei în clipa când veţi pătrunde în pădurea de stejari.

— Aşa vor face, răspund de acest lucru, mai spuse John Bell. Acum spuneţi-mi cum voi reuşi să recunosc copacul la rădăcina căruia…

— Astăzi nu mai pot să vă spun nimic. Nu mai văd…

— Atunci vom săpa toată pădurea! Gata!

— Muncă zadarnică… pădurea are peste două mii de copaci… şi toţi sunt la fel… zise somnambula.

John Bell îşi frecă tâmplele cu disperare.

— Bine, dar atunci cum să fac? Cum să fac? întrebă el.

— Oh, nu vă frământaţi atâta! Am să vă arăt cu metoda prin care…

— Vă ascult, spuneţi-mi, vă rog…

— Mai întâi trebuie ca dumneata să-l determini pe un nebun să atingă funia spânzuratului.

John Bell tresări şi întrebă grăbit:

— Pentru ce un nebun?

— Nu pot să vă spun pentru ce; dar această precauţiune este absolut necesară…

— Fie, şi după aceea?

— După aceea vă veţi îmbarca; veţi ajunge la Cork, aici veţi urca poteca de care v-am vorbit şi aşa veţi ajunge la pădurea de stejari; cei doi, nu uitaţi, vor ţine frânghia de capete… Trebuie să supravegheaţi ca în timpul mersului aceştia să nu-şi privească picioarele, să se uite numai în sus, spuse somnambula.

— Bun, şi după aceea? repetă el înfierbântat.

— La un moment dat, unul din ei se va împiedica. Atunci să vă opriţi cu toţii. Copacul la rădăcina căruia a fost ascunsă comoara este chiar acolo unde respectivul a greşit pasul…

John Bell chiui de bucurie. Zgomotul o trezi pe somnambulă care deschise brusc ochii şi îşi plimbă de jur-împrejur o privire ştearsă. Apoi se adresă direct lui John Bell.

— Dumneavoastră m-aţi consultat, nu-i aşa?

— Da, eu, răspunse el.

— Sunteţi mulţumit?

— Da, chiar foarte mulţumit.

— Să nu vă supăraţi că v-am întrebat, spuse bătrâna istovită de oboseală, dar eu nu ţin minte nimic, absolut nimic din ceea ce se petrece în timpul somnului.

John Bell mai puse două guinee pe masă şi îi îndemnă pe cei care îl însoţeau:

— Hai să mergem! Ce mai aşteptăm?

Şi ca o vijelie se repezi spre uşă. În sfârşit, când ajunseră în stradă, Marmouset îi spuse:

— Domnule, eu nu cred că e chiar atât de uşor pe cât vi se pare…

— Ce-ai spus? întrebă directorul tresărind şi privindu-l pe Marmouset năuc, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

Capitolul XXXVI

— Fără îndoială, zise Marmouset, va trebui să găsim în primul rând un nebun care să atingă frânghia.

— Foarte bine, fu de acord John Bell, nu îl avem cu noi pe lordul William?

Marmouset ridică sceptic din umeri şi zise:

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine că lordul William nu este nebun, cum nu sunt nici eu…

— Ai dreptate, da, da… ai dreptate. Îl avem însă pe Edward Cokeries.

— Ăsta nu mai este nebun…

— Dar a fost!

— Cred totuşi că nu este acelaşi lucru. Eu, unul, sunt chiar sigur că el nu ar avea nicio influenţă…

— Drace, făcu John Bell, dar atunci ce facem?!

— Trebuie să găsim neapărat un nebun, unul adevărat.

— Dar unde?

Şi John Bell păru foarte încurcat. Apoi, deodată, lovindu-se peste frunte, zise:

— Nimic mai simplu! La Douglas este o casă de nebuni!

— Sunteţi sigur? întrebă inocent Marmouset.

— Cum să nu fiu, sir Arthur? Casa de la Bedlam şi cu cea de la Douglas sunt în corespondenţă frecventă şi pot chiar să adaug că îl cunosc pe director.

Marmouset se încruntă uşor.

— Nu l-am văzut niciodată, e drept, dar la un moment dat am purtat o corespondenţă destul de regulată, schimbând opinii în meseria noastră… Îl cheamă Woodmans.

Marmouset respiră uşurat.

— Dar adresa i-o cunoaşteţi?

— Oh, nu am reţinut-o, dar ce poate fi mai simplu decât să întrebăm pe cineva?…

Şi cum George Black, aşa-zisul marinar care le servise drept ghid, era la câţiva paşi de ei, mergând liniştit ca un om care nu are niciun fel de griji, John Bell îl strigă. Acesta întoarse capul şi, cu boneta în mână, se apropie. John Bell, cu gândul la bogăţia ce îl aştepta, îi oferi încă o guinee, să le arate drumul sau măcar să le dea adresa casei de nebuni din localitate. George Black se oferi să-i conducă şi astfel o porniră cu toţii la drum.

Când mai aveau foarte puţin – căci George Black le şi arătase casa – Marmouset se opri şi îi spuse domnului John Bell:

— Dragă prietene, îngăduiţi-mi o mică observaţie… Eu sunt de părere că totdeauna şi în orice împrejurare trebuie să fii prudent.

— La ce vă referiţi?

— Mi-aţi spus mai adineauri că domnul Woodmans nu v-a văzut niciodată, nu?

— Exact.

— Ei bine, şi Marmouset îşi luă aerul unui om care meditează, ascultaţi-mă cu atenţie… Dumneavoastră credeţi în frânghia spânzuratului?

— Ce să mai vorbim! Doar ştiţi bine…

— Şi eu cred în aceeaşi măsură. Dar există mulţi oameni care nu cred în aşa ceva. Există chiar şi dintr-aceia care s-ar putea mira că dumneavoastră, medic alienist…

John Bell ridică din umeri.

— Trebuie să recunoaştem cu toţii că dumneavoastră sunteţi acum în prada unei oarecare surescitări.

— Pentru că sunt nerăbdător să devin lord şi milionar, spuse John Bell râzând.

— Eu vă înţeleg, dar…

— Dar ce?

— Domnului Woodmans să nu i se pară deplasată sau chiar suspectă dorinţa dumneavoastră.

— Oh! Nu mai spune! Crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

— De aceea mă gândeam că poate ar fi mai indicat să îl prevenim de vizita noastră.

— Prin cine?

— Prin mine, de exemplu, care sunt mai calm decât dumneavoastră.

— Asta înseamnă încă o întârziere…

— Ce mai contează un sfert de oră! Şi apoi, adăugă Marmouset, o nenorocire poate veni repede…

John Bell tresări şi îl privi speriat.

— Căci, fără îndoială, continuă Marmouset, trebuie să evităm cu orice preţ ca domnul Woodmans să fie neplăcut impresionat sau să fie şocat de ceva… Altfel…

Câteva picături de sudoare se iviră pe fruntea lui John Bell.

— Altfel, continuă Marmouset, căruia nu îi scăpă acest mic amănunt, domnul Woodmans şi-ar închipui că v-aţi pierdut minţile şi atunci ar scrie la Londra şi, în aşteptarea răspunsului, v-ar reţine la el… În cazul acesta, nu ar mai fi vorba de un sfert de oră, ci de câteva zile pe care le-aţi pierde…

Palid, John Bell îl privea încremenit.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, faceţi cum credeţi că e mai bine. Intraţi dumneavoastră singur la casa de nebuni.

— Foarte bine. Dumneavoastră mă veţi aştepta la poartă?

— Da.

Ospiciul din Douglas era situat în partea de sus a oraşului, pe o colină, în mijlocul unei vaste grădini, împrejmuită de ziduri înalte şi solide.

John Bell şi grupul care îl însoţea ajunseră la poarta principală. Marmouset reuşise să schimbe câteva cuvinte cu George Black în dialect irlandez. John Bell nu cunoştea această limbă, dar chiar dacă ar fi cunoscut-o, tot nu ar fi înţeles nimic, pentru că el nu mai auzea ce se petrecea în jurul lui. Era total absorbit de alte gânduri.

— După aceea, domnul Washburn, omul reverendului, poate să facă ce pofteşte, îi spuse Marmouset lui George Black. Pentru moment trebuie să urmez instrucţiunile Omului Gri şi să găsesc un pretext ca să îl las pe John Bell în insula Man.

— Şi la ce v-aţi gândit?

— Vei vedea. Până atunci, ai grijă de el, nu-l scăpa din ochi.

— Vă duceţi singur la directorul ospiciului? întrebă fenianul.

— Da, dumneata rămâi aici şi fă ce ţi-am spus.

Când ajunseră la poartă, Marmouset sună. Un infirmier se arătă la grilaj. Marmouset îl întrebă:

— Onorabilul domn Woodmans poate fi văzut?

— Da, domnule.

Marmouset intră, şi când infirmierul îl rugă să-i spună pe cine să anunţe, el îi zise:

— Pe colegul domniei-sale de la Londra, domnul John Bell, director la „Bedlam Hospital”.

Infirmierul se înclină respectuos şi îl conduse în cabinetul domnului Woodmans, convins că avea de-a face cu însuşi John Bell.

Capitolul XXXVII

Înainte de a înnebuni, directorul de la Bedlam era vioi, neastâmpărat, un om foarte activ şi chiar exuberant.

Domnul Woodmans însă era genul englezului flegmatic şi preţios, total opus venerabilului domn John Bell. Pentru el, orice om care mergea pentru plăcerea de a merge, care vorbea fără să aibă ceva anume de spus, care bea fără să-i fie sete sau care mânca fără să-i fie foame era ajuns în pragul nebuniei.

Când Marmouset intră în cabinetul lui, Woodmans nu se ridică; îi întinse doar mâna şi îi spuse:

— Bună ziua, scumpul meu coleg; iată că ne vedem în sfârşit, cu toate că ne cunoaştem de atâta vreme…

— Aveţi dreptate, zise Marmouset rece, ne-am scris foarte des…

— Îţi mărturisesc, plăcut surprins, că nu mă aşteptam la această vizită…

— Am venit să vă rog să-mi faceţi un mare serviciu, spuse Marmouset.

— Cu plăcere, vă ascult…

— Sunt în drum spre Irlanda, împreună cu trei dintre internaţii noştri de la Bedlam. Printre ei se află un oarecare Walter Bruce, pe care l-am considerat aproape vindecat şi de aceea am nădăjduit că voiajul îi va reda sănătatea pe de-a-ntregul.

— Şi a suferit cumva o recidivă?

— Da, o neaşteptată recidivă, în timpul traversării, închipuiţi-vă că dintr-odată a încetat să mai existe ca Walter Bruce; se crede şi susţine că el nu este altcineva decât John Bell, codirectorul de la Bedlam, cu alte cuvinte… eu.

Domnul Woodmans îl ascultă fără măcar să schiţeze vreun zâmbet.

— Scumpul meu coleg, spuse el doct în materie, iată un caz de nebunie patologică frecventă; nu este câtuşi de puţin neobişnuit, cum vă închipuiţi dumneavoastră. De-a lungul carierei mele s-au ivit multe asemenea cazuri. Spre exemplu, îmi amintesc că, acum şase ani, doi marinari s-au luat la ceartă şi în final au convenit să se bată cu cuţitele. Motivul discordiei, o femeie pe care o iubeau amândoi în egală măsură. Pe unul îl chema John, pe celălalt Tobby. Au plecat la marginea oraşului ca să se bată, şi acolo, deodată, Tobby avu ferma convingere că de fapt el era John…

— Ah, da, da… înţeleg, îl întrerupse Marmouset. Acelaşi caz cu al nefericitului meu pacient…

— Să-i fie de bine! conchise domnul Woodmans. Aţi venit la mine, fără îndoială, să-mi cereţi un sfat?

— Nu un sfat, ci cum v-am mai spus, un serviciu…

— Vă ascult.

— Eu trebuie neapărat să merg în Irlanda, unde am câteva proprietăţi, şi cum acest nefericit a recăzut în nebunia lui, nu aş vrea

să mă încurce…

— Ah, înţeleg, spuse domnul Woodmans, vreţi să îl internez aici până la întoarcerea dumneavoastră din Irlanda, nu?

— Întocmai, v-aş rămâne foarte îndatorat.

— Nu aveţi de ce! Aduceţi-l.

— Este la poarta principală. Ah, dar am uitat să vă spun că nebunia lui se complică cu o monomanie stranie; pe lângă faptul că se crede John Bell, mai pretinde că, datorită funiei unui spânzurat, îşi va putea găsi comorile strămoşilor îngropate nu ştiu pe unde spune el.

— Este un caz foarte obişnuit, colega, spuse calm domnul Woodmans, gata să povestească o altă întâmplare asemănătoare.

Dar Marmouset se ridică grăbit.

— Aşteptaţi-mă numai un minut, scumpul meu coleg, mă duc să vi-l aduc pe bietul meu pacient, spuse Marmouset şi ieşi din biroul lui Woodmans, îndreptându-se spre poarta principală a ospiciului.

John Bell îl aştepta nerăbdător.

— Veniţi, îi spuse Marmouset. Domnul Woodmans este prevenit, vă va primi cu braţele deschise şi veţi alege dumneavoastră înşivă nebunul care va trebui să atingă frânghia făcătoare de minuni.

John Bell nu-şi mai găsea locul de bucurie şi se grăbi să-l urmeze pe Marmouset, care îl conduse direct în cabinetul lui Woodmans.

Flegmaticul director nu se ridică nici de astă dată.

John Bell însă se precipită spre el, îi sări de gât şi exclamă:

— Ah, scumpul meu coleg, cât sunt de fericit să vă văd!

— Dar eu! răspunse liniştit domnul Woodmans.

— Cu atât mai încântat, continuă John Bell, cu cât foarte curând voi părăsi meseria noastră.

— Serios? se miră profesional domnul Woodmans, privindu-l pe omul din faţa lui, al cărui chip îmbujorat şi ai cărui ochi cu pupile dilatate trădau exaltarea.

— Da, da, zise John Bell, îmi voi trimite demisia.

— Serios?

— Bunul meu coleg şi prieten, eu sunt lord şi în curând voi fi un om foarte bogat.

— Mi s-a spus, mi s-a spus, îl încredinţă Woodmans, vrând să-i tempereze elanul.

— Sir Arthur a adus faimoasa frânghie, continuă John Bell.

— Cine este sir Arthur?

— Eu sunt, zise Marmouset, făcându-i un semn discret din cap şi uitându-se complice la Woodmans.

— Şi ce vreţi să faceţi dumneavoastră cu această frânghie?

— Trebuie să o atingă unul din pacienţii dumneavoastră…

— Ah, da, da, foarte bine, conchise domnul Woodmans, care avea bunul obicei de a nu îi contrazice niciodată pe nebuni.

Şi apăsă pe butonul unei sonerii de pe birou.

De îndată îşi făcură apariţia doi infirmieri.

— Conduceţi-l pe domnul la Jonatham, le spuse infirmierilor domnul Woodmans.

— Daţi-mi frânghia, spuse John Bell.

— Poftim! şi Marmouset i-o întinse.

În sfârşit, punea mâna pe faimoasa frânghie a lui Tom spânzuratul! Şi, fără niciun fel de bănuială, porni în compania celor doi infirmieri.

Woodmans şi Marmouset rămaseră singuri.

— Au să-i administreze un duş, spuse Woodmans.

— Chiar era nevoie de duş, fu de acord Marmouset.

Veselia lui Marmouset însă avea să fie de scurtă durată. În acel moment o altă uşă a cabinetului directorului se deschise şi un servitor anunţă:

— Domnul Washburn!

Auzind acest nume, Marmouset tresări. Woodmans se ridică automat de pe fotoliul său şi se îndreptă spre uşă, ca să-şi întâmpine oaspetele.

Îşi făcu apariţia un om mic de statură, slăbuţ şi plăpând, cu trăsături aspre şi cu priviri smerite cătând în jos.

— Scumpul meu domn, spuse el, nu aţi primit cumva vizita domnului John Bell, director la „Bedlam Hospital" din Londra?

— Ba da, am plăcerea să vi-l prezint! spuse Woodmans, arătându-l pe Marmouset.

— Ah, domnul este? se miră Washburn.

Îşi ridică privirile şi începu să-l măsoare pe Marmouset cu atenţie şi bănuitor, încât elevul lui Rocambole tresări, şi, cu toată îndrăzneala care îl caracteriza, se simţi încolţit.

— Ah, domnul este? mai întrebă o dată Washburn, apropiindu-se şi continuând să-l privească insistent.

Capitolul XXXVIII

Fără să-l slăbească din ochi, îl întrebă direct pe Marmouset:

— Chiar dumneavoastră sunteţi domnul John Bell?

— Da, eu sunt, răspunse Marmouset, recăpătându-şi sângele rece.

Woodmans nu mai înţelegea nimic. Cunoştea calitatea domnului Washburn şi puterea de care dispunea.

Tot privindu-l, Washburn continuă să-l întrebe pe Marmouset:

— Dumneavoastră nu aţi venit singur aici?

— Sigur că nu, răspunse Marmouset.

— Aţi adus un nebun cu numele de Walter Bruce?

— Da.

— Şi un altul, Edward Cokeries?

— Exact.

— Şi unde sunt?

Woodmans se grăbi să răspundă pentru Marmouset:

— În ceea ce priveşte pe Walter Bruce, este aici, în siguranţă.

— Bine, dar celălalt? întrebă Washburn.

— Celălalt mă aşteaptă la poartă, spuse Marmouset.

— Şi mai sunteţi însoţit, adăugă Washburn, scoţând un carneţel din buzunar şi consultându-l, şi de un oarecare sir Arthur?

— Desigur.

— El unde este?

— La poartă, cu Edward Cokeries.

— Doresc să-i văd.

Marmouset se ridică.

— Mă duc cu să vi-i aduc aici, zise el.

— Foarte bine, se declară mulţumit Washburn, vreau să vă spun…

Se opri şi, din nou, îl privi pătrunzător pe Marmouset, care însă îl înfruntă nepăsător.

— Ce anume vreţi să-mi spuneţi?

— Trebuie să vă spun că am primit o telegramă de la Londra. O telegramă care vă priveşte direct pe dumneavoastră, domnule John Bell.

— Adevărat? se miră liniştit Marmouset.

— Telegrama e trimisă de Scotland Yard, adică de poliţie. Şi mi se dă ordin să vă închid aici, atât pe dumneavoastră, domnule John Bell, cât şi persoanele care vă însoţesc.

Marmouset simulă o teribilă surprindere. Cât despre domnul Woodmans, acesta făcu un adevărat salt de pe fotoliul său şi exclamă:

— Dar nu cumva vă înşelaţi, scumpe domn?

— Nicidecum! zise domnul Washburn.

— Trebuie să vă gândiţi că domnul este colegul meu! insistă Woodmans.

— Ştiu.

— Că este director la Bedlam…

— Ştiu şi acest lucru.

— Că, în sfârşit, încheie Woodmans la capătul argumentărilor sale, noi ne aflăm aici într-o casă de nebuni.

— Fără îndoială, doar nu bănuiţi că eu nu ştiam acest lucru.

— Şi că a mă forţa să reţin aici pe colegul şi prietenul meu, domnul John Bell, insistă Woodmans, ar însemna să-l trec drept nebun. Vedeţi dumneavoastră…

Woodmans nu termină însă ce voia să spună, pentru că Washburn scoase din buzunar telegrama şi i-o vârî poruncitor sub nas. Marmouset trase cu coada ochiului şi văzu că telegrama purta însemnele Scotland Yardului şi semnătura R… P… Era deci gheara

reverendului Patterson. Şi desigur această gheară era bine cunoscută de către Woodmans, fiindcă deodată se înclină, cu un respect plin de spaimă.

În telegramă scria următoarele:

„John Bell, director la Bedlam, plecat din Londra cu doi nebuni periculoşi, Walter Bruce, vechi ocnaş, Edward Cokeries, şi un alt personaj, numit sir Arthur. Arestaţi-i pe toţi patru şi închideţi-i în casa de nebuni, insula Man. Directorul numitei case va răspunde cu postul său până la sosirea detectivului Scotowe, care va avea depline puteri. La nevoie înţelegeţi-vă cu căpitanul portului Douglas."

Marmouset luă la rândul său cunoştinţă de telegramă. Apoi o înapoie lui Washburn.

— Domnule, îi spuse el, dumneavoastră aveţi ordine categorice şi, desigur, nu eu sunt în măsură să vă împiedic să le executaţi. Totuşi, cred că trebuie să vă dau o explicaţie.

— Ah, vă ascult, scumpul meu coleg, spuneţi! izbucni Woodmans. Sunt realmente consternat. Un om ca dumneavoastră, bănuit de nebunie…

Marmouset începu să zâmbească.

— Nu de nebunie, spuse el, ci de complicitate cu nebunii.

— Cum? se miră Washburn.

— Ce vreţi să spuneţi? exclamă Woodmans uluit.

— Văd că niciunul dintre dumneavoastră nu înţelegeţi, spuse tot surâzând Marmouset.

— Dar explicaţi-vă! zise agentul societăţii Misiunii evanghelice.

— Atunci, vă rog să mă ascultaţi.

Şi Marmouset se răsturnă în fotoliu, nepăsător şi degajat. Apoi, adresându-se lui Woodmans:

— Dumneavoastră ştiţi, scumpul meu coleg, că totdeauna casele de nebuni au ajutat, într-o măsură mai mare sau mai mică, să se comită crime misterioase.

Washburn se încruntă.

— Continuaţi, scumpe coleg, spuse Woodmans.

— Iar Walter Bruce, care călătoreşte cu mine, nu este nebun câtuşi de puţin.

— Ei asta-i! făcu Woodmans.

— Sau, mai bine zis, nu era când a intrat la Bedlam. Şi acolo a înnebunit…

— Dar pentru ce… l-au închis?

— E aici un dedesubt… şi Marmouset făcu cu ochiul. Pe vremea când era în toate minţile, continuă el, s-a pus rău cu societatea Misiunii evanghelice al cărei reprezentant aveţi onoarea să fiţi…

Washburn se înclină calm şi cu demnitate.

— Iar societatea Misiunii evanghelice, neştiind că acest om a înnebunit de-a binelea, mă bănuieşte pe mine că aş fi căutat să-i favorizez evadarea.

— Ah, acuma înţeleg! conchise Woodmans.

— În concluzie, continuă Marmouset, domnul Washburn îşi face datoria, dumneavoastră v-o faceţi pe-a dumneavoastră, iar eu pe a mea. Iată-mă internat la dumneavoastră, deci, până la noi ordine!

— Oh, nu pentru multă vreme, să sperăm… spuse Woodmans.

— Până la sosirea detectivului Scotowe, se grăbi să adauge reprezentantul societăţii Misiunii evanghelice.

— Şi când urmează să sosească aici?

— Mâine sau poate chiar în seara aceasta.

Woodmans respiră uşurat.

— Încă o vorbă, zise Marmouset întorcându-se către Washburn.

Capitolul XXXIX

— Dumneavoastră vă daţi seama, spuse pretinsul John Bell, adică Marmouset, că din moment ce aţi primit ordin să fiu arestat, eu ştiu câte alte măsuri au fost luate: căpitanul portului a fost şi el prevenit; nava la bordul căreia am sosit aici are ordin să nu mai pornească în larg; poliţia oraşului are fără îndoială toate semnalmentele mele, nu-i aşa?

— Totul este exact, domnule.

— Deci ar fi absolut imposibil să evadez…

— Ar fi greu, într-adevăr, recunoscu Washburn.

— De aceea vă voi cere o mică favoare.

— Dacă nu depăşeşte ordinele pe care le-am primit.

— Sigur că nu.

— Atunci, vă ascult, domnule.

— V-am spus că am lăsat la poarta acestui spital pe Edward Cokeries şi pe sir Arthur.

— Da.

— Edward Cokeries este nebun; însă nebunia lui este pe cale de vindecare.

Washburn ridică din umeri, vrând să spună prin aceasta că nu îl interesează cazul Cokeries.

— Cât despre sir Arthur, continuă Marmouset, el nu este câtuşi de puţin nebun.

— Ei bine?

— Este un gentleman, un prieten de-al meu cu care călătoresc pentru plăcerea de a fi împreună şi nicidecum nu face parte dintre pacienţii mei.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule?

— La aceea că nu îmi veţi refuza să îi anunţ eu însumi distinsului sir Arthur păţania noastră.

— Bun!

— Şi nici nu îmi veţi refuza libertatea de a face uz de viclenie, pentru a-l aduce aici pe Edward Cokeries?…

— Nicio piedică, spuse Washburn.

— Deci îmi îngăduiţi să-i aduc?

— Eu însă voi veni cu dumneavoastră.

— Foarte bine, zise Marmouset.

Şi se ridică.

— Scumpul meu domn John Bell, spuse atunci Woodmans, eu sunt stăpân absolut în casa mea.

— Fără doar şi poate, răspunse Marmouset.

— Dumneavoastră veţi lua masa împreună cu mine, scumpul meu coleg.

— Atunci, îl veţi invita şi pe sir Arthur?

— Cum veţi dori.

— Mulţumesc, zise Marmouset.

Şi ieşi, însoţit de Washburn.

Ajunşi în coridor, Washburn îi spuse:

— Dragă domnule, trebuie să vă previn asupra unui mic amănunt.

— Care anume, domnule!

— Că până aici nu am venit singur.

— Ah…

— Am lăsat în faţa casei şase poliţişti.

— Adevărat, domnule?

— Iar dacă aţi încerca să fugiţi, v-ar aresta numaidecât.

— Oh, domnule, spuse Marmouset, liniştiţi-vă. Nu o să fie nevoie să le cereţi ajutorul. Sunt un gentleman şi aveţi cuvântul meu de onoare…

— Perfect, se linişti Washburn.

Şi continuară să meargă. Ajunşi la grilaj, Marmouset adăugă:

— Permiteţi-mi să-i spun un cuvânt între patru ochi lui sir Arthur.

— Poftim, spuse Washburn.

Şi rămase mai la distanţă. Atunci Marmouset, trecând de grilaj, se apropie grăbit de lord William şi de Edward Cokeries şi le spuse:

— Nu am timp să vă dau explicaţii. Suntem prizonieri.

Lord William păli.

— Liniştiţi-vă, continuă Marmouset, Omul Gri nu va întârzia să se arate şi să ne elibereze. Pentru moment, ascultaţi-mă bine…

— Spune repede! îl îndemnă lordul William.

— Mă veţi urma în interiorul acestei case. Pe mine nu mă mai cheamă sir Arthur, ci sunt domnul John Bell. Am să vă explic mai târziu de ce. Iar dumneavoastră sunteţi sir Arthur.

— Eu? se miră lordul William.

— Da, dumneavoastră. Acuma veniţi.

Şi luându-l de braţ, îl prezentă lui Washburn:

— Iată-l pe sir Arthur, gentlemanul despre care v-am vorbit.

Când Washburn se pregătea să-i treacă pe toţi trei în curtea casei de nebuni, un om se apropie de Marmouset: era George Black, marinarul, care îi făcu un semn discret, vrând să spună: „Nu vă fie teamă, eu şi fraţii noştri veghem…”

*

* *

După vreo oră, Marmouset şi lordul William, unul numindu-se John Bell şi celălalt sir Arthur, se numărau printre internaţii ospiciului domnului Woodmans.

Washburn plecase. Woodmans nu contenea să-i ceară scuze lui Marmouset, adresându-i-se cu „scumpul meu coleg”. Iar Marmouset îi răspundea calm; surâzător:

— Nu vă frământaţi atâta, scumpul meu prieten, detectivul Scotowe nu va întârzia să sosească şi totul se va lămuri, spre mulţumirea noastră reciprocă.

Marmouset şi lordul William fură găzduiţi în pavilionul directorului şi luară masa împreună. Edward Cokeries se acomodă foarte repede într-o celulă de nebun. Cât despre John Bell, trebuie să fim cu toţii de acord că noua situaţie nu îi făcea plăcere. Infirmierii, ascultând dispoziţiile date, îi administrară un duş. John Bell ţipase, înjurase, făcuse scandal. Drept urmare, i se pusese cămaşa de forţă. În zadar protestase, strigase, vrând să-i convingă că el este John Bell, medic alienist, directorul spitalului de la Bedlam; şi tot în zadar ceruse să fie vizitat de domnul Woodmans. Woodmans nu venise. Şi, cum nu izbuteau să-l liniştească, recurseră la al doilea duş, apoi la al treilea.

Astfel trecuse ziua şi apoi trecuse şi noaptea. În zorii zilei următoare, Marmouset şi lordul William, care împărţeau aceeaşi cameră, erau încă în pat, când văzură că se deschide uşa. Woodmans intră foarte vesel.

— Ah, zise el, cred că totul se va explica, scumpul meu coleg. Vi-l aduc aici pe domnul Scotowe, care tocmai a sosit.

Şi dându-se la o parte, lăsă loc să intre mult aşteptatul detectiv. Marmouset se stăpâni cu greu să nu scoată un strigăt de bucurie. Omul care rămăsese în cadrul uşii, omul pe care Woodmans îl credea a fi detectivul Scotowe nu era altcineva decât Rocambole.

Rocambole care, stând încă în spatele lui Woodmans, îşi pusese un deget pe buze.

Capitolul XL

Rocambole nu era singur, ci însoţit de însuşi domnul Washburn, care, fără îndoială, era convins că îl aducea pe detectivul Scotowe.

Cu o oră înainte, o mică ambarcaţiune intrase în portul Douglas. Un om sărise sprinten pe chei. Aici îl aştepta un marinar. Marinarul nu era altul decât George Black. Amândoi se cunoscuseră cândva la Londra. Rocambole se văzu însă nevoit să recurgă la gestul tainic al fenianilor, fiindcă George Black nu dădea semne că îl recunoaşte. Cu acea rară măiestrie pe care o avea Rocambole, de a-şi schimba înfăţişarea şi chipul, studiase într-atât mersul, gesturile şi tot aspectul lui Scotowe, încât se putea spune că intrase în pielea detectivului. Marinarul văzu un om gras, chel, rumen, cu favoriţi bogaţi, cărunţi, tăiaţi ca nişte cotleţi, şi care ducea sub braţ o geantă voluminoasă. Până şi Milon, care asistase la travestire, rămăsese uluit. Rocambole însă îl liniştise:

— Dragă prietene, îi spusese el, nu cred că Washburn să-l fi văzut vreodată pe Scotowe, dar e mai sănătos să ne luăm toate măsurile…

Deci George Black nu îl recunoscu pe Omul Gri decât după salutul fenianilor.

— Eu sunt domnul Scotowe, se prezentă el zâmbind complice.

— Ah, foarte bine, înţeleg…

— Şi aici am actele lui, ale lui Scotowe, adăugă Rocambole, arătând geanta.

— Dar adevăratul Scotowe unde e acum? întrebă George Black.

— Oh, făcu Rocambole zâmbind, nu este cazul să ne ocupăm de el… Important e că nu va veni aici…

— Am înţeles.

— Unde sunt prietenii noştri? întrebă Rocambole.

— Din ordinul domnului Washburn, ieri au fost închişi la casa de nebuni.

— Toţi?

— Toţi. Dar sir Arthur s-a distrat niţel.

— Cum aşa? întrebă Rocambole, simţindu-se mândru de elevul lui.

George Black îi povesti tot ce făcuse Marmouset, cum se dăduse drept John Bell şi cum îl internase pe adevăratul John Bell sub identitatea lui Walter Bruce. Când termină, Rocambole îi spuse:

— Fără să vrea, mi-a simplificat treburile… Unde locuieşte Washburn?

— Pe aici, pe aproape.

— Condu-mă, te rog.

Porniră şi, după câteva minute, Rocambole călca oficial la uşa reprezentantului cumplitei societăţi a Misiunii evanghelice. Strădaniile lui Rocambole de a se deghiza fuseseră zadarnice. Washburn nu îl

văzuse niciodată pe Scotowe, dar nici nu-i trecu prin minte să-l suspecteze pe noul-venit când acesta îi puse sub ochi diferitele hârtii ale detectivului şi faimoasa scrisoare semnată de reverendul Patterson.

Washburn îi raportă ce făcuse şi cum îi reţinuse pe toţi la ospiciu.

— Vă închipuiţi, spuse Rocambole, că noi nu ţinem câtuşi de puţin să-l păstrăm aici pe domnul John Bell sau pe prietenul lui, gentlemanul sir Arthur; faptul că mai întâi reverendul a dat ordin să-i arestaţi era numai ca să fie sigur că nebunul Walter Bruce nu ne va scăpa…

— Foarte bine, foarte bine, încuviinţă Washburn. Şi celălalt nebun?

— Edward Cokeries?

— Da.

— Oh, pe acela îl voi reintegra la Bedlam imediat ce mă voi întoarce la Londra.

— Deci aici urmează să-l păstrăm numai pe lordul William?

— Domnule, spuse cu severitate falsul Scotowe, nu pronunţaţi niciodată acest nume. Aflaţi că nu există şi că nu aţi auzit vreodată de un lord William.

Washburn se înclină supus.

— Nu există, continuă el, decât un fost ocnaş cu numele de Walter Bruce, şi acest om a înnebunit.

— Aşadar îl veţi lăsa pe Walter Bruce aici?

— Până la noi ordine.

— Şi îi veţi reda libertatea domnului John Bell?

— Îl voi lua înapoi în Anglia, iar acolo poate va avea de dat socoteală chiar preşedintelui Înaltei Curţi pentru temeritatea lui…

— Nădăjduiesc, spuse Washburn, că cel puţin va fi destituit.

— Cât despre asta, să nu vă îndoiţi.

Washburn îl conduse deci pe falsul domn Scotowe la casa de nebuni.

Cum sir William nu îl văzuse niciodată pe Rocambole, el nu îşi dădu seama pentru moment dacă omul care venise era sau nu Scotowe. Nu scoase însă niciun cuvânt, cu atât mai mult cu cât Marmouset îi făcuse semn să tacă.

E uşor de închipuit scena care a urmat. Marmouset, luându-şi în serios rolul directorului John Bell, nu conteni să protesteze, copleşindu-l pe Scotowe cu învinuiri.

Rocambole, care îşi juca de minune rolul detectivului, îşi tot cerea scuze. Ba, adăugă chiar că John Bell va fi despăgubit de guvern pentru prejudiciul care îl suferise prin arestarea sa ilegală.

În încheiere îl moraliză totuşi:

— Ocnaşul Walter Bruce, zise el, este un om foarte periculos şi justiţia engleză are cel mai mare interes să nu-l piardă de sub supraveghere, iar dumneavoastră aţi comis o gravă imprudenţă

luându-l în acest voiaj…

— Adevărat? se miră falsul John Bell cu naivitate.

— Cum nu se poate mai adevărat, domnule; dacă ar fi evadat, veţi fi avut de dat socoteală.

— Şi îl veţi lăsa aici pe acest Walter Bruce? întrebă Woodmans.

— Da, domnule, şi vă rog să fiţi foarte atent să nu vă scape.

— Oh, nu vă temeţi de lucrul acesta, răspunse Woodmans. De altfel, îl vom ţine în cămaşa de forţă zi şi noapte şi îl vom duşui zdravăn…

*
* *

Două ore mai târziu, Rocambole, Marmouset, lordul William, Edward Cokeries şi Milon erau cu toţii la bordul navei comandate de căpitanul Robert Wallace.

— Oh, stăpâne, în fine, acum unde mergem? întrebă fericit Milon.

— În Irlanda.

— Ce să facem noi în Irlanda?

— Să căutăm comorile şi documentele bietului John Bell, răspunse Rocambole râzând. Apoi, lăsând gluma: Ai uitat că în Irlanda îl aşteaptă Scotowe pe infailibilul reverend Patterson?

Şi nava cu aburi – căreia falsul detectiv Scotowe îi anulase interzicerea de plecare – părăsi apele portului Douglas, îndreptându-se spre Irlanda.

Capitolul XLI

În acest timp, ne amintim, sir Archibald alergase la reverendul Patterson. Reverendul însă lipsea de acasă. Şi nici nu se ştia dacă se va întoarce curând. Treburi urgente îi mânau paşii în altă parte decât în Elgin Crescent.

Ne mai amintim, de asemenea, că şeful ocult al societăţii Misiunii evanghelice avea un birou în Oxford Street. Acolo trata şi punea la cale toate misterioasele afaceri care aduceau prosperitatea şi bunăstarea acelei vaste asociaţii, ale cărei rotiţe şi sfori le manevra el.

Trecuse deci pe la biroul său din Oxford Street imediat după plecarea lui Scotowe, unde găsise o telegramă din partea acestuia, prin care îl anunţa că pleca spre Douglas, în insula Man.

O zi după aceea, ziua în care sir Archibald îl căutase acasă, reverendul primi o scrisoare.

Cum ştim, Scotowe scrisese sub ameninţare de moarte tot ce îi dictase Rocambole. Parafa şi semnul tainic încheiau lunga depeşă.

După ce o citi, reverendul Patterson încercă o bucurie neaşteptată.

Lordul William fusese eliminat. În plus, Scotowe îi oferea să împartă cu el comoara lui John Bell.

Reverendul Patterson, acest om care trăia mai mult decât modest şi părea cu totul desprins de bucuriile lumeşti, acest fanatic religios care visa dominarea întregului univers, iubea aurul nu atât pentru aur în sine, ci pentru puterea care i-o oferea el.

Nu se gândi nicio clipă să pună la îndoială autenticitatea scrisorii lui Scotowe, care, în încheiere, îi dădea întâlnire la Cork, un port în sudul Irlandei.

„Trebuie să plec", hotărî reverendul.

De aceea nu se mai întoarse acasă, în Elgin Crescent, ci se mulţumi să îşi pună într-o mică valiză câteva rufe şi haine pe care le avea în Oxford Street, apoi îşi luă sacul de drum şi, în locul redingotei lungi, negre, a cravatei albe şi a pălăriei de quaker, îşi luă un costum cafeniu şi o mică pălărie de postav, rotundă. Echipat astfel, se urcă într-o trăsură şi ceru să fie condus la gara Liverpool.

A doua zi dimineaţa, Patterson se îmbarcase pe o navă cu aburi care tocmai ridica ancora. De la Liverpool există două curse pentru Irlanda. Una între Liverpool şi Dublin şi alta între Liverpool şi Cork. Reverendul nici nu se gândi la prima. Dacă totuşi ar fi fost mai prudent, ar fi trebuit să se oprească în insula Man şi aici să se asigure că lordul William fusese într-adevăr închis în casa de nebuni de pe insulă. Avea însă încredere deplină în Scotowe. Şi apoi se şi grăbea să ajungă neîntârziat la Cork.

Luă deci vaporul care îl ducea direct, fără escală în insula Man. Marea era agitată. Îşi petrecu toată ziua şi noaptea următoare culcat, fără să iasă din cabina sa, refuzând orice fel de mâncare sau băutură. Îşi menaja astfel vechea lui boală de stomac. Gândul la comorile lui John Bell îl făcea să uite suferinţa, şi când, în cele din urmă, se semnală pământul Irlandei, reverendul făcu apel la toată energia şi urcă pe punte.

Furtuna care îl zguduise în tot timpul nopţii acum se liniştise. Dăinuia puţină hulă, însă vântul se domolise şi vasul îşi menţinea viteza. Se apropiau zorile şi în curând avea să apară soarele, pe un cer trist şi fără strălucire; iar bogata Irlandă rămânea încă dincolo de valuri, cu câmpiile şi colinele ei înverzite… Reverendul începu să respire adânc aerul dimineţii. Câţiva pasageri făceau acelaşi lucru, plimbându-se de-a lungul punţii. Unul dintre ei înclină capul şi îl salută. Surprins, reverendul îi înapoie totuşi salutul. De îndată pasagerul se apropie şi îi spuse:

— Văd că înălţimea voastră nu mă recunoaşte.

Reverendul tresări şi îl privi mai atent.

— Se poate să vă mai fi văzut, domnule, spuse el, însă acuma nu-mi amintesc anume unde…

— Domnule reverend, zise pasagerul, eu sunt Shoking.

Simţi o lovitură ca de trăsnet. Shoking nu era altul, se gândi reverendul, decât prietenul şi umbra Omului Gri.

— Scuzaţi-mă, continuă Shoking în timp ce reverendul îl privea încremenit, eu sunt de felul meu cam vorbăreţ… Şi când am avut norocul să recunosc în dumneavoastră pe înălţimea sa…

— Şi ce dacă m-ai recunoscut? întrebă rece Patterson.

— Păi, ca şi dumneavoastră, merg în Irlanda, zise Shoking.

— Foarte bine, te priveşte, zise reverendul, şi îi întoarse spatele.

Dar o vagă nelinişte începu să-l cuprindă. Ce căuta Shoking pe puntea vasului? Nu cumva Omul Gri îl trimisese pe urmele lui?

Trecu aproape o oră de la acest incident, când vasul intră în cele din urmă în portul Cork. Torturat de gânduri, Patterson trăgea cu coada ochiului spre Shoking. Acesta părea că nu îi dă nicio atenţie. În sfârşit, pasagerii coborâră pe uscat. Când ajunse pe chei, reverendul se uită atent în jurul său. Nădăjduia să-l vadă în mulţime pe Scotowe.

Îl căută însă în zadar, căci nu îl zări nicăieri. În schimb un om se apropie de el şi îl întrebă:

— Nu e aşa că am cinstea să mă adresez reverendului Patterson?

— Da, răspunse reverendul din ce în ce mai neatent, cu gândul la Scotowe.

— M-a trimis domnul Scotowe, zise omul.

Şi scoţând din buzunar o scrisoare, i-o întinse şefului societăţii Misiunii evanghelice.

Capitolul XLII

Reverendul luă scrisoarea, o deschise şi citi:

„Domnul John Bell nu este singurul care a aflat despre comorile îngropate de strămoşii săi. Aici s-a alcătuit o asociaţie a fenianilor care au şi pornit în căutarea acestor comori. Dar până în prezent nu ei sunt pe drumul cel bun, ci eu. Numai că, domnule reverend, trebuie să ne luăm multe măsuri de precauţie, şi de aceea am socotit că nu e prudent să vă aştept la Cork, aşa cum am stabilit în ultima scrisoare. Locul unde sunt îngropate comorile se află la şase mile de Cork. Vă aştept la jumătatea drumului. Urmaţi persoana care vă va înmâna rândurile de faţă. Este un om de încredere. Scotowe.”

Şi scrisul şi semnătura erau ale detectivului. De aceea, reverendul Patterson nu puse o clipă la îndoială tot ceea ce îi spunea Scotowe. Ridică ochii de pe scrisoare şi îl examină atent pe mesager. Era un bărbat tânăr şi, după îmbrăcăminte, părea marinar. Dar dacă ar fi privit mai atent la mâinile albe şi fine şi chipul fără nicio urmă de

arşiţă sau vânt, ar fi înţeles că se îmbrăcase astfel numai ca să se deghizeze.

— Sunteţi unul din oamenii lui Scotowe? întrebă reverendul.

— Da, răspunse tânărul, făcând cu ochiul.

— Foarte bine, sunt gata să vă urmez.

Şi reverendul Patterson se mai uită o dată discret în jurul său. Se temea de blestematul de Shoking, care cu siguranţă nu venea în Irlanda decât ca să-l spioneze pe el.

— Să mergem! îl îndemnă pretinsul marinar.

După ce ieşiră din port, îşi croiră drum printr-un labirint de străduţe, umede şi întunecate, prin care la tot pasul se loveau de oameni şi de copii hămesiţi şi prost îmbrăcaţi.

Mergând, reverendul se tot întorcea, privind în urmă. Avea tot timpul senzaţia că îl urmăreşte Shoking. Pe de altă parte, trebuie spus că el, cel mai fanatic duşman al catolicismului, mergea cu destulă teamă printre atâţia catolici. În schimb, era liniştit în privinţa ghidului său. Scrisoarea lui Scotowe îi garanta probitatea. În sfârşit, pretinsul marinar se opri la capătul unei fundături.

— Am ajuns, zise el obosit.

Reverendul ridică ochii şi văzu o cracă lungă de ilex balansându-se deasupra unei uşi. Îşi dădu seama că aici era un han.

— Dar ce facem noi la hanul ăsta?

— Domnule, se miră la rândul lui tânărul, prietenul Scotowe nu crede că ar fi prudent să vă plimbaţi în plină zi prin oraş…

— Ah, da, are dreptate. Aşa e…

— Trebuie să aşteptăm să se înnopteze.

— Da, da, ai dreptate…

— Iar eu v-am condus aici pentru că hanul ăsta este departe de port şi persoanele care din cine ştie ce interes ar vrea să vă urmărească nu au să vă caute tocmai în fundătura asta!

Reverendul nu obiectă şi intră liniştit în han, mergând în urma ghidului său.

Hanul era plin de marinari, de dulgheri şi de tot felul de oameni pe care îl întâlneşti de obicei prin porturi. Unii beau şi mâncau, alţii cântau şi căutau gâlceavă. Pretinsul marinar, urmat mereu de reverend, trecu prin sala comună, spuse câteva cuvinte hangiului care stătea la tejghea, luă o cheie agăţată de zid şi ajunse la o scară de lemn care pornea dintr-un colţ.

Apoi urcă la primul etaj şi deschise o uşă.

— Aici e camera mea, spuse el, puteţi să vă simţiţi ca la dumneavoastră acasă.

— Ah! se miră Patterson. Locuiţi în hanul acesta?

— Da, domnule.

— Bine, atunci voi rămâne aici!

— Până diseară. Hangiul o să vă trimită o gustare, iar eu o să vin mai târziu ca să luăm masa împreună. Până atunci, vă mai odihniţi…

Camera era mobilată foarte modest. Lumina o primea dinspre stradă printr-o fereastră cu ghilotină, specific englezească. Reverendului i-ar fi plăcut, de bună seamă, o locuinţă mai confortabilă, dar la nevoie putea să se acomodeze cu orice.

I-ar fi convenit desigur să plece imediat mai departe, dar avea încredere în prudenţa lui Scotowe şi se resemnă.

Falsul marinar îl lăsă singur.

— Eu mă duc să pregătesc cele de trebuinţă pentru plecarea noastră.

După vreo oră, slujnica de la han bătu la uşă şi îi aduse ceai, şuncă şi ouă.

Reverendul se ospătă cu destulă poftă, cu toate că prezenţa lui Shoking la Cork îi tulbura neîncetat gândurile.

După ce mâncă, îşi trase un scaun şi se aşeză la fereastră. Urmărea atent lumea şi, ori de câte ori vreun trecător traversa strada, tresărea, crezând că s-ar putea să fie Shoking. Ziua i se păru că nu se mai termină.

În sfârşit, se înserase şi apăru şi omul lui.

— Am făcut rost de cai, spuse el. Cinăm şi după aceea plecăm la drum.

Reverendul Patterson se aşeză din nou la masă şi, împreună cu tânărul marinar, mâncă fără poftă o friptură de vacă, cartofi şi o bucată de pudding. Când goli ultimul pahar de bere blondă, se întunecase de-a binelea.

— Ei, a sosit momentul, zise marinarul.

Şi aruncând pe umerii reverendului o haină marinărească cu glugă, adăugă:

— Nu riscaţi nimic dacă vă puneţi gluga; noaptea e frig şi suflă vântul atât de tare, că îngheaţă urechile.

Patterson ascultă docil şi această recomandare şi coborâră.

Doi cai mici irlandezi, puternici, din rasa celor care au dus faima Irlandei în lume, tropăiau nervoşi la uşa hanului; pe spinarea fiecăruia, în loc de şa, fusese aruncată o piele de oaie, şi în loc de frâu, o frânghie trecută prin gură.

Patterson, care era înalt, încălecă, dar picioarele lui aproape că atingeau pământul.

— Haideţi! Să pornim! zise falsul marinar.

Cei doi căluţi porniră în goana mare şi din caldarâmul de piatră colţuroasă a străzilor întortocheate ieşeau scântei.

Capitolul XLIII

Este un lucru obişnuit aici la Cork, acest mic oraş irlandez, să vezi oameni trecând în goana mare pe străzi, călare pe nişte ponei energici, pe deşelate şi fără frâu. Ţăranii de prin împrejurimi vin zilnic să se aprovizioneze la oraş şi întârzie cu plăcere prin cârciumi, să bea gin şi rachiu de cartofi.

De aceea, nimeni nu îi luă în seamă pe Patterson şi pe ghidul său. Ieşiră deci din Cork şi se pomeniră pe panta destul de abruptă a unei coline. Căluţii galopau din greu. Patterson, ca orice englez, fie mirean, fie pastor protestant, părea a fi un bun călăreţ.

Noaptea era întunecoasă, iar în depărtare ceaţa începea să acopere marea. Când ajunseră în vârful colinei, se opriră şi doar din loc în loc steluţele mici ale lămpilor de iluminat trădau oraşul şi portul. În faţa lor – câmpii întinse, vâlcele şi păduri. Totul sumbru, pierzându-se în întuneric şi necunoscut.

— Trebuie să rămânem puţin aici, spuse tânărul marinar.

— De ce? întrebă reverendul nerăbdător.

— Pentru că aici aştept un semnal.

— Ah, şi după semnalul acela…

— Domnul Scotowe trebuie să ni-l facă…

Reverendul nu prea înţelegea ce rost avea semnalul; de aceea falsul marinar îşi completă explicaţia:

— Domnul Scotowe are să ne facă semn să înaintăm sau să ne retragem.

— Cum?

— Dacă totul este gata ca să începem săpăturile, o să înaintăm. Dacă nu, ne întoarcem la Cork.

Patterson se nelinişti şi, fără voia lui, gândul îi zbură la Shoking.

— Totuşi, nu cred că o să fie cazul să ne întoarcem, adăugă ghidul.

— Scotowe este deci foarte aproape de noi? întrebă Patterson, răsuflând deodată uşurat.

— Nu, cred că e la mai mult de trei leghe de aici.

— Păi atunci cum poate să ne facă semnale?

— Ia uitaţi-vă, fiţi atent, uitaţi-vă acolo…

Şi ghidul întinse mâna arătând spre mare.

La orizont licărea o rază de lumină. Părea o stea ale cărei raze răzbăteau prin ceaţă.

— Aşadar, putem să înaintăm? începu să se bucure Patterson.

— Nu încă. Dacă un al doilea foc – căci ce vedeţi dumneavoastră acolo e foc aprins de mână de om – deci dacă un al doilea foc are să se aprindă tot acolo, lângă primul… atunci putem să ne continuăm drumul.

— Ah, foarte bine, să aşteptăm.

— Dacă însă focul acela o să tot ardă singur un sfert de oră, atunci o să fim nevoiţi să coborâm din nou la Cork.

Patterson îşi scoase ceasul lui cu repetiţie, îl potrivi şi aşteptă să sune.

Dar iată că peste câteva minute se aprinse o altă flacără.

— Înainte, exclamă falsul matelot, înainte!

Şi îşi şi porni calul pe panta abruptă, strigându-i reverendului:

— Nu încercaţi să conduceţi calul, lăsaţi-vă în voia lui.

Timp de o oră, reverendul, îndemnat tot timpul de ghid, se lăsă purtat într-o cursă turbată, aproape fantastică, urcând şi coborând râpe, sărind peste tufişuri şi gropi, galopând când prin păşuni bogate, când de-a curmezişul, prin stepe uscate.

Cele două focuri ardeau mereu la orizont.

— Opreşte! strigă deodată ghidul, el însuşi strunind pe neaşteptate calul.

Reverendul făcu şi el la fel. Prin întunericul nopţii, drept înaintea lui văzu profilându-se două siluete negre, doi oameni care urcau încet, pe jos, venind spre ei.

— Uite-l şi pe domnul Scotowe, zise ghidul.

— În sfârşit! oftă reverendul.

Şi i se păru că o mare greutate i se ia de pe suflet.

Siluetele se apropiau din ce în ce mai mult; curând, se auziră şi voci.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Patterson? întrebă unul din ei.

— Eu sunt, răspunse reverendul.

Scotowe deci nu venea singur, îl însoţea un om. Cine să fie?

Reverendul nu-şi putea da seama, prea era întuneric şi, în plus, omul acela purta tot o haină marinărească, cu gluga trasă adânc pe faţă, fără îndoială ca să-l apere de aspra biciuială a vântului rece. Îi strânse mâna, spunându-i:

— Vezi, sunt punctual…

— Foarte punctual, aprobă Scotowe, cu un ton de adâncă tristeţe.

„Am impresia că îi lipseşte entuziasmul pe care i-l ştiam, se gândi Patterson. Oare să nu fi descoperit locul unde sunt comorile?”

— Să mergem, îi îndemnă Scotowe. Şi trecând lângă reverend, care îşi îndemna calul la pas, porniră mai departe la drum, tăcuţi.

— Ei, domnule Scotowe, zise într-un târziu reverendul, pari îngrijorat?

— Eu? Nicidecum! răspunse acesta.

— Mai avem mult?

— Mai e o bucată de drum…

Şi detectivul recăzu în mutism. Însoţitorul misterios de asemenea nu scotea nicio vorbă. O nedesluşită nelinişte începu să-l frământe pe Patterson.

— Toată povestea asta mi se pare foarte ciudată… murmură el.

Dar tocmai atunci din depărtare se auzi galopul unui cal. Şi, într-

adevăr, un călăreţ îi ajungea din urmă. Deodată, însoţitorul lui Scotowe, care până atunci tăcuse, mergând liniştit, îşi puse două degete pe gură şi făcu să se audă un şuierat uşor modulat.

Auzindu-l, reverendul tresări şi inima începu să-i bată puternic.

Capitolul XLIV

Călăreţul pe care îl auzeau în urma lor gonea mâncând parcă pământul şi în curând îi ajunse din urmă. Cu tot întunericul, reverendul văzu cum noul-venit îşi potrivi calul alături de cel al ghidului său. Cine putea fi? Mai întâi, nu i se vedea nici lui chipul, căci era înfăşurat în aceeaşi haină marinărească şi-şi trăsese gluga pe ochi. Şi apoi, nu îl auzi pronunţând niciun cuvânt. Se gândi că s-ar putea să fie vreunul din oamenii tocmiţi de Scotowe, iar Scotowe, fără îndoială, dădea dovadă de prudenţă şi inteligenţă…

În timp ce reverendul îi elogia astfel iscusinţa, Scotowe continua să tacă; mergea alături de el, cu privirile în jos. Tocmai tăcerea asta îi dădea de gândit înaltei feţe bisericeşti. Trecuseră cam zece minute de când călăreţul li se alăturase şi, iată, se auzi un nou tropot de cal în galop. Se repetă aceeaşi scenă. Însoţitorul misterios scoase un al doilea şuierat şi un al doilea călăreţ veni în curând să mărească mica ceată.

Atunci Patterson nu se mai putu stăpâni:

— Dragă Scotowe, spuse el, îmi place să cred că îmi vei explica tot ce văd că se întâmplă.

Auzindu-l, însoţitorul detectivului se întoarse pe jumătate şi privi înspre Patterson. Acesta tresări. Nu îşi dădea seama ce se petrece cu el, dar ochii necunoscutului, în întunericul de nepătruns, luminaseră ca două tăişuri de sabie.

Scotowe se făcuse că nu-l aude. Reverendul îl întrebă din nou:

— Scumpul meu domn, oare vom lua cu noi însoţitori de drum tot aşa, din distanţă în distanţă?

— Nu, cu ăsta s-a terminat, spuse Scotowe cu tonul unui om smuls dintr-o grea meditaţie. După care îşi reluă mutismul şi visarea lui.

Ceata înainta întruna. Acum mergeau pe o potecă şerpuită, pe latura abruptă a unei coline care se detaşa în întuneric ca o căpăţână imensă de zahăr.

Cuprins de nerăbdare, Patterson îl întrebă pe Scotowe:

— Domnule Scotowe, îmi permit să-ţi spun că tot ce facem mi se pare absolut ridicol.

— Ah! făcu detectivul, dând din cap.

— În sfârşit, te rog să-mi explici, noi mergem acum în căutarea comorii?

— Da, domnule.

— Şi toţi oamenii aceştia vin cu noi?

— Da, domnule, răspunse laconic detectivul.

Şi iar tăcu. Nu era chip să-l determine să-i povestească mai mult.

Patterson îşi struni calul şi se îndreptă către pretinsul marinar care îi servise iniţial de ghid.

— Ascultă, prietene! zise el.

— Ce doriţi, domnule!

Reverendul se aplecă şi, apropiindu-şi gura de urechea călăreţului, îi şopti:

— Nu mi se pare că domnul Scotowe ar fi într-o prea bună dispoziţie astă-seară…

— O fi având şi zile proaste, domnule, se întâmplă.

— Dumneata îl cunoşti de mult? întrebă reverendul.

— Oh, desigur. Am lucrat împreună în mai multe rânduri.

— În sfârşit, nu ne mai apropiem de locul cu pricina?

— Ba, cred că da.

— Va să zică nu sunteţi prea sigur?

— Nu atât de sigur ca domnul Scotowe, domnule, căci dumnealui a făcut şi o recunoaştere a locurilor.

— Dar pentru ce luăm atâta lume cu noi? se miră reverendul, gândindu-se cu oarecare teamă la omul cu care Scotowe venise pe jos şi la cei doi călăreţi.

— Se pare că domnul Scotowe are nevoie de ajutoare…

— Ca să facă ce?

— Ca să fie sigur de comorile căutate…

Şi ghidul reverendului socoti că îi răspunsese destul de clar la toate întrebările puse şi că, în definitiv, avea şi el dreptul să păstreze tăcerea.

În sfârşit, tot mergând, ajunseră în vârful colinei.

— Opriţi! strigă însoţitorul lui Scotowe.

Pentru prima oară i se auzea vocea. Toţi se opriră, şi atunci putu şi Patterson să examineze locul unde se aflau. Era un platou destul de îngust, înconjurat de câţiva pomi piperniciţi. Pe acest platou fuseseră aprinse două focuri, dar neavând cine să le alimenteze se mai domoliseră. Oare aici îngropaseră strămoşii lui John Bell comorile şi toate actele privitoare la obârşia lui?

Ghidul descălecă. La un semn poruncilor al acestui om care părea a-i comanda chiar şi lui Scotowe, toţi se executară şi descălecară.

În primele clipe, din cauza luminii bruşte a focului, reverendul nu îşi dădu seama că pe platou se mai găseau şi alţi oameni. Dar obişnuindu-se îi observă; stăteau culcaţi, întinşi pe lângă foc, unul lângă altul. Îi văzu cum se freacă la ochi, ca nişte oameni paşnici care dormeau liniştiţi şi care tocmai au fost treziţi din somnul adânc.

Cuprins deodată de spaimă, Patterson se trase înapoi şi-l întrebă pe Scotowe:

— Domnule, dar ce e cu toţi oamenii aceştia? Chiar avem nevoie de ei?

— Se pare că da, spuse zgârcit la vorbă Scotowe.

Călăreţii le scoaseră cailor frânghiile care ţinuseră loc de zăbală. Lăsate libere, animalele începură să pască liniştite iarba care acoperea pământul.

Patterson totuşi nu descălecă. Ghidul său, care sărise sprinten de pe cal, se apropie de el şi îl întrebă:

— Păi ce faceţi, domnule, dumneavoastră nu descălecaţi?

— Te rog să-mi spui: rămânem mult aici?

— Până se luminează de ziuă.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ne-am putea continua drumul pe timp de noapte.

— Eu credeam că *locul* este pe aici, pe-aproape!

— Este, dar de cealaltă parte a colinei, într-o râpă adâncă şi povârnită, unde ca să cobori pe timp de noapte ar însemna să mergi la moarte sigură…

În timp ce ghidul îi dădea aceste lămuriri, misteriosul însoţitor al lui Scotowe înteţea de zor cele două focuri. Îşi dăduse gluga pe spate şi flăcările îl luminau din plin. Patterson îl examină cu multă atenţie. Chipul lui îi era cu totul necunoscut. Şi, totuşi, când privirile li se încrucişară din nou, Patterson încercă acelaşi sentiment de spaimă şi se întoarse spre Scotowe. Acesta însă stătea cu capul în jos, de parcă ar fi fost un om condamnat la vreo pedeapsă cumplită.

Capitolul XLV

Liberaţi de pături şi frâie, caii păşteau liniştiţi. Oamenii găsiţi în jurul focului şi care se ridicaseră când venise ceata, acum se lungiseră din nou. Misteriosul însoţitor al lui Scotowe se înfăşură bine în mantia lui marinărească şi se întinse cât era de lung pe pământ, cu picioarele spre dogoarea focului. Toată lumea, chiar şi Scotowe, făcu la fel. Reverendul Patterson părea din ce în ce mai neliniştit, cu toate că era departe de a-şi imagina întregul adevăr.

Scotowe avea o purtare atât de neobişnuită, încât chiar şi un om mai puţin bănuitor decât el ar fi încercat aceeaşi nelinişte. Culcat ca şi ceilalţi pe lângă foc, reverendul îşi punea tot felul de întrebări, fără să le găsească vreun răspuns. Îşi spunea, de pildă, că Scotowe amestecase prea multă lume în secretul lor. De ce să fie nevoie de opt sau zece oameni ca să dezgroape câţiva saci cu aur şi o casetă cu documente? Şi toţi oamenii aceştia de aici au să aibă părţi egale din comoară sau or fi nişte simpli mercenari, plătiţi cu o sumă fixă? Îi venea greu să încline pentru această ultimă ipoteză.

Dar de ce o fi Scotowe atât de morocănos? Şi omul ales de el ca să

le iasă în întâmpinare, de ce avea aerul adevăratului şef al acestei expediţii?

Toate întrebările şi toate presupunerile se învălmăşeau în gândurile şi aşa tulburi ale reverendului Patterson. Începu chiar, la un moment dat, să îşi califice purtarea drept o copilărească nebunie şi să jinduiască după tihna casei lui din Elgin Crescent şi după confortabilul birou din Oxford Street. Ba chiar se întrebă dacă nu cumva această călătorie fusese zadarnică şi dacă tăgăduitele comori nici nu existau în realitate…

În mintea lui stăruia însă o întrebare căreia nu îi găsea răspuns. Cum se făcea oare că Scotowe, care îşi ducea modesta existenţă din meseria de detectiv, simţise deodată nevoia să împartă comorile cu el, adică cu societatea Misiunii evanghelice?…

În timp ce reverendul îşi frământa astfel mintea, ceata se organizase după toate regulile. La cele două extremităţi ale focurilor stăteau de veghe doi oameni. Ceilalţi se culcaseră şi chiar dormeau. Cei de pază se plimbau cu paşi mărunţi, oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea, ca nişte adevărate santinele.

Se temeau cumva de vreo primejdie?

Reverendul se culcase alături de Scotowe. Acesta se făcea că doarme. La un moment dat, reverendul nu mai răbdă. Îl împinse cu cotul. Scotowe dădu semn de viaţă.

— Scumpul meu domn, îi şopti Patterson, trebuie să fii sincer cu mine şi să îmi explici anumite lucruri.

— Ah! făcu detectivul, privindu-l într-un fel foarte ciudat.

— Spune-mi, pentru ce ne-am oprit aici?

— Pentru că… îngăimă Scotowe, se pare… se pare că râpa este adâncă… şi că nu s-ar putea… fără pericol… să coborâm în ea pe timpul nopţii…

— Domnule Scotowe, eu simt că dumneata mă minţi, vrei să mă amăgeşti, în orice caz…

Detectivul tăcu.

— M-ai atras într-o capcană, îndrăzni reverendul să-şi dezvăluie gândul nemărturisit până atunci, nădăjduind că detectivul avea să protesteze.

Scotowe însă bâlbâi câteva vorbe neînţelese.

— Răspunde, omule, clar! îl înghionti Patterson.

Şi, cu toate că-i vorbea încet, luase totuşi un ton poruncitor.

— Nu pot, se auzi Scotowe şuierând.

Şi trăgându-se foarte aproape de reverend, detectivul îşi lipi buzele de urechea lui Patterson şi, cu voce şoptită, ca o respiraţie adâncă, adăugă:

— Să nu ţipaţi, să nu protestaţi, să nu faceţi nicio mişcare, că altfel suntem pierduţi!

Patterson îşi simţi fruntea plină de sudoare. Însoţitorul taciturn, omul cu privirea stranie, părea că doarme. În orice caz, era destul de departe de ei ca trosniturile lemnelor care ardeau să le acopere vorbele şi să nu poată fi auziţi.

Scotowe continuă:

— Eu nu sunt liber, sunt în mâna lor!

— Adevărat! exclamă Patterson.

— Tot ce v-am scris a fost sub ameninţarea cu moartea…

Inima reverendului începu să bată puternic.

— Eu, unul, habar nu am avut că există vreo comoară, continuă detectivul.

— Dar atunci?…

— Şi dacă v-am făcut să veniţi, este că mi s-a dictat scrisoarea simţind mereu ţeava unui pistol în ceafă.

Scotowe vorbea întruna şi vocea gâtuită de emoţie îi şuiera.

— Aşadar, trase concluzia Patterson, suntem în mâna lor?

— Da.

— Prizonierii cui?

Pentru o clipă Scotowe tăcu. Apoi se hotărî:

— Suntem prizonierii aceluia care îi comandă pe toţi din jur…

— Dar cine e?

Scotowe iarăşi tăcu. Atunci o groaznică bănuială îl cuprinse pe Patterson, care şi aşa era destul de înnebunit. Nu putea fi nimeni altul decât Omul Gri. Şi pe când îl săgetă acest gând, unul dintre oamenii care dormeau îşi săltă capul, de parcă s-ar fi trezit brusc din somn.

Oare nu acesta era omul a cărui privire îl tulburase atât de mult? Oare nu el este adevăratul şef al expediţiei? Era unul din oamenii care îi ajunseseră din urmă şi li se alăturase din mers, călărind, ca şi ei, tot pe deşelate, un ponei irlandez.

Trezindu-se, deci, ca după un somn adânc, omul îşi arătă pentru o clipă, în lumina roşiatică a focului, capul fără glugă. Apoi se întinse din nou pe pământ şi se culcă. Reverendul avu timp destul ca să-l privească şi să îl recunoască; omul acesta era Shoking.

Din moment ce Shoking se află aici, Patterson nu mai avea nicio scăpare: era în mâinile fenianilor şi deci ale Omului Gri.

Nu se agită, nu făcu nicio mişcare, nu scoase niciun strigăt şi nici măcar nu tresări, căci reverendul, om foarte echilibrat, era dotat cu multă stăpânire de sine. Pericolul părea fără limite; teribil, chiar înspăimântător… dar nu exista oare niciun mijloc de a-l evita?

La rândul lui îşi lipi buzele de urechea lui Scotowe şi îi şopti:

— În insula Man nu ai găsit nicio portiţă de scăpare?

— Eu nu am fost în insula Man, şopti Scotowe.

— Nu se poate!

— Ăsta e adevărul, domnule, din păcate.

Patterson de-abia acum înţelese totul.

— Am fost traşi pe sfoară de Omul Gri, şuieră el în urechea lui Scotowe, care dădu din cap afirmativ. Şi acum suntem în mâna lui?

Detectivul dădu iarăşi din cap.

— Ştii cumva ce are de gând cu noi?

— Mi-a făgăduit că o să scap cu viaţă…

— Bine, dumneata scapi cu viaţă, dar eu? Cu mine ce se va întâmpla?

— Ah, dumneavoastră… nu ştiu…

Şi în timp ce Patterson simţea un fior în tot corpul, Scotowe căzu din nou în acea muţenie cumplit de ursuză.

Omul cu privirea ca lama de cuţit dormea parcă mai liniştit ca oricând.

Capitolul XLVI

Între Scotowe şi reverendul Patterson se aşternu un moment de tăcere. Detectivul tremura la gândul ca nu cumva să se trezească şeful grupului. Patterson chibzuia asupra întregii situaţii. Şi orice s-ar spune, trebuie să fim cu toţii de acord, situaţia lor nu era deloc de invidiat. Reverendul ştia din experienţă ce adversar avea de înfruntat.

Totuşi, un om ca Patterson nu-şi pierde niciodată cu desăvârşire capul. Încercând să-şi stăpânească nervii, începu să urzească planuri de viitor şi, în paralel, să îşi amintească de trecut. Omul Gri îi va lua oare viaţa? Nu, aşa ceva nu putea crede. Trecutul acestui Om Gri, care a îmbrăţişat totdeauna cauze cavalereşti, îi putea fi chezăşie. Or, reverendul Patterson se călăuzea după principiul că atâta vreme cât un om nu este mort, tot mai poate ieşi din încurcătură.

Şeful grupului şi toţi oamenii din mica ceată dormeau duşi. Liniştea nopţii nu era tulburată decât de sforăriile lor zgomotoase.

„Dacă aş putea să fug…” se gândi deodată Patterson şi îl împinse din nou cu cotul pe Scotowe.

Detectivul deschise ochii şi aşteptă. Patterson îşi lipi iar buzele de urechea lui şi îi şopti:

— Crezi că n-am putea evada?

Detectivul tresări. Dădu din cap şi îi răspunse:

— Cu neputinţă, nici să nu vă gândiţi!

— Dar pentru ce?

— Toţi oamenii aceştia au somnul ca iepurii. Şi aţi uitat de cei doi care fac rondul?

— N-a mai rămas decât unul, uită-te…

Într-adevăr, unul din cei doi oameni pe care şeful îi lăsase în picioare ca să vegheze ceata se lungise lângă ceilalţi şi acum sforăia ca şi ei.

— E de-ajuns să dea alarma omul de santinelă, mai spuse Scotowe tremurând.

— Poate o să adoarmă şi el, zise Patterson.

— Chiar dacă se va întâmpla aşa, îşi continuă ideea detectivul, tot nu ar fi mare lucru.

— Pentru ce? Nu te înţeleg deloc…

— Mai întâi suntem într-o regiune complet pustie şi necunoscută.

— Ce importanţă are?

— Ne-ar ajunge din urmă într-o clipă.

— Totuşi, continuă Patterson, am o idee… Să zicem că cea de-a doua santinelă se lungeşte şi adoarme… Atunci noi ne târâm prin iarbă până la caii lăsaţi slobozi şi pe care îi vezi şi tu păscând pe lângă noi, sărim fiecare pe câte un cal şi pornim cât mai degrabă până la Cork.

Scotowe îl ascultă şi-i răspunse zâmbind trist:

— Eu, unul, aş vrea să încerc, dar nu am nicio nădejde…

— Cât să fie ceasul? întrebă reverendul.

— Să tot fie două spre ziuă.

— Mai avem deci aproape patru ore de întuneric… Să adoarmă şi al doilea om de pază şi… o să vedem…

Siguranţa cu care vorbea Patterson îi dădea oarecare încredere şi lui Scotowe… „În fond, se gândea el, nu mi se poate întâmpla ceva mai rău; şi e bine totuşi să încerc să-mi recapăt libertatea…”

Se puseră la pândă. Santinela se plimba în continuare, dând ocol focului şi uitându-se la fiecare, să se asigure dacă doarme.

— Are o poftă nebună să facă la fel ca ceilalţi! îi şopti Patterson lui Scotowe, care îl observa cu coada ochiului.

Într-adevăr, după vreo oră de patrulare, omul de pază se aşeză până la urmă lângă foc.

— Ai să vezi că nu trece mult şi o să sforăie şi el, şopti Patterson.

Patterson avusese dreptate. Cel de-al doilea om de pază procedă şi el ca primul: se întinse pe pământ, cu picioarele la foc şi capul în afara cercului şi, foarte curând, un sforăit concertat îi dădu de ştire reverendului că încă un om dormea adânc.

— Cred că e momentul, îşi spuse el lui Scotowe.

— Mai aşteptaţi puţin, răspunse detectivul.

— Ce, nu ai curaj?

— Ba da, nu e vorba de asta, numai că aş vrea să aştept…

— Ce?

— Să se apropie de noi caii care se duc şi vin pe platou…

— Fie, acceptă Patterson.

Încordaţi, aşteptară cam un sfert de oră. După aceea, unul din cai veni foarte aproape de foc. Atât de aproape chiar, încât, graţie luminii flăcărilor, Patterson îşi recunoscu calul cu care venise de la Cork. Vru

să se ridice, dar Scotowe îl reţinu:

— Încă un cuvânt… îi spuse el. Galopul cailor va da alarma dacă îi încălecăm aici…

— O să-i ţinem de coamă până la marginea platoului.

— Aşa da…

Patterson şi Scotowe, încurajaţi de dorinţa de libertate, începură să se târască încet, depărtându-se din ce în ce, cu mişcări imperceptibile, de cercul celor care dormeau. Nici şeful şi nici vreunul din ceată nu se mişca. Scotowe luneca prin iarbă alături de Patterson, şi amândoi păreau nişte reptile uriaşe. Din timp în timp se opreau, aşteptau puţin, de teamă să nu se trezească vreunul. Dar nimeni nu se trezea. Şi deodată, Patterson se ridică şi îşi prinse calul de coamă. Scotowe se apropie şi el de un alt cal şi procedă la fel.

Acum erau în afara cercului de lumină descris de foc, învăluiţi în întuneric. Se apropiară unul de celălalt.

— Iarba e deasă, şopti Patterson, nu vor auzi paşii cailor.

— Să sperăm… răspunse Scotowe.

Reverendul sări sprinten şi încălecă. Încălecă şi Scotowe.

— Slavă Domnului! oftă uşurat Patterson şi dădu câteva lovituri zdravene în burta micului animal, care, învăţat cu toate situaţiile, se avântă şi porni într-un galop grăbit.

— Cred că suntem salvaţi, şi Omul Gri o să-mi plătească scump aventura asta, zise răzbunătorul om al bisericii, în timp ce îndemna de zor calul, care o şi pornise ca o nălucă.

Capitolul XLVII

În câteva minute se aflau departe de ceată. Ajunseseră la marginea platoului. Patterson îşi lansă calul pe o pantă iute. De altfel, avea convingerea că pe aici urcaseră cu câteva ore mai înainte de a ajunge pe platou. Scotowe se ţinea după el.

În urma lor nu se auzea nicio mişcare. Oamenii continuau, fără îndoială, să doarmă. Scotowe îşi potrivi calul alături de cel al reverendului. Întunericul rămânea tot atât de dens şi ar fi fost o nebunie să încerce să se orienteze. Poneii galopau cu acea siguranţă caracteristică numai cailor de munte.

— Dacă mai mergem tot aşa încă un sfert de oră şi ei n-or să îşi dea seama de fuga noastră, zise reverendul, suntem salvaţi.

— Da, da, răspunse foarte convins detectivul. Dar încotro mergem?

— Păi, ne întoarcem la Cork.

— Sunteţi chiar sigur că mergem pe drumul bun?

— Ce să mai vorbim, spuse Patterson, e un lucru de care nu mă îndoiesc: suntem pe acelaşi drum pe care am venit.

— S-ar putea…

— Apoi, insistă reverendul, ţine seama că sunt călare pe acelaşi cal.

— Şi ce e cu asta? strigă Scotowe, ca să poată fi auzit.

— Calul a fost închiriat la Cork, deci este din acelaşi oraş, şi dacă îşi ascultă instinctele, se întoarce acasă.

— Dar cine poate spune că şi al meu e din Cork? întrebă îngrijorat detectivul.

— Păi dumneata nu observi că de când am plecat, tot al meu aleargă în frunte?

Într-adevăr, calul reverendului, lovit mereu în burtă, galopa fără să şovăie pe panta vertiginoasă.

Deodată, Scotowe auzi zgomotul făcut de copitele calului său.

— Oh, se sperie el, ştiam bine că ne-am înşelat!

— Ce-ai spus? întrebă reverendul.

— Păi nu auziţi, galopăm pe pietriş.

— Şi ce importanţă are?

— Cum să nu aibă, domnule? Din locul de unde am fugit şi până la Cork nu este decât iarbă…

— Ei şi! făcu reverendul, care nu înţelegea ce vrea detectivul. Important este să ajungem la Cork, iar dacă nu, tot o să ajungem undeva. Numai de-am ajunge odată într-un oraş, mai adăugă reverendul.

— Şi de n-am cădea într-un sat de feniani…

Cuvântul acesta îi dădu fiori reverendului.

Panta devenea din ce în ce mai iute. Scotowe vru să se oprească. Reverendul îşi lansă calul şi mai mult.

— Să fugim! Să fugim! spunea el.

Deodată se auzi un zgomot în depărtare. Un zgomot care răsuna pe deasupra lor şi care părea că se pierde undeva în nori. Era un fluierat pe care ecouri ciudate îl primeau şi îl repetau la infinit.

Scotowe îşi întoarse capul şi privi îndărăt, spre locul de unde coborau. Sus de tot, deasupra colinei, cerul se înroşea. Lumina focurilor aprinse se reflecta în zare.

— Să ştiţi că au observat fuga noastră, zise detectivul.

— Nu e nimic, îl linişti Patterson, avem un avans serios faţă de ei.

Şi continuă să-şi strunească poneiul.

Panta părea că se termină. Căluţii galopau mereu cu putere şi din timp în timp Scotowe întorcea capul şi se uita în sus, cercetând acel colţ roşu care îl neliniştea şi încercând să vadă dacă nu se profilau cumva siluetele celor în mâna cărora fuseseră prizonieri. Dar oricât se străduia, nu zărea nimic. În afară de acel colţ roşu, totul rămânea întunecat.

Încotro se îndreptau cu atâta grabă? Nu ştiau. Patterson repetă întruna:

— Cum o vrea Dumnezeu! Ai să vezi că până la urmă scăpăm de

pericol!

Deodată, în mijlocul întunericului apăru o lumină. Strălucea în depărtare jos, la picioarele lor, la fel ca aceea care înroşea cerul deasupra capetelor lor. Patterson abia îşi putu opri calul.

— Priveşte! zise el.

— Da, văd, spuse Scotowe, văd şi eu.

— Ce părere ai, ce facem?

— Să mergem înainte. Lumina aceea pe care o zărim seamănă cu o stea… Nu m-aş mira să fie de la vreo casă sau de la vreo fermă.

— Eşti de părere deci să continuăm drumul?

— Bineînţeles!

— Ascultă, domnule Scotowe, dar dacă dăm peste feniani?

— Cum o vrea Dumnezeu! spuse la rândul său Scotowe:

Caii lor o porniră din nou la drum. Panta se îndulcea şi lumina creştea din ce în ce. Călăreţii vedeau cum în jurul lor se iveau ca nişte fantome întunecate o mulţime de coline şi stânci de forme ireale. Scotowe opri calul.

— Aflaţi că iarăşi ne-am înşelat! zise el.

— Vai de mine! exclamă reverendul.

— Ştiţi unde suntem? Într-o pâlnie. Coborâm în fundul unei văgăuni. Şi lumina e un foc în aer liber.

— Ciobani, fără îndoială…

— Sau feniani.

Din nou Patterson simţi că i se zbârleşte părul.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise el.

— La ce bun? se miră Scotowe, care părea resemnat.

Şi îndemnându-şi calul, porni mai departe, în necunoscut.

Calul lui Patterson îl urmă, în ciuda eforturilor pe care acesta le făcea ca să-l reţină. Dar iată că un al doilea fluierat traversă spaţiul. Şi, ca la comandă, lumina din fundul văgăunii se stinse brusc.

Capitolul XLVIII

Atunci începu pentru reverendul Patterson şi pentru Scotowe o cursă ameţitoare, absurdă şi fantastică. Să fi vrut să-şi stăpânească poneii, şi nu ar fi putut. Galopau ca nişte hipogrifi[9], pe panta din ce în ce mai verticală, electrizaţi parcă de acel fluierat care le vibrase pe deasupra capetelor. Cerul dispărea şi ambele laturi ale pereţilor acestei pâlnii păreau călăreţilor noştri înspăimântaţi adevărate ziduri de granit.

— Suntem pierduţi! strigă Scotowe.

Reverendul nu-i răspunse. Înnebunit de spaimă, se agăţase de coama calului său, ca să nu cadă.

Panta, ca o serpentină ameţitoare, continua, iar capătul ei părea

atât de îndepărtat, încât la un moment dat, când reverendul încerca să-şi stăpânească nervii, îşi spuse, răpus de groază:

— Nu, fără îndoială, coborâm în fundul vreunui vulcan stins, numai un vulcan poate avea forma asta de pâlnie…

Scotowe nu mai striga. La fel ca reverendul, se cramponase şi el de coama calului său. Dar strângându-l probabil prea tare, sau simţindu-şi stăpânul prea încordat, calul se cabră deodată, făcu o mişcare neaşteptată atât de puternică, încât Scotowe, silit să-i dea drumul, căzu în gol, cu mâinile întinse înainte.

Reverendul auzi un ţipăt prelung. Apoi undeva, departe, o bufnitură. Niciun geamăt. Calul lui, după ce se oprise o clipă descumpănit, îşi reluase cursa şi galopa, fără om, alături de Patterson.

Acum reverendul nu se mai gândea desigur să scape prin fugă din ghearele Omului Gri. Ceea ce căuta el era să evite soarta bietului Scotowe. Se va tocmi după aceea asupra preţului vieţii sale… nu se poate să nu cedeze până la urmă Omul Gri… dar, pentru moment, trebuia să-şi cruţe viaţa… Făcu apel la toată ştiinţa lui în materie de călărit, el, care fusese văzut cândva executând volte în cerc în Hyde-Park şi pe hipodromul de la Epson… Se cramponă cât putu mai bine, repetând în neştire cuvintele nefericitului Scotowe: „Cum o vrea Dumnezeu… Cum o vrea Dumnezeu!” Şi calul lui gonea nebun, iar prin întunericul de nepătruns, ţinând acelaşi ritm, alerga calul lui Scotowe.

Dar iată că lumina care se stinsese brusc la cel de-al doilea fluierat apăru iarăşi în faţa reverendului. De astă dată însă foarte puternică şi foarte aproape, la cel mult o sută de metri sub el. Îngrozit, îşi închise ochii, dar frica de necunoscut îl făcu să-i deschidă imediat. O jerbă de raze ca ale unui fulger lumina grozăviile până atunci pierdute în întuneric. Se înşelase numai pe jumătate. Nu rătăcea în craterul unui vulcan stins, ci într-o pâlnie săpată anume de oameni într-un munte cu zăcăminte de huilă. Vulcanul presupus de el era deci o mină.

Razele care îşi proiectau limpezimea imensă de-a lungul şi de-a latul pereţilor de granit, luminând chiar şi drumul înclinat, tăiat din vârful muntelui şi terminându-se în fundul minei, porneau dintr-un fel de reflector imens, fixat pe un stâlp. La piciorul stâlpului zăcea nemişcat trupul fără viaţă al lui Scotowe. La apariţia luminii, caii îşi încetară goana, iar Patterson, răsuflând uşurat, îşi desfăcu mâinile din coama încâlcită, regăsindu-şi astfel siguranţa şi echilibrul. Ba chiar încercă să-şi pună ordine în idei.

Cu puţin timp înainte îşi încredinţase sufletul în mâinile Domnului şi nu ar fi dat doi bani pe viaţa lui. Acum însă nimic nu i se mai părea că ar merita să fie luat în seamă şi situaţia nu părea chiar atât de disperată. Fantasticul ireal făcea loc deodată realităţii.

Ceea ce fusese într-adevăr cumplit în această realitate era desigur

moartea lui Scotowe, al cărui trup îl privea acum cu milă. Restul se explica de la sine. Caii, îndemnaţi cu îndârjire înainte, o luaseră pe primul drum apărut în cale. Şi, însufleţindu-se, cedând mai întâi pantei înclinate şi apoi curajului lor nativ, se ambalaseră. Acum, pentru el lucrul cel mai important îl constituia faptul că se afla departe de Omul Gri. Avea să ajungă în acest bazin carbonifer, unde lucrau fără îndoială mineri paşnici, care nu aveau de unde să îl cunoască pe temutul şef fenian, şi la ei va găsi un adăpost provizoriu, dacă totuşi acest bazin, căruia îi zărea numai intrarea, nu fusese cumva părăsit…

Liniştea lui Patterson însă avea să fie de scurtă durată. Un nou şuierat, la fel de straniu, traversă spaţiul, tot ca celelalte două care răsunaseră pe deasupra capului său cu puţin timp înainte. Şi de îndată se auzi un trap de cai coborând pe aceeaşi pantă.

Porniseră deci în urmărirea lui…

Simţi un fior de gheaţă scuturându-i corpul şi, venindu-i în minte imaginea lui Scotowe, murmură: „Sunt pierdut… de astă dată simt că sunt pierdut…”

În clipa aceea calul lui, care continuase să meargă la pas, se opri lângă stâlpul care susţinea felinarul acela gigantic. Atunci de-abia văzu de aproape corpul zdrobit al lui Scotowe, care zăcea într-o baltă de sânge[10].

Capitolul XLIX

Intrarea propriu-zisă a bazinului, a acestui subteran, începea la câţiva paşi de stâlp. La ultimul fluierat care străbătuse zarea, o altă lumină apăru din adâncul hăului, sau mai bine zis o succesiune de lumini mişcătoare care se agitau în toate direcţiile. Reverendul îşi dădu seama despre ce putea fi vorba. La auzul fluieratului, minerii – care purtau o lampă în frunte – alergaseră fără îndoială, ca la un semnal.

Galopul infernal care răsuna pe deasupra văii se apropia vertiginos de el. Şi tot la fel, cei care ieşeau din mină, din ce în ce mai mulţi parcă, îl încolţeau, prinzându-l ca într-un cleşte.

Calul lui, care rămăsese pe loc lângă stâlp, începu să adulmece, cu un fel de spaimă, cadavrul lui Scotowe.

Minerii se apropiaseră de Patterson înaintea oamenilor călări. Se pomeni înconjurat de vreo duzină de oameni goi până la brâu, negri ca nişte diavoli, fiecare din ei purtând pe frunte o lampă de miner fixată într-un inel de fier. Unul dintre ei, un uriaş, i se adresă în engleză:

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Sunt un călător rătăcit, spuse reverendul.

Toţi începură să râdă; şi râsul lor prindea ecouri stranii.

— Nu cumva eşti un fugar? îl întrebă din nou uriaşul.

Nemaigăsind forţă să vorbească, Patterson neagă dând din cap.

Îşi îndreptă statura şi îi privi pe călăreţii care se apropiau; şase erau la număr şi se agitau în cercul de lumină descris de felinar.

Curând, recunoscu în fruntea lor pe acelaşi om: şeful cetei din care cu puţin timp înainte reuşise să fugă.

Ca nişte năluci, călăreţii descălecară sprinteni. Minerii îi salutară respectuoşi, ceea ce pe Patterson îl tulbură profund. Atunci şeful puse mâna pe umărul reverendului şi îi zise:

— Dar bun călăreţ mai sunteţi, domnule reverend; cine ştie, însă, poate aţi greşit că nu aţi terminat drumul la fel ca prietenul dumneavoastră.

Patterson se înfioră.

— Bietul Scotowe, continuă şeful. Lui nu numai că i-aş fi cruţat viaţa, dar îi şi promisesem să îl conduc în Franţa după ce mi-aş fi terminat aici măruntele treburi…

În timp ce îi vorbea, Patterson îl privea scrutător, cu un aer care voia să spună: „Numai Omul Gri ar putea să vorbească aşa, şi totuşi nu îl recunosc…”

Şeful înţelese repede la ce se gândea prea cinstita faţă bisericească şi începu să râdă.

— Domnule reverend, îi spuse, văd că nu mă recunoaşteţi…

Patterson se trase un pas înapoi.

— Oh, glasul acesta… zise el.

— Glasul lui Burdett, rânji şeful. Cum de nu m-aţi recunoscut încă, scumpul meu domn?

— Ei bine, spuse reverendul îndreptându-şi spatele, cum era să vă recunosc, din moment ce vă schimbaţi înfăţişarea după cum vă e pofta? Dar, din moment ce dumneavoastră sunteţi, spuneţi-mi mai repede ce aveţi de gând să faceţi cu mine? Nu aştept nici iertare, nici milă…

— Poate aveţi dreptate, răspunse Omul Gri.

Reverendul îşi încrucişă braţele pe piept şi luă poziţia omului care îşi aşteaptă liniştit sentinţa.

Omul Gri zise:

— Noi mergem – şi unul şi celălalt – spre aceeaşi ţintă, domnule, iar ţelul luptei noastre este multiplu. Sunt atâţia ani de când se duce între noi o luptă acerbă. Uneori aţi triumfat, iar când aţi reuşit să mă închideţi la Newgate, aţi crezut chiar că lupta noastră s-a încheiat.

— Spuneţi mai departe, zise reverendul cu sânge rece.

— Câteva ore încă – v-aţi zis atunci – şi Omul Gri se va legăna de capătul unei frânghii… Dar v-aţi înşelat exact cu câteva ore, domnule, numai cu câteva ore…

— Ar fi mai bine să-mi spuneţi ce aveţi de gând să faceţi cu mine, spuse Patterson. Sunt grăbit să termin, să termin chiar cu viaţa…

— Aş! Nu credeţi nici dumneavoastră ce spuneţi! îl întrerupse râzând Omul Gri. Şi, apoi, ştiţi bine că fenianii – şi eu sunt unul dintre şefii lor – nu fac vărsare de sânge decât în cazurile extreme… Aşa că eu, personal, nu vă condamn la moarte.

Reverendul se aştepta la această declaraţie, şi de aceea nu se clinti şi pe chipul lui nu se văzu nicio reacţie. Avusese timp să-şi revină din emoţie şi teamă. Acum, când aflase că nu-i mai era în pericol viaţa, aproape se liniştise. Şi, tot aşa cum Omul Gri evadase de la Newgate-cea-Întunecată tocmai în ziua fixată pentru execuţia lui, nădăjduia şi reverendul să scape, în felul său, mai devreme sau mai târziu.

De aceea, cu totul degajat, îi zise Omului Gri:

— Pentru Dumnezeu, domnule, fiţi generos până la capăt şi spuneţi-mi mai repede ce pedeapsă îmi este rezervată?

— Domnule reverend, răspunse Omul Gri, sunteţi condamnat la închisoare pe viaţă!

— Unde anume?

— În fundul acestei mine.

Şi spunând acestea, Omul Gri îi arătă cu mâna intrarea în puţ.

— Băgaţi de seamă, rânji reverendul, ştiţi bine că nu există nimic veşnic pe lumea aceasta.

— Ah, dacă în timpul captivităţii vi s-ar întâmpla, să zicem, vreun accident de pe urma căruia aţi fi incapabil să mai comiteţi fapte rele în viitor, sau dacă nu aţi mai fi o ţintă râvnită, ei, dimpotrivă, aţi deveni un om vrednic de milă… oh, atunci, zise Omul Gri, atunci poate vi s-ar reda libertatea.

De astă dată reverendul Patterson simţi cum sudoarea îi inundă fruntea.

— Pe cai! se auzi deodată comandând Omul Gri tuturor celor din jurul său care descălecaseră.

Patterson fu ridicat pe sus şi urcat din nou pe cal. Apoi mica trupă se pierdu în galeria minei.

Capitolul L

Mina în care Omul Gri împreună cu grupul său intrau călare era una din acele galerii late de zece picioare, iar pe alocuri înaltă de treizeci, adâncindu-se pe sub pământ printr-o pantă lină, neîntreruptă. Drumul fusese croit astfel pentru a uşura extragerea huilei. Prin mijlocul lui, pe o şină dublă, se manipulau vagonetele trase de cai. De ambele părţi ale şinei se putea trece uşor cu o trăsură. Din loc în loc, atârna de câte o boltă un felinar. Galeria semăna foarte bine cu un tunel de cale ferată.

Patterson pătrunse în galerie însoţit de ceată. Şi să fi vrut să se oprească sau să rămână pe loc, nu ar fi putut; grupul intra când în cercul de lumină deschis de felinarul atârnat în boltă, când total în întuneric, pentru ca imediat să reapară în lumină. Această nouă cursă dură cam un sfert de oră, dar lui i se păru o veşnicie.

În sfârşit, Omul Gri, care galopa în frunte, se opri. Galeria subterană pe care tocmai o străbătuseră se termina într-o rotondă imensă, din care porneau ca spiţele unei roţi în butuc vreo alte zece galerii mai înguste.

— Staţi pe loc! strigă el, sărind de pe cal.

Însoţitorii se opriră şi săriră şi ei de pe cai. Atunci minerii, oamenii aceia care purtau câte o lampă în frunte şi care ajunseseră aici alergând pe lângă cai, se strânseră în jurul reverendului.

— Dă-te jos! îi porunci unul din ei.

Reverendul se execută. Era palid şi tremura din tot trupul. Starea aceasta i-o dădea nu numai enervarea şi incertitudinea. În fond, Omul Gri avea un caracter dur, şi din moment ce îi spusese că îi cruţa viaţa, nu avea rost să fie deznădăjduit. Poate într-o zi…

Dar iată că Omul Gri se apropie de el. Îl luă chiar de braţ cu familiaritate şi îi spuse:

— Hai, veniţi… Suntem nevoiţi să ne continuăm drumul pe jos; vom avea ocazia să stăm de vorbă ca nişte vechi cunoştinţe…

Vorbea ca un om binevoitor, care avea cele mai bune intenţii.

Patterson se lăsă condus. În momentul când ieşiră din rotondă pentru a intra într-o galerie foarte îngustă, Patterson se opri. Se uită în urmă şi văzu că niciunul dintre însoţitorii Omului Gri nu îi urma, în afară de doi mineri care o luaseră înainte ca să lumineze calea, galeria în care intraseră neavând felinare atârnate în bolţi.

Deci, ţinându-l tot de braţ, Omul Gri îi spuse:

— Îmi închipui, scumpul meu domn, că trebuie să fiţi foarte nemulţumit de dumneavoastră…

— Ah… făcu Patterson.

— Aşa e, cum vă spun. Un om ager la minte cum sunteţi, să vă lăsaţi păcălit ca un copil…

— Domnule, protestă Patterson, sunt în mâna dumneavoastră şi ar trebui să fie de-ajuns. Scutiţi-mă de toate aceste ironii…

— Dar nu e vorba de nicio ironie, domnule, e o constatare, zise plin de indiferenţă Omul Gri. O să vă convingeţi de îndată că a fost departe de mine gândul de a vă ironiza…

— Ah, da?

— Da, şi tot atunci veţi cunoaşte soarta pe care v-am rezervat-o.

Patterson tăcu.

— V-am mai spus, continuă Omul Gri, sunteţi condamnat la captivitate pe viaţă dacă vreun accident nu vă va aduce în situaţia de

a nu mai face rău oamenilor.

— Sau dacă nu va veni cineva din afară să mă elibereze, completă Patterson, al cărui orgoliu începea să se trezească.

— Lucrul acesta mi se pare destul de greu, domnule. Chiar imposibil. Dar, în sfârşit, dumneavoastră sunteţi liber să nutriţi orice speranţă…

Deodată oamenii care luminau drumul se opriră. Atunci Patterson privi bine locul unde se afla. Galeria îngustă prin care trecuseră dădea într-o altă rotondă mult mai mică. În mijloc, un obiect ciudat îi atrase deodată atenţia. La prima vedere părea o cutie, un fel de ladă înaltă cam de şase picioare şi lată de vreo patru. Examinând-o însă mai atent, observă că de fapt era o cuşcă. O cuşcă mare cu drugi de fier.

— Iată şi locuinţa dumneavoastră, spuse calm Omul Gri.

Patterson se înfioră. Nu, ceea ce vedea nu putea fi o glumă.

Vru chiar să-şi desprindă braţul din strânsoarea Omului Gri, dar nu reuşi.

— Oricât v-aţi opune, nu aveţi şanse de scăpare, domnule! îi spuse acesta.

— Mizerabile! urlă Patterson.

Omul Gri făcu un semn… Atunci minerii se repeziră asupra reverendului şi îl apucară de mijloc. Cu toate ţipetele, cu toată rezistenţa, fu ridicat pe sus şi băgat în cuşca a cărei uşă se închise cu un trosnet brusc în urma lui. De altfel, poate ca o consolare, în cuşcă se vedeau o masă şi un scaun.

— Vi se va aduce de mâncare de două ori pe zi, îi spuse Omul Gri.

Şi, întorcându-i spatele, plecă.

Patterson avu un acces de furie nestăpânită. Se cramponă de gratii, strigă, urlă, încercând să mişte din loc cumplita cuşcă de fier. Dar aceasta nu se clinti. Minerii şi lămpile lor se depărtară din ce în ce. Îi mai zări încă un moment la extremitatea galeriei. Apoi totul dispăru şi întunericul îl înconjură.

Trecură astfel mai multe ore. Niciun ecou nu repeta strigătele lui. Niciun zgomot nu ajungea până la el. După ce urlă până răguşi, după ce îşi lovi şi îşi răni mâinile, braţele şi umerii de gratiile cuştii, căzu istovit pe jos, cu ochii închişi, aproape leşinat. Pe neaşteptate, însă, în jurul lui năvăli o lumină puternică, mult mai vie şi mai arzătoare decât lumina soarelui.

Pereţii rotondei, căptuşiţi parcă de oglinzi, străluceau ca şi cum o imensă draperie s-ar fi dat brusc la o parte, lăsându-i să ia foc de la lumina scânteietoare trimisă de un reflector neasemuit de puternic.

Reverendul simţi întâi o durere cumplită, de parcă un fier roşu i-ar fi fost aplicat direct pe ochi. Şi-i închise, dar pleoapele se dovediră neputincioase să îi ocrotească.

De-abia atunci înţelese el despre ce accident vorbise Omul Gri.

Îşi aduse aminte de tiranul Denis care îşi orbea prizonierii făcându-i să treacă fără tranziţie de la întunericul cel mai adânc la lumina necruţătoare a soarelui.

Fusese condamnat deci să orbească…

Capitolul LI

Cum se produsese această nemaipomenită orbire momentană, această iradiere fulgerătoare? Patterson nu-şi putea explica. Mai întâi scoase un ţipăt de durere. Apoi închisese ochii; dar această spontană apărare fusese zadarnică. Lumina năvălea din toate părţile atât de fierbinte, încât răzbea prin pleoape. Supliciul dură vreo cinci-şase minute. Apoi, fără nicio tranziţie, dispăru la fel cum apăruse. Întunericul domnea din nou în subteran.

Acum îşi simţea ochii arzând în flăcări şi totul în jur îi părea scăldat în roşu. Cum să se apere de aici înainte de aceste raze orbitoare?

Şi în timp ce se frământa astfel, ghemuit în colţul cuştii de fier, din depărtare se auziră paşi. Oamenii răi au deseori încredere în bunătatea şi blândeţea celorlalţi. Domnul Patterson, care toată viaţa fusese neîndurător, care, mergând drept, spre ţintă, zdrobise şi sacrificase tot ce întâlnise în cale, îşi aminti că Omul Gri avea reputaţia unui om plin de bunătate, de omenie şi de o indulgenţă cu totul evanghelică. Acest om deci nu putea să aibă gândul cumplit de a-i smulge vederea, şi, fără îndoială, îl pusese doar la o încercare…

De aceea, când auzi paşii apropiindu-se, simţi un fior de speranţă. Rezemat de barele ciudatei sale închisori, îşi întoarse capul în direcţia de unde auzea zgomotul, când un punct slab de lumină se arătă în depărtare. Îşi dădu seama că era lumina unei lanterne pe care cineva o ducea în mână. Omul şi lumina se apropiau din ce în ce. „Va să zică, n-am orbit”, se gândi Patterson, nădăjduind să fie Omul Gri; poate venea să-i ofere iertarea în schimbul renunţării la averea lordului William…

Omul înainta. Când între ei rămase doar o mică distanţă, Patterson tresări, fiindcă lanterna îl lumina din plin. Şi nu era Omul Gri. Era Shoking. Shoking, cerşetorul, cel căruia Patterson îi întorsese dispreţuitor spatele pe puntea vasului.

Shoking se apropie de cuşcă.

Patterson desluşi cu greu că acesta ţinea în mână un coş. Îi aducea deci mâncarea.

— Bună ziua, domnule reverend, zise acesta.

Patterson îl privi fără să-i răspundă nimic.

— Va să zică, tot mândru faţă de mine, domnule reverend, zise Shoking pe un ton binevoitor.

— Eu nu sunt mândru faţă de nimeni, răspunse Patterson.

— Ei, atunci să fie într-un ceas bun! Văd că o să putem sta puţin de vorbă, spuse Shoking.

— Aveţi deci să-mi comunicaţi ceva?

— Da, mai întâi, uite, vă aduc mâncare.

Şi deschizând capacul coşului, îi trecu printre gratii pâine, o sticlă cu vin şi came.

— O să ne scuzaţi dacă nu vă aduc tacâmuri, dar aşa doreşte Omul Gri…

— De ce oare?

— Se teme ca nu cumva, cuprins de disperare… să vă treacă prin minte gândul sinuciderii…

— Greşeşte amarnic Omul Gri, răspunse Patterson.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Shoking, un om ca dumneavoastră, domnule reverend, nu are slăbiciuni.

Patterson puse pe masă alimentele pe care i le adusese Shoking, dar nu se atinse de ele.

— Cum, nu vă e foame?

— Nu, nu încă.

— În cazul acesta, mai spuse Shoking, dacă aşteptaţi plecarea mea, o să mâncaţi în întuneric.

Aceste cuvinte, în aparenţă inofensive, îl înspăimântară. Totuşi, spuse:

— Întunericul nu mă deranjează, domnule.

— Mai ales când vine după… mica lumină de adineaori, nu-i aşa, domnule reverend?

— Ah, ştiţi şi dumneavoastră? întrebă Patterson, uşor surprins.

— Bineînţeles.

— Şi… Lumina aceea?…

— Oh, veţi avea de-a face cu ea numaidecât.

— Cum, iarăşi?

— Din oră în oră, domnule reverend.

— Dar pentru ce? întrebă el gâtuit de spaimă.

— Domnule, îi răspunse Shoking, pentru că nu mai sunteţi atât de arogant cu mine, am să vă dau cu plăcere câteva explicaţii. Ceea ce aţi văzut adineauri şi era cât pe ce să vă orbească este o invenţie a lui John O'Brien, un irlandez get-beget, unul dintre principalii şefi feniani.

— Dar în ce scop?

— Este un mic supliciu pe care îl aplică fenianii duşmanilor lor care le cad în mână…

— Şi tortura asta repetată?… îl iscodi Patterson.

— S-au făcut experienţe, domnule; în trei zile, cel care este condamnat orbeşte.

Patterson se cutremură. Întrebă:

— Şi care este soarta care mi-aţi rezervat-o?

— Totul depinde de dumneavoastră…

— Nu înţeleg.

— Da, domnule, aşa cum auziţi: totul depinde de dumneavoastră, repetă Shoking; pentru că eu am venit nu numai să vă aduc de mâncare, ci şi ca un fel de ambasador…

— Din partea Omului Gri?

— Exact. Omul Gri s-a înţeles cu ceilalţi şefi feniani – începu Shoking să îi explice – şi nădăjduieşte ca până în doi ani să ducă la bun sfârşit toate proiectele concepute împreună cu ei.

— Îl priveşte, zise reverendul. Altceva?

— Omul Gri are convingerea că până în două luni îi vor fi înapoiate lordului William Pembleton atât averea, cât şi numele.

— Nu înţeleg…

— Ei bine, zise Shoking plin de răbdare, dumneavoastră aveţi ocazia să acceptaţi sau să refuzaţi propunerile Omului Gri. Dacă le acceptaţi, veţi ieşi de aici în doi ani, cu vederea intactă.

— Şi dacă nu accept?

— Veţi fi un om orb înainte de opt zile.

Patterson tăcu.

Capitolul LII

Shoking aşteptă. Calm din fire, nu se grăbea niciodată.

— Deci, se hotărî să vorbească reverendul, dacă refuz ceea ce îmi veţi propune, voi orbi?

— Înainte de opt zile.

— Şi dacă accept?

— Atunci captivitatea dumneavoastră va depinde de reuşita operaţiunilor Omului Gri. În ziua când veţi deveni inofensiv, vi se va reda libertatea.

— Şi până atunci voi fi condamnat să trăiesc în cuşca aceasta?

— Este absolut necesar.

Din nou se aşternu o tăcere apăsătoare. Cele mai chinuitoare gânduri păreau că se frământă sub chelia înaltei feţe bisericeşti. Dar, cum am spus, înainte de toate el era un om practic, un om care nu se lăsa niciodată pradă disperării. În cele din urmă rupse tăcerea şi întrebă:

— Va să zică, Omul Gri v-a dat puteri depline?

— Exact, domnule.

— În cazul acesta spuneţi-mi care îi sunt propunerile.

— Domnule, dumneavoastră sunteţi omul cel mai puternic din Anglia, cel puţin eraţi până acum câteva zile… Dumneavoastră

porunciţi şi comandaţi o numeroasă armată de oameni în sutană neagră, acel cler anglican, iar societatea Misiunii evanghelice ar putea răsturna chiar şi guvernul reginei, dacă într-o zi aţi avea acest capriciu…

— Poate! zise Patterson cu un uşor ton de mândrie.

— Ei bine, continuă Shoking, Omul Gri are o idee năstruşnică.

— Serios? întrebă Patterson cu acelaşi ton.

— Vrea să dispună de această putere pentru un timp oarecare.

— Nu vă înţeleg, fiţi mai explicit, domnule.

— Un moment… Să presupunem că dumneavoastră sunteţi colonel şi aveţi comanda unui regiment. Regina socoteşte că nu conduceţi cum trebuie trupele respective şi vă trimite un superior, adică un general. Din clipa aceea, generalul va fi cel care comandă, iar dumneavoastră cel care trebuie să daţi ascultare.

— Înţeleg din ce în ce mai puţin, zise Patterson.

— Aveţi răbdare, că veţi înţelege. Deci Omului Gri i s-a năzărit această fantezie: să vi se substituie şi să devină, pentru un timp oarecare, şeful ocult al societăţii Misiunii evanghelice.

— Va fi absolut imposibil!

— De ce să fie absolut imposibil? întrebă imperturbabilul Shoking.

— Pentru că niciodată careva dintr-ai mei nu va asculta de Omul Gri.

— Să zicem. Dar vor asculta de dumneavoastră.

— Este cu totul altceva…

— Şi pentru Omul Gri e de-ajuns ca dumneavoastră să primiţi şi să transmiteţi ordinele pe care vi le va da el.

Patterson izbucni în râs şi zise:

— Omul Gri şi-a făcut astfel de iluzii? Maestre Shoking, continuă reverendul plin de trufie, sunt în mâinile lui; el poate să dispună de viaţa mea şi să facă din trupul meu tot ce va dori; însă nu va avea niciun ascendent asupra voinţei mele, aşa să-i spuneţi!

— Deci, refuzaţi propunerile?…

— Categoric!

— Cum doriţi! încheie liniştit Shoking.

Patterson îl văzu atunci scoţând din buzunar un obiect pe care nu îl identifică numaidecât. Dar privind cu atenţie, îşi dădu seama că erau o pereche de ochelari cu lentile convexe, pe care vizitatorul său, plin de gravitate, şi-i aşeză pe nas. Şi imediat puse două degete pe gură şi fluieră, apoi stinse lanterna, pe care o pusese pe jos; deodată un întuneric de nepătruns cuprinse toată galeria. Trecură astfel câteva minute.

Cumplitul reflector se aprinse iarăşi şi miriade de raze scânteietoare îl inundară ca într-o baie. Patterson scoase un ţipăt şi, aproape orbit, se aruncă în fundul cuştii. Îşi închidea ochii şi şi-i

acoperea cu palmele. Eforturi zadarnice! Lumina trecea prin degete şi prin pleoape. Iar suferinţa care îl cuprinse fu atât de îngrozitoare, încât i se păru că, nevăzute de nimeni, mii de vârfuri de ace îi străpungeau corpul dintr-o parte într-alta, iar orbitele şi le simţea ca două găvane în care ardeau cărbuni aprinşi.

— Domnule, îi spuse atunci Shoking, datorită ochelarilor, tot chinul dumitale îmi este total străin, aşa că putem în ce mă priveşte, să mai stăm de vorbă…

— Sunteţi nişte mizerabili! urlă reverendul.

Baia chinuitoare de lumină dură cinci minute, după care Shoking fluieră din nou. Ca la o poruncă, flacăra orbitoare se stinse şi rotonda reintră în liniştea şi întunericul cel mai adânc.

Patterson simţi o uşurare de nedescris. Avea senzaţia unui înecat scos din apă cu un minut înainte de a se asfixia total.

— Sunteţi de-abia la cea de-a doua experienţă! zise Shoking din acelaşi loc. Aşa că vă puteţi da singur seama ce o să simţiţi în continuare.

Şi trăgând un chibrit, Shoking îşi reaprinse felinarul.

Patterson auzise sfârâitul fosforului, bănuia toate mişcările, dar el continua să rămână în întuneric.

— Chibriturile dumneavoastră văd că nu fac doi bani! spuse el.

— Vi se pare, domnule…

— Dar nu se aprind, insistă Patterson. Dovada cea mai bună e că nu ai putut aprinde felinarul…

— Vă înşelaţi, domnule reverend, am aprins felinarul.

— Dumneata minţi… dumneata…

Patterson nu termină fraza, căci, uitându-se fix spre locul de unde îl auzea pe Shoking, zări un fel de scânteie, o lumină foarte palidă.

— Cred că aţi şi orbit, spuse calm şi cu indiferenţă Shoking. Ce să vă fac, dumneavoastră aţi vrut-o.

Patterson scoase din nou un ţipăt înfiorător. Un ţipăt care semăna cu răgetul unei fiare prinse în capcană. Un ţipăt răguşit şi sălbatic, de disperare şi de agonie poate.

— Şi, întrebă cu acelaşi calm Shoking, în definitiv, de ce nu aţi spus de la început că nu staţi prea bine cu ochii?…

Patterson nu mai răspunse. Se rostogolea pe podeaua cuştii, blestema şi îşi smulgea puţinul păr cărunt pe care îl mai avea pe la tâmple.

Capitolul LIII

Totuşi, însemna că nu era complet orb. Lanterna lui Shoking îi apărea acum ca un punct roşu în întuneric, sau ca lumina difuză a unui felinar pe străzile Londrei într-una din acele nopţi ceţoase, când

şi circulaţia trăsurilor este întreruptă. Şi pe când se tot răsucea furios pe podeaua cuştii, îl auzi pe Shoking spunându-i:

— Dar nu se poate, domnule, nu se poate să fi orbit. Oricât de puţin aţi mai vedea, tot o să puteţi fi vindecat…

Patterson, îmbărbătat, ţâşni dintr-odată în picioare şi, plin de speranţă, zise:

— Da, văd… ceva tot mai văd…

— Lanterna mea o zăriţi?

— Ca un punct roşu?

— În ceaţă… da…

— Ei bine, Omul Gri are un fel de pomadă tămăduitoare, pe care, dacă v-o aplică pe pleoape, în câteva minute vă revine vederea.

Agăţat de barele cuştii, Patterson le strângea spasmodic.

— Să fie adevărat ce-mi spui? Aş putea spera…

— Da, domnule, vorbesc foarte serios, zise Shoking,

— Dar… crezi că o să vrea el să mă vindece?

— Omul Gri? Nu-l cunoaşteţi…

— Oh, Omul Gri este un ticălos… a jurat că mă va nimici…

— Vă înşelaţi, domnule Patterson, se auzi o altă voce.

Patterson se sperie. Recunoscuse vocea Omului Gri, care continuă:

— Dacă nu v-aţi pierdut cu totul vederea, eu pot să v-o redau…

— Şi… mi-o veţi… reda?

— Chiar în clipa asta… Apropiaţi-vă…

Patterson îşi lipi faţa de barele gratiilor. Zărea punctul roşiatic, deci acolo era lanterna; dar nici pe Shoking, nici pe Omul Gri nu-l vedea, cu toate că stăteau atât de aproape de el.

Omul Gri îi spuse:

— Închideţi ochii şi nu vă crispaţi.

Patterson îl ascultă. Atunci simţi mâna Omului Gri atingându-i uşor faţa. Apoi degetele, parcă umede, trecură uşor peste pleoapele arzânde. Avu pe loc o senzaţie stranie de răcoare. Parcă i-ar fi aplicat pe întreaga porţiune dureroasă două bucăţi de gheaţă. Se simţi pe loc teribil de bine şi suferinţa prin care trecuse dispăru ca prin farmec.

— Domnule, îl auzi pe Omul Gri adresându-i-se, să nu deschideţi ochii până când nu vă spun eu…

— Bine, zise docil Patterson.

— Avem nevoie de câteva minute pentru ca leacul să-şi facă efectul dorit. În timpul acesta, vom putea sta de vorbă…

— Ce anume vreţi de la mine? întrebă Patterson, începând să tremure din tot corpul.

— Nimic, decât să stăm de vorbă. Cunoaşteţi intenţiile şi pretenţiile mele. Vi le-a comunicat Shoking.

— Da, zise Patterson.

— În curând veţi putea deschide ochii, continuă Omul Gri, şi veţi

constata că v-aţi recăpătat vederea aşa cum aţi avut-o înainte…

— Da, şi?

— Dacă însă mai treceţi prin acea violentă încercare de câteva ori, pomada mea nu va mai putea avea niciun efect…

— Cu alte cuvinte, aveţi de gând să repetaţi acest supliciu?…

— Depinde numai de dumneavoastră.

— Oh, dar îmi cereţi imposibilul!

— Atunci, domnule, să nu vă miraţi dacă uzez de dreptul meu… Dumneavoastră, în locul meu, m-aţi fi spânzurat, fără scrupule!

— Dar bine, trebuie să înţelegeţi că eu nu pot trăda şi dispune de interesele societăţii Misiunii evanghelice!

— Cum credeţi, domnule, cum credeţi, zise nepăsător Omul Gri. Apoi adăugă: Acum puteţi să priviţi.

Cu grijă, Patterson deschise ochii. Un miracol! Îşi recăpătase vederea! Din lanterna lui Shoking strălucea un mănunchi de raze. Ba chiar îl vedea şi pe Shoking, şi pe Omul Gri…

— Domnule reverend, reluă acesta, la Londra există un om care este mâna dreaptă a dumneavoastră, domnul Ascott…

Surprins, Patterson tresări.

— Totuşi, continuă Omul Gri, din motive pe care le ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnul Ascott şi dumneavoastră vă faceţi că nu vă cunoaşteţi. Vă întâlniţi în lume şi nu schimbaţi nicio vorbă. Abia dacă vă salutaţi. Când, însă plecaţi din Londra şi lipsiţi câtva timp, armata misterioasă pe care o comandaţi ascultă din clipa aceea de domnul Ascott.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, zise Patterson.

— Să vă sugerez să-i trimiteţi o scrisoare domnului Ascott.

— În ce scop?

— Am să vă dictez eu ce anume să-i scrieţi, răspunse Omul Gri, neluând în seamă întrebarea reverendului.

— Dictaţi-mi, se învoi Patterson, după aceea vom vedea… dacă se poate sau nu trimite…

Şi aşteptă ca Omul Gri să-şi dea în vileag intenţiile.

Capitolul LIV

Cu puţin timp înainte, reverendul Patterson părea să prefere moartea, orbirea, toate chinurile posibile decât să trădeze societatea Misiunii evanghelice şi să renunţe măcar în parte la autoritatea sa. Acum, deodată, părea resemnat, gata să facă tot ce i s-ar pretinde.

La un semn al stăpânului, Shoking deschise din nou coşul în care adusese mâncarea. Pe fundul lui se vedeau o mapă, hârtie, pene de scris şi o sticlă de cerneală. Shoking le luă şi le trecu lui Patterson printre zăbrelele cuştii. Resemnat, reverendul le luă, se aşeză la masă

şi, scoţând un suspin, zise:

— Aştept, sunt în mâna dumneavoastră. Îmi dau seama că nu am altceva de făcut decât să ascult…

— Domnule, îi spuse Omul Gri, trebuie să ştiţi că nu vreau să mă ating, atâta timp cât veţi lipsi, de problemele pur religioase… Voi uza de puterea dumneavoastră doar pentru a-mi apăra propriile mele interese, precum şi cele ale persoanelor de care mă ocup.

Cu pana în mână, Patterson aştepta. Nu răspunse nimic.

— Sunt la curent cu obiceiurile dumneavoastră, domnule, îl auzi pe Omul Gri. Deseori lipsiţi din Londra, fără să preveniţi pe nimeni, nici chiar pe domnul Ascott. Când însă absenţa se prelungeşte, el aşteaptă o vorbă, un semn de la dumneavoastră, ca să ştie ce are de făcut. Este adevărat sau nu?

— Întocmai, murmură Patterson.

— Atunci scrieţi acest bilet, aşa cum am să vi-l dictez eu…

— Aştept.

Omul Gri începu să dicteze:

„Dragul meu Ascott, îţi scriu de la Glasgow, din Scoţia…”

Reverendul făcu un gest de mirare.

— Ei! zise Omul Gri zâmbind. Cred că vă închipuiţi că nu îi voi comunica domnului Ascott adevăratul loc unde vă aflaţi…

Reverendul tăcu, iar Omul Gri continuă să dicteze:

„Am părăsit Londra în mare grabă, fără să am măcar timpul necesar să te avertizez.. Este de-ajuns însă să aflaţi cu toţii că această călătorie este binevenită pentru acţiunea noastră. Mă voi îmbarca mâine spre insulele Servi. Sunt în căutarea unei comori. Încă nu ştiu când mă voi întoarce. Absenţa mea va fi poate scurtă, sau poate se va prelungi mai multe săptămâni. Această scrisoare îţi va fi înmânată de domnul Bury. Domnul Bury este adjunctul meu în Scoţia, aşa cum eşti dumneata la Londra. El este la curent cu afacerea de care mă ocup şi ţi-o va explica în amănunt. Ascultă de el ca de mine însumi:”

Reverendul scria docil, după dictarea Omului Gri.

— Asta e tot? întrebă el.

— Tot, nu vă rămâne decât să semnaţi.

— Mă scuzaţi, întrebă reverendul, dar de unde ştiţi că domnii Ascott şi Bury nu se cunosc?

— Ştiu, aşa cum ştiu multe alte lucruri…

Patterson mai oftă o dată şi apoi semnă.

— Acum daţi-mi scrisoarea, zise Omul Gri.

O luă printre gratii, în timp ce Shoking apropia lanterna. Omul Gri începu să zâmbească şi zise:

— Scumpul meu domn Patterson, sunteţi atât de tulburat încât aţi

uitat ceva…

— Ce anume?

— Cele două cruci întretăiate, pe care de obicei le adăugaţi semnăturii dumneavoastră.

Patterson se înfioră.

— Fără acest semn, scrisoarea dumneavoastră va fi considerată nulă şi neavenită, mai zise el zâmbind.

— Dar…

— Ba, mai mult, domnul Ascott îşi va da seama că vi s-a întâmplat ceva, o nenorocire, şi va înţelege că eu nu sunt domnul Bury.

Şi spunând acestea, îi înapoie scrisoarea.

— Aşa că binevoiţi să adăugaţi acest mic amănunt.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Patterson.

— Mă aşteptam, spuse Omul Gri. Hai, Shoking, prietene, domnul Patterson preferă să orbească. Stinge-ţi lanterna şi să ne punem ochelarii. Reflectorul îşi va face datoria.

Patterson scoase un răcnet ca de fiară.

— Staţi! strigă el.

— Ah, vă cuprinde frica?

— Am să adaug semnul pe scrisoare, am să fac tot ce vreţi, însă…

— Însă ce?

— Să-mi făgăduiţi că nu i se va întâmpla nimic domnului Ascott.

— Vă promit.

— Şi că mă veţi scoate de aici cât mai curând cu putinţă.

— Şi acest lucru vi-l promit.

Atunci Patterson luă hârtia, o desfăcu şi adăugă semnul, voit omis, lângă semnătură, apoi parafa.

— Acum scrieţi-i adresa, spuse Omul Gri.

Patterson ascultă şi se execută docil. După aceea înapoie scrisoarea, şi Omul Gri o puse liniştit în buzunar.

— La revedere, domnule reverend, zise el şi se depărtă.

Patterson îşi rezemase fruntea în mâini şi părea cufundat într-o meditare dureroasă.

— Ah, domnule reverend, îl auzi pe Shoking, v-aţi bucurat crezând că o să-l trageţi pe sfoară pe maestru?

Reverendul nu răspunse.

— Sunteţi dumneavoastră şmecher, dar nu de-ajuns pentru noi. Bună seara, vă las lanterna mea.

Şi, punând-o jos, lângă cuşcă, Shoking se depărtă şi el.

Patterson îl urmări cu privirea. Apoi, ridicând uşor din umeri, zise:

— Imbecili! Am semnat şi am parafat scrisoarea, dar am barat cei doi t în aşa fel încât Ascott să nu fie păcălit… Hai! Încă mai am o nădejde!

EPILOG

Capitolul LV

Acum să ne întoarcem la Londra. Ceasurile arătau ora 9 dimineaţa şi capitala Regatului Unit era învăluită în ceaţă, încât cu greu se putea zări la câţiva metri. Prin magazine negustorii aprinseseră lămpile de gaz aerian; trăsurile circulau anevoie, iar pe trotuarele largi pietonii se loveau la tot pasul unii de alţii.

Doi gentlemeni care mergeau grăbiţi pe Oxford Street, atenţi unde să pună pasul, venind fiecare din alt sens, se ciocniră.

— De ce nu eşti atent, domnule? se supără unul.

— Scuzaţi-mă… se auzi celălalt.

Apoi amândoi, la fel de surprinşi, strigară:

— Sir Edmund!

— Sir Charles Ascott!

Şi se luară de braţ.

— Unde vă duceţi? întrebă primul.

— La biroul reverendului.

— Tocmai de acolo vin şi eu…

— L-aţi văzut?

— Nu, nu s-a întors.

— Este destul de straniu, zise ca pentru sine sir Charles Ascott.

— Făceam aceeaşi reflecţie ca şi dumneavoastră, răspunse sir Edmund.

— Să vă spun drept, mie nu prea îmi place să vorbesc pe stradă.

— Nici mie, dragul meu.

— Să mergem la birou, propuse Charles Ascott, mai schimbăm câteva impresii.

— Acelaşi lucru voiam să vă propun şi eu, răspunse sir Edmund.

Şi luându-l de braţ, sir Edmund făcu calea întoarsă la birou. După câteva minute, intrau împreună în micul parter din Oxford Street, unde reverendul Patterson îşi instalase biroul său de corespondenţe secrete. Aici putea fi găsit totdeauna un fel de secretar care venea la ora 7 dimineaţa, începea să scrie şi nu pleca acasă decât la 7 seara. Era un bătrânel mic de statură, palid, cu hainele ponosite, iar pe nasul ascuţit purta nişte ochelari albaştri. Buzele lui subţiri, răscroite parcă de un cuţit, acopereau nişte dinţi lungi, galbeni. De altfel, bătrânelul, pe nume Bob, se bucura de încrederea reverendului Patterson, a domnului Ascott, a lui sir Edmund şi a celorlalte mărimi din societatea

Misiunii evanghelice.

Deci domnul Ascott şi sir Edmund intrară. Omuleţul îşi ridică ochelarii.

— Oh, zise el, dumneavoastră sunteţi, domnule Ascott?

— Da, Bob, eu sunt.

Distinsul domn Ascott era încă tânăr, cu faţa rotundă, încadrată de favoriţi frumoşi, castanii; avea multă prestanţă şi un aer de om cumsecade care atenua într-o oarecare măsură privirea ageră şi destul de răutăcioasă.

— Sir Edmund, pe care îl văd că s-a întors, adăugă Bob, probabil v-a spus că nu avem încă nicio veste de la domnul Patterson.

— Într-adevăr, Bob… zise domnul Ascott, aşezându-se lângă sobă. De când e plecat?

— Mâine se fac opt zile, domnule, răspunse Bob, punându-şi din nou ochelarii pe nas.

— Este cam mult, se miră sir Edmund.

— Eh, a lipsit altădată şi mai mult, îl contrazise Bob liniştit.

— Da, zise domnul Ascott, dar avea obiceiul să-mi scrie înainte de plecare.

— Nu întotdeauna, domnule, îi aminti Bob.

— Şi asta este adevărat, răspunse domnul Ascott. O dată sau de două ori domnul Patterson a plecat fără să mă înştiinţeze, dar a doua zi mi-a scris…

— Cum, şi de astă dată nu v-a scris nimic?

— Nu.

— În sfârşit, zise sir Edmund, adresându-se lui Bob, când a plecat ce ţi-a spus?

— Că se duce în Irlanda.

— Ah, şi nu şi-a anunţat încă sosirea?

— Nu. N-am primit nimic până acum.

Ascott se încruntă. Bob îşi ascuţea pana, încercând să-şi păstreze cumpătul; cât despre sir Edmund, nu s-ar fi putut spune că părea mai puţin îngrijorat.

Se aşternu un moment lung de tăcere. În cele din urmă, sir Edmund şopti:

— Nu aveţi impresia că se petrece ceva cu totul neobişnuit?

— Mai mult decât neobişnuit, fu de părere la rândul său Bob.

— Am presimţiri urâte… zise Ascott.

— Şi eu… întări sir Edmund.

Bob însă încercă să le ridice moralul şi, dând din cap, zise:

— Eu nu sunt de părerea dumneavoastră, domnilor…

— Spune-ne de ce, Bob.

— Cu plăcere, se oferi bătrânul secretar, aşezându-şi tacticos pana după ureche.

Ascott şi sir Edmund îl priveau, plini de nerăbdare.

— Uite, am să vă spun părerea mea. Domnul Patterson este la vânătoare, începu Bob.

— Îţi baţi joc de noi, Bob?

— Vai, câtuşi de puţin, domnilor.

— Atunci, fă-ne să înţelegem, zise domnul Ascott.

— Domnul Patterson vânează omul.

— Ce vrei să spui?

— Înălţimea-sa este în urmărirea unui om, zise misterios Bob.

— Şi cine este acel om?

— Eu nu-i ştiu numele şi nici ministrul justiţiei nu i-l ştie, şi cu atât mai puţin domnul Patterson.

— Poate te gândeşti la Omul Gri?

— Exact.

Cei doi se priviră semnificativ.

— Într-adevăr, zise domnul Ascott, dacă domnul Patterson a plecat atât de grăbit, înseamnă că a avut el un motiv foarte serios.

— Dumneavoastră ştiţi, observă Bob, că Omul Gri, pe care la un moment dat credeau că-l au în mână, a reuşit să scape?

— Da, da, ştiu, îl încurajă domnul Ascott.

— Ei bine, dacă a plecat domnul Patterson, care are, ca şi noi, interes să-l predea pe acest om lui Calcraft, înseamnă că este pe urmele lui. Aşa că…

— Ce vrei să spui? Fii mai explicit…

— Aşa că nu avem niciun motiv să fim îngrijoraţi, încheie Bob.

— Eu, unul, nu sunt de părerea dumitale, îl contrazise Ascott.

— De ce?

— Nu sunt de părerea dumitale, şi nu m-ar mira să i se fi întâmplat vreo nenorocire domnului Patterson, mai ales dacă, aşa cum presupui dumneata, aleargă după Omul Gri.

Evocarea acestui personaj avea, se pare, darul de a băga spaima în sufletele membrilor Societăţii Misiunii Evanghelice, fiindcă Ascott, sir Edmund şi Bob se priviră încremeniţi. Tocmai atunci clopotul de la intrare anunţa sosirea unui vizitator.

Bob sări de pe scaun şi se grăbi să meargă să deschidă:

— Cine ştie, spuse el, poate este chiar domnul Patterson!

Capitolul LVI

Bob deschise uşa. Un om pe care nu îl mai văzuse niciodată intră salutând politicos şi zise:

— Am onoarea cumva cu domnul Ascott?

— Nu, răspunse Bob, dumnealui este…

Şi i-l arătă.

Noul-venit salută din nou. Apoi îşi duse arătătorul mâinii drepte la frunte şi făcu un semn tainic al crucii. Ascott tresări şi răspunse şi el executând acelaşi semn. Noul-venit, ca şi cel căutat de el făceau parte deci din societatea Misiunii evanghelice. Ascott, după ce schiţă semnul misterios al crucii, aşteptă.

Necunoscutul, la rândul său, repetă acelaşi semn, dar de astă dată nu pe frunte, ci pe umărul stâng:

— Oh, spuse Ascott înclinându-se adânc, sunteţi deci superiorul meu?

— După cum vedeţi, răspunse cu deferenţă necunoscutul.

— De unde veniţi?

— Din Scoţia.

— Ca să-l vedeţi pe domnul Patterson?

— Nu, domnia-sa este cel care m-a trimis aici.

Toţi scoaseră un strigăt de bucurie.

Atunci necunoscutul adăugă:

— Mă numesc Bury şi vă aduc acest mesaj.

Necunoscutul scoase din buzunar o scrisoare şi o întinse domnului Ascott. Era scrisoarea reverendului Patterson. Ascott luă cunoştinţă de ea, ajunse la semnătură şi se convinse că nu numai scrisul, dar şi semnătura erau aşa cum trebuiau să fie. El citise grăbit cuprinsul scrisorii şi nu examinase atent decât semnătura. După aceea se întoarse spre domnul Bury şi îi spuse:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Pentru astăzi, răspunse scoţianul, nu am nicio sarcină pentru dumneavoastră. Abia am sosit şi, mai întâi, aş vrea să respir aerul Londrei… Mâine, însă, veţi fi la dispoziţia mea.

— Evident, fără nicio îndoială, domnule, răspunse Charles Ascott.

— Eu locuiesc la hotel „Santon”, Santon Street, în Haymarket, adăugă scoţianul, şi vă voi aştepta acolo mâine la ora nouă.

— Voi fi punctual la întâlnire.

Domnul Bury se ridică, salută cu acelaşi calm şi făcu un pas spre uşă. Dar păru că se răzgândeşte:

— Scuzaţi-mă, zise el, întorcându-se, uitam tocmai lucrul esenţial. Vă închipuiţi că, din moment ce reverendul Patterson, iubitul nostru şef, m-a învestit cu depline puteri, este vorba de o problemă extrem de gravă.

— Da, îmi închipui, spuse Ascott.

— Mă voi ocupa aici de un interes vital pentru noi, continuă scoţianul, şi vor trebui mulţi bani pentru aceasta…

Ascott răspunse grăbit:

— Fixaţi cifra pe care o doriţi; vă voi aduce un cec mâine…

— Treizeci de mii de lire, pentru început.

— Drace! se auzi mormăind Bob. Oare societatea noastră vrea să

cumpere un regat pe continent?

— Poate că da, zise domnul Bury zâmbind.

Apoi întoarse spatele şi plecă.

După ce rămaseră din nou singuri, sir Edmund se uită la domnul Ascott, care ţinea în mână scrisoarea reverendului.

— Ei bine, iată-ne liniştiţi în privinţa şefului nostru…

— Da, zise Ascott morocănos, dar eu nu am deloc motive să fiu…

— De ce?

— Pentru că niciodată n-am crezut că reverendul îmi va aduce mie această insultă, de a ridica pe altcineva deasupra mea.

— Asta nu te împiedică să dai ascultare ordinului, zise sir Edmund.

— Din păcate! răspunse Ascott oftând.

Bob îşi mângâia obrazul cu fulgii penei de scris.

— Treizeci de mii de lire sterline! nu înceta el să se mire. Uite o sumă frumuşică, şi, aşa cum aţi auzit, asta pentru început…

— Casa de bani a societăţii este destul de bogată pentru a suporta asemenea sacrificiu, spuse Ascott.

— Cu condiţia, totuşi, mormăi Bob, să nu le reînnoiască prea des.

Ascott avu un gest care voia să semnifice: „Asta îmi e total indiferent…”

Sir Edmund adăugă:

— Domnul Patterson este şeful nostru suprem, în definitiv, şi îi datorăm supunere pasivă, iar când ne dă un ordin, trebuie să-l executăm.

— Şi, în fond, adăugă Ascott, ascultaţi-mă pe mine, reverendul a pus totdeauna preţ pe moneda forte, nu pe bancnote; şi dacă el investeşte mult, o face ca să câştige de şase ori pe-atât. Nu-i aşa, Bob?

Bob strâmba mereu din nas.

— Acest domn Bury, zise el, mie nu îmi place decât pe jumătate…

— Mie nu îmi place deloc, Bob, prietene, zise Ascott.

— Totuşi, observă sir Edmund, este un perfect gentleman.

— Mă iertaţi, domnule, zise Bob, eu nu sunt decât un biet om fără cultură, şi Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mă amestec mai mult decât trebuie în problemele societăţii dumneavoastră, dar…

Bob se opri nehotărât.

— Dar ce? îl întrebă Ascott.

— Ar fi cumva o indiscreţie dacă v-aş cere să văd şi eu scrisoarea reverendului nostru?

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse Ascott şi îi întinse scrisoarea.

Bob o citi, o examină, luă fiecare cuvânt în parte şi, deodată, scoase un strigăt:

— Eram sigur! Eram sigur!

— Ce? întrebă Ascott.

— Domnule, răspunse Bob, domnul Patterson nu a scris această

scrisoare de bunăvoie.

— Oh, nu mai spune! Fii serios, uite semnătura, uite parafa…

— Parafa este în regulă, domnule, şi cele două cruci întretăiate, dar la semnătură sunt doi *t*…

— Bineînţeles.

— Ei bine, numai unul este tăiat!

— Nu se poate! exclamă Ascott, nevenindu-i să creadă.

— Poftim, mai uitaţi-vă o dată! şi Bob îi întinse scrisoarea.

Ascott păli.

— Ai dreptate, aşa este, şopti el.

Bob dădu din cap şi adăugă:

— Aici nu este decât mâna Omului Gri.

Şi toţi trei se priviră înfioraţi.

Capitolul LVII

Ascott era un om cu multă stăpânire de sine. Ceru înapoi scrisoarea, şi bătrânul i-o dădu. Începu să o recitească foarte atent.

— Da, aşa este… am vrut să-mi dau seama de un lucru, zise el, şi anume, de siguranţa trăsăturilor. Or, e clar, scrisul e puţin tremurat…

— Dovadă elocventă că a făcut-o sub ameninţare; fără îndoială, a fost puternic şocat, fiindcă, aşa cum ştim cu toţii, domnul Patterson nu este omul care să se sperie uşor.

— Numai de nu l-ar fi ucis, spuse Bob, care începu să tremure gândindu-se la acest lucru.

— Bunii mei prieteni, interveni atunci Ascott, în acest moment nu este cazul să ne pierdem capul. Trebuie, dimpotrivă, să ne gândim şi să luăm o hotărâre.

— Ce hotărâre? întrebă sir Edmund.

— Mai aveţi vreo îndoială asupra situaţiei domnului Patterson?

— Nu, nu încape nicio îndoială, spuse Bob, domnul Patterson este în mâinile Omului Gri.

— Sau ale unui partid fenian, fu de părere sir Edmund.

— Dar atunci, zise Ascott, înseamnă că omul care a ieşit de aici nu este domnul Bury.

— Sigur că nu e.

— Asta trebuie să aflăm noi!

— Să aflăm, dar cum?

— Foarte simplu: prin telegraf. Voi trimite o telegramă domnului Bury, la Glasgow. Dacă domnul Bury nu răspunde, înseamnă că este aici, la Londra.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, observă respectuos sir Edmund.

— Pentru ce?

— Veţi vedea. Din două una, sau omul care a ieşit adineauri de aici

este chiar domnul Bury, sau este un impostor care îi ia numele, în înţelegere cu cei care au dictat această scrisoare.

— Bine

— În primul caz, domnul Bury ne-a trădat. În al doilea rând, trebuie să evităm să îi punem în gardă pe duşmanii noştri, dacă vrem ca domnul Patterson să fie din nou printre noi.

— Totuşi, trebuie să ştim la ce să ne aşteptăm.

— Fără îndoială.

— Cum? întrebă domnul Ascott.

— Chiar în astă seară plec. Mâine la prânz sunt la Glasgow, iar la ora patru cel mai târziu, veţi primi o telegramă cifrată de la mine, zise sir Edmund.

— Prea târziu, observă Bob.

— Pentru ce să fie prea târziu?

— Pentru că dumneavoastră, domnule Ascott, aveţi întâlnirea pentru mâine dimineaţă cu pretinsul domn Bury.

— Da, şi?

— Şi i-aţi promis un cec de treizeci de mii de lire.

— Asta nu înseamnă nimic! zise sir Edmund liniştit.

Bob tresări de pe scaunul său.

— Cum, dumneavoastră i-aţi da o asemenea sumă unui om despre care suntem siguri că este o unealtă a Omului Gri?

Sir Edmund începu să zâmbească.

— Dumneata uiţi un lucru esenţial, dragă Bob.

— Care anume?

— Uiţi că un cec cu o asemenea valoare nu e onorat de bancă decât după o zi de cercetare?

— Aşa este, aveţi dreptate! zise Bob, respirând uşurat.

— Atunci, uite cum facem: Domnul Ascott îi dă cecul. Banca la care se va prezenta va amâna plata pe a doua zi. În acest interval eu am avut timp să expediez o telegramă domnului Ascott, iar domnul Ascott, în funcţie de ceea ce vă voi comunica eu în telegramă, va face sau nu va face opoziţie plăţii cecului.

Calm şi indiferent, Ascott abia îşi trăda preocuparea printr-o uşoară încruntare a sprâncenelor.

— Aveţi dreptate, sir Edmund, zise el. Atâta vreme cât nu aţi apucat să-l vedeţi pe venerabilul domn Bury, ne va fi greu să trecem la acţiune.

— Ah, domnule, spuse Bob, care, după o clipă de bucurie, gândindu-se că banii vor fi salvaţi, fusese cuprins de panică şi îngrijorare, eu cred că ne dăm degeaba toată osteneala…

— Ce vrei să spui, dragă Bob?

— Poate domnul Patterson o fi murit!

— Nu se poate! strigă Ascott.

— Ce ştiţi dumneavoastră în privinţa asta?

— Logic, este ceva cu totul imposibil, zise Ascott.

— De ce? întrebă Bob.

— Urmăreşte-mă bine, Bob, şi dumneavoastră de asemenea, sir Edmund, şi veţi înţelege. Noi nu suntem de ieri sau de azi în luptă cu personajul acela misterios căruia i se spune Omul Gri.

— Sigur că nu, zise Bob, şi ne-a costat destul bănet ca să-l închidem la Newgate.

— Ei bine, în ceea ce îl priveşte, avem un dosar destul de complet.

— Aveţi dreptate, aşa este, domnule, dar ce e cu asta?

— Din dosarul acesta, care ne dezvăluie o mulţime de lucruri interesante în afară de adevăratul său nume, aflăm că Omul Gri urăşte crima în sine şi nu face vărsare de sânge decât *în extremis*. Aşa că domnul Patterson poate fi prizonier, dar în niciun caz nu este mort.

— În fine, spuse Bob, toate nu sunt decât presupuneri. Ideal ar fi să avem o dovadă.

— S-ar putea şi asta, dacă stau să mă gândesc bine… Să zicem că domnul Patterson ar fi scris de bunăvoie; în acest caz, ne va mai scrie cu siguranţă peste câteva zile, pentru a ne da veşti despre el.

— Fireşte, e logic.

— Şi dacă va trebui să-i dăm ascultare domnului Bury, să ne exprimăm dorinţa ca din timp în timp să ne parvină câte o scrisoare, care să justifice absenţa sa îndelungată.

— Eh, făcu Bob, este destul de logic, domnule…

— Va să zică, domnul Patterson este prizonier, deci în viaţă, şi ceea ce trebuie să facem este să-l regăsim.

— Şi îl vom regăsi! spuse convins Bob.

Sir Edmund se ridică şi spuse:

— Înţelegeţi că dacă plec în astă seară, trebuie să fac oarecare pregătiri…

— Desigur, zise Ascott, duceţi-vă, sir Edmund, şi nu vă uitaţi la preţul telegramei.

— Va avea lungimea unei scrisori şi va fi detaliată, răspunse sir Edmund.

Şi întinzând mâna lui Ascott şi apoi lui Bob, plecă, lăsându-i pe aceştia singuri.

Capitolul LVIII

După ce îi dădu unele dispoziţii lui Bob, domnul Ascott părăsi şi el biroul din Oxford Street. Era oarecum îngrijorat, dar, om de rară energie, nu îl speriau greutăţile care altora păreau de neînvins. „Nu există decât un singur individ – se gândea el – care să se fi putut

atinge de domnul Patterson: Omul Gri; dar eu mă simt în stare să lupt cu el, să îl înfrunt. Vom vedea.”

Domnul Ascott locuia singur în Piccadilly, într-o căsuţă înconjurată de grădină. Fiind burlac, umbla toată ziua şi nu se întorcea acasă decât ca să se culce. În toată casa nu ţinea decât un servitor.

Veni deci acasă şi începu să îşi schimbe toaleta, ca să plece din nou în oraş, să ia cina. Pe când se îmbrăca, se lăsă pradă gândurilor, care îl frământau… „Obiectul luptei între Patterson şi Omul Gri, îşi spunea el, nu mai este, ca altădată, nepotul lordului Palmure, fiul lui Jenny irlandeza. Nu, acum fenianul a luat în mână altă cauză. El vrea să îl repună pe William Pembleton în toate drepturile, adică să-i restituie averea şi titlul de care a fost prădat. Or, singura cale de urmat ar fi să iau legătura cu tatăl văduvei lady Pembleton.”

Nu încape nicio îndoială că, în timp ce domnul Patterson dispărea, sir Archibald era şi el ţinta vreunei tentative.

Furat de gânduri, şi tot făcându-şi fel de fel de socoteli, îşi aminti că distinsul domn făcea parte, ca şi el, din acelaşi club din Pall Mall.

După ce îşi termină toaleta, plecă de acasă, grăbit să ajungă la club. Tocmai se aşezase, când, de la o masă vecină, îi atrase atenţia o discuţie. Începu să tragă cu urechea. Deşi cei doi membri ai clubului vorbeau destul de încet, totuşi putu să îi audă:

— …Sir Archibald este bătrân, domnule, spuse unul din ei, uşor indignat.

— Cu aproximaţie, răspunse maliţios celălalt.

— Are pe puţin şaizeci de ani… ţinu să sublinieze primul.

— Chiar şi cincizeci dacă ar avea, conduita lui tot nebunie s-ar numi…

„Despre ce o fi oare vorba? Şi despre cine?” se miră Ascott, din ce în ce mai atent.

— Da, prietene, reluă ideea primul, probabil bietul Archibald a înnebunit.

— Categoric! Dar, spune-mi, femeia care l-a vrăjit este măcar frumoasă?

— Strălucitoare, domnule, strălucitoare!

— Şi zici că au plecat?

— Da, în Franţa. La ora aceasta plutesc… pe valuri.

Ascott se apropie, îi salută pe cei doi gentlemeni şi le spuse:

— Mă veţi scuza, dar sir Archibald este unul din bunii mei prieteni.

— Da? Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu.

— A plecat cu o femeie, o aventurieră, o franţuzoaică sau o rusoaică, nu se ştie sigur…

Ascott nu avu nevoie să afle mai mult. Era edificat. Societatea Misiunii evanghelice, ale cărei secrete le cunoştea, făcuse un adevărat

studiu asupra Omului Gri. Evadarea lui, mai întâi de neînţeles, sfârşise prin a fi explicată, şi dacă nu reuşiseră să-l prindă, cel puţin se cunoşteau persoanele care îi favorizaseră fuga. Ei bine, printre acele persoane se număra şi o femeie foarte frumoasă, franţuzoaică după unii, rusoaică după alţii.

Nu mai avu nicio clipă de îndoială sau de ezitare. Femeia care îl ducea pe sir Archibald în Franţa era aceeaşi persoană care îl ajutase pe Omul Gri să evadeze. Concluzia venea de la sine foarte logică: în timp ce puneau mâna pe Patterson, Omul Gri îl înlătura şi pe sir Archibald.

Abătut, Ascott se întoarse acasă pe la ora 11 seara; cu puţin timp înainte îi fusese adus un bilet. Îl desfăcu şi văzu că purta semnătura lui Bury. Reprezentantul scoţian al societăţii Misiunii evanghelice scria:

„O afacere neprevăzută mă va împiedica să ne întâlnim mâine dimineaţă la hotel «Santon», aşa cum am stabilit; mă veţi găsi însă fără discuţie acolo la ora 8 seara. Vă aştept, am nevoie de dumneavoastră!”

O bucurie neaşteptată îl cuprinse pe Ascott, care îşi făcu pe loc următoarea socoteală:

„La ora asta sir Edmund călătoreşte spre Scoţia. Mâine la prânz va fi la Glasgow. Admiţând că nu îmi trimite o telegramă decât la ora 5, tot e destul timp să o primesc înainte de ora 8.”

Se sui liniştit în pat, stinse lumânarea şi, în loc să încerce să adoarmă, începu să se gândească la mijloacele de luptă cu un adversar atât de temut ca Omul Gri.

*
* *

A doua zi, Ascott se grăbi să meargă în Oxford Street. Cum îl văzu că intră pe uşă, Bob se încruntă.

— Aţi venit să luaţi cecul?

— Da, răspunse Ascott.

— Treizeci de mii de lire! bombănea Bob, suspinând şi luând din casa de bani carnetul de cecuri; egal cu şapte sute de mii de franci de argint… Dacă ar fi să ni-i fure ticăloşii de feniani…

— Ni-i vor fura, poate, spuse Ascott cu indiferenţă.

Bob fu atât de enervat, încât ochelarii îl căzură din creştet pe nas.

— Dar, domnule…

— Scumpul meu Bob, întrebă calm Ascott, banii societăţii sunt cumva ai dumitale?

— Oh, aveţi dreptate, domnule, ca să vă mărturisesc cinstit, când fac o plată, gestul în sine îmi dă această impresie, că ar fi ai mei…

— Trebuie să te controlezi mai mult, dragă Bob.

Şi, luând cecul, se întoarse la el acasă.

La ora 6 fără un sfert sosi telegrama aşteptată: o întreagă pagină de cifre.

Funcţionarul de la telegraf, când îl invită să semneze recipisa, nu-şi putu reţine uimirea:

— Drace, o telegramă de cinci lire!

După ce plecă funcţionarul, Ascott se aşeză la o masă, luă pana şi începu să descifreze mesajul trimis de sir Edmund nu din Glasgow, ci din Edinburgh.

Capitolul LIX

Telegrama suna astfel:

„Scumpul meu domn Ascott, am ajuns azi-dimineaţă la Glasgow. Spre marea mea mirare, acolo am aflat că de o lună domnul Bury îşi are reşedinţa la Edinburgh. Am pornit deci spre Edinburgh, şi iată rezultatul investigaţiilor mele. Domnul Bury a plecat, acum opt zile, în urma unei telegrame a domnului Patterson. Doamna Bury mi-a arătat nu numai telegrama, dar şi scrisoarea reverendului, sosită cu patru ore mai devreme.

Vă redau textul ei:

«Dragul meu Bury, pregăteşte-te să faci o călătorie poate ceva mai lungă; însă trebuie, căci interesele societăţii noastre o cer. În câteva zile, poate câteva ore, vei primi o telegramă de la mine. Acesta va fi ordinul de plecare. Al dumitale Patterson.»

Or, dragul meu domn Ascott, această scrisoare misterioasă este chiar din partea domnului Patterson. El a barat cei doi t, iar parafa este autentică.

Doamna Bury mi-a arătat telegrama.

Iată ce spune în ea:

«Luaţi trenul de Londra. Veţi găsi la gară o persoană care vă va da instrucţiuni.»

În sfârşit, prietene, doamna Bury, foarte mirată de toate întrebările mele, m-a condus în dormitorul soţului ei, unde i-am putut vedea şi portretul. Am rămas încremenit. Omul pe care l-am văzut ieri este chiar domnul Bury. Nu mai am nicio umbră de îndoială; dar, cum două păreri valorează mai mult decât una, am rugat-o pe doamna Bury să-mi împrumute o fotografie de-a soţului ei. V-o trimit prin poştă, mâine o veţi primi.

Îngăduiţi-mi, acuma, să vă spun ce gândesc. Ieri, toţi trei ne-am ambalat şi am luat drept intenţie ceea ce nu era decât o scăpare din vedere. Domnul Patterson a scris desigur în mare grabă. Dumneavoastră aţi tras concluzia că scrisul său era tremurat.

Or, ştiţi tot atât de bine ca şi mine că reverendul este un om destul de misterios şi rareori găseşte de cuviinţă să ne consulte. Care este misiunea dată domnului Bury? Nu o cunosc. Sunt însă foarte sigur de un lucru, şi anume că avem într-adevăr de-a face cu domnul Bury. Voi rămâne aici şi vă aştept ordinele; nu mă voi întoarce la Londra decât după ce voi fi primit un semn de la dumneavoastră, scrisoare sau telegramă.

Cu devotament,

Edmund B…”

Această lungă misivă îl tulbură destul pe domnul Charles Ascott, şi chiar dacă nu împărtăşea întru totul părerile domnului Edmund, el îşi propuse să nu îl mai preocupe persoana domnului Bury – adevărat sau fals – până ce nu va fi primit fotografia, despre care îi scria în telegramă.

De altfel, se apropia ora întâlnirii. După ce luă cina, la ora 8 fix se prezentă la hotel „Santon”.

Domnul Bury nu îl aştepta în camera sa, ci în restaurant. Mânca liniştit, în compania unui gentleman cu părul alb şi statură herculeană.

— Scumpul meu domn Ascott, îl întâmpină Bury, vă plac voiajurile?

Luat atât de direct, Ascott tresări. Apoi îi răspunse:

— Mi-am ascultat întotdeauna superiorii…

— Vă întrebam, pentru că mâine trebuie să plecăm.

— Împreună?

— Da, cu expresul de ora unsprezece.

— Şi… aş putea să ştiu şi eu unde?

— În Scoţia, facem o vizită la castelul Pembleton.

Supus, Ascott se înclină.

— Aţi adus cecul? îl mai întrebă domnul Bury.

Ascott scoase din buzunar portofelul şi, deschizându-l, spuse:

— Da, poftim!

— Păstraţi-l, îi răspunse domnul Bury, îl veţi încasa chiar dumneavoastră mâine dimineaţă şi după aceea veniţi la gară.

Ca prin farmec, toată neliniştea lui Ascott se risipi. „Va să zică, gândi el, banii îi voi păstra eu…”

Nemaiavând ce să-i spună, domnul Bury îi oferi un pahar cu vin de Porto şi o ţigară… apoi îl pofti să plece:

— Pe mâine, deci, domnule Ascott, ne întâlnim la gară. Şi nu uitaţi să încasaţi cecul!

„Încep să fiu în totul de părerea lui sir Edmund, se gândi el ieşind din hotel, am de-a face cu adevăratul domn Bury”…

Nici nu ieşise bine din restaurant, că gentlemanul cu părul alb zise:

— Stăpâne, eşti nemaipomenit!

— Ce zici, Milon (căci nu era altul decât Milon, nedespărţit de Rocambole în toate acţiunile mai dificile), câtă linişte s-a aşternut deodată pe chipul lui Ascott când a auzit că cecul rămâne la el?

— Ei bine, dacă a mai avut vreo îndoială, acum sunt sigur că s-a spulberat… răspunse Milon, plin de admiraţie.

Rocambole ceru chelnerului să le facă socoteala.

— Stăpâne, îl întrebă Milon, ai vreo veste de la Vanda?

— Nu, ea ştie foarte bine ce are de făcut. Rămâne la Paris cu sir Archibald până când vom lichida afacerea lordului William. E vorba doar de câteva zile. Lordul William de altfel se şi află la Old Pembleton. Tu ai luat legătura cu soţia lui?

— Da, e nerăbdătoare să-l revadă, după atâta absenţă…

Rocambole rămase pe gânduri. Milon continuă:

— Cred, totuşi, stăpâne, că ne vom linişti…

— Da, bunul meu Milon, odată rezolvată şi această treabă, ne vom întoarce la Paris…

Sfârşitul ciclului ROCAMBOLE.

Observații

[←1]

Ediţia digitală a romanului „Nebunul din Bedlam” este o compilaţie şi este realizată astfel: primele 5 capitole ale volumului se bazează pe textul ediţiei Logos, toate celelalte capitole ale volumului au la bază ediţia de la editura Cartea Românească.

[←2]

Această primă parte de circa 5 capitole apare doar în varianta foileton publicată în gazeta „La Petite Presse, 1870”; varianta „La Petite Presse” stă la baza traducerii după care s-a realizat reeditarea Ed. Logos.

Editura Dentu din Paris publică prima ediţie în volume în anul 1872. Versiunea Dentu nu cuprinde această parte, ci începe cu fraza „Explozia cutremurase din temelii zidurile închisorii Newgate”. Ediţia editurii Cartea Românească se bazează pe traducerea primei ediţii Dentu.

[←3]

feniani — membri ai unei asociaţii revoluţionare irlandeze creată în 1858 care preconiza lupta pentru independenţa Irlandei faţă de dominaţia engleză (n.t.)

[←4]

Veche măsură de lungime, în medie – 4 km.

[←5]

Esquire – termen onorific ce se pune de obicei în Anglia alături de numele oricărui bărbat fără titlu nobiliar

[←6]

Tenerife — cea mai mare dintre insulele Canare. Capitala Santa Cruz. Vârful Tenerife sau Teide = 3711 m (n.t.)

[←7]

Ediţia digitală a romanului „Omul Gri” este realizată în conformitate cu textul ediţiei de la editura Cartea Românească.

[←8]

Quaker — adept al unei secte religioase care nu recunoaşte nici o ierarhie, nu depune jurământ în faţa justiţiei şi refuză să poarte arme. (n.t.)

[←9]

Hipogrif — animal fabulos din mitologie, jumătate cal, jumătate vultur.(n.t.)

[←10]

Aici se încheie textul scris de autor. Partea de încheiere din această variantă electronică este realizată de editura Dentu care s-a ocupat de tipărirea operei lui Ponson du Terrail în volume.